

Thác Giá - Gả Nhâm

Contents

Thác Giá - Gả Nhâm	2
1. Gả Nhâm - Chương 1	2
2. Gả Nhâm - Chương 2	5
3. Gả Nhâm - Chương 3	7
4. Gả Nhâm - Chương 4	10
5. Gả Nhâm - Chương 5	12
6. Gả Nhâm - Chương 6	16
7. Gả Nhâm - Chương 7	18
8. Gả Nhâm - Chương 8	21
9. Gả Nhâm - Chương 9	24
10. Gả Nhâm - Chương 10	26
11. Gả Nhâm - Chương 11	29
12. Gả Nhâm - Chương 12	32
13. Gả Nhâm - Chương 13	35
14. Gả Nhâm - Chương 14	38
15. Gả Nhâm - Chương 15	40
16. Gả Nhâm - Chương 16	41
17. Gả Nhâm - Chương 17	45
18. Gả Nhâm - Chương 18	49
19. Gả Nhâm - Chương 19	52
20. Gả Nhâm - Chương 20	53
21. Gả Nhâm - Chương 21	57
22. Gả Nhâm - Chương 22	59
23. Gả Nhâm - Chương 23	62
24. Gả Nhâm - Chương 24	64
25. Gả Nhâm - Chương 25	67
26. Gả Nhâm - Chương 26	70
27. Gả Nhâm - Chương 27	73
28. Gả Nhâm - Chương 28	75
29. Gả Nhâm - Chương 29	78
30. Gả Nhâm - Chương 30	80
31. Gả Nhâm - Chương 31	83
32. Gả Nhâm - Chương 32	86
33. Gả Nhâm - Chương 33	88
34. Gả Nhâm - Chương 34	91
35. Gả Nhâm - Chương 35	93
36. Gả Nhâm - Chương 36	97
37. Gả Nhâm - Chương 37	99
38. Gả Nhâm - Chương 38	101
39. Gả Nhâm - Chương 39	104
40. Gả Nhâm - Chương 40	106
41. Gả Nhâm - Chương 41	108

42. Gả Nhầm - Chương 42	111
43. Gả Nhầm - Chương 43	113
44. Gả Nhầm - Chương 44	116
45. Gả Nhầm - Chương 45	119
46. Gả Nhầm - Chương 46	121
47. Gả Nhầm - Chương 47	124
48. Gả Nhầm - Chương 48	127
49. Gả Nhầm - Chương 49	131
50. Gả Nhầm - Chương 50	134
51. Gả Nhầm - Chương 51: Tiểu Bao Tử Ra Đời Như Thế	137
52. Gả Nhầm - Chương 52	142
53. Gả Nhầm - Chương 53: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 1	146
54. Gả Nhầm - Chương 54: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 2	148
55. Gả Nhầm - Chương 55: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 3	149
56. Gả Nhầm - Chương 56: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 4	151
57. Gả Nhầm - Chương 57: Lấy Mật Cho Tiểu Bao Tử	152
58. Gả Nhầm - Chương 58: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 5	154
59. Gả Nhầm - Chương 59: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 6	156
60. Gả Nhầm - Chương 60: Tiểu Bao Tử Về Nhà	157
61. Gả Nhầm - Chương 61: Công Chúa Xuất Giá	159
62. Gả Nhầm - Chương 62	161
63. Gả Nhầm - Chương 63	163
64. Gả Nhầm - Chương 64: Đồng Tâm	165
65. Gả Nhầm - Chương 65: Nguyệt Viên (trăng Tròn)	167
66. Gả Nhầm - Chương 66: Phiên Ngoại 1 Hảo Hải Tử Không Khóc	170

Thác Giá - Gả Nhầm

Giới thiệu

Edit: Wei Chen Thể loại: cổ trang, cung đình, sinh tử, cường công cường thụ, có ảm áp, có ngược, 1x1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-gia-ga-nham>

1. Gả Nhầm - Chương 1

Long Hữu nằm thứ hai, gió xuân nhẹ thổi, vạn vật ôn nhu. Ngồi an tọa trong ngự hoa viên rực rỡ sắc màu là hai vị mỹ nhân cung trang hoa lệ. Mỹ nhân áo lam quét mắt một cái lên nữ tử có bụng hơi nhô lên ở đối diện, nhíu mày nói: “Thật không hiểu Hoàng Thượng nghĩ gì, Trương tỷ tỷ sắp hạ sinh long loại*, Hoàng Thượng chưa tấn cấp** cho tỷ tỷ, ngược lại ở phía sau lập hậu, còn lại là nam hậu, mà các vị đại thần kia lại chẳng có một lời phản đối.”

*long loại: giống rồng, tức là con vua.

**tân cấp: thăng cấp.

Nam phong thịnh hành, quan lại quyền quý không thiếu người dưỡng nam sủng, nhưng đương kim Thánh minh Thiên tử không hảo nam sắc, nhiều năm qua chưa bao giờ thu qua nam sủng, ngày này lại muốn chọn một nam nhân làm hoàng hậu, thật sự không thể tưởng tượng. Hoàng Hậu cũng vậy, quốc mẫu cũng thế, trải qua 6 đời hoàng đế, phong cho nam sủng địa vị cao nhất bất quá cũng chỉ là Hoàng phi.

“Trữ muội muội coi chừng tai vách mạch rừng.” Trương quý phi quét mắt nhìn hoa cỏ và cây cảnh xung quanh hành lang gấp khúc, buồn bã nói: “Dù không có nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim*, trong cung lên ngôi vị đó cũng không đến phiên ta, trong lòng Hoàng Thượng chỉ coi trọng Niên phi.”

*nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim: cụ thể thế nào thì không rõ, ai hứng thú thì tìm đọc “Thuyết Đường” a; chỉ biết câu này đại ý là bất ngờ có người nhảy ra phá đám, aka “kỳ đà cản mũi”.

Trữ mỹ nhân thu lại biểu tình bất bình vừa nãy, nhìn có chút hả hê cười nói: “Cái này nói tiếp cũng thật là kỳ quái, Hoàng Thượng bình thường ghé chỗ nàng nhiều nhất, nhưng bụng nàng vẫn không có tin tức.”

“Con nói dòng, loại sự tình này có cường cầu cũng không thể.” Trương quý phi nhặt cánh hoa đào phấn hồng rơi trên bàn, đặt trên lòng bàn tay, mặc cho gió nhẹ nhàng thổi đi, “Nghe nói dòng tộc Hoàng Hậu được thiên phú khác thường, có thể hiểu ngôn ngữ của chim, thú, hoa, côn trùng, cơ thể mang mùi thơm lạ lùng, xinh đẹp như thiên tiên, thần kỳ nhất chính là, bọn họ dù thân thể nam tử vẫn có thể sinh con nối dòng.”

“Quả nhiên là gặp may mắn.” Mỹ nhân áo lam tán thưởng, có chút sầu lo nói: “Hoàng Hậu vào cung, chúng ta chẳng phải đều sẽ bị thất sủng?”

Trương quý phi nhìn nàng còn mang theo khuôn mặt khờ dại, nói: “Muội muội, cùng nam nhân chia sẻ trượng phu so với cùng nữ nhân chia sẻ trượng phu thực chất không có gì bất đồng, Hoàng Thượng mặc dù trong nội tâm cực kì sủng ái Niên phi, hai năm qua chẳng phải vẫn mưa móc chia đều*? Ngài là một bậc trượng phu, sẽ tận lực không để ai vắng vẻ.”

*mưa móc chia đều: sủng hạnh hết các phi tần, không bỏ người nào =.=

Trữ mỹ nhân vỗ vỗ ngực, trấn án nói: “Vậy muội cũng an tâm rồi.”

Trương quý phi mỉm cười lắc đầu, thật là một nha đầu khờ dại đơn thuần.

“Không biết mỹ mạo Hoàng Hậu thế nào, muội không tin hẳn so với Cảnh vương còn đẹp hơn.” Đau buồn âm thầm mất đi, nàng vì vậy tự nhiên nhắc đến vấn đề mình chú ý nhất.

“Cứ so qua chẳng phải sẽ biết sao.” Trương quý phi há hốc nhìn về một điểm phía trước, “Cảnh vương đang đến kìa.”

Cảnh vương Giang Minh, một thân cẩm tú ngân bạch quần áo, quạt xếp vàng tiêu sái hé mở, gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ hơi lười biếng mỉm cười, dưới ánh mặt trời chậm rãi đi đến, trông như một pho tượng thần hoàn mỹ. Vị thân vương trẻ tuổi nhẹ nhàng dạo bước trong gió xuân, làm bách hoa tại ngự hoa viên cũng ảm đạm thất sắc.

“Tham kiến hai vị Hoàng tẩu.” Cảnh vương vừa từ trong triều đi đến, hướng hai vị đế phi* hành lễ.

*đế phi: vợ vua.

“Vương gia không cần đa lễ.” Trương quý phi mỉm cười, “Nghe nói phượng xa của Hoàng Hậu ngày mai có thể đến hoàng cung.”

Có lẽ là do ảo giác, hai vị nữ tử tựa hồ cảm thấy nụ cười của Cảnh vương trong nháy mắt chợt cứng ngắc. Không đợi các nàng suy đoán, y đã mỉm cười mở miệng: “Đúng vậy, Ngũ đệ sáng nay đã phái người đưa tin tới.”

“Vương gia từ trước đến nay học thức uyên bác, kiến thức thâm sâu, chắc cũng biết dòng tộc Hoàng Hậu đến tột cùng có chỗ nào thần kỳ?” Trữ mỹ nhân vô tâm hỏi, có một chút lo lắng chuyện kia đã bị Trương

quý phi ba xạo nói quá lên, dưới mắt chỉ còn lòng hiếu kỳ. Vị Vương gia này từ trước đến nay vẻ mặt ôn hòa, đối với nội thị cung nữ trong nội cung đều có chút hữu hảo, cùng y nói chuyện cũng không phải bản khoăn nhiều.

Cảnh vương trầm tư nói: “Nghe nói bọn họ là thần long của trời, có khả năng thông hiểu thiên địa vạn vật, năm đó Thái Tổ có thành tựu thống trị được thiên hạ, chính là được bọn họ chỉ điểm.”

“Thì ra là thế, nghe nói bọn họ nam tử cũng có thể sinh con?” Tiểu mỹ nhân khờ dại lại hỏi.

Cảnh vương khẽ ho, thần sắc cổ quái trả lời: “Tựa hồ có thể nói thế.”

“Thật sự là không thể tưởng tượng nổi dòng tộc ấy.” Trữ mỹ nhân kết luận, đôi mắt thu thủy* sáng lên nhìn về phía Cảnh vương, hần mi mục** như vẽ, phong thần tuấn nhã, phong độ nhẹ nhàng, như tiên tử từ trong tranh bước ra, cái đầu nhỏ của nàng thật sự tưởng tượng không ra một người đẹp hơn so với Cảnh vương sẽ có hình dạng ra sao. “Ta rất mong chờ được thấy vị nam hậu này.”

*thu thủy: mặt nước mùa thu.

*mi mục: lông mày.

“Ta cũng không thể chờ để được gặp vị Hoàng tẩu này.” Ánh mắt của hần rơi vào chiếc vòng bạc trên cổ tay trái, chiếc vòng bạc chỉ có ba, bốn cái tú hoa châm, so với trang phục trên người nhiều hoa văn, dây tựa hồ là một cái đồ đẳng* đặc biệt.

*đồ đẳng: con vật hoặc đồ vật được các bộ lạc nguyên thủy coi là biểu tượng (phần giải thích từ truyện SCI mê án tập, vụ án thứ tư, chapter 5, do bạn Băng Thiên Nguyệt edit).

Trương, Trữ hai vị nữ nhân đều nghe nói lúc trước Cảnh vương từng chủ động xin đi giết giặc thay vì thay vì đón dâu, Hoàng Thượng lại không đáp ứng, muốn hần ở lại để kinh xử lý hôn sự, mặt khác chính mình và đệ đệ cùng mẫu thân Đoan vương đi nghênh đón phượng xa. Cảnh vương vốn nguyên danh là Giang Quyết, đồng tâm với tên Giang Giác, nay khi thánh thượng đăng cơ liền đổi tên thành Giang Minh để tránh phạm vào cấm kỵ. Thánh thượng thích thú phong hần danh hiệu Cảnh vương, ban thưởng cho một tòa vương phủ hoa lệ, lại cho phép hần tùy ý vào cung, tuy là không cùng chung mẫu thân, cũng tương đối thân thiết. Hai vị nữ nhân lúc này đều thầm nghĩ, Cảnh vương trời sinh tính tình phong lưu vô hạn, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (chỗ này ta chém =.=), nghe ý hần, việc không gặp mặt vị hoàng hậu này cũng thật là chuyện tốt, Hoàng Thượng sợ là lo lắng người đệ đệ này a.

“Hoàng Thượng từ trước đến nay không sủng nam nhân, vì sao lại muốn chọn một vị nam hậu? Chẳng lẽ bọn họ cả một dòng tộc không có nữ tử trong độ tuổi thích hợp?” Trữ mỹ nhân lòng tràn đầy nghi hoặc, nàng trước đây đã hỏi qua Hoàng Thượng phu quân, nhưng hần không nói cho nàng biết nguyên do, chỉ nói cứ đi hỏi vị Vương gia vạn sự thông*.

*vạn sự thông: trên trời dưới đất chuyện gì cũng biết.

“Hoàng tẩu nói thật đúng, trong tộc bọn họ nữ tử hiếm có như phượng mao lân giác*, Hoàng huynh vốn là định tuyển nữ tử.” Cảnh vương thốn thức, trong đôi mắt đẹp hiện lên một cảm xúc tiếc nuối. Trữ mỹ nhân hoài nghi vị Cảnh vương phong hoa tuyết đại này là muốn tìm Vương phi trong cùng dòng tộc của hoàng hậu. Cũng chỉ có nhân tài thiên phú dị bẩm mới có thể phối hợp với vị thanh niên tài mạo song toàn, địa vị bất phàm này a.

*phượng mao lân giác: lông phượng hoàng, sừng tê giác.

“Trong tộc bọn họ nữ tử rất thưa thớt, vậy chẳng phải đa số nam tử kia không cách nào hôn phối?” Trữ mỹ nhân kinh ngạc nói nhỏ.

Trương quý phi che miệng khẽ cười, nói: “Muội muội, trong tộc bọn họ nam tử có thể sinh con, nam tử cùng nam tử thông hôn là được a, làm gì nhất định phải cần nữ tử?”

Trữ mỹ nhân nhần mặt, trong đầu tưởng tượng ra bộ dáng một nam tử người mang lục giáp, nhin không được cười nói: “Nếu vị hoàng hậu của chúng ta ngày nào đó mang thai long loại, vậy thì thật là một cảnh tượng kỳ dị trong hoàng cung rồi.”

Cảnh Vương nghe vậy rũ mí mắt xuống, che dấu hàn quang chợt lóe lên trong mắt, “Bá!” một tiếng, thu quạt xếp hé mở trong tay về, đứng dậy đối hai người nói: “Hai vị Hoàng tẩu từ từ trò chuyện, thần đệ còn có công vụ trong người, xin được cáo lui trước.”

“Tiểu Văn, ta không muốn làm Hoàng Hậu gì hết, chúng ta trở lại lang hoàn a.”

“Ta mà là long gì chứ? Ô long thì có.”

2. Gả Nhâm - Chương 2

Khi tin tức phượng xa của Hoàng Hậu đã đến Võ Dương Môn truyền đến tai vị Hoàng Đế đang ngồi ngay ngắn ở Sùng Hoa Điện phê duyệt tấu chương thì bút son trong tay hắn có chút dừng lại, ánh mắt vẫn tập trung nhìn vào tấu chương, hắn nhàn nhạt trả lời thái giám bẩm báo: “Trẫm đã biết.” Một khắc sau mới đặt bút xuống, đứng lên, bình thần sải bước ra ngoài điện, hướng thái giám cùng thị vệ phía sau nói: “Đi Phượng Nghi Cung nghênh đón Hoàng Hậu.”

Mặt khác, vị Hoàng Hậu thần bí được người người thắc mắc bàn tán vừa đến Phượng Nghi Cung thì bắt gặp cung nữ cùng thái giám đang quỳ trên đất, đồng loạt hô to: “Hoàng Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế.”

Hoàng Hậu vén rèm cửa lên, thấy một thái giám đang khom lưng cúi đầu bên cạnh phượng xa, nhẹ nhàng tránh đi hắn, tự mình nhảy xuống khỏi phượng xa, hướng những kẻ đang quỳ trên đất nói: “Đứng dậy, ách, bình thân bình thân.”

Âm sắc của y trong suốt réo rắt, ngũ diệu vui vẻ, các cung nhân đang cúi đầu đều lặng lẽ kinh ngạc, vài kẻ lớn gan chút đỉnh nhân lúc đứng dậy, trong nháy mắt trộm liếc nhìn gương mặt của y, dù các cung nhân này đã gặp qua không ít giai nhân mỹ mạo tú lệ thì đối với dung mạo của vị nam hậu kia vẫn không khỏi trầm trồ tán thưởng.

Làn da y trắng như ngọc, tướng mạo tuấn như không ngôn từ nào tả nổi, thanh niên tú lệ, xinh đẹp như cầu vồng bảy sắc trên bầu trời trong vắt, một thân bạch y phi phàm thoát tục, tựa như tiên tử chốn phàm trần, mà những nơi y đi qua cũng lưu lại một mùi sen thơm ngát.

“Công tử.” Người hầu trông vẫn còn nhỏ ở phía sau cất tiếng gọi y, thế là y nhẹ nhàng thay đổi cước bộ thông dong trầm ổn, cùng cả đám cung nhân tiến vào Phượng Nghi Cung.

Đợi y ngồi ngay ngắn trong điện rồi, Doan vương Giang Diễm tiến lên hành lễ nói: “Hoàng tẩu, thần đệ xin được quay về chỗ hoàng huynh phục mệnh.”

Hoàng Hậu nghe thấy hai chữ “Hoàng tẩu” thì không được tự nhiên cho lắm, khẽ ho vài tiếng, nhìn chằm chằm Giang Diễm nói: “Ngươi đừng gọi khủng bố như thế được không? Cứ gọi ta là Hoa Nam không được sao?”

Giang Diễm cười khổ nói: “Trên đường đi có thể không cần câu nệ lễ tiết, nhưng hôm nay đã ở trong cung, đương nhiên không thể tùy tiện như thế.”

Hoa Nam tùy ý phát phát tay, nhún mày nói: “Được rồi được rồi.” Chợt thấy các ung nhân đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, ý thức được chính mình cử chỉ có phần không thích hợp với lễ tiết trong cung đình, y trong lòng tự làm mặt quỷ với chính mình rồi thu hồi gương mặt vui vẻ, uốn ngực ngồi ngay ngắn lại, bày ra điệu bộ nhã nhặn, lịch sự, an hòa.

Doan vương thấy thế lắc đầu cười, sải bước ra ngoài điện.

Hoa Nam nhìn mọi người rồi lại nhìn gã sai vặt theo mình vào cung, hỏi: “Hoa Văn, tại sao ánh mắt bọn họ nhìn ta như là nhìn quái vật vậy?”

Hoa Văn gương mặt tuấn mỹ, tròng mắt nhìn Hoa Nam nói: “Bởi vì người hành xử rất không có quy củ, đây là hoàng cung đại nội, không phải lang hoàn của chúng ta.”

Hoa Nam hướng hần về phía trước, dí dỏm nói: “Được rồi, ta biết rồi, người yên tâm, Hoàng Thượng không phải người câu nệ chuyện lễ nghĩa đâu, chúng ta cứ tự nhiên một chút là được mà.”

Y vừa nhắc đến Hoàng Thượng, bên ngoài liền truyền đến âm thanh lạnh lạnh của thái giám: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Đôi mắt Hoa Nam ánh lên tia vui vẻ, tựa hồ như không thể chờ được vội đứng dậy nghênh đón, nhìn hoàng bào nam tử tuấn mỹ như thiên thần dưới ánh mặt trời đang chậm rãi đi về phía mình, trong nháy mắt nhìn thấy tướng mạo người đó, nụ cười như sương mai trong nắng của y đột nhiên tắt dần. Vị hoa mỹ nam tử trong trí nhớ cùng người trước mắt tuy có nét giống nhau nhưng rõ ràng là hai người khác biệt, ngay lập tức y nhận ra được mình đã phạm phải sai lầm gì.

“Hoa Nam bái kiến Hoàng Thượng.” Hướng đến người nam tử phía trước hành đại lễ quân thần, lập tức liền bị ngăn lại.

“Không cần đa lễ.” Vị thiên tử trẻ tuổi mỉm cười, ngữ khí mềm lại, ôn hòa như gió xuân, nghe vào tai vô cùng thoải mái, nhưng Hoa Nam lại thấy như có một cổ cảm giác thất vọng kéo dài từ trái tim lan đến tứ chi toàn thân.

Giang Giác ý bảo y an tọa, vẻ mặt ôn hòa hỏi thăm: “Trẫm gọi người là Tiểu Nam, được không?”

“Được Hoàng Thượng yêu mến là phúc của ta.” Hoa Nam cúi đầu trả lời, thanh âm nhẹ nhàng như trước.

“Như vậy, Tiểu Nam, người ở lang hoàn đã có người trong lòng chưa?” Ánh mắt ôn nhuận của Giang Giác linh hoạt nhìn Hoa Nam, liền chú ý tới cái vòng bạc trên cổ tay y, vòng bạc rất nhỏ, khéo léo đính lên vài cái chuông nhỏ, cổ tay trắng muốt như điểm thêm ngọc có vẻ ngây thơ đáng yêu.

“Ở lang hoàn?” Hoa Nam ngẩng đầu, “Không có.”

Giang Giác nhìn sâu vào mắt y, đây thật sự là một đôi mắt vô cùng xinh đẹp, thanh tịnh không lẫn một tia tạp niệm, trong suốt, linh hoạt, kỳ ảo lại vô cùng thiện lương, chỉ có lang hoàn sống ở nơi cách biệt mới có thể sinh ra người như thế. Đôi mắt như vậy trước nay Giang Giác chưa bao giờ thấy qua, ánh mắt ngây thơ của Hoa Nam làm cho hần ý thức được, mặc dù đây là người dị tộc thiên phú dị bẩm, nhưng y vẫn là một hài tử không thấu hiểu lòng người hiểm ác, vậy mà chỉ với một đạo ý chỉ của hần đã làm cho hài tử đơn thuần này bị cuốn vào tranh đấu người lừa ta gạt tại chốn cung đình.

“Vậy trẫm cũng bớt vài phần áy náy rồi.” Giang Giác vẫn như trước, dùng lời lẽ ôn hòa mà thành khẩn nói: “Không gạt gì người, trẫm cùng lang hoàn thông hôn chỉ vì một lời tiên tri, làm theo thiên mệnh, người cùng trẫm không tình không ái, trẫm tự nhiên sẽ không miễn cưỡng người phải làm những việc của hoàng hậu như trên danh nghĩa, nhưng trẫm vẫn sẽ cố gắng hết sức, dùng hết khả năng bảo vệ người, chiếu cố người, hi vọng những ngày tháng sau này người ở trong hoàng cung được bình an khoái hoạt.”

Hoa Nam nhìn kỹ gương mặt giống như đã từng quen biết, do dự một chút rồi nói: “Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Giang Giác lộ ra nụ cười hài lòng, vuốt cằm nói: “Vậy được rồi, người nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị cho đại điển sắc phong ba ngày sau.”

“Hoàng Thượng.” Thấy hần đứng dậy định rời đi, Hoa Nam do dự rồi lại kêu một tiếng.

“Àn?” Nhìn thiếu niên vẻ như muốn nói rồi lại thôi, biểu tình rất đáng yêu, Giang Giác kiên nhẫn đợi y nói tiếp.

“Ta sau này không cần mặc cung trang của Hoàng Hậu, vẫn mặc quần áo ta tự mang đến, được không?” Hoa Nam cẩn trọng hỏi.

Giang Giác bật cười, không chút do dự nói: “Đương nhiên có thể, bất quá trong những dịp trọng đại vẫn phải mặc phượng bào, được chứ?”

Hần dùng ngữ khí thương lượng để nói, Hoa Nam tự nhiên không thể cự tuyệt, vui vẻ nói: “Hảo, tạ ơn Hoàng Thượng ân điển.”

Đội Giang Giác đi khỏi, Hoa Văn nghi hoặc hỏi Hoa Nam: “Người không phải rất mong chờ được gặp Hoàng Thượng, trên đường đi vẫn rất vui vẻ mà, sao bây giờ nhìn thấy rồi lại có vẻ không vui?”

Hoa Nam che mặt lại như trẻ con, rầu rĩ nói: “Không cần người lo.”

“Chẳng lẽ vị Hoàng Đế này không hợp ý người? Loại tướng mạo này của hần, tại chỗ của chúng ta cũng coi như hàng thượng phẩm a, với một người phạm trần tục tử, người còn muốn yêu cầu cao đến thế nào? Hơn nữa hần thoát nhìn ôn nhu lại thân thiết, một điểm ra về Hoàng Đế cũng không có.” Hoa Văn cầm lấy cổ tay y kéo kéo sang hai bên, khó hiểu nói: “Người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ta mà là hạng người nông cạn trông mặt mà bắt hình dong sao?” Hoa Nam buồn rầu nhú mi, ôm cổ Hoa Văn: “Tiểu Văn, ta không muốn làm Hoàng Hậu gì hết, chúng ta trở lại lang hoàn a.”

Hoa Văn làm biểu tình như hung thần ác sát muốn đem y bóp cổ chết, nói: “Người nói cái gì? Hiện tại hối hận cũng đã muộn rồi. Nể mặt lang hoàn một chút cho ta, người đã chọn con đường này thì không có đạo lý nào quay đầu lại, có khó khăn đến mấy cũng phải đi, sứ mạng lang hoàn chúng ta chính là bảo vệ hoàng tộc Giang thị, đừng quên, người trước khi tới đây đã đáp ứng điều gì với tộc trưởng.”

Hoa Nam ủy khuất nhìn Hoa Văn, tỏ vẻ hơi hối hận, nói: “Ta làm sao lại chọn người cùng ta tiến cung chứ, người hung dữ như thế, chỉ biết giáo huấn người ta.”

Hoa Văn sắc mặt càng thêm hung tợn nhìn y, hừ lạnh một tiếng nói: “Cả tộc chúng ta có thể kiếm ra người thứ hai cùng người đến đây sao? Không phải người chọn ta, mà là ta chọn người.”

Hoa Nam nhin hần, run run co rúm lại một chút, nhỏ giọng nói: “Còn tưởng rằng người bỏ ác theo thiện, nguyên lai vẫn là đánh chết cái nết không chữa.”

Hoa Văn mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, nhẹ cười khẩy một tiếng: “Hoàng Hậu đi đường mệt nhọc, hay là tẩy trần rồi đi nghỉ ngơi đi a.”

“Ta cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là kêu trời không thấu, kêu đất không hay.” Hoa Nam ủ rũ nghĩ, “Ta mà là long gì chứ? Ô long thì có.”

“Món nợ này ta cho người thiếu a, sau này có cơ hội ta sẽ đòi cả vốn lẫn lời.”

Nếu như khi đó hần hôn Hoa Nam, liệu bây giờ kết cục có khác không? Tiểu ô long này có thể không lo lắng cho lang hoàn đến mức cự tuyệt cùng hần về kinh không?

3. Gả Nhầm - Chương 3

Hoa Nam tắm rửa xong thì nghỉ ngơi một chút, tỉnh lại đã được thị nữ Mai Hương của Phượng Nghi Cung nhắc nhở y đến Từ Ninh Cung thỉnh an Thái hậu.

“Hắc tân nương đi yết kiến lão bà.” Hoa Văn kỹ lưỡng xem xét y, lại duỗi ngón tay trở ra chọc chọc môi y “Nào, cười một cái, đừng để Thái hậu cho rằng lang hoàn của chúng ta là một nơi buồn thảm như thế.”

Mai Hương kinh ngạc nhìn người hầu đầy vẻ tuần lãng của hoàng hậu, do dự có nên hay không ngăn lại hành động chẳng biết phân tôn ti của hần.

“Mai cô nương, thỉnh dẫn đường.” Hoa Văn chú ý tới nét mặt của nàng, thu hồi vẻ đùa cợt trên mặt.

Hoa Nam sờ sờ góc áo của mình, hướng Mai Hương nháy mắt mấy cái: “Đừng để ý y phục của ta, Hoàng Thượng đã nói không phải dịp trọng đại thì ta có thể mặc thế này.”

Mai Hương chưa từng gặp qua vị quý nhân nào hiền hòa đáng yêu như thế, hảo cảm trong lòng đối với y liền tăng lên nhiều lần, nghe bảo Hoàng Đế đã ưng thuận liền không nhiều lời nữa, kêu vài cung nữ cùng thái giám chuẩn bị cùng y đi đến Từ Ninh Cung.

Hoa Nam khoát khoát tay, vội nói: “Đừng đừng, không cần đâu, chúng ta cũng không phải đi đánh trận, mang theo nhiều người như thế làm gì? Chỉ cần người đi dẫn đường là được rồi.”

Mai Hương há hốc mồm, các cung nhân cũng cứng họng. Hoa Văn làm tư thế bảo nàng dẫn đường.

“Hoàng cung ghê gớm thật, nhiều cung điện như thế, chứa được bao nhiêu người a?” Hoa Nam như tên nhà quê chưa từng gặp qua sự lạ, kinh hô.

Sau lưng y phát ra tiếng ho của Hoa Văn, Mai Hương che dấu nụ cười trả lời: “Hoàng tộc là một gia đình rộng lớn nhất thiên hạ, to thế này cũng không lạ, đến nỗi rốt cuộc ở đây có bao nhiêu người, nô tỳ cũng không biết rõ, đại khái chắc có hơn một vạn người a.”

“Nhiều thế sao? Cả tộc chúng ta chỉ có năm sáu trăm người.” Hoa Nam thở dài, “Lại càng ngày càng ít.”

Nghe lời nói của y, Mai Hương rất ngạc nhiên nhưng không dám hỏi lý do minh bạch, nàng từ nhỏ đến lớn đều ở trong cung, vốn là một mực hầu hạ Giang Giác, Giang Giác thấy nàng thông minh lanh lợi liền phái đến Phụng Nghi Cung hầu hạ vị hoàng hậu có lai lịch đặc biệt này, những người được chủ tử coi trọng trong cung có ai lại không tinh tế, tự nhiên biết rõ cái gì nên nói cái gì không, chuyện gì cũng có thể hiểu kỳ những tuyệt đối không thể thối thác. Dòng tộc của hoàng hậu cực kỳ thần bí, Hoàng Thượng đối với các phi tần cũng không giải thích nhiều, đương nhiên không tới phiên nàng nhiều chuyện.

“Hoàng Thượng có nhiều hay ít phi tử?” Hoa Nam cảm thấy Mai Hương cùng Hoa Văn đã ở cách xa phía sau mình, y liền chậm cước bộ lại chờ bọn họ.

Mai Hương nghe ngữ khí của y không giống ghen mới dám nói: “Nhất phẩm phu nhân có hai người là Trương quý phi cùng Niên thực phi, nhị phẩm phu nhân chỉ có một mình Vương thực nghi, tứ phẩm phu nhân thì chỉ có Trữ mỹ nhân, Hoàng Thượng của chúng ta cần chính yêu dân, không hảo nữ sắc, phi thiếp không nhiều như các quan viên bình thường.”

Bốn người mà còn gọi là không hảo nữ sắc? Hoa Văn nhin không được, mắt muốn trắng dã.

“A, vậy các quan viên bình thường có bao nhiêu phi thiếp?” Hoa Nam cảm thấy y bước chậm thì bọn họ cũng bước chậm theo y, thâm hiểu chắc bọn họ cố ý giữ khoảng cách với mình, than thầm quy củ trong nội cung đúng là nhiều quá. Được rồi, y không thay đổi được thì phải chấp nhận thôi. Cứ thế, y tiếp tục đi, chỉ là thỉnh thoảng quay đầu lại nghe bọn họ trả lời.

Mai Hương nói: “Cái này cũng còn tùy, có những vị quan chỉ có một người chính thất, nhưng cũng có người có đến hơn 10 thê thiếp, hơn nữa là có cả nam lẫn nữ.”

Hoa Nam quay đầu lại nhìn Mai Hương, chăm chú nói: “Vậy Hoàng Thượng của các người xem ra cũng biết hưởng thụ đấy chứ?”

Mai Hương lập tức quỳ xuống, khẩn trương bồi tội: “Nô tỳ đáng chết, hồ ngôn loạn ngữ, hại Hoàng Hậu hiểu lầm Hoàng Thượng.”

Hoa Nam vội bước ba bước đến trước mặt Mai Hương, nâng nàng dậy: “Người quỳ làm gì? Người chỉ nói cho ta biết sự thật, không có cái gì gọi là hồ ngôn loạn ngữ hay đáng chết cả. Chẳng lẽ trong cung nói ra lời thật lòng thì sẽ gặp sự không may ư?”

Mai Hương thường ngày vốn nhanh mồm nhanh miệng, nhưng hôm nay bị y hỏi cũng phải á khẩu.

“Mai Hương, người nói sai cái gì à? Sao lại quỳ giữa đường thế?” Một thanh âm dễ nghe truyền đến, mọi người quay lại thì thấy ngay một thân ảnh mặc trang phục màu trắng. Người này không chỉ có giọng nói êm tai, dung mạo cũng hoa mỹ đến cực điểm, đôi mắt sáng như mặt hồ khiến người ta thần hồn điên đảo. Hoa Nam xoay người nhìn y, trong mắt là một tia phức tạp không nói nên lời.

Mai Hương vừa được Hoa Nam nâng dậy lại lập tức quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Cảnh vương điện hạ.”

“Cảnh vương điện hạ.” Hoa Nam cũng lập lại theo Mai Hương.

Giang Minh cười với y, đáp lễ nói: “Tham kiến Hoàng Hậu.”

Hoa Nam gục đầu xuống, không nói gì.

Giang Minh lại hỏi: “Hoàng Hậu muốn đến Từ Ninh Cung?”

Hoa Nam gật gật đầu.

Giang Minh xếp chiếc quạt trong tay lại, nói: “Vừa vặn ta cũng muốn đi thỉnh an mẫu hậu. Hoàng Hậu, mời.” Hắn nghiêng người nhường đường cho Hoa Nam.

“Thỉnh Vương gia dẫn đường a.” Hoa Nam miễn cưỡng cười cười với Giang Minh.

Thế là Hoa Nam cùng Giang Minh đi trước, Hoa Văn cùng Mai Hương vẫn giữ khoảng ba thước theo sau.

Giang Minh thấy Hoa Nam cứ nhìn hắn không chớp mắt mà không nói gì, liền giống như lơ đãng nói: “Cái chuông trên tay Hoàng Hậu rất đặc biệt.”

Hoa Nam thuận miệng trả lời: “Àn, cái này gọi là Lang Hoàn Linh, là linh vật ở quê nhà ta.”

Linh vật? Hoa Văn hơi nhếch mép, ngẩng lên nhìn một đóa bạch vân trên đỉnh đầu.

“Lang hoàn phúc địa lại đi kết hôn với người ngoại tộc, thật sự khiến ta kinh ngạc.” Giang Minh cười khê: “Ta từng nghe một vị bằng hữu nói, người ở lang hoàn rất ghét huyết thống của ngoại tộc.”

“Không phải, không phải.” Ngữ khí của Hoa Nam mang chút xấu hổ: “Vẫn có ngoại lệ mà.”

“Như vậy, Tiểu Nam, ngoại lệ của ngươi là ai? Ta hay Hoàng Thượng?” Những lời này là dùng truyền âm nhập mật vào tai Hoa Nam, Hoa Văn cùng Mai Hương đều cho rằng Cảnh vương đang yên lặng.

Hoa Nam cũng dùng truyền âm nhập mật cho Giang Minh: “Ở lang hoàn, có tư cách thành thân cùng Hoàng Đế chỉ có ba huynh đệ chúng ta, nhưng các ca ca của ta đều đã có người trong lòng, người đừng mơ.”

“Ngươi không phải hiểu lầm là sẽ thành thân với ta cho nên mới hy sinh vì gia tộc sao? Ta trước kia sao lại không biết ngươi có tình cảm vĩ đại cùng ý chí to lớn như thế?” Giang Minh giấu cợt.

Hoa Nam khê nói: “Ngươi đừng có âm dương quái khí được không? Ta không có giả nhảm, ngươi có gì tốt chứ? Miệng lưỡi trơn tru, kém cỏi, không có phẩm đức, ta có giả cho ai cũng tuyệt đối không giả cho ngươi.”

Giang Minh bị y mắng đến vô lực cãi lại, đành thở dài: “Ngươi đó nha, cái tên tiểu ô long này, thật sự là làm uống phí nỗi khổ tâm của ta mà.”

Hoa Nam phản bác: “Ta không phải ô long, ta là tiểu bạch long!”

Lời này Hoa Nam không có dùng truyền âm nhập mật, cho nên tuy y nói khá nhỏ, Mai Hương cùng Hoa Văn cũng đều nghe thấy được. Mai Hương trong lòng tự hỏi không biết tại sao Hoàng Hậu lại đột nhiên nói thế, còn Hoa Văn thì hồi tưởng lại phản ứng của Hoa Nam khi nãy, xem như cũng đoán được phần nào, thậm chí nghĩ cái tên Hoa Nam ngu ngốc này!

Như sợ hai người phía sau thấy khó hiểu, Giang Minh đành phải tiếp lời của Hoa Nam: “Nghe nói những ai ở lang hoàn đều là thần long giáng thế, nguyên lai người chính là tiểu bạch long, thất kính thất kính.”

“Vương gia khách khí.” Hoa Nam một lòng hy vọng mau chóng đến Từ Ninh Cung, chấm dứt cho xong cuộc nói chuyện mờ ám này.

Ngẫm lại tình cảnh bây giờ, Hoa Nam vốn dĩ từng ảo tưởng khi gặp người này sẽ thành ra cảnh tượng thế nào. Nhưng xem ra, hắn ta không hề vì chuyện y giả nhảm mà thấy thương tâm, ngược lại chính y khi gặp Giang Giác chứ không phải người trong lòng là Giang Quyết thì lại kinh hoàng không thôi. Bởi vì y rất nhanh nhận ra rằng, vô luận là Giang Giác hay Giang Quyết, một khi làm Hoàng Hậu thì y sẽ bị vây kín trong hoàng cung. May mà, tình cảm của y đối với Giang Quyết cũng chưa sâu đậm lắm, nếu không những ngày tháng trong cung sẽ càng thảm thương hơn.

Giang Minh còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy Hoa Nam đang thấp thỏm không yên thì lại thôi. Hắn ung dung thở dài, trong lòng suy nghĩ tận đầu đầu. Hoa Nam chỉ là hải tử, một hải tử không hiểu chuyện đời.

Hắn liếc mắt sang bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Hoa Nam rồi lại nhớ về chuyện hai năm trước, khi đó bọn họ đánh cuộc với nhau, Hoa Nam thua hắn một nụ hôn. Y hiểu kỳ nhắm mắt lại, cảm xúc dâng lên để ánh mắt trời chiếu rọi khắp gương mặt đẹp như họa của y. Hoa Nam cứ đứng nghiêng người về phía trước như thế, không dám nhúc nhích động đậy chút nào, cho đến lúc không kiên nhẫn được nữa phải mở mắt ra thì hắn mới cười nhẹ với y, nói: “Món nợ này ta cho người thiếu a, sau này có cơ hội ta sẽ đòi cả vốn lẫn lời.”

Nếu như khi đó hắn hôn Hoa Nam, liệu bây giờ kết cục có khác không? Tiểu ô long này có thể không lo lắng cho lang hoàn đến mức cực tuyệt cùng hắn về kinh không?

Giang Minh nhìn khoảng cách bọn họ dường như càng lúc càng xa với hắn, trong lòng không khỏi rối bời.

Mai Hương lúc này mới hiểu vì sao Hoàng Hậu thoát nhìn lại ngây thơ như thế. Đối với bộ tộc của bọn họ, một thiếu niên mười tám tuổi chỉ tương đương với những đứa trẻ hai, ba tuổi người thường. Hoàng Thượng ơi là Hoàng Thượng, ngài cư nhiên lại đi cưới một tiểu hài tử rồi.

...

“Mẫu hậu, một triều đại bất quá cũng chỉ tồn tại năm sáu trăm năm. Thọ mệnh của những người trong bộ tộc Hoàng Hậu còn dài hơn một triều đại, như vậy chưa đủ sao? Nếu một người mà thọ ngang trời đất, trường sinh bất lão, chỉ sợ cả đời đều phải sống trong cô quạnh.”

4. Gả Nhầm - Chương 4

Thị nữ ở Từ Ninh Cung thấy Cảnh vương cùng một thiếu niên tuần tú tiến vào điện, lại thấy thị nữ Mai Hương mới đến Phượng Nghi Cung nhậm chức chiều nay theo sau, lập tức hiểu ra đây chính là vị Hoàng Hậu thần bí vừa tiến cung. Vị thiếu niên này dung mạo quả thật xuất chúng khó tìm, bọn họ vừa nhìn thấy y, ánh mắt giống như nam châm gặp sắt vậy, cứ dán chặt vào gương mặt y không cách nào dời đi được, cũng hoàn toàn quên mất đây là hành vi quá phạm.

“Bọn nha đầu các người đứng đó sững sờ làm gì, còn không mau đi thông truyền?” Giang Minh “Bá!” một tiếng xếp quạt lại, thành công kéo thần trí của đám thị nữ quay về.

Thị nữ vào trong bẩm báo không bao lâu thì bước ra truyền mấy người bọn họ tiến vào.

Toàn thân Thái Hậu là một bộ thường phục màu vàng, tư thái nhã nhặn an hòa, dung mạo đoan chính ôn nhu. Thái Hậu đang ngồi ở chính điện, khi bọn họ quỳ xuống hành lễ, Người tự mình đứng lên nâng Hoa Nam dậy, để y ngồi bên cạnh Người, chu đáo hỏi han y một cách thân thiết xem đi đường có vất vả hay không.

Hoa Nam lắc đầu, cười nói: “Trên đường đi đều được Đao vương an bài thỏa đáng, Hoa Nam tuyệt không vất vả, đa tạ Thái Hậu quan tâm.”

Thái Hậu cười nhẹ, nói: “Vậy thì tốt rồi. Hoàng Hậu, người cứ giống như Hoàng Thượng và Cảnh vương bọn họ, gọi ta là mẫu hậu, xưng là nhi thần.”

Hoa Nam thấy trong mắt Thái Hậu đầy vẻ yêu thương liền ngoan ngoãn nghe theo: “Nhi thần tuân chỉ.”

Thái Hậu bắt đầu trò chuyện cùng với Hoa Nam, Người hiểu kỳ hỏi thăm xem lang hoàn rốt cuộc là một nơi đẹp đến thế nào, Hoa Nam đều nhất nhất đáp lại. Người ôn tồn nói: “Lang hoàn phúc địa là một nơi đẹp như tiên cảnh, người lại nguyện ý rời xa quê hương, hảo hảo tử, ủy khuất cho người rồi.”

Khi biết Hoa Văn là người hầu duy nhất mà Hoa Nam mang theo từ lang hoàn, Thái Hậu có chút kinh ngạc. Người nhìn về phía Hoa Văn, vẫn dùng ngữ điệu ôn hòa hỏi: “Thật là làm khó cho người quá, hảo hảo tử, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Hoa Nam không đợi Hoa Văn mở miệng trả lời, y liền nháy mắt với Thái Hậu mấy cái, tỏ vẻ thần bí: “Mẫu hậu, Người đoán xem Tiểu Văn năm nay bao nhiêu tuổi.”

Thái hậu trầm ngâm một lát, nhìn kỹ Hoa Văn, đoán nói: “Chắc chỉ khoảng hai mươi, đúng không?”

Hoa Nam lắc đầu, cười hì hì nói: “Phải là gấp đôi hai mươi tuổi kia, như người ta vẫn nói thì là ở tuổi tứ tuần ấy.”

Thái Hậu tròn to đôi mắt, rõ ràng là không tin tưởng: “Sao có thể thế được?” Hắn sao lại có khả năng chỉ nhỏ hơn Người một tuổi? Thoạt nhìn thì giữa hắn với con của Người cũng không khác biệt lắm a.

“Thái Hậu, Hoa Văn năm nay thật sự đã bốn mươi tuổi rồi.” Khóe miệng Hoa Văn khẽ nhếch.

“Thọ mệnh của những người trong bộ tộc các ngươi là bao nhiêu?” Ánh mắt Thái Hậu nhìn hai người bọn họ bắt đầu có điểm dao động, Người biết rõ Hoa Nam năm nay mười tám tuổi, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới Hoa Văn lại gần như cùng tuổi với Người.

Hoa Nam suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm trăm tuổi a, nhưng cũng còn tùy xem linh lực người ấy mạnh yếu thế nào. Gia gia* của nhi thần đã sống hơn bảy trăm tuổi mà vẫn còn rất khỏe mạnh.”

*gia gia: ông nội.

Mai Hương lúc này mới hiểu vì sao Hoàng Hậu thoạt nhìn lại ngây thơ như thế. Đối với bộ tộc của bọn họ, một thiếu niên mười tám tuổi chỉ tương đương với những đứa trẻ hai, ba tuổi người thường. Hoàng Thượng ơi là Hoàng Thượng, ngài cư nhiên lại đi cưới một tiểu hài tử rồi.

Thái Hậu gật đầu, hỏi tiếp: “Như vậy, Nam nhi à, khi ngươi được bốn mươi tuổi có phải vẫn giữ dung mạo hiện tại hay không?”

“Nhi thần nghĩ chắc là vậy đó, mẫu hậu.” Hoa Nam nghiêng nghiêng đầu, cười nói: “Hoàng Thượng lúc trước muốn lập hậu là một nữ tử trong bộ tộc nhi thần, nhưng nữ tử ở bốn tộc gần đây còn rất ít, chỉ khoảng một phần năm nam tử, mà đại đa số thì đều đã lập gia đình. Người chưa lập gia đình thì trẻ nhất chỉ mới mười tuổi, còn lớn hơn thì cũng cỡ Hoa Văn, mặc dù dung mạo trẻ trung xinh đẹp, nhưng tuổi tác lại cách Hoàng Thượng quá xa.”

Hoa Nam vừa nói vừa thờ ơ nhìn về phía Cảnh Vương đang ngồi nghe một cách thanh tao lịch sự. Cảnh vương chỉ mỉm cười, biểu tình không lộ ra chút sơ hở nào.

“Thì ra là thế.” Thái hậu lại tường tận ngắm nhìn Hoa Nam: “Các ngươi là thần long tộc, cho nên mới có thể sống lâu mà vẫn duy trì được dung mạo?”

Hoa Nam lắc đầu nói: “Long tộc hạ phạm hơn mười vạn năm, trong thời gian đó đã thông hôn với người thường nhiều lần, khiến cho huyết thống càng ngày càng không còn thuần chủng, những người có thể sống lâu cũng dần ít đi. Hiện nay, bộ tộc nhi thần chỉ còn có một chút linh lực là khác biệt so với người thường.”

Thái hậu nói: “Khó trách ta nghe Hoàng Thượng nói, các ngươi rất hiếm khi thông hôn với người ngoại tộc.”

“Kết hôn trong cùng bộ tộc cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho thọ mệnh của chúng ta ngày càng ngắn. Bởi vì quan hệ huyết thống quá gần khiến cho không ít hài tử sinh ra đã có thể chất gầy yếu. Mà không chỉ long tộc ở lang hoàn phúc địa của chúng ta, phượng hoàng tộc ở Lạc Phượng cốc cũng giống thế, dân cư ít dần, thọ mệnh cũng ngắn dần.”

Thái hậu hơi cau nhẹ đôi mày liễu, có chút khó xử thay cho hai bộ tộc kia: “Đây không phải là thông hôn không được, không thông hôn cũng không được sao?”

Hoa Nam nhún vai, nhìn Thái hậu tỏ vẻ đồng ý, y là vì sự suy yếu của bộ tộc mình mà bất đắc dĩ.

Lúc này, Mai Hương đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao khi Hoàng Hậu nói đến bộ tộc của mình chỉ còn năm sáu trăm người thì ngữ khí lại mất mát như vậy, nguyên lai là bộ tộc thần thoại của bọn họ đang từ từ diệt vong.

“Mẫu hậu, một triều đại bất quá cũng chỉ tồn tại năm sáu trăm năm. Thọ mệnh của những người trong bộ tộc Hoàng Hậu còn dài hơn một triều đại, như vậy chưa đủ sao? Nếu một người mà thọ ngang trời đất, trường sinh bất lão, chỉ sợ cả đời đều phải sống trong cô quạnh.” Thanh âm du dương của Giang Minh vừa vụn vụn lên, xua tan đi bầu không khí đầy thương cảm.

“Vương gia nói rất đúng.” Hoa Nam cười nhẹ với Giang Minh: “Bộ tộc chúng ta tối thờ phụng chính là Trường Nhạc, cho nên quan trọng nhất là phải dưỡng thân.”

Thái Hậu nghe Hoa Nam nói về đạo dưỡng thân thì cảm thấy rất hứng thú, liền cùng y trao đổi. Hoa Nam cũng thành thật đem những bí quyết dưỡng thân, duy trì thanh xuân nói cho Thái Hậu nghe. Y nghĩ rằng, đã là người thì không ai lại không có ham muốn, mặc kệ tốt xấu thế nào, chỉ muốn được sống, sống càng lâu càng tốt, cũng không vì nguyên nhân gì cả, chỉ là không muốn chết mà thôi.

Hai người say sưa trò chuyện, bất giác đã thấy mặt trời lặn ở phía Tây. Thái hậu liền phân phó Liên Huân đến Ngự Thiện phòng làm vài món ăn, cả Hoàng Hậu lẫn Cảnh vương đều sẽ ở lại Từ Ninh Cung dùng bữa tối.

Hoa Nam vội vàng xua tay, nói: “Đa tạ mẫu hậu, nhi thần không ăn cơm.”

Ngoại trừ Hoa Văn cùng Giang Minh, những người còn lại đều ngẩn người cả ra. Hoa Nam thấy bọn họ không hiểu rõ lời y nói, liền giải thích: “Ồ lang hoàn phúc địa không có khói lửa, cho nên chúng ta không ăn những thức ăn đã được nấu chín, cũng không ăn mặn, nếu không sẽ bị đau bụng. Chúng ta chỉ ăn một ít hoa quả cùng mật ong mà thôi.”

Thái Hậu liền nói với Liên Huân: “Vậy người đi phân phó Ngự Thiện phòng, chuẩn bị một bàn thức ăn chưa được nấu chín bằng lửa.”

Hoa Nam ngại ngần nói: “Mẫu hậu không cần chiều theo nhi thần, cứ sai bọn họ làm những gì Người thích ăn, cho nhi thần với Hoa Văn một ít hoa quả, mật ong là được.”

“Hoàng Hậu.” Giang Minh gọi y: “Mẫu hậu thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng tốt mà.”

Thái Hậu cầm lấy tay Hoa Nam, mỉm cười gật đầu với y rồi quay sang phân phó Liên Huân: “Nhân tiện, người hãy đi thỉnh Hoàng Thượng đến Từ Ninh Cung cùng dùng bữa tối.”

“Người có biết Hoàng Hậu ở trước mặt Hoàng Thượng đều xưng là thần thiếp không?”

“Ta là nam tử, lại là chính thất của Ngài chứ không phải thê thiếp, cho nên xưng thiếp không hợp lý. Bất quá, nếu Hoàng Thượng không nghĩ thế, kiên trì bắt Hoa Nam phải xưng thần thiếp trước mặt Ngài, Hoa Nam cũng không dám không tuân lệnh.”

5. Gả Nhầm - Chương 5

Giang Giác tuyệt đối không ngờ Thái Hậu gọi hắn đến là để ăn hoa quả. Mấy người ngồi nghiêm chỉnh ở bàn ăn, trước mặt là một cái mâm lớn đựng đầy hoa quả. Trong mâm, những quả ngọt màu hồng hồng xanh xanh của bốn mùa được ngự trù sắp thành những hoa văn đẹp mắt. Ngoài trừ trái cây, còn có một chén mật ong hương hoa quế, trong không khí tràn ngập mùi hương thanh đậm.

“Mẫu hậu, sao đột nhiên Người lại có nhã hứng ăn hoa quả vậy?” Giang Giác cười hỏi, ngồi xuống bên cạnh Hoa Nam.

“Hoàng Hậu của chúng ta không ăn được thức ăn đã được nấu chín bằng lửa.” Thái Hậu giải thích, đối với tân nương tử không tiếc lời ca ngợi: “Hoàng Hậu xinh đẹp như tiên tử, thật sự đúng là không thích hợp ăn những thức ăn đã qua khói lửa của nhân gian.”

Giang Giác nhìn Hoa Nam mỉm cười, rồi quay sang nói với Giang Minh: “Không phải chứ, Hoàng Hậu vừa tiến cung thì danh hiệu Đệ nhất mỹ nam tử trong hoàng tộc của lão tứ liền giữ không được rồi.”

Gương mặt trắng nõn của Hoa Nam nhuộm một tầng đỏ ửng, y thấy Giang Minh cũng mỉm cười nhìn mình, dường như là rất tán thành với ý kiến của Giang Giác, vội vã thu hồi ánh mắt lại, nói: “Không dám không dám, Hoàng Thượng quá khen.”

Giang Giác nắm lấy cánh tay mềm mại trắng nõn của Hoa Nam, khẽ cười nói: “Xấu hổ rồi à, hảo hảo, không nói đến người nữa, chúng ta dùng bữa thôi.”

Hoa Nam khó xử đưa mắt nhìn về phía Hoa Văn đang đứng một bên, y ngồi còn Hoa Văn đứng, y ăn còn Hoa Văn nhìn, nói sao đi nữa cũng không tốt cho lắm. Tình huống này y chưa gặp phải bao giờ, trước kia ở lang hoàn phúc địa bọn họ luôn cùng nhau ngồi dùng bữa.

Hoa Nam vừa định mở miệng thỉnh Thái Hậu cùng Hoàng Thượng cho phép Hoa Văn ngồi xuống cùng ăn, nhưng Giang Minh ngồi ở đối diện tựa hồ như hiểu rõ trong lòng y đang nghĩ cái gì, vội vàng đá nhẹ y một cước. Hoa Nam dù không muốn nhưng cũng đành phải cố chịu đựng, nhưng chuyện này khiến cho nổi bức rức trong lòng y cứ lớn dần lên, mâm hoa quả ngon miệng trên bàn vào miệng y cũng thành ra cực kì vô vị.

Các phi tần, hoàng tử cùng công chúa đều được an bài sẽ thỉnh an Thái Hậu sau bữa cơm tối. Hoa Nam ăn xong liền cùng với Hoa Văn xin phép cáo lui, không ngờ Hoàng Thượng lại tỏ ra chăm sóc, muốn đưa y trở về. Hoa Nam trong lòng ai thán, nhưng y biết rõ cự tuyệt Hoàng Thượng thì chính là phụ lòng tốt của hân, đành phải tạ ơn.

Vốn muốn nhanh chóng quay về để cho Tiểu Văn ăn gì đó, xem ra không được rồi.

Ngày xuân, màn đêm buông xuống sớm hơn, bọn họ vừa rời khỏi Từ Ninh Cung thì tất cả con đường đã rực rỡ ánh đèn ***g. Bóng của Hoa Nam cùng Giang Giác in trên mặt đất như hòa vào nhau làm một.

Dọc đường đi, Hoa Nam vẫn lặng yên không nói. Giang Giác cầm tay Hoa Nam, bàn tay y mềm mịn thanh tân, giữ trong tay hơi giống như tiểu hài tử. Giang Giác cảm thấy cầm tay y giống như cầm tay của con hân vậy, đáy lòng có chút ôn nhu.

Hoa Nam thấy không quen, muốn rút tay lại, nhưng hân vẫn cố chấp nắm chặt không buông. Hoa Nam bắt mắt hân khiến hân thấy thật thú vị, liền cố ý trêu chọc y: “Người vừa rồi ăn ít như vậy, không sợ một hồi nữa sẽ đói bụng sao?”

Hoa Nam nói: “Ta mỗi bữa chỉ ăn như thế là nhiều rồi, Hoàng Thượng, ta phiền người phải ăn ít như thế, nếu người đói bụng thì cứ trở về ăn khuya a, không cần đưa ta đâu.”

Giang Giác cho rằng Hoa Nam không muốn hân đưa y về nên mới nói như thế, cho nên hân vừa ôn hòa vừa mang theo chút đùa nghịch đáp lại: “Trẫm không đói bụng, người có biết Hoàng Hậu ở trước mặt Hoàng Thượng đều xưng là thần thiếp không?”

Hoa Nam giương đôi mắt tha thiết nhìn hân, trả lời: “Ta biết.” Rồi bỗng dưng, y lộ ra một biểu tình vô tội của hài đồng, bổ sung: “Ta cũng biết, quy củ là do người định ra, người là Hoàng Thượng, tất nhiên có thể chỉnh lại đúng không?”

Giang Giác cười rộ lên, buông tay Hoa Nam ra. Đứa bé này đơn thuần nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, hơn nữa còn biết cách lợi dụng ưu thế của mình. Y chắc chắn biết rõ nếu y biểu lộ ánh mắt ấy, không ai có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

“Nếu như trẫm nói là không thể?” Giang Giác hỏi lại.

Hoa Nam chớp chớp đôi mắt đã vương vài giọt lệ nơi khóe mi, trả lời: “Ta là nam tử, lại là chính thất của Ngài chứ không phải thê thiếp, cho nên xưng thiếp không hợp lý. Bất quá, nếu Hoàng Thượng không nghĩ thế, kiên trì bắt Hoa Nam phải xưng thần thiếp trước mặt Ngài, Hoa Nam cũng không dám không tuân lệnh.”

Hoa Nam khi này đều gọi Giang Giác là “người”, nhưng lúc này lại đổi thành “Ngài”, rõ ràng muốn cường điệu rằng Hoàng Đế thân phận tôn quý, ý thể hiếp người, tuy thắng nhưng dứt khoát không khiến y tâm phục.

Giang Giác hơi nhếch môi lên, nguyên lai người thuần phác như y lại vô cùng sắc bén. Ai nói hồn nhiên không phải một loại thủ đoạn nào?

“Nói đúng lắm, nếu ngươi xưng là thần thiếp thì trẫm cũng không được tự nhiên. Trẫm đã phá lệ chuyện y phục của người một lần, bây giờ lại phá lệ thêm lần nữa cũng không sao.”

Hoa Nam cười một tiếng, rất thích thời mở miệng nịnh nọt: “Hoàng Thượng anh minh.”

Lúc này, ở phía Đông đột nhiên có một chùm pháo hoa được bắn lên không trung, ánh sáng từ pháo hoa làm khuôn mặt tuần tú của Hoa Nam hiện lên trong đêm tối, xinh đẹp tựa như ảo mộng.

“Oa, thật là đẹp quá.” Hoa Nam kéo kéo tay Giang Giác, vui vẻ kêu lên: “Hoàng Thượng, đó là cái gì vậy?”

Giang Giác cười nói: “Pháo hoa, là pháo hoa cho Minh Châu phóng để chơi đấy.”

“Minh Châu?” Nghe ngữ khí sùng nịnh cùng biểu lộ ôn nhu của Giang Giác, Hoa Nam đoán nàng không phải phi tử thì cũng là con gái của hần.

“Trưởng nữ* của trẫm, Hòa Ninh công chúa.” Giang Giác vừa nhìn pháo hoa bùng sáng trên không trung vừa giải thích: “Minh Châu năm nay 5 tuổi, rất thích ngắm pháo hoa. Ngày thường trẫm cũng không cho phép nàng được tùy ý phóng, nhưng lần này lập hậu là đại sự đáng mừng, cho nên trẫm liền đáp ứng cho nàng được cùng với cung nhân phóng pháo hoa để nghênh đón người đến đây.”

*trưởng nữ: con gái lớn nhất trong nhà.

“A.” Mi mắt Hoa Nam thoáng rủ xuống, “Cám ơn các người.” Trong lòng thầm nghĩ hần thoát nhìn tuổi còn trẻ thế, không ngờ đã có con gái đến 5 tuổi, không biết hần có bao nhiêu hài tử nữa?

Giang Giác tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư của y, hần làm như vô ý giải thích tiếp: “Trẫm hiện tại chỉ có một trai một gái.” Thấy Hoa Nam vẫn nhìn lên trời, chăm chú ngắm pháo hoa mở bung ra rồi dần tan biến, gần như không hề quan tâm đến việc hần vừa nói, hần liền nảy ra ý định muốn đùa cợt y, trêu ghẹo nói: “Hoàng Hậu cũng có thể suy xét về việc giúp cho trẫm có thêm hoàng tử hoặc hoàng nữ.”

“A? Hoàng Thượng, người đang nói gì?” Hoa Nam cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào Giang Giác, vẻ mặt không rõ là biểu tình gì.

“Không có gì.” Thấy khuôn mặt ngây thơ và đôi mắt thanh tịnh của Hoa Nam, Giang Giác cuối cùng quyết định không tiếp tục trêu chọc y nữa. Hần chỉ đứng đó, cùng Hoa Nam nhìn về một góc trời rực sáng ở phương Đông, cho đến khi tất cả pháo hoa đều đã tắt, bầu trời cũng khôi phục lại vẻ hắc ám lúc ban đầu.

Ngắm pháo hoa xong, Hoa Nam mới sực nhớ ra Hoa Văn với Mai Hương còn chưa ăn tối.

“Ta đúng là ô long mã.” Hoa Nam trở lại Phượng Nghi Cung, vừa đi vừa tự đánh khê vào đầu mình một cái. Thấy Hoa Văn đang bưng một ít hoa quả, y liền cẩn trọng nói lời xin lỗi với hần: “Tiểu Văn, ta thật sự không phải cố ý để cho người đứng nhìn ta ăn.”

Hoa Văn liếc xéo y: “Khi cùng người tiến cung thì ta đã nghĩ đến việc này rồi, người quả thật ngu ngốc, may mà Cảnh vương đá người một cước, nếu không để người mở miệng cầu xin Thái Hậu cùng Hoàng Thượng thì có khác gì làm trò cười cho thiên hạ.”

“Người nhìn thấy à?”

“Ta nghe thấy.” Hoa Văn từ trên cao nhìn xuống y, giống như đang tra khảo phạm nhân: “Người làm sao lại quen biết với Cảnh vương? Người người yêu mến chính là hần ư?”

Hoa Nam biết rõ không thể giấu được Hoa Văn, liền đơn giản ăn ngay nói thật: “Hai năm trước khi ta rời khỏi lang hoàn phúc địa, cũng vừa vận hần rời kinh đi du ngoạn. Người biết đó, những người ở lang hoàn chúng ta đều có cảm ứng với hoàng tộc họ Giang, cho nên chúng ta liền biết rõ thân phận lẫn nhau. Dọc đường đi, chúng ta chiếu cố cho nhau, dần dần cũng nảy sinh chút hảo cảm. Rồi ta trở lại lang hoàn, hần cũng trở về kinh, cứ thế chia tay, còn lại không có gì khác nữa.”

“Ta hiểu rồi.” Hoa Văn khinh thường nói: “Người sao có thể ngốc nghếch như vậy? Chuyện hôn nhân đại sự mà lại đi tính sai đối tượng.”

“Ai bảo huynh đệ bọn họ lại có tên gần giống nhau như thế?” Hoa Nam phùng má lên, ống tay áo màu tuyết trắng trượt xuống, lộ ra lang hoàn linh màu ngân bạch trên cổ tay.

Hoa Văn liếc nhìn lang hoàn linh trên tay y, lạnh lùng hỏi: “Lang hoàn linh là linh vật ở quê nhà chúng ta sao!? Xin hỏi người nó bao nhiêu tiền một bộ?”

Hoa Nam bồn chồn lo lắng, hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng sao? Nó chỉ có ở lang hoàn chúng ta thôi, những nơi khác đều không có, không phải linh vật thì là gì?”

“Cho nên người nói với Cảnh vương nó là linh vật là có ý tứ này?”

Thấy Hoa Nam gật gật đầu, Hoa Văn liền tặng cho y một cái nhìn khinh khỉnh, khẽ nói: “Tiểu tử ngốc nghếch.”

“Ta mà ngốc sao? Cha ta nói ta là đại trí giả ngu*.” Hoa Nam trừng mắt nhìn Hoa Văn: “Người lại đi giáo huấn ta.”

*đại trí giả ngu: người tài giỏi thông minh nhưng lại làm ra vẻ đần độn.

Hoa Văn nghe thấy lời trách móc của Hoa Nam, đột nhiên cười rộ lên, hỏi: “Lúc này khi ngắm pháo hoa, lời Hoàng Thượng đùa giỡn với người, nghe có nghe thấy đúng không?”

“Hắn muốn làm ta phải xấu hổ, ta sẽ không cho hắn toại nguyện đâu.” Hoa Nam nháy mắt mấy cái, thấy thái độ của Hoa Văn đột nhiên chuyển biến tốt đẹp làm cho tâm tình của y cũng sáng sủa lên. “Hai huynh đệ hẳn đều háo sắc như nhau.”

Hoa Văn lấy khăn tay lau miệng xong, thái độ thoảng chốc trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Người ngàn vạn lần đừng để cho Hoàng Thượng nhìn ra được người với Cảnh vương có gì mờ ám, cũng không nên thân cận với Cảnh vương quá, hắn là một người rất nguy hiểm.”

Hoa Nam gật đầu, nhớ tới những chuyện khi xưa với Giang Minh, ngữ khí trở nên ảm đạm: “Ta biết, ta với hắn là hữu duyên vô phận, từ khi ta tiến cung thì mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

“Còn nữa, người càng không thể yêu Hoàng Thượng, hắn ta so với đệ đệ còn nguy hiểm hơn.” Hoa Văn vỗ vỗ vai y, thần sắc lộ ra một tia ôn nhu thân thiết.

Hoa Nam nhu thuận đáp: “Ta sẽ không, hắn có thể có tử*, ta hiện tại cảm thấy mình thật dư thừa. Ai, người nói xem, hắn đã có đến bốn nữ nhân rồi, sao còn phái người đến lang hoàn phúc địa cầu thân làm chi? Ta thật không tin hắn là vì thuận theo cái lời tiên tri với thiên mệnh gì gì đó.”

*có thể có tử: có vợ có con đầy đủ.

“Về điều này, trên đường đi ta từng hỏi qua Đoan vương rồi. Nghe nói có một nhà tiên tri đã tiên đoán rằng Hoàng Thượng sẽ gặp một nạn kiếp lớn, phải có thần long hỗ trợ mới có thể hóa giải. Ta nghĩ đây chính là nguyên nhân khiến hắn muốn tuyển hậu là người thuộc lang hoàn.” Hoa Văn nhẹ nhàng đáp.

Hoa Nam nhú mày suy nghĩ một chút, tựa hồ như cảm thấy lý do này hơi thiếu sức thuyết phục. Y không tin Giang Giác lại là người vì một cái nạn kiếp mơ hồ mà đi lấy một kẻ hẳn căn bản không biết là ai, hơn nữa còn là một nam tử.

“Được rồi, người đừng suy nghĩ nhiều quá, dù sao chúng ta cũng đã đến đây, có thể nào bọn họ cũng không dám bạc đãi người ở lang hoàn phúc địa chúng ta đâu. Người cứ an tâm ngồi vững cái ngôi vị của người trong cung đi. Cuộc đời của chúng ta còn kéo dài đến mấy trăm năm sau, cái gì cũng phải trải qua một lần thì mới không uổng phí cuộc sống chứ.”

Hoa Văn xoa xoa đầu y, trấn an. Những người phạm như Giang Giác, dù không bị bệnh hoạn hay không gặp tai nạn gì thì thọ mệnh cũng chỉ khoảng bảy mươi tuổi. Chờ khi Giang Giác chết, Hoa Nam có thể rời hoàng cung tiêu dao tự tại. Bảy mươi tuổi, đối với bộ tộc lang hoàn thì chính là lứa tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất.

“Tiểu Nam, uống xong chén rượu này thì chúng ta chính thức trở thành phu thê, ta đã nói ta sẽ không miễn cưỡng người phải làm nghĩa vụ của Hoàng Hậu, nhưng ta hy vọng người sẽ tín nhiệm ta, nương tựa vào ta, xem ta là người thân nhất của người.”

“Hào, ca ca.”

6. Gả Nhầm - Chương 6

Đời người có bốn chuyện vui nhất: hạn hán gặp mưa rào, xa nhà gặp bạn cũ, đêm đông phòng hoa chúc, đề tên trên bảng vàng. Hoa Nam trước kia thật không dám nghĩ tới, y còn nhỏ tuổi như thế, chỉ mới mười tám thôi mà, đã có thể đón nhận một trong bốn chuyện vui đó.

Lúc này, khi y đang mặc phục sức cung đình, trên người cũng đeo đầy đồ trang sức, ngồi ngay ngắn trên phượng sàng, y chỉ có một mong muốn là trở thành người xem náo nhiệt bên ngoài, bởi vì những người đó ít nhất cũng không bị bỏ đói cả ngày đến mức bụng sôi ùng ục.

Nhìn bộ hỉ phục màu đỏ thắm thêu hình chim phượng, ánh mắt Hoa Nam có chút hối tiếc. Mai Hương nói y mặc màu đỏ vào sẽ tôn lên nước da trắng nõn, thế như y một chút cũng không thích. Lúc đầu, bọn họ thậm chí còn yêu cầu y đội khăn voan che mặt, y phải nói hết cả hơi mới không cần đội cái khăn che khuất tầm nhìn đó.

Từ nhỏ, Hoa Nam đã rất thích những bộ hỉ phục màu trắng ở lang hoàn phúc địa. Trang phục của tân lang thì đơn giản mà trang nhã, còn trang phục của tân nương thì phiền dặt uyển chuyển. Tân nương mang một cái khăn che mặt bằng tơ màu trắng, khuôn mặt diêm lệ như ẩn như hiện. Khi tân lang gỡ khăn che mặt của tân nương ở Thánh Điện, sẽ có hoa tươi cùng những tiếng vỗ tay, thật ấm áp mà lại đơn giản. Không giống như trong hoàng cung, nào là đàn hát rồi phóng pháo hoa, tuy hoa lệ nhưng quá phức tạp.

Khi Hoa Nam còn đang mải mê suy nghĩ thì Giang Giác đã bước vào tân phòng, vẫn một bộ dáng tao nhã với nụ cười nhàn nhạt trên môi. Thấy tâm tư của Hoa Nam như đang ở tận nơi đâu, căn bản không chú ý đến việc hắn đã bước vào, Giang Giác liền tiến lại gần, nâng cằm Hoa Nam lên để y nhìn về phía hắn, ôn nhu hỏi: “Đang suy nghĩ gì thế?”

Hoa Nam chớp chớp đôi mắt trong sáng, trong ánh mắt y lộ ra ba phần ủy khuất, ba phần khó hiểu cùng bốn phần bất đắc dĩ, trả lời: “Ta đói bụng, cả ngày hôm nay bọn họ chẳng cho ta ăn gì cả. Ta nhớ những quả đào ở lang hoàn, vừa to lại vừa ngọt, chỉ ăn một trái là no căng bụng, nếu hiện tại trong tay áo của ta có giấu một quả thì tốt rồi.”

Giang Giác bị Hoa Nam chọc cười, hắn vỗ vỗ tay, một đám thị nữ liền nối đuôi nhau đi vào, trên tay mỗi người là một cái khay đựng đầy thức ăn. Đặt khay lên bàn xong, bọn họ lại trật tự lui ra. Giang Giác cầm tay Hoa Nam, kéo y ngồi xuống cạnh bàn, mỉm cười nói: “Đừng ngại gì cả, cứ thoải mái mà ăn thôi.”

Hoa Nam bưng ly mật ong lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi quay sang làm mặt quỷ với Giang Giác, nói: “Hoàng Hậu cũng phải ưu nhã như Hoàng Thượng thì mới không làm cho Hoàng Thượng mất mặt.”

Giang Giác cười ha ha, lột một quả chuối tiêu đưa đến trước miệng Hoa Nam, tán dương: “Tử Đồng quả thật rất hiểu lễ nghĩa.” (Tử Đồng: tên thân mật mà Hoàng Đế gọi Hoàng Hậu)

Hoa Nam cắn quả chuối trong tay hắn một cái, vừa nhai vừa hỏi: “Tử Đồng là ai?”

“Là tiểu ô long.” Giang Giác lấy tay lau đi giọt mật còn vương trên khóe môi Hoa Nam, tiện tay lại vuốt vuốt lên mũi y.

Hoa Nam chớp chớp mắt, tựa hồ như rất thích ứng với hành động thân mật của Giang Giác, nhẹ nhàng nói: “Vậy không phải nói ta rồi, ta là tiểu bạch long.”

“Ân, ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm.” Giang Giác lại chọn lấy một ít hoa quả, tự tay đưa đến bên miệng Hoa Nam. Bất quá, lần này y ăn rất chậm, từ từ nhai, từ từ nuốt, vừa ăn vừa cảnh giác nhìn Giang Giác.

Giang Giác kiên nhẫn chờ y ăn xong quả này thì lại dút tiếp quả khác, đến khi thấy y ăn không vô nữa mới nói: “Ăn no rồi, vậy chúng ta phải cùng làm một chuyện a.”

Ánh mắt Hoa Nam nhìn hẩn đầy phức tạp, do dự nói: “Hoàng Thượng, người lần trước đã hứa với ta rồi, nếu người đối ý ta sẽ cười người đấy, quân vô hí ngôn*.”

*quân vô hí ngôn: vua không nói đùa.

Giang Giác nhếch mi, làm ra biểu tình hết sức chăm chú, đợi khi Hoa Nam đã nôn nóng đến độ đầu đầy mồ hôi thì hẩn mới nói: “Tiểu Nam, cho dù người có cười ta cũng được, nhưng rượu giao bôi thì chúng ta vẫn phải uống a.”

“Người... Ý người nói là chúng ta phải uống chén rượu giao bôi?” Hoa Nam tròn tròn hai mắt.

“Nếu không thì Hoàng Hậu tưởng là gì?” Giang Giác nháy mắt, vẻ mỉa mai hoặc giả hoạt giống hệt hồ ly: “Chẳng lẽ Tiểu Nam đang nghĩ đến...”

“Uống rượu, uống rượu thôi.” Hoa Nam vội vàng nâng cốc lên đưa cho Giang Giác, ngăn lời hẩn sắp nói lại. Cái người này, rõ ràng là cố ý làm cho y hiểu lầm để trêu chọc y. Không hổ danh là ca ca của Giang Quyết, hai huynh đệ đều xấu xa như nhau.

“Được, cùng uống.” Giang Giác cầm lấy chén rượu Hoa Nam đưa, vòng một tay qua tay y. Hẩn nhìn chăm chú Hoa Nam bằng một ánh mắt hàm chứa ôn nhu, rồi lại dùng ngữ khí thật dịu dàng để phá vỡ phòng tuyến kiên cố của Hoa Nam: “Tiểu Nam, uống xong chén rượu này thì chúng ta chính thức trở thành phu thê, ta đã nói ta sẽ không miễn cưỡng người phải làm nghĩa vụ của Hoàng Hậu, nhưng ta hy vọng người sẽ tín nhiệm ta, nương tựa vào ta, xem ta là người thân nhất của người.”

“Hảo, ca ca.” Trong mắt Hoa Nam, ánh sáng từ ngọn nến đỏ đã không còn âm u như trước nữa, y tin tưởng ngay lúc này đây Giang Giác rất chân thành: “Từ giờ khắc này ta sẽ tín nhiệm người, nương tựa vào người, xem người là người thân của ta.”

Thần thái của Giang Giác bị tiếng “ca ca” làm cho lay động, tiểu dung càng thêm thanh thoát, ánh mắt cũng càng thêm ôn hòa. Từ ánh mắt cho đến tâm hồn Hoa Nam đều trong sáng, có một chút khôn vặt nhưng lại vô cùng hồn nhiên lương thiện. Y đã đáp ứng hẩn thì tuyệt đối không phải chỉ là nói cho có mà thôi, điều này khiến cho trong lòng Giang Giác vô cùng thỏa mãn. Uống cạn ly rượu, hẩn nói với Hoa Nam: “Lễ hợp cần.”

Hoa Nam cũng mỉm cười, một hơi uống cạn cả ly rượu. Đây là lần đầu tiên y uống rượu, vào bụng rồi có cảm giác cay nồng không gì sánh nổi, tựa như có một luồng liệt hỏa từ cổ họng thiêu đốt xuống bụng, trên chóp mũi cũng lấm thấm vài giọt mồ hôi óng ánh, rồi sau đó thì cả người y nóng bừng lên. Đến khi đứng dậy, chợt thấy như trời đất xoay xảm, dưới chân mềm nhũn, Hoa Nam thiếu chút nữa té ngã, may mà có Giang Giác đỡ lấy y.

“Mới như vậy mà đã say rồi sao?” Giang Giác ghé vào lỗ tai Hoa Nam, nhẹ giọng hỏi.

Khí tức ấm áp phả vào tai làm Hoa Nam thấy ngứa ngứa, ngọ nguậy đầu, mơ màng đáp: “Không có a, tại ánh sáng chói quá nên ta hoa mắt, còn chân ta bị tê là do chúng ta đã ngồi quá lâu.”

Ngay sau đó, Hoa Nam lại bị một trận trời đất quay cuồng. Giang Giác dứt khoát ôm ngang người y lên, rồi hẩn kinh ngạc hỏi: “Sao lại nhẹ thế này, Minh Châu so với người còn nặng hơn.”

Trong cơn mơ hồ, Hoa Nam như nhìn thấy gương mặt của Giang Quyết, cảm thấy có chút thân thiết, liền ôm lấy cổ hẩn, nhàn nhạt nói: “Ta là linh thể nha, so với thân thể của người phàm các người dĩ nhiên không giống nhau. Ai nha, sao lại thấp nhiều nên thế, chói mắt quá đi.”

Giang Giác đặt Hoa Nam xuống giường, chỉ chừa lại duy nhất một ngọn nến để thấp sáng, còn lại thổi tắt hết. Bước đến cạnh giường, thấy Hoa Nam đã nhắm mắt, gương mặt điềm tĩnh an hòa, tựa hồ như đã ngủ say. Dưới ánh nến, khuôn mặt y trông như băng thanh ngọc lệ, tuần tú vô cùng. Đôi môi với đường cong hoàn hảo, căng mọng hồng hồng đáng yêu, khiến cho Giang Giác từ xưa đến nay vốn không yêu thích nam nhân cũng nhìn không được phải trầm trồ tán thưởng. Nếu như người đang nằm trước mắt hẩn là nữ nhân, đến tám phần hẩn sẽ phải hối hận vì lời hứa kia.

Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Hoa Nam thật lâu, Giang Giác cuối cùng cũng giúp y thay quần áo. Da thịt trên người y cũng giống như gương mặt vậy, trắng nõn ónh nhuận, kể cả nữ nhân cũng không bằng.

Giang Giác nghĩ, lang hoàn phúc địa có thể sinh ra những người như thế này, đúng là cực phẩm nhân gian.

Buông màn trướng, Giang Giác nằm xuống bên cạnh Hoa Nam. Hắn đối với y không hề có dục vọng, chỉ là xuất phát từ ý muốn thưởng thích sự vật xinh đẹp, cho nên cứ nhìn không được ngẩng nhìn y mãi. Hoa Nam ngủ say, vô thức trở mình tựa vào trong ngực Giang Giác rồi lại an tâm ngủ tiếp. Giang Giác cười, ôm lấy thân thể thanh lương của y, cảm nhận rõ nét mùi thơm từ cơ thể y trong không khí. Nếu Hoa Văn có mùi thơm của hoa mai, thì Hoa Nam lại có mùi thơm của hoa sen, hương vị rất thanh đậm, phải ở thật gần mới nhận ra được mùi thơm ôn hòa, thánh khiết, trong trẻo này.

Giang Giác cúi sát người vào cổ Hoa Nam, cảm nhận được trong không khí không chỉ có mùi hoa sen mà còn có cả mùi rượu nhàn nhạt, hương khí có điểm kỳ dị làm say lòng người này khiến cho Giang Giác tâm thần hơi thoáng rối loạn. Nhìn đôi môi hồng nhuận căng mọng của Hoa Nam, hắn phải rất khó khăn mới có thể đè nén dục vọng hôn lên bờ môi ấy.

“Y chỉ là một hài tử ngây thơ mà thôi.” Giang Giác nhắm mắt lại, tự nói với chính mình. Từng đợt sóng khẽ xao động trong tâm cũng dần dần lắng xuống.

Không lâu sau, Hoa Nam đã gặp được bốn tần phi của Giang Giác. Bốn người đó, mỗi người mỗi vẻ, nhưng đều là nhất đẳng mỹ nhân. Vương thực nghi thanh nhã, Trương quý phi mỹ lệ, Trữ mỹ nhân yêu kiều như đoá hải đường, còn Niên thực phi lại quyền rũ như đoá tuyết lê.

Nhìn kỹ Niên thực phi, trong nháy mắt Hoa Nam hiểu ngay tại sao nàng ta lại được sủng ái nhất. Vẻ đẹp của nàng vừa mị hoặc lại vừa ngây thơ, quyền rũ đến tận xương cốt rồi lại làm cho người ta có cảm giác băng thanh ngọc khiết, một nữ nhân như vậy sao có thể không hấp dẫn nam nhân được chứ?

7. Gả Nhầm - Chương 7

Hôm sau, khi Hoa Nam tỉnh lại thì Giang Giác đã rời đi, chỉ có Mai Hương hầu hạ y rửa mặt rồi dùng một ít điểm tâm. Hoa Văn thấy Hoa Nam tỉnh thần sáng khoái thì đoán rằng tối qua Giang Giác không làm gì y cả. Vị Tam công tử nhà hắn tuy không chứng chắc bằng Đại công tử, cũng không thông minh bằng Nhị công tử, nhưng trình độ giả ngốc thì đã đạt tới thượng thừa. Một khi y mở to đôi mắt xinh đẹp kia ra, dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn người khác thì vô luận người đó có suy nghĩ tà ác gì trong đầu cũng tự khắc sẽ biến mất.

Hôm nay, bởi vì các phi tần trong hậu cung sẽ đến thỉnh an nên Mai Hương đã chọn cho Hoa Nam thường phục của Hoàng Hậu. Hoa Nam nhìn nhìn ngó ngó trang phục thêu hình phượng hoàng giương cánh của mình, cười nói: “Thật kỳ quái mà, ta là long, nhưng lại ở Phượng Nghi Cung, quần áo cũng thêu hình chim phượng, đáng lẽ phải đổi thành rồng chứ.”

Hoa Văn vội vàng che miệng y lại, lên giọng giáo huấn: “Người sử dụng đầu óc một chút giùm ta được không? Chỉ có trang phục của Hoàng Thượng mới được thêu rồng, còn của người thì chỉ có thể thêu phượng thôi.”

Mai Hương mắt nhắm mắt mở, làm ra vẻ cái gì nàng cũng không nghe thấy. Tiểu Hoàng Hậu này căn bản không biết lời nói của y là bất kính với Hoàng Thượng mà.

Thấy Hoa Nam gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Hoa Văn liền buông tay ra, thật không nghĩ tới Hoa Nam lập tức lại nói thêm câu nữa: “Đã là đồ thật thì không phải giả, đã là đồ giả thì không phải thật!”*

*đại ý câu này là “vàng thật không sợ lửa” (cám ơn pé Hỷ đã giải thích giùm)

Lần này, Hoa Văn không có che miệng y lại nữa, hắn chỉ xoay người đi lục tung khắp trong điện như tìm gì đó. Khi Hoa Nam và Mai Hương bước đến gần, hỏi hắn đang tìm cái gì, hắn chỉ lạnh lùng đáp: “Tìm kim khâu, đem cái miệng quạ của người khâu lại.”

Hoa Nam vội vàng che miệng, trốn sau lưng Mai Hương.

Mai Hương cười nói: “Hoa công tử, lời Hoàng Hậu nói ra không có ý gì đâu, ta tin tưởng nếu Hoàng Thượng nghe được cũng sẽ không để ý đến, người không cần bận tâm.” Bởi vì Hoa Văn là người thuộc lang hoàn phúc địa, có thân phận đặc biệt, cho dù hắn là người hầu của Hoa Nam, nhưng những cung nhân trong Phượng Nghi Cung đều đối với hắn có phần khách khí. Huống chi, Mai Hương lại biết hắn lớn hơn nàng hai mươi tuổi, gọi thẳng tên thật e là không ổn, cuối cùng nàng quyết định gọi hắn là Hoa công tử.

Hoa Nam gật đầu như bằm tỏi, gương đôi mắt tha thiết nhìn Hoa Văn.

Hoa Văn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi ra ngoài.

“Mai Hương, người cứ gọi hắn là Hoa Văn được rồi.” Đợi khi Hoa Văn đã ra ngoài, Hoa Nam mới nói với Mai Hương: “Người cũng không cần tỏ ra khách khí với hắn, như thế xa lạ lắm. Khi người ở cùng một chỗ với hắn được một thời gian, người sẽ biết hắn ngoài lạnh trong nóng, chỉ mạnh miệng thôi chứ thật ra rất dễ mềm lòng.”

Mai Hương nói: “Hoa công tử lớn tuổi hơn Mai Hương, lại thuộc long tộc nữa, Mai Hương sao dám gọi thẳng tên.”

“Được rồi, người thấy gọi thế nào thuận miệng thì cứ gọi thế ấy.” Hoa Nam nhún nhún vai, “Đúng rồi, khi các tần phi tới gặp ta, ta có cần ban tặng bọn họ một ít lễ vật không?” Y nhớ khi lần đầu gặp Thái Hậu, Người đã tặng y rất nhiều đồ tốt.

“Nếu Người thấy cao hứng thì cứ ban thưởng cho các nàng.” Mai Hương trả lời, “Nhưng các nàng đã cùng đến đây, khi ban thưởng thì phải ban thưởng cho tất cả.”

Hoa Nam “A!” một tiếng, nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ không nhất bên trọng, nhất bên khinh.” Nghĩ nghĩ một chút, lại hỏi thêm: “Hoàng Thượng yêu thích phi tử nào nhất?”

Mai Hương nghĩ việc này có nói cho Hoa Nam cũng không sao, liền thẳng thắn nói thật: “Hoàng Thượng thiên vị Niên phi nhiều hơn một chút, nhưng không có chuyên sủng, vẫn mưa móc chia đều, đối với các nương nương khác cũng rất tốt.”

“Minh Châu và hoàng tử là do ai sinh ra?”

Mai Hương khom người xuống, trả lời: “Hòa Ninh công chúa là do Vương thực nghi sinh, còn mẫu thân ruột của Đại hoàng tử đã tạ thế từ hai năm trước. Hiện nay Đại hoàng tử nhận Niên phi nương nương làm mẫu thân, do Niên phi nương nương giáo dưỡng.”

Hóa ra Giang Giác có đến năm người vợ, đúng là... quá nhiều rồi. Bọn họ ở lang hoàn phúc địa đều chỉ có một vợ một chồng.

Không lâu sau, Hoa Nam đã gặp được bốn tần phi của Giang Giác. Bốn người đó, mỗi người mỗi vẻ, nhưng đều là nhất đẳng mỹ nhân. Vương thực nghi thanh nhã, Trương quý phi mỹ lệ, Trữ mỹ nhân yêu kiều như đoá hải đường, còn Niên thực phi lại quyến rũ như đoá tuyết lê. Bụng của Trương quý phi hơi nhô lên, xem ra Hoàng Thượng sắp làm cha nữa rồi. Ánh mắt Hoa Nam chuyển từ bụng lên gương mặt nàng, trong bốn người thì tư sắc của Trương quý phi là xuất chúng nhất, nhưng Niên thực phi lại càng thu hút hơn người. Nhìn kỹ Niên thực phi, trong nháy mắt Hoa Nam hiểu ngay tại sao nàng ta lại được sủng ái nhất. Vẻ đẹp của nàng vừa mịn hoặc lại vừa ngây thơ, quyến rũ đến tận xương cốt rồi lại làm cho người ta có cảm giác băng thanh ngọc khiết, một nữ nhân như vậy sao có thể không hấp dẫn nam nhân được chứ? Đến ngay cả y cũng muốn ngắm nhìn nàng thật lâu.

Trong khi Hoa Nam đang thưởng thức vẻ đẹp của bốn vị tần phi, bọn họ cũng đồng thời nhìn ngắm y thật kỹ lưỡng. Vị tân Hoàng Hậu này xinh đẹp ngây thơ, tựa như hoa mai trong băng tuyết, như hoa sen trong hồ xanh, khiến cho người khác vừa nhìn đã sinh lòng yêu mến, liệu vị phu quân cao cao tại thượng của các nàng có vì y mà đột nhiên thay đổi, chuyển sang yêu thích nam nhân? Sắc đẹp, có thể mê hoặc bất kỳ nam nhân nào, nhất là một tuyệt sắc hiếm thấy khó tìm như thế. Tâm tư của bốn nữ nhân chưa từng bao giờ nhất trí với nhau, nay lại cùng đồng lòng ghen tỵ với dung sắc của Hoa Nam, lo lắng rằng y sẽ chia bớt một phần tình yêu của quân vương.

Có Hoa Văn cùng Mai Hương hướng dẫn, Hoa Nam tiếp đãi các nàng rất chu đáo, lại ban cho một ít lễ vật. Năm người ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, cho đến khi Trữ mỹ nhân hiếu kỳ về bộ tộc của Hoa Nam, liền hỏi: “Hoàng Hậu, thân thể Người mang mùi thơm của hoa sen từ nhỏ sao?”

Hoa Nam gật đầu, cười nhẹ: “Đúng vậy, khi còn bé thì mùi hương nồng hơn một chút, lớn lên mới nhạt dần.”

“Thần thiếp còn nghe nói Người có thể hiểu được tiếng nói của chim thú, có thật không?” Trương quý phi cười hỏi.

Hoa Nam trả lời: “Trong tộc của chúng ta đúng là có người có dị năng này, nhưng ta thì không có, dị năng của chúng ta tất cả đều không giống nhau.”

“Vậy Người có dị năng gì? Có thể cho thần thiếp nhìn xem để mở rộng tầm mắt không?” Niên phi ôn hòa hỏi, thanh âm của nàng ngọt ngào mềm mại, tựa như mang theo một cỗ mị hoặc mơ hồ, làm lay động lòng người.

Hoa Nam khó xử, khẽ nhíu mày trầm ngâm một lát rồi nói: “Chỉ là trò vặt của tiểu hài tử thôi.” Y đặt tay lên môi, thổi nhẹ vào lòng bàn tay một cái, những cánh hoa sen màu vàng bỗng nhiên hiện lên trong lòng bàn tay y. Khi bốn vị tần phi nhìn thấy đóa sen vàng đang nở rộ ấy không hề có rě thì đều kinh ngạc không thôi. Không đợi các nàng có thêm phản ứng gì khác, Hoa Nam khép tay lại, đóa hoa sen cũng biến mất vô ảnh vô tung.

“Hoàng Hậu, Người quá nhiên rất tài giỏi.” Trữ mỹ nhân vỗ tay tán thưởng. Ai, Hoàng Hậu đã xinh đẹp, trên người lại có hương thơm, hơn nữa còn biết làm ảo thuật, Hoàng Thượng nhất định sẽ yêu mến y, các nàng sắp phải bị thất sủng rồi.

“Không đâu, đây chỉ là chút tài mọn.” Hoa Nam mỉm cười, rồi dùng bàn tay vừa tạo ra hoa sen chống lên trán.

Các nàng thấy y có vẻ mệt mỏi, liền tự động lên tiếng cáo từ.

“Mệt không? Ở đây không giống với lang hoàn phúc địa, thi triển linh lực sẽ hao tổn tâm thần lắm đấy.” Hoa Văn quan tâm.

Hoa Nam cười tinh nghịch: “Không có mệt a, trò vặt tạo ra hoa sen vàng này tiểu hài tử ba tuổi còn biết làm, có thể tốn bao nhiêu linh lực chứ?”

“Ta cứ nghĩ ngươi sẽ thi triển linh lực thật sự cho các nàng xem, không nghĩ tới ngươi lại lừa gạt các nàng.” Hoa Văn cười cười, vì sự thông minh đột xuất của Hoa Nam mà tỏ ra hài lòng.

“Đây không phải lừa gạt, ta chỉ là không muốn khoe khoang năng lực thật sự mà thôi. Ta xem các nàng là hoàn toàn vô hại, nhưng ai biết các nàng có xem ta là tình địch hay không? Nhị ca nói, ta nhất định phải hết sức đề phòng các phi tử trong hậu cung.” Hoa Nam chớp chớp mắt, nhìn Hoa Văn đầy đắc ý.

Hoa Văn bĩu môi: “Hóa ra là do Nhị công tử dạy bảo, ta quả nhiên không thể đánh giá cao trí tuệ của ngươi.”

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau cũng không kiêng kỵ Mai Hương bên cạnh, không biết là do tín nhiệm sự trung thành của nàng với chủ tử hay là cảm thấy nàng có nghe được hay không cũng không quan trọng, bởi vì đúng là nàng đâu có biết năng lực thật sự của Hoàng Hậu. Mai Hương trầm nghĩ, sau này phải làm sao báo đáp sự tín nhiệm của bọn họ đây?

“Uy, ngươi đừng đả kích ta nữa được không? Dù Nhị ca không dẫn, ta cũng sẽ làm thế thôi. Muốn ta hao tổn linh lực để biểu diễn cho các nàng xem, ta đâu có gốc đến thế.” Hoa Nam thúc Hoa Văn một quyền, “Cái miệng xấu xa này của ngươi không nói được lời gì hay ho, ta phải lấy kim khâu lại mới được.”

Chuyện các tần phi lo lắng cũng không có xảy ra. Tối đó, Giang Giác đi đến Thụy Phúc Điện của Niên phi, vừa thấy Niên phi liền cười dịu dàng, hỏi: “Đã gặp qua rồi, thấy thế nào?”

“Ngây thơ lương thiện, ngoài ra còn có một chút khôn vặt nhưng vô hại.” Niên phi không hành lễ, chỉ mỉm cười, kết luận vào đúng trọng tâm, “Hôm nay y biểu diễn cho chúng thần thiếp xem một ít pháp lực, dùng tay biến hóa ra đóa sen vàng.”

“Xem ra y vẫn đề phòng các nàng.” Giang Giác lại gần, kéo Niên phi đến bên cạnh hẳn, “Y thoát nhìn rất đơn thuần, nhưng tuyệt nhiên không hề ngu ngốc.”

“Thần thiếp nghĩ y chắc phải thân thiết với Hoàng Thượng hơn chứ, nếu Hoàng Thượng muốn biết sao không tự mình hỏi y?” Niên phi giương đôi mắt như mặt nước mùa thu lên, nhìn chăm chú phu quân của mình.

“Đối với trẫm, y cũng có ý đề phòng. Nếu hôm nay đổi lại là trẫm tự mình hỏi y, có lẽ y cũng sẽ biểu diễn chút trò vật đó để lừa gạt trẫm, vô phương thôi. Đến đây, chúng ta cứ từ từ vừa uống trà vừa trò chuyện.” Giang Giác mỉm cười ôn hòa, ánh mắt trong suốt dịu dàng, không có nửa điểm sắc bén.

“Hôm nay gặp Hoàng Hậu, chúng thần thiếp bốn người đều tự thấy dung mạo thật xấu xí quá.” Niên phi mỉm cười, buông tiếng thở dài, “Quả nhiên là ở nơi tiên cảnh mới có thể sinh ra những người tuần tú như thế, còn phàm phu tục tử thì không cách nào so sánh được.”

Giang Giác nhìn chăm chú Niên phi, nàng là mỹ nhân trong các mỹ nhân, đôi mắt sáng như ánh trăng, hai hàng lông mày như xuân sơn*, da thịt toàn thân trắng trẻo mịn màng như sương như tuyết, kể cả bạch ngọc cũng không ónh nhuận bằng.

*xuân sơn: ngọn núi mùa xuân.

“Dung mạo xấu xí sao, làm gì có?” Giang Giác bật cười, ôm lấy vòng eo nhỏ nhỏ của nàng, đặt một nụ hôn lên đôi cánh môi anh đào.

Trong phòng, cảnh vật tức khắc trở nên kiều diễm mập mờ.

Hiện tại Giang Minh không còn là Giang Quyết mà y quen trong quá khứ nữa, và phu quân của y hiện tại chính là Giang Giác.

Y chỉ muốn duy trì một khoảng cách nhất định với bọn họ, cũng là để không trở thành nỗi vướng bận của Giang Giác.

8. Gả Nhầm - Chương 8

Đối với bốn vị phi thiếp, Hoàng Đế vẫn sủng hạnh như trước, chỉ có đối với Hoàng Hậu là không giống. Biểu hiện cụ thể là ngoại trừ đêm đại hôn, Hoàng Đế chưa từng qua đêm ở Phượng Nghi Cung, chỉ thỉnh thoảng Hoàng Đế mới cùng Hoàng Hậu dùng bữa với hoa quả và mật ong. Trong hoàng cung, từ trên xuống dưới ai nấy đều suy đoán rằng vị tân hoàng hậu này tuy thân phận đặc biệt, dung mạo xuất chúng nhưng vẫn không được sủng ái. Cũng khó trách, ai bảo y là nam tử? Hoàng đế xưa nay vẫn không hảo nam tử mà. Cho nên, tất cả mọi người đều có chút đồng tình với vị hoàng hậu hồn nhiên, đáng yêu, hoàn toàn không có điểm nào kiêu ngạo ấy, hy vọng y có thể được quân vương san sẻ chút yêu thương.

Thái Hậu cũng là một trong số những người đồng tình. Người đã nhiều lần nhắc nhở Hoàng Đế rằng Hoàng Hậu chỉ là một tiểu hài tử ngây thơ, phải rời xa nơi chôn nhau cắt rốn để tiến cung thì đúng là rất đáng thương, nếu còn không chiếm được sủng ái của đấng trượng phu thì cuộc sống trong cung biết phải thế nào? Nhưng Hoàng Đế lần nào cũng chỉ mỉm cười trả lời: “Nhi thần đã hiểu.”

Những lời Thái Hậu nói, trong lòng hẳn tất nhiên hiểu rõ. Với thân phận và địa vị của hẳn, càng yêu mến một người thì càng khiến người kia gặp nhiều nguy hiểm. Những đả kích ngầm ngấm hay công khai ở trong hậu cung, một hài tử chưa hiểu thế sự như Hoa Nam làm sao tránh được? Nếu y xảy ra chuyện gì, lang hoàn phúc địa tuyệt đối không bỏ qua. Đây cũng là điều Giang Giác đã dự tính từ trước. Muốn bảo vệ Hoa Nam thì phải duy trì một khoảng cách nhất định với y.

Còn với Niên phi, dù sao nàng cũng có điểm khác biệt. Là người bên cạnh đế vương, nàng nhất định phải có đủ năng lực tự bảo vệ mình, bằng không nàng sẽ trở thành nỗi vướng bận của hần. Những kế hoạch, mưu lược để thống trị thiên hạ đã đủ làm hần mệt mỏi rồi, không cần phải rước thêm phiền toái.

“Hiểu rồi thì quan tâm y nhiều hơn một chút, đến thăm y thường xuyên hơn một chút.” Thái Hậu dặn dò, “Y thật sự là một hảo haid tử, một tháng qua con chỉ ăn với y hai bữa cơm, y cũng chẳng có một câu oán hận.”

Giang Giác nhả nhận thuận theo Thái Hậu. Không một câu oán hận cũng không đại biểu là Hoa Nam tốt, nó chỉ nói lên rằng y căn bản không để tâm chuyện hần qua đêm ở đâu, chỉ cần không phải ở chỗ của y là được rồi. Giang Giác trầm nghĩ, như vậy lúc trước Hoa Nam làm sao lại đồng ý tiến cung? Lang hoàn phúc địa có ơn với hoàng tộc Giang thị, lại là thần long dị tộc, dù muốn chống lại thánh chỉ thì hoàng gia cũng không thể làm gì bọn họ, rốt cuộc vì sao bọn họ nguyện ý đem một tiểu haid tử đưa vào chốn thâm cung nguy cơ trùng trùng chứ?

Ngược lại, Hoa Nam không hề quan tâm mọi người đang suy nghĩ những gì. Trong thời gian một tháng này, y khám phá hết mọi ngõ ngách trong hoàng cung, phát hiện nơi đây không chỉ có những cung điện tráng lệ mà còn có những nơi chốn tiêu điều âm u. Mai Hương nói cho y biết, đó gọi là lãnh cung, là nơi ở của những phi tần bị Hoàng Đế thất sủng. Thế là, Hoa Nam đưa ra một kết luận, các vị Hoàng Đế không chỉ đa tình mà còn vô tình nữa. Cũng may, hiện tại lãnh cung không có người ở, cho nên Giang Giác trong lòng y chỉ là đa tình mà thôi.

Có khi, Hoa Nam nhin không được lại mang Giang Giác ra so sánh với Giang Minh, cảm thấy Giang Minh tuy tuấn mỹ nhưng không thanh nhã bằng Giang Giác, cũng không bí hiểm như Giang Giác. Y quan sát được, Giang Giác đối xử với Giang Diễm và Giang Minh hoàn toàn khác nhau. Khi hần và Giang Diễm ở cùng một chỗ thì giống như huynh đệ, nhưng khi hần ở cùng Giang Minh lại giống như quân thần.

Giang Minh vốn nguyên danh là Giang Quyết, nhưng hiện tại đã đổi tên, có phải vì hần muốn nói với vị Hoàng Đế đồng thời cũng là huynh trưởng của mình rằng hần đã rời xa những cuộc tranh đoạt quyền vị, chỉ có thể làm một thần dân của Hoàng Đế?

Những điều này, cũng là trong lúc rảnh rỗi không tìm lòng được nên Hoa Nam mới nghĩ đến mà thôi. Y luôn tự nói với chính mình, y không cần và cũng không muốn xen vào chuyện của bọn họ. Hiện tại Giang Minh không còn là Giang Quyết mà y quen trong quá khứ nữa, và phụ quân của y hiện tại chính là Giang Giác. Y chỉ muốn duy trì một khoảng cách nhất định với bọn họ, cũng là để không trở thành nỗi vướng bận của Giang Giác.

Vào cung một tháng, y dùng linh lực để nhìn thấy lẫn nghe thấy mọi tầng lớp trong cung chuyện trò khi rảnh rỗi. Cuối cùng, y nghĩ Giang Giác chọn mình là có hai lý do. Thứ nhất, hần muốn tìm một người có thân phận xứng với hần. Thứ hai, hần muốn người đó vĩnh viễn không bao giờ mang thân nhân đến tham gia vào chốn quan trường, loại sự tình này đã từng có tiền lệ rồi. Tổ mẫu của hần, tiên hoàng hậu Ngô thị có tư thái rất giống Võ hậu*, từng mưu toan đăng cơ làm Nữ Hoàng Đế, muốn phế bỏ phụ thân của hần, lập cháu trai bên ngoại lên làm Thái Tử. Cho nên, Giang Giác rất sợ những người trong hậu cung tham gia vào chính sự. Khi tuyển phi tử, hần luôn chọn những người có thể lực gia đình không lớn, và Trữ mỹ nhân thậm chí còn sinh ra trong một gia đình thương nhân tầm thường, trong nhà không tiền không thế. Vì thế, tuyển hoàng hậu thuộc lang hoàn phúc địa là lựa chọn tốt nhất. Có thể bảo hộ cho hần, lại xứng đôi với hần, và còn giúp hần không phải lo chuyện vô hậu.

*Võ hậu: Võ Tắc Thiên.

Hoa Nam chống cằm, trầm nghĩ mình có thể phân tích được đạo lý rõ ràng như thế, đúng là càng ngày càng thông minh, khoe miệng khe nhếch lên, cười rộ lên trong âm thầm. Hoa Văn thở dài, một dao chặt đứt ánh nhìn về phía hư không của y, kéo thần trí của y quay lại.

“Người đang phát ngốc cái gì vậy? Nhảm chán lắm sao? Đến đây, chúng ta sắp xếp lại ‘của hồi môn’ của người một chút a.” Hoa Văn nói với vẻ lãnh đạm như gió, nhưng kỳ thật hần so với Hoa Nam lại càng nhảm chán hơn. Hoàng cung tuy tráng lệ xa hoa, nhưng từ trường ở đây lại không hấp thu được linh khí của trời đất, hại hần chỉ có thể tu luyện vào lúc trăng tròn.

Hoa Nam gõ gõ đầu, nói: “Suýt nữa thì ta quên mất, để xem mọi người tặng ta cái gì nào.”

Thật ra, cái gọi là ‘của hồi môn’ cũng không phải tất cả đều do người nhà Hoa Nam chuẩn bị. Lang hoàn có quy định, phàm là một người lập gia đình, mỗi người trong tộc đều phải tặng lễ vật, dù là một ly mật ong hay một đóa hoa tươi cũng không sao. Sáu cái rương lớn chất đầy lễ vật này, Hoa Nam đã sai người mang vào trong điện, để Hoa Văn và Mai Hương giúp y kiểm kê.

Phụ thân tặng y một quyển sách, là kinh Phật, ai, loại sách này y không có tâm tình để xem. Mẫu thân tặng y một dải tơ lụa bảy màu, nhưng không phải là tơ lụa bình thường, nó là vũ khí trước đây của mẫu thân. Sau khi linh lực của mẫu thân tăng lên đã đổi vũ khí mới nhưng vẫn giữ lại ‘thất sắc lăng’ này. Hoa Nam nâng ‘thất sắc lăng’ lên, cọ cọ vào mặt, tưởng tượng như bàn tay ôn hòa của mẫu thân đang vuốt ve chính mình.

Đại ca tặng y một cây trường tiêu bằng ngọc bích, Nhị ca tặng y một cây bút, còn tình nhân của Nhị ca tặng y một quyển sách không có tựa đề. Hoa Nam hiếu kỳ mở ra xem, lọt vào trong tầm mắt y là hình ảnh hai nam tử quần áo không chỉnh tề đang ở ao sen. Một trong hai người mở rộng hai chân, tay bám vào cột trụ mái hiên, giơ cao hông lên, ánh mắt mê ly quay đầu lại nhìn nam nhân phía sau. Mà nam nhân đang dán chặt phía sau lưng cũng ôm lấy eo hấn, phân thân cực đại cắm vào chính giữa cặp hông tuyết trắng, biểu lộ cảm giác cực kỳ say mê hưởng thụ.

Hoa Nam chỉ mới mười tám tuổi, tại lang hoàn vẫn còn là tiểu hài tử, chưa từng có ai dạy cho y biết nam nhân cùng nam nhân hoan ái với nhau thế nào. Dù biết y sẽ tiến cung làm Hoàng Hậu, nhưng người nhà thấy y còn quá ngây thơ trong sáng nên cũng không có ý định nói cho y nghe. Do đó, y chỉ biết phụ thê sẽ làm những chuyện thân mật, còn cụ thể thế nào thì y không rõ. Hiện tại cuối cùng y đã biết, hóa ra là vậy a. Khuôn mặt Hoa Nam thoáng chốc đỏ bừng lên, nhưng y vẫn nhịn không được lật sang trang kế tiếp. Trang thứ hai vẫn là hai người khi nãy, chỉ thay đổi tư thế thôi. Người nằm sắp siết chặt vòng eo người nằm giữa, hạ thể tương liên chặt chẽ, đôi môi hai người kề sát vào nhau, hai thân thể cũng dán chặt vào nhau không chừa ra một khoảng trống.

Hoa Nam nóng cả đầu, lại định lật tiếp trang kế, không ngờ quyển sách trên tay lại bị Hoa Văn giật mất. Hấn chỉ liếc một cái liền ném quyển sách sang một bên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khó trách tại sao người xem sách lại có thể xem đến khí huyết dâng trào, tên sắc phôi họ Tần quả nhiên tặng người một lễ vật rất tốt.”

Hoa Nam lau lau mồ hôi, thầm nói: “Nhị ca mà biết nhất định sẽ mắng hấn.”

Hoa Văn lộ ra một nụ cười sáng lạn khiến cho ai nấy cũng phải sởn gai ốc, nói: “Yên tâm, Nhị công tử nhất định sẽ mau chóng biết rõ tên họ Tần kia tặng người cái gì.”

Hoa Nam thoáng run rẩy, tiếp tục xem xét các lễ vật khác. Một lát sau, y làm ra bộ dáng thờ ơ, hỏi: “Vậy quyển sách kia phải làm sao? Trả về cho Tần đại ca à?”

“Người cứ giữ lấy mà xem, không phải khi nãy người đã xem chăm chú đến mức chảy nước miếng ư?” Hoa Văn mỉm cười châm chọc.

Hoa Nam tức giận nói: “Ta nào có?” Rồi quay sang hỏi Mai Hương: “Ta có chảy nước miếng à? Hấn chỉ nói bậy thôi, rõ ràng là không phải, đúng không?”

Mai Hương có gốc đến đâu cũng biết quyển sách đó là cái gì, từ đầu mặt đã đỏ hồng lên như thịt kho tàu, lại nghe câu hỏi của Hoa Nam, nàng chỉ biết ngượng ngùng đáp: “Nô tỳ không thấy Hoàng Hậu có bất cứ hành động bất nhã nào.”

“Hừ, ta đã nói ta không có chảy nước miếng mà. Trong bức tranh là người chứ không phải quả đào, hoàn toàn không thể ăn được.” Hoa Nam được Mai Hương phụ họa liền ca giọng đắc ý.

“Chảy nước miếng cái gì?” Ngoài điện, một thanh âm trong trẻo dễ nghe vang lên.

Hoa Nam ngẩng đầu lên thì thấy Giang Giác đang đi đến. Hôm nay hấn không mặc triều phục mà chỉ mặc thường phục màu tím như một thanh niên bình thường, bên hông thắt vải lụa trắng, khoe miệng mỉm cười, trông thật phong lưu tuấn tú, thần thái rạng rỡ.

“Người lại dám lén lút sau lưng trẫm xem loại *** thư này, người nói, trẫm nên phạt người thế nào đây? Ân, phạt viết danh tự của phu quân, một trăm lần.”

“Hoàng Thượng thật giáo hoạt, không công bằng, chính người cũng xem hai trang mà, nếu muốn phạt ta không bằng tự phạt chính người đi?”

9. Gả Nhầm - Chương 9

Khuôn mặt Hoa Nam vừa khôi phục vẻ trắng nõn thì lại lập tức đỏ lên, vội vàng nói: “Không có gì cả. Vẫn chưa tới giờ dùng bữa tối, Hoàng Thượng sao lại đến đây?”

“Trẫm chỉ có thể đến đây dùng bữa thôi sao?” Giang Giác cười hỏi: “Tiểu Nam, vừa rồi người chảy nước miếng à?”

“Không có!” Hoa Nam chém đinh chặt sắt, “Không tin người hỏi Mai Hương đi.”

Giang Giác nhìn về phía Mai Hương, hỏi: “Hoàng Hậu nhìn thấy cái gì thú vị đến mức chảy nước miếng thế?”

Mai Hương sợ hãi cúi đầu, vấn đề này nếu không trả lời sẽ đắc tội Hoàng Thượng, nhưng nếu trả lời thì lại đắc tội Hoàng Hậu, nàng nhất thời do dự, không biết nên lựa chọn hy sinh bên nào cho tốt.

Thấy Mai Hương không quyết định được, Hoa Nam cầm lấy quyển sách đã bị ném sang một bên đưa cho Giang Giác, tức giận nói: “Người tự mình xem.”

Giang Giác lật một trang, rồi hai trang, thần sắc vẫn không thay đổi, lập tức khép lại, nhìn Hoa Nam với ánh mắt như lão sư bắt gặp học trò phạm lỗi. Hắn bày ra bộ dáng ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, thở dài nói: “Người lại dám lén lút sau lưng trẫm xem loại *** thư này, người nói, trẫm nên phạt người thế nào đây?”

Hoa Nam bất mãn: “Sao lại phạt ta? Đây là lễ vật của người khác, ta căn bản không biết nó là sách gì, khi mở ra mới biết được thì đã muộn rồi. Người muốn phạt thì phải phạt người tặng chứ, ta cũng chỉ là người bị hại thôi.”

Giang Giác lộ ra thần sắc thận trọng, nhưng trong đôi mắt lại lóe lên một tia giáo hoạt đầy hứng thú. Hắn trịnh trọng hỏi Hoa Nam: “Những bức họa trong ấy đều họa duy nhất hai người thôi đúng không?”

“Đúng a.” Hoa Nam liếc mắt nhìn hắn, “Người không phải đã xem rồi sao?”

“Tiểu Nam, nếu như người vô tội, vậy sau khi xem xong trang thứ nhất người nên vứt quyển sách đi mới đúng, sao còn lật sang trang kế tiếp? Cho nên, người vẫn phải bị phạt.” Giang Giác nhìn Hoa Nam đang trờ to hai mắt, trầm tư nói: “Phạt cái gì đây nhỉ? Ân, phạt viết danh tự của phu quân, một trăm lần.”

Hoa Nam tức giận đến mức khễ giậm chân một cái, bĩu môi nói: “Hoàng Thượng thật giáo hoạt, không công bằng, chính người cũng xem hai trang mà, nếu muốn phạt ta không bằng tự phạt chính người đi?”

“Hảo.” Giang Giác hỏi: “Tiểu Nam muốn phạt trẫm thế nào?”

Hoa Nam trầm nghĩ, nhất định là lần trước Giang Giác nghe Hoa Văn nói y không thích đọc sách viết chữ, cho nên bây giờ hắn mới cố ý chỉnh y. Nhưng việc hắn không thích làm là gì đây? Ai nha, y biết về hắn quá ít, căn bản không rõ hắn thích cái gì không thích cái gì, mà bây giờ có muốn hỏi thì cũng không còn kịp nữa rồi. Cuối cùng, y đành nói: “Chuyện trừng phạt này cứ để đó, lần sau khi ta nghĩ ra ta sẽ phạt người.”

“Như vậy Hoàng Hậu cứ chịu phạt trước a.” Giang Giác rất có phong độ, đưa tay ra làm tư thế ‘xin mời’.

Hoa Nam u oán liếc Giang Giác một cái, không cam không nguyện bước đến bên bàn sách. Thấy Mai Hương đang chuẩn bị mài mực giúp Hoa Nam, Giang Giác khoát tay ý bảo nàng lui ra, hắn sẽ tự mình mài mực.

“Viết thử một lần cho ta xem nào.” Giang Giác đem cây bút lông sói đã được chấm mực đặt vào tay Hoa Nam.

Hoa Nam thầm mặc niệm tên hắc trong lòng: Giang Giác. Chỉ vì hai chữ này đã hại y ngộ nhận mà tiến cung, để rồi phải bị giam cầm trong cái ***g giam này ít nhất năm mươi năm. Hiện tại, chủ nhân của cái tên ấy còn dùng nó để ức hiếp y, trêu cợt y. Mang theo tư tưởng trả thù, Hoa Nam đem hai chữ này viết xuống xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Quả nhiên rất khó coi a.” Giang Giác lắc đầu, nhú mày lại, nhưng nét vui vẻ trong mắt thì không hề giảm. Hắc bước ra phía sau Hoa Nam, tay phải cầm lấy bàn tay đang cầm bút, tay kia nhẹ ôm lấy eo của y. Cứ thế, Giang Giác vừa giữ tay Hoa Nam vừa viết xuống hai chữ “Giang Giác”. Viết xong, hắc cũng không lập tức buông Hoa Nam ra, chỉ cúi xuống dịu dàng nói bên tai y: “Cứ chiều theo đây mà viết, nếu không được thế thì không tính a. Muốn được kiểm kê của hồi môn của người sớm một chút thì phải chuyên tâm đây.”

Lòng ngực ấm áp của Giang Giác cơ hồ như dán chặt vào lưng Hoa Nam, làm cho da thịt thanh lương của Hoa Nam có chút nóng lên, y đột nhiên nghĩ đến trang thứ nhất trong quyển sách, hai nam nhân mập hợp cũng là một người đằng trước, một người dán chặt phía sau như thế. Cánh tay đang bị Giang Giác giữ lấy đột nhiên run một cái, sắc mặt cũng thoáng chốc ửng đỏ, y nhẹ hít sâu một hơi, nói: “Ta biết rồi, người buông ra đi, bằng không ta sẽ không viết được đâu.”

Giang Giác nghe thế thì buông Hoa Nam ra, mỉm cười nhìn y viết chữ. Mà Hoa Nam cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ tập trung toàn bộ tinh thần viết ra hai chữ ấy. Một chữ lại một chữ, đến khi đếm tới một trăm thì mới hai tay dâng lên cho Hoàng Đế ngự lãm.

Giang Giác nghiêng đầu đánh giá kỹ lưỡng, một lát sau thì nói: “Tạm được. Như vậy đi, sau này mỗi ngày Tiểu Nam đều phải luyện chữ, đến khi trăm hải lòng mới thôi, thế nào?”

Hoa Nam quay đầu nhìn hắc, rành mạch phun ra hai chữ: “Không viết.” Sau đó, lại chuyển sang than thở: “Hoàng Thượng Thật xấu.” Cuối cùng, mặt ủ mày chau nói: “Không cần viết nữa a, viết chữ không vui chút nào.”

Giang Giác lộ ra biểu tình khó xử: “Ngay cả danh tự của Hoàng Thượng mà Hoàng Hậu cũng viết không tốt, để người khác biết được nhất định sẽ bị chê cười nha. Ai, Nếu Hoàng Hậu bị chê cười thì cũng chính là làm Hoàng Thượng mất mặt rồi.”

Hoa Nam quay đầu nhìn hắc, tình tường nở ra hai chữ: “Không đi.” Vậy sau, rồi mới than thở nói: “Hoàng Thượng tốt xấu.” Phục lại sầm mi khổ kiếm nói: “Không cần phải a, viết chữ không tốt chơi.”

Hoa Nam vuốt vuốt tóc trên trán, thở sâu một cái, bày ra bộ dáng thấy chết không sờn, nói: “Được rồi, ta luyện, ta luyện, luyện, luyện. Hiện tại có thể xem tiếp lễ vật rồi chứ?” Y vốn không nghĩ tới, trong thiên hạ có ai lại dám gọi thẳng tọc danh của Hoàng Đế, cho dù là viết thì cũng chỉ có thể viết hai chữ “Hoàng Thượng” mà thôi.

Mai Hương che miệng cười thầm, còn Hoa Văn lại lộ ra thần thái tiêu điều, giống như vừa khám phá được hồng trần, hiểu rõ cuộc đời chỉ là hư ảo, biểu tình bi quan thất vọng.

Giang Giác thỏa mãn cười cười, cầm lấy tay Hoa Nam: “Trẫm cùng người xem lễ vật, đây không phải chỉ tặng cho một người a, là tặng cho phu thê chúng ta đấy.”

Hoa Nam hào phóng nói: “Ân, người xem nếu có yêu thích thứ nào thì cứ lấy.”

Giang Giác lựa chọn cả nửa ngày, cuối cùng trong đồng lễ vật cũng chọn ra được một bao hạt giống bảy màu, còn những thứ khác thì đều để lại cho Hoa Nam.

Có được bao hạt giống quý hiếm rồi, hắc cũng thuận tiện mang đến cho Hoa Nam một tin tốt: “Vài ngày nữa, ta sẽ cùng con cháu hoàng tộc và vài vị đại thần đi săn bắn, nếu người thấy hứng thú thì có thể cùng đi.”

Hoa Nam gật đầu như bằm tỏi: “Ta có ta có, mang theo ta đi với.”

Giang Giác mỉm cười, nói: “Vậy người chuẩn bị một chút a, bảy ngày sau sẽ khởi hành.”

.....

Sau khi Giang Giác đi rồi, Hoa Nam lấy khuỷu tay đung đung Mai Hương, hạ thấp giọng ra vẻ thần bí: “Hoàng Thượng sợ nhất là cái gì?”

“Nô tỳ không biết, Hoàng Thượng anh minh thần võ, tựa hồ như không hề sợ hãi bất cứ điều gì.” Mai Hương suy nghĩ thật lâu rồi nói tiếp: “Nếu như thật sự phải nói, chuyện Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy nhất chính là công chúa sinh bệnh.”

Hoa Nam ngồi xuống ghế, lấy tay chống cằm, nhàn nhạt hỏi: “Công chúa thường sinh bệnh sao?”

“Cũng không phải vậy, nhưng có lần nửa đêm công chúa bị sốt, làm kinh động đến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cả đêm không hề chớp mắt, một mực ở bên cạnh trông chừng công chúa.” Mai Hương nhớ lại, lộ ra chút thần sắc hoảng hốt, khi đó nàng còn đang hầu hạ cho Hoàng Thượng.

Hoa Nam thở dài: “Hắn đúng là một phụ thân tốt. Phụ thân của ta cũng rất thương ta, ai, ta đã rời xa Người hai tháng, thật nhớ Người quá đi.”

“Hoàng Thượng quả thật là người phụ thân yêu thương hài tử nhất trong thiên hạ.” Mai Hương nở nụ cười, thật tâm đề nghị với Hoa Nam: “Hoàng Hậu, Người cũng có thể cho chúng ta thêm một tiểu chủ tử a, đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ thường xuyên đến Phụng Nghi Cung hơn.”

“Ta?” Hoa Nam lấy tay chỉ vào chóp mũi của chính mình, kinh ngạc nhìn Mai Hương, “Sinh hài tử cho Hoàng Thượng ư?” Thấy Mai Hương chuẩn bị gạt đầu, y vội vàng khoát khoát tay, bật cười nói: “Không được a, không có khả năng.”

Mai Hương nghĩ rằng ý của Hoa Nam là Hoàng Thượng không bao giờ lưu lại đây qua đêm, cho nên chỉ một mình y thì không cách nào sinh hài tử, liền ra sức động viên: “Khi Hoàng Thượng đến dùng bữa tối, Người có rất nhiều cơ hội lưu lại Hoàng Thượng nha.” Tuy Hoàng Thượng không yêu thích nam nhân, nhưng Hoàng Hậu lại xinh đẹp như thiên tiên, chỉ cần có tâm nhất định sẽ thành công, nào có ai nhìn thấy một mỹ nhân như Hoàng Hậu mà không động lòng cơ chứ?

Hoa Nam rung mình một cái, chà chà lên cánh tay đang nổi da gà: “Mai Hương, người đừng nói những chuyện khủng bố như thế được không, Hoàng Thượng đã có các nữ nhân khác rồi.”

Mai Hương chau mày ngạc nhiên: “Nô tỳ ngu dốt, không hiểu ý của Hoàng Hậu.”

“Mai Hương.” Hoa Văn gọi nàng, “Ở lang hoàn phúc địa chúng ta đều là nhất phu nhất thê* cả.” Hơn nữa, Hoa Nam mới mười tám tuổi, ở lang hoàn tuổi này vẫn còn là tiểu hài tử, sao có thể sinh hài nhi được?

*nhất phu nhất thê: một chồng một vợ.

Đến đây thì Mai Hương đã tỉnh ngộ. Chính là, chẳng lẽ cả đời này Hoàng Hậu cũng không cùng Hoàng Thượng làm một cặp phu thê đích thực sao? Vậy năm mươi năm kế tiếp, bọn họ làm sao trải qua chứ? Cứ vĩnh viễn duy trì một khoảng cách như gần như xa ư? Từ xưa đến nay, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện người người đều thừa nhận, liệu có một ngày nào đó Hoàng Hậu cũng sẽ thừa nhận hay không?

“Một cái nôi không phải chỉ nên có một cái vung thôi sao?”

“Quan hệ của nam nhân và nữ nhân không giống như quan hệ của nôi và vung, là quan hệ của ấm trà và tách trà mới đúng.”

“Ta không uống trà, chẳng may bị phồng đầu lưỡi thì đúng là xui xẻo.”

10. Gả Nhầm - Chương 10

Không lâu sau, Mai Hương phát hiện nàng đã sai rồi. Trên đời này, còn có một người không thể chấp nhận chuyện đàn ông tam thê tứ thiếp – Đoan vương phi.

Đoan vương gặp được Phiến Vũ, thanh quan của Văn Lan Các, muốn chuộc thân cho nàng. Phải biết rằng, Phiến Vũ chẳng những tinh thông cầm kỳ thi họa mà nhan sắc lại càng diễm đảo chúng sinh. Số bạc mà Văn Lan Các bỏ ra để mua nàng có thể dùng để mua hơn một trăm cô nương khác. Cho nên, giá của nàng đã lên đến cả trăm vạn lượng, mà hiện tại, những người cạnh tranh để chuộc thân cho nàng đều là đệ nhất phú hào, khiến cho giá của nàng cứ theo đó tăng lên từng ngày. Về sau, Đoan vương đột nhiên nói muốn chuộc thân cho nàng, cưới nàng về làm thiếp. Lúc ấy, Đoan vương phi bồng bồng nổi giận, tát thẳng vào miệng Đoan vương một cái, kiên quyết nói: “Người dám, trừ khi ta chết đi.”

Cùng ngày hôm đó, Hoa Nam dẫn theo Hoa Văn cùng Mai Hương tản bộ ở Ngự Hoa Viên thì gặp được Đoan vương đang hăm hăm đi tới, một tay che lấy nửa bên mặt. Hoa Nam quan tâm hỏi: “Uy, người đi gấp gấp như vậy là có chuyện gì sao?”

Đoan vương xoay người hành lễ, trả lời: “Ta đi tìm hoàng huynh cùng mẫu hậu.”

“Tìm bọn họ làm gì?” Hoa Nam nghĩ thầm, nếu như hắn chỉ tìm một mình Hoàng Thượng thì là vì quốc sự, còn nếu chỉ tìm một mình Thái Hậu thì là vì gia sự, như vậy tìm cả hai người là vì chuyện gì chứ? Cuối cùng, Hoa Nam đoán đây là gia sự, hơn nữa còn là đại sự mới khiến cho hắn tìm hai người có uy quyền lớn nhất trong hoàng cung này.

Đoan vương nổi giận dùm dùm, bất chấp cả lễ nghi: “Hôm nay ta nhất định phải thuyết phục hoàng huynh cho phép ta bỏ người đàn bà chanh chua kia.”

“Vương phi?” Hoa Nam đã gặp qua Đoan vương phi hai lần, lần thứ nhất là vào ngày đại hôn của y, lần thứ hai là sau hôn lễ nàng đến bái kiến y. Đó đúng là một nữ nhân rất tốt, cao quý đoan trang, vô cùng xứng đôi với Đoan vương. “Tại sao người muốn hưu thê*?”

*hưu thê: bỏ vợ.

“Tiểu hoàng tẩu, Người đừng hỏi, khi gặp được mẫu hậu và hoàng huynh ta sẽ giải thích.” Đoan vương vội vã tiến về phía Từ Ninh Cung, Hoa Nam cũng đầy hào hứng theo sát phía sau hắn. Y phi thường muốn biết, Giang Giác sẽ làm sao xử lý chuyện nhà người khác.

.....

“Ồ đồ, Vương phi là người người muốn bỏ thì có thể bỏ sao?” Giang Giác nghe xong thì nhíu mày lại, lên giọng răn dạy. Đây là lần đầu tiên Hoa Nam nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc không cười cợt của hắn, bình thường hắn đối với y đều mỉm cười hòa nhã, thậm chí còn mang theo một tia trêu đùa giảo hoạt.

Đoan vương kích động nói: “Hoàng huynh, huynh cứ xem chuyện tốt mà người đàn bà chanh chua kia làm đã.” Nói xong, Đoan vương lấy bàn tay đang che nửa bên mặt ra, dấu vết năm ngón tay đỏ hồng liền hiện lên rõ ràng.

Giang Giác cùng Thái Hậu đồng loạt sửng sốt. Vương phi lại dám động thủ đánh phu quân của mình, đúng là... quá lớn mật!

“Nàng vì sao lại đánh người?” Hoa Nam hỏi.

“Ta vừa nói với nàng rằng ta muốn nạp thiếp, nàng liền tát ta một cái, căn bản là không nói đạo lý mà.” Đoan vương phẫn nộ: “Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng nàng ta thì lại phạm vào thất xuất chi điều*.”

*thất xuất chi điều: bảy lý do để bỏ vợ, bao gồm không sinh được con, thông *** với người khác, không tôn kính cha mẹ chồng, lười điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

Hoa Nam cười thầm trong lòng, đáng đánh lắm! Lại kéo kéo ống tay áo của Hoa Văn, nhỏ giọng hỏi: “Thất xuất chi điều là cái gì a?”

“Khi trở về ta sẽ cho người biết.” Hoa Nam cố nhịn cơn kích động đến trợn trắng hai mắt, đã sớm bảo y phải đọc sách nhiều vào, lại chỉ biết rong chơi cả ngày.

“Con muốn lập người nơi nào làm thiếp?” Thái Hậu nhướn mày.

Đoan vương dừng một chút, thu lại cơn tức giận, trả lời: “Phiến Vũ của Văn Lan Các.”

“Nữ tử thanh lâu?” Giang Giác nhàn nhạt hỏi.

“Nàng là một thanh quan*, một tài nữ.” Doan vương giải thích.

*thanh quan: đại khái chắc là bán nghệ không bán thân.

Giang Giác trầm giọng xuống: “Người thật sự là càng ngày càng hoang đường, lại dám đến thanh lâu ong bướm, người không biết triều đình có quy định các quan viên không được lui tới chốn thanh lâu sao?”

Doan vương vội la lên: “Hoàng huynh, huynh hiểu lầm rồi, đệ không phải quen nàng tại Văn Lan Các. Nếu huynh gặp nàng, huynh sẽ thấy nàng là một cô nương rất tốt. Nàng chính là một kỳ nữ trong chốn phong trần, có nói sao đi nữa ta cũng không để cho nàng bị những tên háo sắc kia dẫm đạp. Mặc kệ mọi người muốn trách ta thế nào cũng được, ta nhất định phải chuộc thân cho nàng.”

“Doan vương, người có yêu Vương phi không?” Không đợi Thái Hậu cùng Hoàng Đế mở miệng, Hoa Nam đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người đều thoáng sửng sốt. Doan vương suy nghĩ một lát, trả lời: “Không biết.”

“Người không yêu nàng, bởi vì nếu người yêu một người, người nhất định sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của người đó. Người tốt nhất nên bỏ nàng đi, bằng không sau này nhìn thấy người và Phiến Vũ, nàng sẽ càng thống khổ hơn.” Hoa Nam lãnh đạm nói, ánh mắt hoàn toàn không giống như lúc trước. Giang Giác kỳ quái liếc y một cái, không nói gì.

Khuyên can vốn là phải khuyên người ta hòa giải, nào có ai lại đi khuyên người ta chia cách bao giờ? Thái hậu khẽ nhíu mày, Hoàng Hậu này suy nghĩ quá đơn giản rồi. Nếu cứ nhắm mắt làm ngơ cho Doan vương bỏ Vương phi, những lời đồn đảm sẽ ép nàng đến chết mất, từ nay về sau nàng không thể tránh khỏi bị mang tiếng xấu là đồ phụ*.

*đồ phụ: người vợ ghen tuông, một trong “thất xuất chi điều”.

“Vương phi là nữ tử thuộc gia đình võ tướng, tính tình khó tránh khỏi có chút nóng nảy, ra tay cũng nhanh lẹ, có lẽ hiện tại nàng cũng đã hối hận vì đánh con rồi. Các con đã là phu thê với nhau bốn năm, chẳng lẽ một chút cảm tình cũng không có? Làm sao có thể nói bỏ là bỏ được? Diễm nhi, con trở về trước đi, lần sau ai gia sẽ nói chuyện với Vương phi. Còn nữa, chuyện Phiến Vũ lần sau nói tiếp, nhưng Hoàng Thượng và ai gia quả thật rất không đồng ý chuyện con đi cưới một nữ tử thanh lâu. Đúng là mất hết thể thống mà.” Đôi lông mày đen nhánh của Thái Hậu vì câu giận mà có phần tái đi.

Doan vương hiểu rõ, việc này hôm nay khó có thể giải quyết cho thỏa đáng, đành phải phụng chỉ tuân theo, nhưng hắn vẫn cố gắng biện hộ thay Phiến Vũ: “Mẫu hậu, hoàng huynh, nàng quả thật là một cô nương tốt, mọi người gặp nàng rồi sẽ biết. Ta phải chuộc thân cho nàng, nếu để nàng bị hủy trong tay những kẻ phong lưu, ta cả đời cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.”

“Cứ để ta và Hoàng Thượng từ từ suy xét lại.” Hoàng Hậu xoa xoa huyệt Thái Dương, “Người trước hết cứ lui xuống đi.”

Doan vương vẫn đứng đó, không muốn lui xuống. Thái Hậu nói với giọng buồn bã xa xôi: “Ta cứ cho rằng, Minh nhi mới là người sẽ gây ra loại sự tình này, thật không nghĩ tới đó lại là Diễm nhi.”

Giang Giác cười nhạt: “Lão tứ phong lưu phóng khoáng nhưng thủ đoạn rất cao minh, nữ nhân nào không bị hắn lừa thì đều rất dễ bảo, sao lại đành lòng động thủ với hắn?”

Hoa Nam nghe vậy, ***g ngực thoáng chốc nhói lên một cái. Giang Minh cũng là một kẻ phong lưu sao? Phải rồi, hắn đúng là rất dịu dàng. Như vậy, hắn đối với y là thật tình hay giả ý? Có khi nào chuyện lúc xưa giữa y và hắn chỉ là một câu chuyện nhỏ điểm tô vào thành tích trắng hoa của y không?

“Tiểu Nam, khuyên can một người không phải là khuyên như thế đâu.” Giang Giác cầm lấy tay Hoa Nam, thấy y lộ ra biểu tình suy tư liền gõ nhẹ vào trán y một cái, “Đang suy nghĩ gì thế? Vừa lâm trận đã muốn bỏ trốn à?”

“Không có gì.” Hoa Nam cười cười, “Mẫu hậu cùng Hoàng Thượng cứ từ từ thương nghị a, nhi thần xin phép cáo lui trước.”

“Trẫm đưa người về.”

.....

Khi đã rời khỏi Từ Ninh Cung, Giang Giác mới hỏi: “Cảm thấy nhất phu đa thê rất khó tiếp nhận đúng không? Ta biết, ở lang hoàn phúc địa đều là nhất phu nhất thê.”

“Đúng vậy, lúc đầu nghe nói ta cũng thấy thật kỳ quái, một cái nôi không phải chỉ nên có một cái vung* thôi sao?” Ngữ khí của Hoa Nam có chút bất đắc dĩ.

*vung: nắp nôi.

“Quan hệ của nam nhân và nữ nhân không giống như quan hệ của nôi và vung, là quan hệ của ấm trà và tách trà mới đúng.” Giang Giác dùng ngữ khí ôn hòa, từng bước dẫn dắt Hoa Nam.

“Ta không uống trà, chẳng may bị phỏng đầu lưỡi thì đúng là xui xẻo.” Hoa Nam nở nụ cười, rút tay lại, “Hoàng Thượng, người quay lại Từ Ninh Cung đi, mẫu hậu đang đợi người đấy.”

Giang Giác nhìn chăm chú Hoa Nam, ánh mắt hần chiếu thẳng vào con người đen nhánh của y, phẳng phất như có thể nhìn thấu linh hồn của y vậy.

“Tiểu Nam, lúc đầu tại sao người lại đồng ý tiến cung?”

“Ta...” Hoa Nam suy nghĩ một chút, tựa hồ như đang tự hỏi xem nên nói như thế nào cho phải, lát sau mới trả lời: “Các ca ca của ta đều đã có ý trung nhân, không muốn thành thân với người, mà những người còn lại trong lang hoàn cũng chẳng ai nguyện ý rời xa quê hương. Ta nghĩ, làm Hoàng Đế mà bị cự tuyệt sẽ rất mất mặt, cho nên ta mới nói với phụ thân rằng ta đồng ý tiến cung.”

Giang Giác khẽ mỉm cười, ôn nhu xoa xoa đỉnh đầu Hoa Nam, nhẹ giọng nói: “Cám ơn người, ta sẽ nhớ kỹ những lời người nói hôm nay.”

“Hoàng Thượng khách khí rồi.” Hoa Nam lần này không có né tránh tay của Giang Giác, nhắm mắt lại nói: “Kỳ thật, đây là chuyện của Đao vương với Vương phi cùng Phiến Vũ, chúng ta không có quyền can thiệp vào quyết định của bọn họ, bởi vì dù sao đó cũng là cuộc đời của riêng bọn họ.”

Giang Giác thu lại ý cười trên mặt. Không có quyền can thiệp ư? Không, Tiểu Nam, người vốn không biết cái gì gọi là vương quyền, vốn không biết ta có thể khống chế cuộc đời của bao nhiêu người khác.

“Có ngoan ngoãn luyện chữ không?” Giang Giác lại cầm lấy tay Hoa Nam, nói sang chuyện khác, vẻ mặt thiên tử thoắt chốc biến thành ôn nhã pha chút trêu đùa, “Viết không tốt ta sẽ phạt gấp đôi đấy.”

“Ta làm rất khá a.” Hoa Nam trong nháy mắt cũng trở thành một hài tử đơn thuần, “Hoàng Thượng, người tốt nhất nên lấy lòng ta nha, ta vẫn chưa phạt người, hiện tại người mà đắc tội với ta thì chẳng thông minh chút nào đâu.”

“Nói đúng lắm.” Giang Giác mỉm cười đồng ý.

“Tại sao người còn chưa lập Vương phi?”

“Tân nương mà ta một lòng thương nhớ vì nhầm lẫn đã gả cho người khác mất rồi.”

11. Gả Nhầm - Chương 11

Hoa Nam biết rõ, có lẽ quan niệm về tình cảm giữa y cùng những người trong hoàng cung vĩnh viễn không cách nào thống nhất với nhau. Giống như Mai Hương, nàng là một tiểu cô nương từ nhỏ đã bị tiếm nhiệm bởi những cung quy thì không cần phải nói, nhưng mà những phi tử của Giang Giác... họ không hề để tâm chuyện phải cùng hầu hạ một vị trượng phu ư? Ý nghĩ mãi cũng không hiểu, những nữ nhân kia làm sao có thể chấp nhận được? Và tại sao những người nam nhân kia có thể cùng lúc yêu thương nhiều người?

Vừa trở về, Hoa Văn liền đem ‘thất xuất chi điều’ cho Hoa Nam xem. Xem xong, y lập tức đem quyển sách ra xé nát, hừ lạnh một tiếng: “Thối hoắc, đây là do đồ hỗn trướng nào viết ra hả?”

Mai Hương kinh ngạc nhìn thái độ nổi loạn của y. Còn Hoa Văn, hần chỉ nhàn nhạt hỏi: “Ai dạy người nói thô tục như thế?”

“Không có ai dạy.” Hoa Nam buồn bực đáp.

Hoa Văn châm chọc: “Hóa ra là tự học thành tài.”

Hoa Nam liếc nhìn hần một cái, sau đó quay sang nói với Mai Hương: “Chuẩn bị giấy bút, ta cũng phải viết ra một cái ‘thất xuất ước thúc nam nhân’*, bằng không đối với nữ nhân các người thật không công bằng.”

*thất xuất ước thúc nam nhân: bảy điều ràng buộc nam nhân.

Thấy Mai Hương lĩnh chỉ, Hoa Văn vội ngăn nàng lại, nói với Hoa Nam: “Người tỉnh lại giùm ta đi. Người cho người là khuôn vàng thước ngọc hả? Nếu Hoàng Thượng không phê chuẩn, người chỉ là uống phí tâm tư thôi. Cần gì phải tự làm khổ mình như thế.”

Hoa Nam hừ lạnh một tiếng, ngữ khí giống như đang hờn giận: “Các người đừng có đi theo ta, ta muốn ra ngoài một chút.”

“Hoàng Hậu...”

Mai Hương muốn ngăn cản, nhưng Hoa Nam cũng không quay đầu lại, chỉ khoát khoát tay nói: “Yên tâm, ta không lạc đường đâu.”

“Để y một mình yên tĩnh đi. Sớm muộn gì y cũng phải hiểu ra, thế giới này là do con người định ra quy tắc cuộc chơi.” Hoa Văn thản nhiên nói, sau đó xoay người đi lo chuyện của mình, để lại một mình Mai Hương ngẩn ngơ trong điện.

Hoa Nam rời khỏi Phượng Nghi Cung, nương theo hương hoa mà chậm rãi dạo bước đến nơi sâu nhất trong ngự hoa viên, bắt gặp giữa hai thân cây cổ thụ thô to có treo một chiếc xích đu, đệm ngồi và dây thừng đều được chế tác rất tinh xảo, có lẽ thuộc về một vị phi tử nào đó. Thấy bốn bề vắng lặng, y liền ngồi lên chiếc xích đu, lơ đãng mà nhẹ nhàng đu đưa.

Nếu có một đạo lý nào đó mà tất cả mọi người đều cho là chân lý, vậy khi người chỉ trích nó phải chăng sẽ bị mọi người bài xích? Đối với Giang Giác và Giang Diễm đều là thiên chi kiêu tử, mỹ nhân trong mắt bọn họ đại khái không khác gì những món thi họa, gồm sứ trang trí, thu thập được càng nhiều càng tốt. Hoa Nam nhú nhú mày, cảm thấy bản thân mình vẫn cho rằng bọn họ quá mức vô tâm vô tình. Tuy nhiên, cái lý luận của Giang Giác về ẩm trà và tách trà thật sự y không tiếp nhận được. Nghĩ đến biểu tình đương nhiên của hần, y lại thấy thất vọng, hóa ra hần và đa số các nam tử của thế giới này đều giống nhau.

“Ai, ta thật là càng ngày càng có nhiều phiền não mà.” Hoa Nam thở dài.

“Ai kêu người cái tên tiểu ngu ngốc này nguyên ý tự mình tiến cung?” Một thanh âm quen thuộc mang theo vẻ trêu chọc truyền đến. Hoa Nam đang ngồi trên xích đu, đột nhiên bị đẩy mạnh lên cao. Y là linh thể, trọng lượng rất nhẹ, hơn nữa tinh thần lơ đãng, tay không nắm chặt dây thừng. Cho nên, chỉ nghe y thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể đã theo luồng lực cực mạnh kia mà bay ra ngoài. Ngay tức khắc, một thân ảnh ngân bạch giống như mới từ dưới đất mọc lên, ở trên không trung xoay người một cái, nhanh chóng tiếp được y đang rơi xuống, chăm chú đem y ôm vào trong ngực.

“Người muốn hù chết ta sao?” Hoa Nam bất mãn đấm Giang Minh một quyền, “Mau buông ta xuống.”

Giang Minh lưu luyến không muốn buông Hoa Nam ra. Hần kéo tay y ngồi xuống đất rồi vỗ vỗ lên bờ vai thon gầy của y, nói: “Ta lúc trước chính là sợ người đến nơi phức tạp này sẽ gặp nhiều phiền não, cho nên mới miễn cưỡng thuyết phục bản thân không mang người trở về. Thật không thể ngờ người lại tự mình tiến cung, uống công ta khổ tâm bao nhiêu năm. Cũng may Hoàng Thượng đối với người không giống như vậy, bằng không...”

“Bằng không thế nào?” Hoa Nam hỏi. Y cũng không có kiêng kỵ gì với sự thân mật của Giang Minh. Hiện tại là lúc tâm tình y rất cô đơn, cần tìm ai đó hiểu mình để cùng trò chuyện.

Giang Minh nói khẽ: “Bằng không ta sẽ ghen tỵ đến phát điên.”

Gương mặt Hoa Nam ửng đỏ cả lên. Y ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Tại sao ngươi còn chưa lập Vương phi?”

“Tân nương mà ta một lòng thương nhớ vì nhầm lẫn đã gả cho người khác mất rồi.” Ánh mắt chăm chú của Giang Minh tham lam nhìn về gương mặt Hoa Nam, chỉ có lúc này hắn mới không cần che dấu nhiệt độ trong mắt mình.

Hoa Nam không để ý tới sự biểu lộ ngăm của hắn, tiếp tục hỏi: “Ngươi có thị thiếp không? Những người ngủ cùng ngươi ấy?”

Giang Minh thoáng sững sốt. Hắn do dự một lát rồi thành thật đáp: “Có.”

Hoa Nam rũ mắt xuống, nói “À...” một tiếng. Sau thoáng chốc yên lặng, y lại hỏi: “Ngươi có yêu các nàng không? Hay phải hỏi rằng, ngươi yêu hết các nàng sao?”

“Ta chỉ yêu một người.” Giang Minh thở dài, “Nam nữ hoan ái, không nhất thiết phải có tình cảm với nhau, đôi khi chỉ là theo nhu cầu.”

Hoa Nam đưa tay ôm lấy đôi chân, nghiêng người xuống, mặt dán vào đầu gối, khổ sở hỏi: “Không yêu một người sao có thể ngủ cùng người đó? Trong lòng ngươi chẳng lẽ không cảm thấy gì sao?”

“Ta thấy mất mát rất nhiều. Cho nên, sau này sẽ không như thế nữa.” Giang Minh khẽ vuốt sau gáy y, “Tiểu Nam, chờ ta được không?”

“Àn?” Hoa Nam khó hiểu nhìn hắn.

“Chờ đến một ngày giữa chúng ta không còn chướng ngại, khi đó chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Giang Minh đặt tay lên vai y, đem y nửa ôm vào trong ngực, “Hiện tại, trong lòng ngươi không có người khác, đúng không? Bởi vì người trong lòng ngươi vẫn là ta.”

“Trong lòng ta thương nhớ chính là người nhà của ta. Ta không thích những người ở đây, mặc kệ là nam hay nữ, ai nấy đều không cảm thấy tình cảm là phải bình đẳng. Nhất là nam nhân, đối với bạn đời của mình càng không hề có chút nào chung thủy.” Hoa Nam giãy dụa thoát khỏi vòng tay của hắn. Y đứng lên, phải phải cây cỏ trên người, đột nhiên hết sức nghiêm túc nói: “Ngươi yêu người khác đi, chúng ta không hợp nhau, cũng không có cơ hội đâu.”

Giang Minh cũng đứng lên, nhìn thẳng về phía Hoa Nam, trong đôi mắt ẩn chứa đầy tâm tư phức tạp: “Ngươi đúng là một tiểu nam hài vô tâm vô phế. Ta thích ngươi, hai năm qua thương nhớ vô cùng. Thế nhưng ta lại phải thấy ngươi trở thành người của kẻ khác, rồi sau đó ngươi còn bảo ta yêu người khác. Ngươi có nghĩ tới ta sẽ thống khổ tiếc nuối hay không?”

Hoa Nam cảm thấy hắn có chút tức giận, liền ôn hòa nói: “Ngươi không có yêu thích ta như ngươi tưởng. Ngươi chỉ là thích trêu chọc đùa cợt ta. Nếu ta quả thật ở cùng ngươi, ngươi nhất định sẽ cứng chiều ta, che chở ta, nhưng ngươi không thể yêu ta sâu đậm như phụ thân đối với mẫu thân ta. Theo như ngươi nói, ta chỉ là một tiểu nam hài, ta không thể giống như một người yêu thương cùng ngươi sống vai. Trước khi tiến cung, ta chỉ biết ngươi tên gọi là Giang Quyết, ta không rõ đến tột cùng hai chữ đó viết như thế nào, và ta cũng không rõ trong cung ngươi có vai vế gì? Từ lúc đầu, chính ngươi cũng không muốn để ta tiến vào sinh mạng của ngươi, vậy sao có thể nói là ngươi yêu ta? Sao có thể trách ta nhận sai đối tượng mà trở thành Hoàng Hậu? Ta lựa chọn tiến cung, ít nhất cũng có thể khiến cho tình cảm hư vô mờ mịt của ngươi trở nên rõ ràng. Có lẽ, vận mệnh đã không sắp đặt cho chúng ta ở cùng nhau. Ngươi phong lưu phóng khoáng lại tiêu sái rạn vỡ, dù không phải Cảnh vương quyền cao chức trọng thì cũng sẽ có rất nhiều người theo đuổi ngươi. Tội gì phải làm khó chính mình, đặt tình cảm vào ta? Ta chỉ là một tiểu nam hài vô tâm vô phế.”

Giang Minh thật không nghĩ tới Hoa Nam sẽ nói ra những lời này. Hắn vẫn cho rằng y là một hài tử đơn thuần, một viên ngọc thô chưa mài dũa. Không ngờ, y có thể suy xét mọi việc hết sức chu toàn. Hóa ra, có rất nhiều chuyện y không phải không hiểu, chỉ là bộ dáng đơn thuần của y làm cho mọi người nghĩ rằng y không hiểu mà thôi.

“Ngươi không muốn yêu thích ta lần nữa, như vậy, ngươi nguyện ý yêu thích Hoàng Thượng sao?” Sắc mặt Giang Minh thay đổi, rốt cuộc khôi phục thành dáng vẻ nhân từ hiền lành ngày thường. Chỉ là... ánh mắt

vẫn còn mang theo chút dấu vết ảm đạm.

“Không nguyện ý.” Hoa Nam không chút do dự trả lời, rồi xoay người đi rời khỏi đám cây cỏ phiền phức bên dưới.

Giang Minh bước theo sau y, nói: “Hoàng Thượng bề ngoài ôn nhu thanh nhã nhưng kỳ thực rất mạnh mẽ cứng cỏi, không thích hợp với người.”

“Ta đã nói ta không nguyện ý mà.” Hoa Nam bước nhanh hơn, “Ai quy định ta nhất thiết phải yêu người họ Giang các người?”

“Vậy tức là người quyết tâm không nguyện ý yêu người họ Giang?”

“Người cảm thấy người họ Giang các người rất đáng giá để cho người khác yêu sao?” Hoa Nam cười châm biếm, hỏi lại.

“Chẳng lẽ người cảm thấy không đáng?” Thấy vẻ mặt này của y, âm điệu tự tin của hắn đột nhiên giảm xuống.

“Đúng vậy. Các người là những kẻ địa vị hơn người, luôn tự kiêu rằng bản thân có thân phận cao quý, chỉ cần tùy ý yêu thích người nào thì người đó xem như được hưởng phúc khí. Ta nói cho người biết, các người đừng nên tự cho mình là đúng như thế. Trong chuyện tình cảm, nếu không chung thủy thì dù thân phận cao quý đến đâu, ở trước mặt ta đều không phải xem như quý báu.” Đang ngẩng mặt lên mà nói, y đột nhiên nhớ ra Giang Giác căn bản không có thương y. Thậm chí, có hai lần hắn còn biểu lộ rằng y không xứng với danh hiệu Hoàng Hậu. Cho nên, y liền thu lại dáng vẻ bề vệ của mình, bổ sung thêm: “Người duy nhất ta yêu, nhất định cũng phải yêu duy nhất một mình ta.”

Giang Minh đi phía sau, bởi vì khuất sau tấm bia đá lớn nên những lời lẩm bẩm cuối cùng hắn không có nghe thấy. Lúc này, hắn chỉ một lòng suy nghĩ đến những lời Hoa Nam vừa nói: “Trong chuyện tình cảm, nếu không chung thủy thì dù thân phận cao quý đến đâu, ở trước mặt ta đều không phải xem như quý báu.”

“Tiểu Nam, ta muốn thích người, yêu người, có được không?” Giang Giác mặc dù mỉm cười nhưng ngữ khí lại thập phần nghiêm túc.

“Không được. Người đã có bốn phi tử, nếu như người thích ta yêu ta, như vậy người không thể yêu các nàng nữa. Bằng không, ta sẽ không có cách nào yêu người. Như vậy, giữa hai chúng ta sẽ không công bằng.”

12. Gả Nhầm - Chương 12

Khi Hoa Nam trở lại Phượng Nghi Cung thì sắc trời đã tối mịt. Trong điện, từng ngọn nến tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, soi rõ hình dáng Đế vương đang ngồi bên cạnh bàn ăn chờ y về cùng dùng bữa.

“Hoàng Thượng lại đến dùng hoa quả với ta nha.” Hoa Nam thấy Giang Giác thì mỉm cười yếu ớt, vừa định hành lễ đã bị ngăn lại.

Giang Giác xoa nắn gương mặt trắng nõn mềm mại của y, mỉm cười: “Đi đâu chơi, sao một người cũng không chịu mang theo?”

“Ta không phải tiểu hài tử mà đi đến chỗ nào cũng cần mang người theo.” Hoa Nam bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh Giang Giác, “Người thật ngốc, rõ ràng đói bụng nhưng lại không tìm ta hoặc là bảo ngự trù phòng mang thức ăn ra trước. Ngự trù và thái giám đều quỳ dưới đất, ta còn tưởng họ nấu không hợp khẩu vị với người nên phải chịu tội.”

“Câu này là đang trách ta sao?” Giang Giác búng lên trán y một cái.

“Không dám không dám.” Hoa Nam làm ra biểu tình giống như đang sợ hãi, sau đó y lấy một ít hoa quả trong mâm đưa cho Giang Giác, “Dạ dày của thiên tử là quan trọng nhất.”

“Không ngờ tiểu ô long lại có giác ngộ như vậy.” Giang Giác cười đến thật cao hứng, “Một mình đi đâu chơi?”

“Xích đu ở chỗ cây anh đào trong ngự hoa viên.” Hoa Nam uống một ngụm nhỏ mật ong, thờ ơ trả lời.

“Trẫm sai người làm một cái trong Phượng Nghi Cung cho người a.” Giang Giác ôn nhu hỏi: “Tiểu Nam có phải là rất cô đơn hay không?”

Đôi mắt to trong sáng của Hoa Nam nhìn chăm chú Giang Giác, tựa hồ như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói. Cuối cùng, y lại chỉ nói ra hai chữ: “Cám ơn.”

Giang Giác phát tay, ý bảo toàn bộ cung nhân cứ lui ra ngoài chờ lệnh. Sau đó, hắn mới đứng dậy ôm lấy Hoa Nam, dịu dàng nói: “Thực xin lỗi.”

Hoa Nam cũng ôm lấy eo Giang Giác. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt hắn, y thấp giọng nói: “Đây là lựa chọn của ta, ca ca.”

Chỉ có lúc uống rượu giao bôi trong đêm đại hôn thì Hoa Nam mới gọi Giang Giác như thế. Đêm ấy, thần sắc của y vô cùng động lòng người, biểu tình đầy cảm động. Còn lúc này, ngay cả thanh âm của y cũng mang theo vẻ thương tâm cô quạnh. Không ai biết, y vừa mới cự tuyệt lời tỏ tình của người y luôn xem là mối tình đầu. Và cũng không ai hiểu những xung đột trong quan điểm của y cùng thế giới này. Bao nhiêu buồn bực lẫn áp lực trong lòng đều không cách nào phóng thích.

Giang Giác sinh lòng thương tiếc, ôm ngang người Hoa Nam, đặt y ngồi lên đùi mình, dùng thanh âm ôn hòa giống như đang kể chuyện xưa cho hài tử nghe mà hỏi y: “Tiểu Nam, xảy ra chuyện gì? Có phải là vì chuyện Giang Diễm muốn bỏ vợ lập thiếp khiến người thương cảm không?”

“Thế giới của các người không giống với thế giới của ta, ta sợ.” Hoa Nam chôn mặt mình vào ngực Giang Giác, hai mắt chăm chú nhắm lại như sợ nước mắt sẽ chảy ra, “Giữa phu thê mà có thể đột nhiên trở mặt vô tình, không hề có tình cảm làm nền móng vẫn còn thể kết nghĩa phu thê, ta sợ lắm.”

Giang Giác khẽ vuốt ve sau lưng y, ôn hòa nói: “Không cần sợ, ta sẽ bảo vệ người, không để cho người bị bất luận kẻ nào thương tổn. Chuyện của Đoan vương người không nên xem là thật, hắn cùng với Vương phi có bốn năm phu thê, sao có thể nói bỏ thì bỏ? Kia bất quá chỉ là hấn tức giận nên nói nhảm mà thôi.” Hắn thở dài, “Lang hoàn phúc địa là tiên cảnh chốn nhân gian, ta sai rồi, không nên mang người đến phạm trần xấu xí này.” Thanh âm của hắn rất thanh nhuận, tựa như dòng suối chảy lướt qua nội tâm Hoa Nam, làm y an tâm không ít.

“Là do ta tự mình không chịu thua kém ai. Mỗi tộc nhân của lang hoàn phúc địa từng ra ngoài đều có biểu hiện tốt hơn ta.” Hoa Nam tựa vào ngực Giang Giác, hưởng thụ sự ôn nhu của hắn, “Hoàng Thượng vận khí không tốt, cho nên mới phải tiếp nhận ta. Nếu là Nhị ca thì nhất định người sẽ bớt lo hơn nhiều.”

“Người nói Hoa Sam?” Cầm Giang Giác đặt trên đỉnh đầu Hoa Nam. Thấy y kiềm chế tâm tình, hắn liền mỉm cười.

“Ân, người biết hấn?” Hoa Nam nghi hoặc mở to hai mắt.

“Mười năm trước ta có biết hấn.”

“Hấn là nam tử tuấn mỹ nhất trong tộc chúng ta, lại còn rất thông minh. Đáng tiếc, hấn đã có người yêu thích trong lòng rồi.” Ngữ khí của Hoa Nam đầy hâm mộ, “Nếu ta tốt bằng một nửa Nhị ca thì hay quá.”

“Tiểu Nam đã rất tốt rất tốt mà.” Giang Giác ghé vào lỗ tai y, thổi nhẹ một cái.

Khí tức ấm áp tỏa ra bên vành tai Hoa Nam, khiến cho tâm sự thương cảm mất mát vừa nãy tựa như lông chim, nhẹ nhàng bay mất. Y nhận không được, thoáng run lên.

“Ồ quê, có người yêu thích Tiểu Nam không?” Giang Giác tựa hồ không chú ý đến sự run rẩy của y. Hắn làm ra vẻ như không có việc gì mà hỏi.

Hoa Nam cười rộ lên: “Hoàng Thượng, ta mới mười tám tuổi nha. Ở quê ta, tuổi này chỉ là tiểu hài tử thôi, nếu nói chuyện yêu đương sẽ bị các trưởng bối chê cười.”

“Vậy người có từng nghĩ đến chuyện yêu đương chưa?” Giang Giác cúi đầu xuống, tâm hồn đều bị cuốn sâu vào đôi mắt trong suốt của Hoa Nam. Giống như một dòng suối tinh khiết, mỗi khi nhìn vào đều thấy nội tâm yên tĩnh, tạo ra một cảm giác thoải mái an nhàn.

Hoa Nam nói với vẻ khẳng định: “Có, cha mẹ ta, rồi hai vị ca ca nữa, tất cả đều thật hạnh phúc. Ta rất hâm mộ bọn họ. Đôi khi, bọn họ ở dưới ánh trăng ngắm hoa, ngâm thơ đối câu, thổ lộ hết tâm sự. Chỉ có ta cô đơn một mình. Ta liền đi nghe lén, nhưng ca ca lại nhéo lỗ tai của ta.”

Giang Giác nhìn vành tai trắng nõn khả ái của Hoa Nam, sáng bóng trong suốt như ngọc, liền nhin không được mà vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm một cái, khiến cho y mang theo kinh hoảng phải rên rỉ.

“Hoàng Thượng, người làm gì vậy?” Hoa Nam xấu hổ cùng giận dữ không chịu nổi, nhin không được hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang ửng đỏ.

“Tiểu Nam, ta muốn thích người, yêu người, có được không?” Giang Giác mặc dù mỉm cười nhưng ngữ khí lại thập phần nghiêm túc.

Ngày hôm nay là xảy ra chuyện gì à? Hai huynh đệ bọn họ đều tỏ tình với y? Hoa Nam không thể không thừa nhận, câu nói này của Giang Giác cũng giống như Giang Minh, tất cả đều làm y xao động. Trong thâm cung cô tịch này, y rất khát vọng yêu và được yêu, cho nên khi nghe thế sẽ làm y nảy sinh một chút gì đó ấm áp trong lòng. Hơn nữa, hai huynh đệ bọn họ đều là những người rất xuất sắc, vì bọn họ xao động cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà, y lại không cách nào không cự tuyệt: “Không được. Người đã có bốn phi tử, nếu như người thích ta yêu ta, như vậy người không thể yêu các nàng nữa. Bằng không, ta sẽ không có cách nào yêu người. Như vậy, giữa hai chúng ta sẽ không công bằng.” Y dừng một chút, nhìn về phía Giang Giác: “Yêu nhau chỉ là chuyện giữa hai người. Nhận thức của ta và người đối với tình yêu không giống nhau, rất khó yêu nhau.”

Y là một hài tử tinh khiết từ trong ra ngoài, không thể chấp nhận mơ hồ không rõ trong chuyện tình cảm. Mặc dù y xao động, nhưng y vẫn có thể khống chế bản thân. Thực sự không hề dễ dàng, so với tưởng tượng còn khó ứng phó hơn nhiều.

“Lần đầu tiên trong đời ta bị người khác cự tuyệt, mà người đó còn là chính Hoàng Hậu của mình.” Giang Giác tiếc cười cười, ngữ khí có chút mất mát, “Được rồi, người có thể cự tuyệt, nhưng phải cho ta chút an ủi.”

“Người muốn an ủi cái gì?” Hoa Nam ngẩng đầu nhìn Giang Giác. Hắn cứ như vậy, cả người tựa hồ như đang tỏa ra một loại mị lực kỳ lạ. Khi hắn tiếc cười nhìn người, người sẽ tự động cảm thấy tội lỗi, bởi vì không thể hoàn thành yêu cầu của hắn mà lấy làm xấu hổ.

Ánh mắt Giang Giác rơi trên đôi môi Hoa Nam, bờ môi y căng mọng tạo thành một đường vòng cung tinh xảo, trơn mịn như cánh hoa, mang theo chút màu sắc mê người. Hắn không trả lời, chỉ dùng hành động nói cho y biết hắn là muốn an ủi cái gì. Khi đôi môi ấm áp của hắn dán lên môi Hoa Nam, thân thể y thoáng run rẩy. Cho rằng y đang cổ vũ mình, hắn liền ôm chặt y. Hoa Nam chớp mắt mấy cái, có điểm mê mang, nhớ lại hai năm trước khi Giang Minh đoán câu đố thắng y cũng đã yêu cầu một nụ hôn. Hôn thú vị như thế ư? Y hiểu kỳ nghỉ, rồi thẹn thùng nhớ đến lần trước xem ‘Đông cung đồ’, ở bức tranh thứ hai thì hai nam nhân trong đó đang ôm hôn nhau. Trong đầu y hiện lên hai thanh âm, một bên bảo y cứ tiếp tục thử xem nó có cảm giác gì, còn một bên cảnh cáo rằng hành động thân mật này không nên làm cùng Giang Giác.

Cảm giác được người trong lòng đang bất an, nụ hôn của Giang Giác càng thêm sâu hơn, trần trọc khiêu khích, cho đến khi Hoa Nam hô hấp không thông phải đẩy hắn ra. Điều chỉnh lại nhịp độ hô hấp cho ổn định, y ngẩng đầu lên trách móc hắn: “Ta chưa đáp ứng mà. Người sao có thể không được ta đồng ý đã hôn ta?”

Giang Giác ranh mãnh nói: “Bởi vì ta biết rõ người không có khả năng đồng ý nha. Cảm giác tuyệt không?”

“Ta thử không nổi.” Hoa Nam trừng mắt nhìn Giang Giác, thấy hắn không hề có ý hối cải, ánh mắt ôn nhu vẫn còn đọng lại trên môi mình. Y thẹn thùng che miệng, nói: “Không cho người hôn, ta muốn ăn một chút.”

“Hảo, cứ ăn trước chút gì đi, hôm nay không hôn nữa.” Giang Giác mang mật ong đặt vào trong tay Hoa Nam. Hắn hiểu rất rõ rốt cuộc hắn muốn người nào. Hiện tại, hắn đã hạ quyết tâm. Hắn muốn Hoa Nam, đồng thời cũng muốn Niên phi, và hắn càng muốn có thiên hạ này. Hắn biết, hắn là người có dã tâm có dục vọng, hắn muốn có được mọi thứ. Hắn có quyền lực có trí tuệ, trên đời này chỉ sợ không có bao nhiêu người hay bao nhiêu vật hắn không thể có. Đối với những gì hắn tạm thời chưa chiếm được, hắn lại càng thêm quyết tâm cùng tin tưởng mà cố gắng.

Chờ khi ăn xong, Hoa Nam mới đột nhiên nghĩ đến, hôm nay Giang Giác nói chuyện với y vẫn một mực xưng ‘Ta’. Hắn là muốn cho y thấy cái gì? Trầm ngâm suy nghĩ mãi, rốt cuộc y cho ra một kết luận: Hắn đang dụ dỗ y thương yêu hắn. Cái kết luận này khiến Hoa Nam bật cười, cảm giác bản thân mình thực tự kỷ*.

*tự kỷ: tự đề cao bản thân mình quá đáng.

Tuy nhiên, Mai Hương lại thức thời mà chỉ ra: “Hoàng Thượng đối với Người thực sự không giống với người khác. Nô tỳ chưa từng thấy có vị nương nương nào trong hậu cung dám nói chuyện với Hoàng Thượng như vậy.”

“Ta biết chứ. Các nàng ấy đều theo lệnh mà làm, Hoàng Thượng chính là ông trời của các nàng.” Hoa Nam vừa nói vừa viết hai chữ ‘Giang Giác’. Bởi vì hắn nói y viết còn chưa đủ tốt, bảo y phải tiếp tục luyện tập.

“Vậy còn Người? Hoàng Thượng đối với Người mà nói là gì?” Mai Hương hỏi thử. Nàng vốn dĩ không nên hỏi đến vấn đề đi quá giới hạn này, thế nhưng tình cảm của nàng đối với Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu rất tốt, đến mức có thể khiến nàng chiến thắng những ràng buộc trong bốn phận bản thân.

“Hắn chính là Hoàng Thượng nha, còn có thể là cái gì?” Hoa Nam trả lời với vẻ đương nhiên.

Mai Hương rốt cuộc đã minh bạch, trong lòng y Hoàng Thượng chỉ là Hoàng Thượng. Y thậm chí không hề ý thức được rằng hai người là phu thê, cũng không cho rằng y nên thực hiện chức trách cơ bản nhất của chính thê*.

*chính thê: vợ cả.

“Tên của người ta đã viết rất khá rồi, có thể ngừng lại được không?”

“Nếu đã luyện tốt cách viết hành thư, vậy bây giờ luyện thể chữ lệ đi. Sau khi luyện xong, chúng ta lại chuyển sang lối viết thảo.”

“Cái này so với hình phạt lúc đầu của người không giống. Ta cự tuyệt bị người mang ra đùa giỡn.”

13. Gả Nhầm - Chương 13

Ngày đó, Đoan vương nói rằng ‘Tự cổ phong trần xuất kỳ nữ*’, sau đó Hoa Nam lại được nghe Hoa Văn cùng Mai Hương kể ra không ít ví dụ. Vốn dĩ y đối với Phiến Vũ không có quá nhiều ấn tượng, nhưng sau khi nghe xong rất nhiều tiền lệ thì lại nảy sinh hảo cảm.

*Tự cổ phong trần xuất kỳ nữ: từ xưa đã có rất nhiều thiếu nữ tài hoa xuất thân chốn phong trần.

Mai Hương nói: “Người muốn biết sao? Rất đơn giản, cứ đi hỏi Hoàng Thượng là được. Nô tỳ nghĩ hiện tại Hoàng Thượng đã có tất cả tư liệu liên quan đến Phiến Vũ cô nương rồi.”

Hoa Nam nhìn xem canh giờ, lúc này Hoàng Thượng chắc hẳn là đang ở Điện Văn Đức xử lý quốc sự, y không có ý định đi quấy rầy hắn. Y nghĩ, tư liệu mà Hoàng Thượng có thì Thái Hậu nhất định cũng có, cho nên y quyết định đến Từ Ninh Cung.

Đến nơi, Thái Hậu cho y nhìn bức họa của Phiến Vũ, quả nhiên là mỹ nhân tuyệt sắc, so với bốn vị phi tử của Giang Giác thì không hề thua kém.

“Vương phi chết cũng không chịu bỏ qua, mà ai gia thì cũng không đồng ý cho Đoan vương lấy nữ tử phong trần.” Thái Hậu cuộn bức họa đặt sang một bên, hỏi y: “Hoàng Hậu có phương pháp nào để hóa giải không?”

Hoa Nam suy nghĩ một lát, nói: “Chúng ta nên gặp vị Phiến Vũ cô nương này a, đồng thời cũng để cho Vương phi gặp nàng.”

“Tuyên một nữ tử phong trần tiến cung kiến giá, tựa hồ không ổn lắm.” Thái Hậu hơi cau mày, “Nếu truyền ra ngoài sẽ làm mất mặt hoàng thất.”

“Mẫu hậu, việc này cứ giao cho nhi thần.” Hoa Nam nháy nháy mắt với Thái Hậu, “Chúng ta sẽ cùng xem thực tâm của Đoan vương.”

Trong tháng, cứ mỗi mười lăm ngày Giang Giác đều đến Phượng Nghi Cung cùng Hoa Nam dùng bữa. Lần này, y nhân cơ hội đã nhắc nhở hần, mừng năm tháng sau là tết Đoan Ngọ*. Thái Hậu cùng y dự định thiết yến trong cung, an bài một vài tiết mục biểu diễn. Không cần quá phô trương, chỉ mời mấy vị phi tần ở trong hậu cung và gia quyến của hai vị thân vương. Giang Giác đoán là có lẽ Thái Hậu muốn nhân dịp này để mọi người cùng nhau khuyên giải Vương phi, cho nên hần liền đáp ứng, nói với Hoa Nam: “Người cứ lo liệu đi, có gì không hiểu thì hỏi mẫu hậu.”

*Tết Đoan Ngọ: là một ngày tết truyền thống diễn ra vào ngày mùng 5 tháng 5 âm lịch.

“Ân, ta nhất định làm tốt.” Hoa Nam nhu thuận gật đầu, “Tên của người ta đã viết rất khá rồi, có thể ngừng lại được không?”

“Nếu đã luyện tốt cách viết hành thư*, vậy bây giờ luyện thể chữ lệ** đi. Nào, đến đây, để ta dạy cho người.” Hoa Nam lại bị Giang Giác cầm tay viết xuống hai chữ ‘Giang Giác’.

“Sau khi luyện xong, chúng ta lại chuyển sang lối viết thảo***.” Giang Giác cười đến ôn nhu thanh nhã, hoàn toàn vô hại.

*hành thư: một kiểu viết chữ Hán gần giống với lối viết thảo.

**thể chữ lệ: loại chữ thông dụng thời Hán.

***lối viết thảo: kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh.

“Cái này so với hình phạt lúc đầu của người không giống.” Hoa Nam buông bút xuống, không chịu viết tiếp nữa, “Ta cự tuyệt bị người mang ra đùa giỡn.”

“Sao lại không giống chứ? Phải viết thật tốt đến khi ta hài lòng mới thôi, như vậy thì mới có thể mang ra cho người khác xem.” Giang Giác thay Hoa Nam mài mực, vì chính mình giải thích, “Ta không có mang người ra đùa giỡn a. Ta chỉ muốn dạy một học sinh không ngoan ngoan thôi, ta cũng rất vất vả.”

“Viết thì viết, chờ khi ta có thể đem tên người viết cực kỳ đẹp ở tất cả các kiểu chữ, xem người còn có thể nói cái gì nữa.” Hoa Nam ngồi nghiêm chỉnh lại, cầm lấy bút hết sức chăm chú viết chữ.

“Có quyết tâm như vậy thì tốt rồi.” Giang Giác khẽ vuốt mái tóc dài của y, rồi dùng ngón tay trở của mình xoắn lấy thành một vòng.

“Đừng có xoắn loạn tóc của ta.” Hoa Nam đẩy tay hần ra, ánh mắt hơi chuyển, cười nói: “Hoàng Thượng, ta không nghĩ ra phải phạt người làm gì. Như vậy đi, người cho phép ta một việc.”

“Chuyện gì?” Giang Giác ngừng lại động tác trong tay, đầy hứng thú hỏi.

Hoa Nam nghiêng đầu, mỉm cười: “Mặc kệ vào ngày tết Đoan Ngọ đó ta làm gì hay nói gì, người cũng không được ngăn cản.”

Giang Giác nhìn chăm chú đôi mắt tinh khiết của Hoa Nam, cuối cùng gật đầu ưng thuận: “Hảo.”

Thiết yến tết Đoan Ngọ được cử hành tại ngự hoa viên. Hoa Nam tổ chức yến hội ngoài trời, bởi vì trong ngày này, trước mặt mỗi người đều bày ra một cái khay bánh chưng. Trên chiếc mâm nhỏ trắng như tuyết là bánh chưng xanh biếc, thập phần đẹp mắt. Ngoài ra, còn có một mâm thịt cua cống phẩm. Chỉ duy nhất trước mặt Hoa Nam là bày ra đây hoa quả cùng mật ong.

Giang Giác thấp giọng cười đùa: “Nghe mẫu hậu nói cung yến ngày hôm nay là do người trích ra từ bổng lộc hằng tháng. Thức ăn nhiều như vậy, người thực sự thiệt hại to rồi.”

Hoa Nam làm mặt quỷ với hắn, nói: “Cho nên ta quyết định, sau khi ăn xong người phải thanh toán cho ta. Con của này rất quý hiếm a.”

Thái Hậu thấy hai người thì thầm to nhỏ thì cho là bọn họ tình cảm đã dần dần tốt đẹp hơn, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng. Thấy nhi tử Giang Minh mặt trầm ngâm như nước, không nói tiếng nào nhìn chăm chú hai người kia, bà liền cao giọng nói: “Minh nhi, người nhìn người ta làm gì? Ai ngồi đây cũng có đôi có cặp, người khi nào mới đồng ý tìm cho mẫu hậu một người con dâu?”

Hoa Nam và Giang Giác đều nhìn về phía Giang Minh. Giang Giác theo thói quen vẫn sử dụng khẩu khí nhàn nhạt: “Mẫu hậu, việc này nhi thần cũng không tự mình làm chủ được. Người ta yêu không yêu ta, còn người yêu ta thì ta lại không yêu.”

Giang Giác cười nhẹ, hỏi: “Người chỉ toàn nói ra những lời không biết xấu hổ. Trong nội cung, có cung nữ nào gặp người mà không mặt đỏ, tim đập như trống? Có muôn vàn đóa hoa như thế, hiện tại người ngược lại nói rằng không tìm được người yêu. Người rốt cuộc yêu thích dạng người thế nào?”

Giang Minh mỉm cười, ánh mắt chậm rãi quét qua mỗi người ở đây. Cuối cùng, khi đến Hoa Nam thì dừng lại. Cho dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi cũng đủ khiến y nhận ra. Hắn từ tốn nói: “Người ta yêu thích vừa hồn nhiên lại vừa đáng yêu, vừa ngây thơ lại vừa thông minh, trên đời này sẽ không tìm được người thứ hai.”

Đáy mắt Giang Giác lóe lên một tia sắc bén lạnh lẽo, nhanh đến mức không có bất cứ người nào nhận ra. Hắn thản nhiên nói: “Phải không? Y không thương người, thực sự là đáng tiếc.”

Hoa Nam rất nhạy cảm, lập tức phát giác ra được khí tức quanh Giang Giác trở nên lạnh buốt. Khi y vừa định ngồi gần hắn thêm một chút thì hắn đã quay đầu lại, mỉm cười với y: “Tiểu Nam, người xem có chọn được người nào thích hợp ở quê người không? Ta nghĩ lang hoàn khẳng định có giai nhân có thể làm cho Tứ đệ động lòng.”

“Cái này...” Hoa Nam hơi lộ ra vẻ do dự, nói với Giang Minh: “Vương gia thấy Hoa Văn thế nào?”

Giang Minh phun một ngụm rượu ra. Còn Hoa Nam, y cảm giác được phía sau có hai thanh phi đao đang phóng về phía mình. Không cần hỏi cũng biết đó là ánh mắt thù hận của Hoa Văn.

“Nếu không thích, vậy xem như quên đi.” Hoa Nam khoát khoát tay, “Trên đời này, chuyện không thể miễn cưỡng nhất chính là nhân duyên. Khi duyên phận đến, muốn trốn cũng trốn không thoát. Vương gia cứ kiên nhẫn đợi a.”

“Đa tạ Hoàng Hậu giáo huấn, xin tiếp nhận cát ngôn* của Hoàng Hậu.” Giang Minh cúi người xuống một chút, từ phía xa xa nâng chén với y.

*cát ngôn: lời nói mang theo may mắn.

“Hoàng Hậu, không phải là người đã an bài tiết mục giúp vui cho mọi người sao?” Thái Hậu thấy không khí có chút gượng gạo liền mở miệng hóa giải.

Hoa Nam gật đầu, mỉm cười nói: “Vâng ạ.”

Y vỗ vỗ tay, hoa ảnh ở cách đó không xa liền truyền đến tiếng đàn tính tính tang tang. Mọi người đồng loạt chú ý lắng nghe, nhìn về phía nữ tử toàn thân y phục màu hồng nhạt đang che mặt. Nàng nhảy múa rất đẹp, dáng người uyển chuyển, thỉnh thoảng lại có cơn gió nhẹ lướt qua, dịu dàng nâng lên chiếc khăn che mặt của nàng, ngẫu nhiên lộ ra phân nửa gương mặt. Chỉ vốn vẹn nửa gương mặt thôi nhưng những ai tham dự đều phải công nhận nàng đúng là tuyệt sắc giai nhân.

Giang Giác không như những người khác để ý đến vũ đạo thanh linh này. Hắn nghiêng đầu, thờ ơ nhìn về phía Hoa Nam, không rõ y vì sao lại tìm người này đến nhảy múa.

“Lần trước không phải người còn nổi giận đùng đùng, tiến cung thỉnh Thái hậu và Hoàng Thượng cho phép người bỏ vợ? Ta hỏi người yêu hay không yêu nàng, người nói người không biết. Hiện tại ta ban cái chết

cho nàng, không phải vừa vặn giúp người gạt bỏ chướng ngại trên con đường hạnh phúc sao? Vì sao người ngược lại thay nàng cầu xin?”

“Người cái tên tiểu hổn dẫn này, uống công ta đối với người nhất mực chiếu cố. Nếu hôm nay người muốn giết Vi Lan, ta tuyệt không tha thứ cho người.”

14. Gả Nhầm - Chương 14

Cảnh vương tựa hồ nhận ra trong đó có gì khác thường. Hắn nhìn ánh mắt Hoa Nam đang chuyên tâm thưởng thức điệu múa, rồi lại nhìn sang Giang Diễm hai tay nắm chặt, vẻ mặt đầy khẩn trương. Ánh mắt hắn lưu chuyển, bờ môi mang theo ý cười.

Điệu múa hoàn tất, nàng kia kia liền quỳ lạy hành lễ. Giang Giác thần nhiên nói: “Bình thân.”

Hoa Nam mỉm cười rạng rỡ với nàng: “Cô nương múa rất đẹp. Ta thấy tất cả mọi người đều xem không chớp mắt. Người muốn ban thưởng cái gì cứ nói đi, Hoàng Thượng nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người.”

Nàng kia nói: “Dân nữ có thể vì Thái hậu và Hoàng Thượng hiến nghệ đã là phúc khí lắm rồi, không dám thỉnh cầu ban thưởng.”

Hoa Nam nói: “Cô nương khiêm nhường quá. Có công thì phải thưởng. Ta thấy cô nương vẫn còn là khuê nữ*, chỉ bằng để ta chọn một người tứ hôn cho cô nương?”

*khuê nữ: thiếu nữ chưa lấy chồng.

Nàng kia hạ thấp người xuống, nói: “Tạ ơn Hoàng Hậu.”

“Đoan vương, vị cô nương này giỏi tài ca múa. Ta đem nàng ban cho người làm Trắc phi, thế nào?” Hoa Nam nhìn về phía Giang Diễm này giờ vẫn một mực lặng yên không nói cùng với Đoan vương phi mỹ lệ nhưng lạnh lùng.

Trên mặt các vị phi tử đều lộ ra nét kinh ngạc. Đoan vương hơi do dự, đứng dậy lĩnh chỉ tạ ân. Đoan vương phi còn không đợi Đoan vương nói xong đã lãnh đạm nói: “Hoàng Hậu, thứ cho thần thiếp nói thẳng. Mang cô gái không rõ lai lịch này tứ hôn cho Đoan vương, thực sự không ổn. Thỉnh Hoàng Hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Không rõ lai lịch?” Hoa Nam bày ra một thần sắc như vừa mới bừng tỉnh đại ngộ, “À, là vì nàng đã dùng khăn che mặt. Phiến Vũ cô nương, tháo khăn che mặt xuống đi, đây là Vương phi mà cô nương luôn ngưỡng mộ.” Sau đó, y dùng vẻ mặt ôn hòa nói với Vương phi: “Ta nghe nói Đoan vương cùng Phiến Vũ cô nương đã sớm quen biết nhau, lại là lưỡng tình tương duyệt. Vương phi, không bằng người hãy tác thành cho bọn họ. Người đời biết được cũng sẽ khen ngợi Vương phi hiền lương thực đức, vừa có đức hạnh lại vừa thấu tình đạt lý, chính là tấm gương tốt cho hết thảy nữ nhân trong thiên hạ. Hôm nay ta đứng ra làm mai mối, hi vọng Vương phi nỗ lực ta đôi chút.”

Đoan vương phi ở phía xa hướng Hoa Nam quỳ xuống, nhất nhất khấu đầu, kiên cường nói: “Không phải thần thiếp không nỗ lực vì Hoàng Hậu, nhưng thần thiếp thực sự không thể chịu đựng được việc cùng chung phu quân với nữ tử khác. Nếu như Hoàng Hậu kiên trì với chủ kiến của mình, xin ban thưởng cho thần thiếp cái chết, thần thiếp tuyệt đối không dám có một câu oán hận.”

Ôn hòa trong mắt Hoa Nam đã hoàn toàn biến mất, ngữ khí cũng không còn nồng nhiệt như lúc này. Lần đầu tiên, y bày ra tư thái của Hoàng Hậu, giống như sự tức giận đã vượt quá kiểm soát của mình. Y lạnh lùng nói: “Vương phi, người kháng chỉ bất tuân là tội thứ nhất, mạo phạm phu quân là tội thứ hai, liên tiếp phạm phải hai trong ‘thất xuất chi điều’ là tội thứ ba. Nếu bốn Hoàng Hậu ban người tội chết cũng không thể xem là quá đáng.”

Biểu tình Đao vương phi vẫn đăm đăm như cũ, duy trì khí khái bằng thanh ngọc khiết của mình. Nàng nhàn nhạt mở miệng: “Thần thiếp thà làm ngọc nát, quyết không làm ngọc lành.”

Hoa Nam hừ lạnh một tiếng, nói với Mai Hương: “Ban rượu.”

“Hoàng Hậu, xin người hạ thủ lưu tình.” Đao vương vội vàng quỳ xuống cầu xin thay cho thê tử. Kéo kéo ống tay áo của nàng, hần thấp giọng nói: “Vi Lan, nàng không thể nhân nhượng hay sao?”

Đao vương phi nhìn thẳng vào mắt hần, thản nhiên nói: “Một nữ nhân như ta mà phải gả cho một người nam nhân như ngươi, thật đúng là bất hạnh lớn nhất cả đời này.”

Đao vương gấp đến mức đỏ đầy mồ hôi, dập đầu nói với Hoa Nam: “Hoàng Hậu, Hoàng tẩu, Người rất hồn nhiên lương thiện, sao có thể cứ như vậy ban cái chết cho người khác? Nàng là Vương phi của ta, là em dâu của Hoàng huynh, sao Người có thể tùy tiện xử tử một Nhất phẩm phu nhân chứ?”

Hoa Nam ngạc nhiên nói: “Lần trước không phải ngươi còn nổi giận đùng đùng, tiến cung thỉnh Thái hậu và Hoàng Thượng cho phép ngươi bỏ vợ? Ta hỏi ngươi yêu hay không yêu nàng, ngươi nói ngươi không biết. Hiện tại ta ban cái chết cho nàng, không phải vừa vặn giúp ngươi gạt bỏ chướng ngại trên con đường hạnh phúc sao? Vì sao ngươi ngược lại thay nàng cầu xin? Người đâu, kéo Đao Vương ra! Mai Hương, ban rượu cho Đao vương phi!”

Hoàng Hậu ra lệnh một tiếng, lập tức có hai thái giám bước đến kéo Đao vương ra chỗ khác. Giang Diễm tức giận thở gấp, điên cuồng đến mức cũng không còn quản gì mệnh lệnh của Hoàng Hậu, một quyền đánh ngã hai tên thái giám. Hần hai mắt đỏ ngầu, nói với Giang Giác: “Tam ca, sao Người có thể mặc cho tiểu hài tử không hiểu chuyện kia mặc sức lộng hành? Người sao có thể để cho Vi Lan của ta bị xử tử?”

Hoa Nam một chưởng đánh xuống bàn, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy tức giận: “Láo xược! Người dám chỉ trích bổn Hoàng Hậu à? Các ngươi còn đứng sững sờ ở đó làm gì, mau kéo Đao vương ra chỗ khác! Mai Hương, lập tức mang rượu độc đến cho Vương phi!”

Giang Giác hồ hững nói: “Ngũ đệ, chẳng lẽ Hoàng Hậu nói có gì không đúng? Vương phi được nuông chiều tùy hứng, không giữ phụ đạo, nếu truyền ra ngoài thì Hoàng thất còn mặt mũi gì nữa, cần chi phải giữ lại?” Những lời này của Giang Giác là để ngăn không cho các vị phi tần khác mở miệng cầu xin thay Vương phi, bằng không chỉ sợ là sẽ làm Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu tức giận.

Từ nhỏ, Giang Giác đã cùng vị đệ đệ ruột thịt này sống nương tựa lẫn nhau, yêu thương đối với hần chỉ có tăng chứ không giảm. Tính cách Giang Diễm luôn luôn có phần hơi quá mức kích động, bình thường hần vẫn nghe lời Giang Giác nhất. Hôm nay, thấy Giang Giác có Hoàng Hậu mà quên mất đệ đệ, chấp thuận cho Hoàng Hậu hạ xuống hôn chỉ*, hần vừa tức vừa gấp, hai mắt đỏ ngầu, tóc gáy dựng thẳng, uy hiếp Giang Giác: “Tam ca, nếu Người giết nàng thì ta sẽ giết đệ đệ mà Người vẫn bảo vệ từ nhỏ.” Sau đó, hần lại chuyển hướng sang Hoa Nam: “Còn ngươi, ta thật không ngờ lang hoàn phúc địa lại có thể sinh ra một kẻ tâm địa rắn rết, bất phân thị phi như thế. Uống cho ngươi có một gương mặt xinh đẹp thánh thiện, ta có thành quỹ cũng không tha cho ngươi đâu.”

*hôn chỉ: thánh chỉ bạo ngược vô tình.

Hoa Nam hoàn toàn bị Giang Diễm chọc giận. Thấy Mai Hương hai tay run rẩy, y tự mình đoạt lấy ly rượu, đi đến trước mặt Đao vương phi, lạnh lùng nói với Giang Diễm: “Người cho rằng người thành quỹ thì có thể làm gì ta? Ta vốn là long thân*, sao có thể để cho loại oán quỷ như ngươi tiếp cận? Hừ, hôm nay ta muốn ngươi phải tận mắt nhìn nàng chết.”

*long thân: thân rồng.

Giang Diễm thấy Hoa Nam đưa ly rượu cho Vi Lan, rồi Vi Lan chậm rãi đưa ly rượu lên môi. Hần mạnh mẽ giãy ra khỏi sự khống chế của hai tên thái giám, một tay đoạt lấy ly rượu quăng xuống đất, một tay đẩy ngã Hoa Nam. Ôm chặt thê tử, hần quát: “Người cái tên tiểu hôn đản này, uống công ta đối với ngươi nhất mực chiếu cố. Nếu hôm nay ngươi muốn giết Vi Lan, ta tuyệt không tha thứ cho ngươi.”

“Không biết Đao vương đã minh bạch chưa, cá cùng tay gấu, không thể có cả hai.

Nếu lúc đầu đã lựa chọn cá, vậy tức là đã mất đi tư cách có được tay gấu.”

15. Gả Nhâm - Chương 15

Giang Giác vội vã bước đến nâng Hoa Nam dậy, kiểm tra xem y có bị thương chỗ nào hay không. Giang Minh cầm chặt ly rượu trong tay, thâm trầm khiển trách: “Lão ngũ, ngươi lại vì một nữ nhân ngươi muốn bỏ mà đi mạo phạm Hoàng Hậu, ngươi muốn chết sao?”

“Ai nói ta muốn bỏ nàng hả? Ta không bỏ nàng, nàng chết ta sẽ chết theo, nàng không cho phép ta nạp thiếp, vậy ta không nạp.” Giang Diễm gắt gao ôm lấy Vi Lan đang run rẩy, kích động nói với mọi người: “Ta một mực thương nàng, yêu nàng.” Sau đó, hắn quay đầu sang nói với Phiến Vũ: “Thực xin lỗi, ta không thể lấy nàng. Ta thích nàng, nhưng ta càng yêu thê tử của ta hơn. Ta sẽ tìm cho nàng một gia đình khá giả.”

Phiến Vũ hai mắt ửng hồng, hướng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu quỳ xuống, bình tĩnh nói: “Hoàng Hậu, Người hỏi Phiến Vũ muốn ban thưởng cái gì. Phiến Vũ xin Người giơ cao đánh khẽ, tha tội cho Vương phi, Vương gia.”

Hoa Nam thở dài, nói: “Loại người ngu ngốc đến mức rốt cuộc chính mình yêu ai cũng không biết có đáng để nàng yêu không?”

“Không đáng, cho nên Phiến Vũ không muốn gả cho Vương gia.” Nàng lệ rơi như ngọc, tựa như hoa đào gặp mưa, thật làm cho người ta thương tiếc.

Thái hậu mỉm cười, “Tốt rồi, tốt rồi, công đức viên mãn. Hoàng Hậu, vai người xấu này người cũng không cần tiếp tục diễn nữa.”

Đoan Vương kinh ngạc hỏi: “Mẫu hậu, Người đang nói cái gì?”

Thái hậu lườm hắn một cái, mắng: “Ngu ngốc, Hoàng Hậu bức người phải thổ lộ chân tình, người lại còn chưa nhìn ra sao?”

Đoan vương bị đá kích, cả người hóa thành tượng đá. Giang Giác cười khỏ, lắc đầu: “Người thật là ngốc, dù Hoàng Hậu thực sự muốn giết Vương phi, trăm cùng mẫu hậu sao có thể khoan tay đứng nhìn? Nếu là người khác không hiểu trăm cùng mẫu hậu thì có thể tha thứ. Nhưng còn người đó, kích động lên là không chịu động não gì hết. Kể cả lão tử cùng Vương phi đều đã nhìn ra, chỉ có mình người là không, thật ngốc hết thuốc chữa.”

“Sap Người biết Vi Lan đã nhìn ra?” Đoan vương buông thê thử ra, cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Giang Giác đặt tay lên trán, thâm mắng một tiếng: “Đồ ngốc.”

Hoa Nam cười hì hì, nói: “Người cứ xem động tác cầm ly rượu của Vương phi, không nhanh không chậm, động tác vững vàng, ánh mắt bình tĩnh, tựa như không có chút lưu luyến nào đối với những người còn lại trên nhân thế. Nếu nói đó là thấy chết không sờn thì quả thật không giống, vậy nên dĩ nhiên là vì nàng đã nhìn thấu chúng ta đang diễn trò. Hơn nữa...” Hoa Nam nháy mắt đầy mờ ám với Giang Diễm, “Vương phi thấy người vì nàng liều mạng, trong mắt mơ hồ có một tia tiếu ý. Nàng hiểu rõ người, cũng đồng thời hiểu rõ Hoàng Thượng cùng Thái hậu.”

Sắc mặt Giang Diễm đỏ cả lên, nói một tiếng “Hử thẹn” rồi hướng Hoa Nam cùng Giang Giác nhận lỗi. Sau đó, hắn liếc nhìn Phiến Vũ với vẻ áy náy.

Thấy vậy, Giang Giác nói: “Trăm sẽ giúp Phiến Vũ cô nương thoát ly thanh lâu rồi tìm cho nàng một phu quân tốt.”

Phu thê Đoan vương cùng nhau tiến đến tạ ơn Phiến Vũ. Giang Giác và Hoa Nam cười thâm. Giang Minh cười đến chua chất, ngửa đầu uống cạn bầu rượu, thể nhưng rượu vào rồi chẳng những không cảm thấy thoải mái mà ngược lại càng thêm đầy bụng khổ sấp không sao nói hết. Thái hậu nhìn hắn, trong lòng lo lắng thở dài. Niên phi ánh mắt di chuyển, trong lòng ngũ vị trần tạp. Cung yến Đoan ngọc, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Sau khi cung yễn chấm dứt, lần đầu tiên Hoa Nam chủ động nắm tay Giang Giác, thản nhiên cười nói: “Ta nghe nói hôm nay tất cả đại thần đều có thể ở nhà cùng gia quyến. Hoàng Thượng có phải hay không cũng thật bận rộn?”

Giang Giác cầm lại tay Hoa Nam, ngữ khí hết sức ôn hòa: “Ngược lại, trẫm không có nhiều chuyện cần xử lý. Phải chăng Hoàng Hậu còn có tiết mục khác?”

“Ta muốn thỉnh Hoàng Thượng đến chỉ điểm thư pháp cho ta.” Hoa Nam mỉm cười, cũng không có chú ý đến ánh mắt bốn vị phi tử nhìn về phía mình là ghen ghét xem thường hay yêu thích ngưỡng mộ.

Không đợi Giang Giác đáp ứng, Thái hậu đã vui vẻ nói: “Hoàng hậu chăm chỉ học tập, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không từ chối. Phải không, Hoàng Thượng?”

Chỉ một câu như thế đã quyết định đêm nay Giang Giác thuộc quyền sở hữu của ai. Nhìn Đế – Hậu dắt tay nhau rời đi, biểu tình của mọi người đều không giống nhau.

Vừa vào đến trong điện Phượng Nghi Cung, Hoa Nam đã vội vàng rút tay về, vỗ vỗ ngực, nói: “Ánh mắt của Tiểu Văn thật giống y như phi đao, nếu người không đi cùng ta thì có lẽ hần sẽ siết chết ta không chừng.”

“Hay thật, hóa ra là lợi dụng ta.” Giang Giác lấy tay búng lên trán y một cái, biểu tình không ngạc nhiên cho lắm.

“Ta giúp đệ đệ của người giải quyết một vấn đề khó khăn, người cứ xem như là cảm ơn ta đi.” Hoa Nam cười hì hì, nghiêng mình né tránh, “Không biết Đoan vương đã minh bạch chưa, cá cùng tay gấu, không thể có cả hai. Nếu lúc đầu đã lựa chọn cá, vậy tức là đã mất đi tư cách có được tay gấu.”

“Phải không?” Giang Giác nhàn nhạt mỉm cười, không phủ định cũng không tán thành, “Cách làm của người vừa rồi thật mạo hiểm. Nếu như lão ngũ thật sự mặc cho Vương phi uống hết ly rượu độc, ta xem người làm sao xử lý.”

“Sẽ không đâu. Hần rất thiện lương, tuyệt đối không để cho chính thể của hần vì hần mà mất mạng.” Hoa Nam kiên định nói: “Bất quá, ta đã suy xét đến mọi khả năng. Nếu hần thực sự tuyệt tình tuyệt nghĩa, ta đã viết sẵn một phong thư, để Vương phi ký tên xong thì có thể bỏ Đoan vương a.”

Phi tử bỏ Vương gia? Đây là sự khiêu khích đối với vương quyền! Đồng thời nó cũng làm cho Giang Giác khắc sâu thêm nhận thức về khái niệm nhất phu nhất thê đã ăn sâu trong lòng Hoa Nam, chỉ e là cả đời này cũng không cách nào thay đổi. Nội tâm hần có chút không vui, thế nhưng sắc mặt lại hồng hồng thay đổi, chỉ nói sang chuyện khác: “Tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm. Nếu ta đi rồi, Hoa Văn chắc hẳn sẽ tìm người tính sổ?”

Hoa Nam gật đầu: “Đúng nha, bất quá qua hôm nay hần sẽ không còn tức giận cực độ nữa. Cho nên, ta muốn người hôm nay phải một mực bồi bên cạnh ta.”

“Đây là vinh hạnh của vi phu.” Giang Giác mỉm cười rạng rỡ với y, rồi kéo tay y đi đến bên cạnh án thư: “Nào, để ta xem xem người luyện chữ thế nào rồi.”

“Nếu ta nói rằng, ta nguyện ý từ nay về sau cả thể xác lẫn tinh thần đều chung thủy với một mình người, như vậy người có nguyện ý tiếp nhận ta không?”

“Vậy các phi tử của người phải tính sao đây? Người là ông trời của các nàng, nếu người không cần các nàng nữa, không phải ông trời của các nàng sẽ sụp đổ sao?”

16. Gả Nhầm - Chương 16

Sau tết Đoan Ngọ, Hoa Nam bắt đầu có cuộc sống hơi quá mức an nhàn. Mấy lần, y đột nhiên nảy ra ý tưởng năn nỉ Giang Giác cho phép y thỉnh thoảng được xuất cung du ngoạn, thế nhưng Giang Giác lại không đáp ứng.

“Ca ca.” Y lại gọi Giang Giác như vậy, mở to đôi mắt ngậy thơ trong sáng tràn ngập chờ mong, “Chỉ một lần thôi.”

Giang Giác suy nghĩ một chút, học theo vẻ vô tội của Hoa Nam, nói: “Hoàng Hậu của ta xinh đẹp như thế, ta không muốn để cho người khác ngắm nhìn.”

Hoa Nam sờ sờ mặt mình, thương lượng: “Vậy ta đây sẽ mang khăn che mặt.”

“Không được. Dáng người tao nhã của người rất mê người, ta không thích người khác nhìn chăm chú.” Giang Giác nghiêm túc nói: “Muốn xuất cung du ngoạn cũng được, chờ đến đêm thất tịch*, ta sẽ dẫn người đến Trùng hoa viên chơi, được không?” Trùng hoa viên là một trong bốn tòa lâm viên của hoàng gia, quanh năm hoa thơm đua nở khoe sắc cả một góc trời. Ở đó có rất nhiều loại hoa quý hiếm đồng loạt nở rộ, đẹp không tả xiết.

*thất tịch: đêm mùng 7 tháng 7 âm lịch hàng năm, là đêm hội ngộ của Ngưu Lang – Chức Nữ.

“Được rồi.” Hoa Nam cắn cắn môi, trong lòng thở dài: “Vậy là ta còn phải chờ rất lâu.”

“Ân, ta mang người ra ngoài dạo chơi lâm viên, người phải cảm tạ ta thế nào đây?” Giang Giác ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng hỏi, trong ôn nhu còn có chút mập mờ.

Hoa Nam vội vàng che miệng lại, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Giang Giác. Hắn nhìn không được cười phá lên, thở dài nói: “Rồi rồi, ta không hôn người.”

Hoa Nam buông tay ra, y có chút áy náy, cũng có chút ngượng ngùng, dùng giọng điệu vui đùa nói: “Đây là hành vi rất thân mật, người nên đi hôn người những phi tử kia. Chúng ta chỉ là bằng hữu, là thân nhân thôi.”

“Phi tử làm sao thân thiết bằng Hoàng Hậu được? Người là chính thê, các nàng là thứ thiếp.” Giang Giác mỉm cười, tựa hồ như đã quên lời hứa hẹn lúc trước.

Hoa Nam không muốn cùng Giang Giác tiếp tục tranh luận đề tài này, liền đi đến bên cạnh thư án, bày giấy mực ra, nghiêng đầu hỏi: “Ta tặng người bức tranh xem như tạ lễ, thế nào?”

“Người vẽ tranh?” Giang Giác vô cùng kinh ngạc, không phải nói y không thích đọc sách viết chữ sao?

Hoa Nam liếc nhìn hắn với ánh mắt khinh thường, nói: “Ta còn viết chữ nữa.”

Giang Giác thấy Hoa Nam biểu tình khả ái thì vui vẻ tươi cười, đi đến bên cạnh nhìn y vẽ tranh. Kỹ thuật vẽ tranh của y nhìn thế nào cũng không ra nét yếu kém. Hắn kiên nhẫn nhìn y lướt nhẹ vài đường bút, quả nhiên không ngoài dự đoán, bức tranh của y chính là một nụ hoa sen sắp nở rộ. Từng chiếc lá sen to như chiếc ô bao ngoài nụ hoa, bảy tám con bướm bay lượn xung quanh nụ hoa sen cùng lá sen. Có lẽ bởi vì y phối màu rất tốt, cho nên sau khi hoàn thành Giang Giác mới có cảm giác dường như hình ảnh sinh động trong bức tranh là có thật ngoài đời, và đã được một vị thần tiên đặt vào trong tranh.

“Đẹp không?” Trong mắt Hoa Nam thoáng lộ ra thần thái ngạo ngễ, khóe môi mang theo nụ cười tự tin nhàn nhạt.

“Hóa ra nương tử còn có tài nghệ này, vi phu thất kính.” Giang Giác nâng bức tranh lên thưởng thức, mỉm cười tinh quái với Hoa Nam.

Hoa Nam tự động lờ đi sự trêu chọc của Giang Giác. Y đem bức tranh đặt xuống bàn, nói với hắn một cách thần bí: “Còn có thứ này càng thú vị hơn.” Nói rồi, y thổi nhẹ vào bức tranh một chút, chỉ thấy trong tranh dần dần diễn ra biến hóa, giống như được một cơn gió tiên thổi qua, lá sen nhẹ nhàng đong đưa, hồ điệp nhẹ nhàng nhảy múa, ngay cả nụ hoa cũng chậm rãi nở rộ. Bức họa này đã thật sự biến thành vật thể sống!

Trong khoảnh khắc, Giang Giác chỉ biết trợn mắt há mồm. Rốt cuộc, hắn cầm tay Hoa Nam lên hôn một cái, mở lời tán dương: “Hoàng Hậu thật sự rất giỏi. Ngoại trừ cái này còn có thứ gì kỳ diệu nữa không?”

Hoa Nam lắc đầu, cười hì hì: “Không có a, ta chỉ biết một chút trò vặt của tiểu hài tử thôi, ha ha.”

“Thật sự tặng cho ta?” Trong mắt Giang Giác hiện lên tia rạng rỡ, có chút hưng phấn.

“Đương nhiên, để ta gọi Mai Hương treo lên tường.” Hoa Nam cất giọng gọi: “Mai Hương.”

Mai Hương đáp lời rồi đi vào, phụng chỉ cầm lấy bức tranh. Nhìn thấy bức tranh tựa như vật thể sống, nàng đã giật mình không ít, đối với Hoa Nam ngoại trừ yêu mến tiếc thương nay lại càng thêm một phần kính phục sùng bái.

“Ta thật sự đã cười về được một báu vật.” Giang Giác ôm lấy thắt lưng Hoa Nam, thấp giọng hỏi: “Nếu ta nói rằng, ta nguyện ý từ nay về sau cả thể xác lẫn tinh thần đều chung thủy với một mình ngươi, như vậy ngươi có nguyện ý tiếp nhận ta không?”

Hoa Nam nhìn hắn không chớp mắt. Thật lâu sau, y mới nói: “Vậy các phi tử của ngươi phải tính sao đây? Ngươi là ông trời của các nàng, nếu ngươi không cần các nàng nữa, không phải ông trời của các nàng sẽ sụp đổ sao?”

Giang Giác thoáng sững sờ. Chốc lát sau, hắn ôn hòa cười nói: “Nói vậy là... trong mắt ngươi ta thuộc về xuất thân không thanh bạch, cho nên ngươi căn bản không nghĩ gì đến ta.”

Hoa Nam lắc đầu, cảm thấy hơi kích động: “Ngươi nói quá lời rồi. Kỳ thực, ngươi là Đế vương chi tôn, nếu thật sự muốn ta thì cũng không phải là không thể. Nhưng ngươi lại tôn trọng ta, hỏi ý kiến của ta. Chỉ bởi vì điểm này thôi, đã khiến cho Hoa Nam không hề hối hận vì bước vào cửa cung.”

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt bọn họ nhìn nhau không thể chỉ dùng hai chữ ôn nhu mà hình dung. Ánh mắt cả hai đều rạng rỡ tươi sáng, phẳng phất như có thể tiến vào nội tâm đối phương.

“Cá cùng tay gấu, không thể có cả hai.” Giang Giác lặp lại câu Hoa Nam từng nói trong dịp tết Đoan Ngọ ngày đó. “Không phải bởi vì thân phận vượt trội mà có thể có được đặc quyền.”

Hoa Nam mỉm cười, không trả lời.

Từ hôm ấy, những rung động của Giang Giác đối với Hoa Nam càng lúc càng phức tạp hơn. Khi xưa, hắn yêu thích sự hồn nhiên lương thiện rồi đôi khi lại có chút khôn vặt của y, nhưng đó thực sự không thể xem là động tâm được, hắn chỉ là thích trêu chọc y thôi. Khi Giang Diễm tiến cung, nháo loạn đòi bỏ vợ thì hắn mới hiểu được là Hoa Nam tuyệt đối không hề đơn giản, dễ dàng nhìn thấu như hắn vẫn nghĩ. Đây không phải là chỉ vấn đề nội tâm y quá mức phòng bị, là do hắn chưa nhìn thấu con người sâu bên trong y. Thế là hắn bắt đầu nảy sinh lòng hiếu kỳ với y, muốn chú ý đến y. Khi y ngồi trong lòng hắn nói y sợ hãi, hắn thật sự cảm thấy thương tiếc đau lòng. Tiếp theo, vào ngày cung yến tết Đoan Ngọ, y bức Giang Diễm phải bày tỏ lập trường, thái độ kiên quyết bình tĩnh tự nhiên. Hắn ý thức được, Hoa Nam tuyệt đối không phải chỉ là một hài tử đơn thuần. Qua một thời gian nữa, y sẽ trưởng thành tựa như cây đại thụ che trời, không chút thua kém mà cùng hắn sống vai sánh bước. Hắn có cảm giác, cuối cùng hắn đã bắt đầu nhận thức Hoa Nam. Không phải chỉ vì dung mạo bên ngoài, mà là những gì khắc sâu bên dưới vẻ hồn nhiên. Nhận thức này khiến cho nội tâm của hắn rất an tâm kiên định, phẳng phất như trái tim cô độc của hắn đột nhiên tìm được một nửa tâm đầu ý hợp, có thể cùng nhau hòa chung nhịp đập.

Cuối cùng, đêm thất tịch đầy chờ mong cũng đến. Từ sáng sớm Hoa Nam đã chọn một bộ y phục màu trắng có thêu hoa mai trên tay áo. Không đợi Mai Hương hầu hạ, y đã tự mình mặc. Ngoài ra, cũng không giống như thường đội ngọc quan* trên đầu, y chỉ dùng một dải lụa màu xanh nhạt buộc lấy mái tóc đen nhánh, phiêu dật nhẹ nhàng.

*ngọc quan: đại khái là cái thứ đẹp để để trang trí cho búi tóc trên đầu.

Mai Hương cười nói: “Các vị nương nương khác đều cố gắng dùng y phục cùng kiểu tóc đặc biệt để thu hút sự chú ý của Hoàng Thượng, Người ngược lại cứ càng đơn giản càng tốt.”

Hoa Nam tự ngắm nhìn bản thân một lượt từ trên xuống dưới, cảm thấy rất ổn, liền không chút nào kiêng kị nói với Mai Hương: “Ta không muốn hấn chú ý, cứ phải lần qua lần lại chính mình làm gì chứ? Hơn nữa, ta là nam hài tử, không giống với các cô nương nhà người ta. Ta không cần xinh đẹp, chỉ cần thoải mái dễ chịu.”

Mai Hương nghe vậy thì lắc lắc đầu. Vị Hoàng Hậu này, dù Hoàng Thượng yêu mến y thì y cũng không chịu nuông chiều bản thân chút nào.

Đến lúc xuất phát, Hoa Nam mới phát hiện ra không phải chỉ có y đi cùng Giang Giác mà còn có bốn vị phi tử cùng hai hài tử của hần nữa. Lập tức, một nỗi buồn vô cớ dâng lên trong ***g ngực y.

Khi đã đến Trùng hoa viên, Hoa Nam xuống xe rồi mới nhận ra mọi người đều là trang phục lộng lẫy, chỉ có y một thân trang phục đơn giản thoải mái, cảm giác cứ như lạc lõng khỏi mọi người. Giang Giác thấy y có đôi chút xấu hổ liền cười nói: “Hoàng Hậu mặc bạch y rất đẹp, phiêu dật như thiên tiên.”

Hoa Nam miễn cưỡng cười cười. Lúc này, tiểu công chúa Minh Châu đã chạy đến dùng thanh âm non nớt bái kiến y, rốt cuộc đã làm cho y thấy có vài phần thực vui vẻ. Dắt theo tiểu công chúa, y tiện tay hái vài đóa hoa để vào vạt áo của nàng, rồi lại dẫn nàng đến bụi hoa gần đó bắt bướm, không tham dự chuyện trò với Giang Giác và bốn vị phi tử của hần.

“Hoàng Hậu, trên đầu mẫu thân có cài hoa, con cũng muốn cài nữa.” Minh Châu chơi mệt rồi liền kéo kéo ống tay áo của Hoa Nam làm nũng.

Hoa Nam ngẩng đầu nhìn về phía đám người tuần nam mỹ nữ ở đằng kia, chỉ thấy trên búi tóc bốn vị phi tử đều cài một đóa hoa tươi, vẻ xinh đẹp mỹ lệ tăng thêm mấy phần. Bọn họ ai nấy cười đùa vui vẻ, trên sắc mặt ngập tràn vẻ hân hoan, bởi vì những đóa hoa này là do vị phu quân chí cao vô thượng tự tay cài lên tóc cho bọn họ. Cúi đầu nhìn Minh Châu chăm chú, y nói: “Con để kiểu tóc trái đào của ấu nữ*, không có búi tóc, không cài hoa được đâu. Chờ khi nào con lớn lên rồi sẽ cài nhé.”

*ấu nữ: bé gái còn nhỏ tuổi.

Minh Châu gật gật đầu, ngây thơ nói: “Vậy con phải lớn nhanh lên một chút mới được.”

Hoa Nam cười cười, nựng nịu khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nàng. Thấy Giang Giác vẫy vẫy tay ý bảo hãy tiến đến, y liền dẫn Minh Châu đi về phía mọi người.

“Vừa đúng lúc hoa sen trong ‘yêu nguyệt trì’ nở, chúng ta cùng đi ngắm a.” Giang Giác nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Minh Châu, cách mọi người một khoảng mà sánh bước với Hoa Nam.

Hoa sen trong ‘yêu nguyệt trì’ quả thật vừa mới nở, màu trắng, màu hồng, màu vàng đều có, theo từng cơn gió nhẹ mà truyền đến mùi hương thơm nhàn nhạt.

Giang Giác buông tay Minh Châu ra, thấy bên cạnh ao có một chiếc thuyền nhỏ liền nhẹ nhàng bước xuống. Cũng không gọi bất cứ ai lên thuyền, hần một mình bơi thuyền ra giữa hồ, để lại mọi người trên bờ ngơ ngác nhìn nhau. Minh Châu khó hiểu hỏi: “Phụ hoàng một mình chơi cái gì vậy, sao không mang theo chúng ta?”

Niên phi che miệng cười, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt Minh Châu, trả lời: “Phụ hoàng của con muốn đi hái một đóa hoa sen đẹp nhất cho tiểu công chúa bảo bối đáng yêu nha.”

“Thật sao?” Minh Châu hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ hồng lên, “Phụ hoàng thật tốt.”

Mọi người đợi một hồi, Giang Giác cuối cùng cũng chậm rãi bơi thuyền trở về bờ, cầm trong tay một đóa sen trắng, nhảy khỏi thuyền đi đến trước mặt Hoa Nam. Mang theo tia rạng rỡ lấp lánh trong mắt, hần cười dịu dàng, nói: “Dù hàng nghìn hàng vạn đóa hoa thu vào tầm mắt, nhưng có thể xứng đôi với Hoàng Hậu thánh khiết thanh nhã thì chỉ có một đóa này mà thôi.”

*Ôi trời ơi, anh Giác sến quá đi

Thời tiết tháng bảy nóng bức, Giang Giác một mình chèo thuyền hái hoa, chớp mũi đã thấm ướt vài giọt mồ hôi óng ánh, hai gò má cũng đỏ ửng làm say lòng người. Hoa Nam có cảm giác như y đang ở trong một giấc mộng đầy hào quang. Nhận lấy đóa hoa sen, y vô tình chạm vào bàn tay ôn hòa của hần, ngực không khỏi run lên theo luồng tê dại từ bàn tay truyền đến, bất giác cũng đỏ mặt theo hần.

“Phụ hoàng bất công, chỉ hái cho Hoàng Hậu mà không hái cho nữ nhi, nữ nhi tức giận rồi.” Minh Châu giậm chân, trốn ở bên cạnh mẫu thân mà phản ứng với phụ thân.

Giang Giác bước đến ôm lấy nữ nhi của mình, ôn nhu dụ dỗ: “Minh Châu không phải có hoa rồi sao? Bé ngoan thì không thể có lòng tham.”

“Phụ hoàng, tỷ tỷ có hoa, con cũng muốn nữa.” Trương hoàng tử Giang Kỳ nhỏ hơn Minh Châu một chút cũng kéo kéo ống tay áo phụ thân làm nũng.

“Vậy thì cho con một đóa.” Giang Giác chọn lấy một đóa hoa đang nở rộ mà hái, đặt vào trong tay nhi tử.

Ngẩng đầu lên, hắn giống như lơ đãng nhìn về phía Hoa Nam, gương mặt tươi cười dịu dàng mang theo vô hạn nhu tình.

Gương mặt Hoa Nam bắt gặp đỏ bừng, vội vã đưa mắt nhìn về phía ao sen đang gợn sóng biếc theo từng cơn gió.

Hắn nói hắn tin tưởng kỳ tích bất ngờ, nhưng hắn không biết rằng bất ngờ cùng kỳ tích đều cần thiên thời địa lợi nhân hòa, mà giữa bọn họ, cả ba thứ ấy đều không có đủ. Hắn nói ‘Lòng ta không phải là đá, không thể chuyển dời’, nhưng cố chấp cùng kiên cường ấy có thể kiên trì bao lâu?

Nhiệt tình của hắn không nhận được sự hồi đáp, trong lòng không nhận được sự an ủi, có thể hay không sẽ buông tay, có thể hay không trái tim sẽ chết?

17. Gả Nhầm - Chương 17

Có lẽ bởi vì dạo chơi quá mệt mỏi, đêm đó sau khi hồi cung Trương quý phi đã mang thai tám tháng đột nhiên xuất hiện hiện tượng chuyển dạ. Khi tin tức truyền đến Phượng Nghi Cung thì Hoa Nam đang tắm rửa, Mai Hương quỳ bên ngoài dự trù bấm bấm. Bất chấp việc tóc còn chưa khô, Hoa Nam đã vội vàng mặc quần áo vào đằng hoàng rồi mang theo Hoa Vãn, Mai Hương chạy đến Vĩnh Thần Điện. Lúc đến nơi, Giang Giác đang ở bên ngoài tắm thất của Trương quý phi mà đi qua đi lại, còn Thái Hậu thì ở trong điện cùng Trương quý phi. Trương quý phi còn chưa đủ tháng đã lâm bồn, lại là con đầu lòng, thật khiến mọi người không thể không lo lắng.

Giang Giác thấy Hoa Nam trên tóc còn vương vài giọt nước, trong lòng hết sức cảm động, phân phó cung nữ mang một chiếc khăn mềm sạch sẽ đến, tự tay giúp y lau khô tóc. Hoa Nam vội vàng khoát tay, nói: “Không cần, ta tự lau là được rồi.” Dứt lời liền đoạt lấy chiếc khăn rồi tự mình lau khô tóc.

“Người là đang nhờ tóc đấy ư?” Giang Giác lộ ra nụ cười nhẹ, cầm lấy chiếc khăn trên tay Hoa Nam, tinh tế giúp y lau khô. Mặc dù nội tâm lo lắng, động tác trên tay hắn lại không có chút run rẩy nào. Lau xong, hắn còn đem mái tóc dài của y buộc lên cao.

Các cung nữ ra vào nhìn thấy hình ảnh này đều vì Trương quý phi mà kêu oan. Nàng trăm cay nghìn đắng vì Hoàng Thượng hạ sinh hài tử, thế nhưng Hoàng Thượng lại ở trước tấm điện của nàng cùng Hoàng Hậu tình chàng ý thiếp. Từ sau cung yến Đoan Ngọ, Hoa Nam ép Giang Diễm phải bày tỏ lập trường, mọi người trong nội cung đều thấu hiểu vị Hoàng Hậu mới nhìn hết sức đơn thuần này tuyệt không phải là người không có tâm cơ như bọn họ vẫn nghĩ. Ngày đó tại buổi tiệc, y lấy lý do luyện chữ mời Hoàng Thượng đến Phượng Nghi Cung, hành động ấy thật sự rất có phong độ của quốc mẫu. Trương quý phi đang mang thai, Vương thực nghi cũng đã có trường công chúa, nói sao đi nữa thì Hoàng Thượng cũng nên đến chỗ các nàng mới đúng, thế nhưng y lại dùng thủ đoạn mới được Hoàng Thượng đi. Giờ phút này Trương quý phi sinh nở đau đớn vô cùng, y lại câu dẫn Hoàng Thượng giúp y lau tóc, quả thực không biết nặng nhẹ, không phân biệt được đâu là việc quan trọng cần thiết hơn, vậy có điểm nào giống quốc mẫu hiền lương khéo léo chứ?

“Ta đến đây không phải để gọi người giúp ta chải tóc.” Hoa Nam có chút ngượng ngùng, nói: “Ta có thể giúp được chút gì hay không?”

“Nữ nhân bọn họ hạ sinh hài tử, chúng ta ngoại trừ chờ đợi thì cái gì cũng không làm được.” Giang Giác nghe bên trong điện truyền đến tiếng rên rỉ thê thảm đau đớn của Trương quý phi, đôi lông mày tuấn tú liền cau lại, tự nhủ: “Vương thực nghi lúc trước hạ sinh Minh Châu suốt một đêm, Trương tiếp dư* hạ sinh tiểu hoàng tử suốt một ngày một đêm, Trương quý phi sợ là còn phải chịu đau rất lâu nữa.”

*Trương tiếp dư: ‘tiếp dư’ là 1 chức vị của phi tần, ‘Trương tiếp dư’ là vợ anh Giác nhưng đã mất từ hai năm trước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Nam có chút nhợt nhạt, y rút người lại, nói: “Các người lúc sinh con thật đáng sợ.”

Ngón tay trắng nõn như ngọc của Giang Giác gõ nhẹ lên mặt bàn, lông mày giãn ra, hỏi Hoa Nam: “Các người sinh con không thống khổ sao?”

Hoa Nam suy nghĩ một chút, trả lời: “Cũng không thể nói là không thống khổ, nhưng không cần phải lâu như thế. Ta chưa từng nghe qua nữ nhân hay nam nhân mang thai lại kêu thảm đến vậy.”

Giang Giác gật đầu. Tiếng thét càng lúc càng đau đớn cùng tiếng thở dốc của Trương quý phi cứ quanh quẩn bên tai hắn, làm hắn không có dư thừa tâm tư nói những chuyện không quan trọng với Hoa Nam.

Hoa Nam cũng không làm phiền Giang Giác, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh hắn mà thôi.

Đến nửa đêm, Giang Giác khẽ vuốt ve khuôn mặt buồn ngủ của y, ôn hòa nói: “Quay về ngủ đi.”

Hoa Nam nhẹ nhàng lắc đầu, kiên định nói: “Ta cùng chờ với người.”

Giang Giác thấy thái độ kiên quyết của Hoa Nam thì cũng không cố chấp nữa. Nắm chặt tay y, hắn nói với y cũng là nói với chính mình: “Nàng nhất định sẽ không có việc gì.”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, người đừng lo lắng, bọn họ nhất định sẽ mẫu tử bình an.” Hoa Nam mặc cho hắn nắm tay, ngữ khí ôn hòa mềm mại khác thường.

“Người làm sao biết đó sẽ là nam hài?” Giang Giác hỏi.

Hoa Nam nói: “Đoán. Đã có tiểu công chúa Minh Châu xinh đẹp như vậy, lão thiên gia biết rõ Hoàng Thượng tuyệt không chia sẻ tình thương này cho nữ nhi khác, đành phải cho Hoàng Thượng đứa con trai.” Giang Giác xem Minh Châu như bảo bối, yêu thương càng lúc càng nhiều, mà trong năm năm nay hắn chỉ có duy nhất một nữ nhi bảo bối ấy thôi, bao nhiêu tình phụ tử đều dồn hết cho nàng. Nếu Trương quý phi hạ sinh thêm tiểu công chúa, nhất định là không được sủng ái bằng Minh Châu.

Khóe môi Giang Giác khẽ nhếch, nói: “Xin nhận lời chúc lành của người.”

Đến hừng đông, khi Giang Giác đang tiếp tục chờ đợi trong lo lắng, một tiếng khóc nỉ non theo ánh mặt trời rạng rỡ đã vang lên. Chỉ chớp lát sau Thái Hậu đã ôm một đứa bé ra, mặt mày hớn hở nói với Giang Giác: “Hoàng Thượng, mẫu tử đều bình an, mau đến nhìn tiểu hoàng tử đi.”

Tất cả mọi người ở đây đều đồng loạt quỳ xuống hô to: “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng.”

Giang Giác nhận lấy đứa bé từ trong tay Thái Hậu, ánh mắt sáng ngời, hướng về Thái Hậu mỉm cười đầy vui sướng rạng rỡ, nói: “Nhờ hồng phúc của mẫu hậu.”

“Hoàng Thượng, quý phi nương nung cực khổ cả đêm, Người hãy vào thăm nàng đi.” Hoa Nam tiến lại gần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn lại của hài nhi mới sinh, cảm thấy hài tử của người thường so với lang hoàn đúng là không giống nhau. Bất quá phụ mẫu của đứa bé này đều có dung mạo xuất chúng, tin tưởng sau này nó cũng sẽ là một thiếu niên anh tuấn.

“Ân.” Giang Giác mỉm cười với Hoa Nam, nụ cười thật ôn nhu tươi sáng, đối với sự bao dung chăm sóc của y cảm kích đến mức không nói nên lời.

Hoa Nam cũng cười lại với hắn. Nhìn vào bên trong điện, y quay sang Thái Hậu, nói: “Mẫu hậu, Người vất vả rồi, để nhi thần tiễn Người về nghỉ ngơi.”

Thái Hậu vỗ vỗ tay Hoa Nam, mỉm cười ôn hòa: “Người thật là một hài tử thiện lương chu đáo.” Đợi khi đã ra khỏi Vĩnh Thần Cung, Thái Hậu nói tiếp: “Nam tử ở lang hoàn phúc địa có thể vì người mình yêu mà sinh con nối dòng. Nam nhi, ta thấy Hoàng Thượng đối đãi với người rất chân tình, người cũng nên vì hắn mà hạ sinh hài tử a. Mặc kệ sau này thế nào, có hài tử rồi sẽ bảo đảm hơn.”

“Mẫu hậu, nhi thần còn nhỏ, không cần vội.” Hoa Nam vừa đỡ Thái Hậu vừa thầm nghĩ: “Ta không giống những nữ nhân kia của Giang Giác, phải dựa vào hài tử để củng cố địa vị của mình, bó buộc trái tim phu quân. Ta là Hoa Nam, Hoa Nam của lang hoàn phúc địa, ta muốn người yêu của ta đối với ta mưa gió không rời, thịnh suy không bỏ, trong mắt trong lòng đều chỉ có một mình ta. Ta không cần bất cứ thứ gì để ràng buộc trái tim của hần.”

Thái hậu nói: “Cũng không nhỏ đâu, ai gia lúc mười tám tuổi đã hạ sinh hài tử rồi.”

“Thế nhưng mẫu hậu à, ở quê hương của nhi thần mười tám tuổi chỉ là tiểu hải tử, dù tâm lý hay thân thể đều không đủ điều kiện mang thai hài tử.” Hoa Nam khó xử nhìn Thái Hậu. Y chỉ có thể nói vậy mà thôi, còn những lời kia y quả thật nói không nên lời – y căn bản không muốn vì người nam nhân gọi là Giang Giác hạ sinh hài tử.

“A?” Thái hậu cau mày lại, hỏi: “Vậy ở lang hoàn bao nhiêu tuổi mới là thích hợp nhất để mang thai?”

Hoa Nam đếm đếm ngón tay, trả lời: “Mẫu thân của nhi thần sáu mươi tuổi hạ sinh đại ca của nhi thần, vậy coi như đã là khá trẻ rồi. Những tộc nhân ở lang hoàn, bình thường đều sau bảy mươi tuổi mới sinh con.”

Thái hậu sững sờ một lát, ho nhẹ mấy tiếng, dung nhan như ngọc thoáng đỏ lên: “VẬY sau này ngươi vẫn có thể vì Hoàng Thượng hạ sinh hài tử.”

Hoa Nam nghĩ thầm: “Ta bảy mươi tuổi thì hào hoa phong nhã, hần bảy mươi tuổi thì trở thành lão già, hần lẽ nào không biết xấu hổ mà ngủ cùng ta?” Trong lòng nghĩ thế, ngoài miệng y lại đáp: “Chỉ cần Hoàng Thượng yêu mến, nhi thần liền tuân theo.” Khái, chỉ cần lão già hần không biết xấu hổ mà dùng bàn tay khô cằn như củi mục vuốt ve da thịt ónh nhuận tươi trẻ của ta. Hoa Nam rất không thuần khiết tưởng tượng, có chút đỏ mặt.

Những ngày sau đó, hôm nào Giang Giác cũng đến thăm Trương quý phi, ngẫu nhiên lại đến nói chuyện phiếm với Hoa Nam. Một hôm, hần đột nhiên phát hiện đoá sen trắng trong bình sứ bạch ngọc đã không thấy đâu. Đi hỏi Hoa Nam, y liền cho hần biết: “Nở vài ngày thì tàn rồi, cho nên ta đem bỏ. Người thích hoa sen sao? Vậy ta sẽ gọi người hái vài đoá về trồng, mỗi khi người đến đều sẽ thấy.”

Giang Giác nhìn Hoa Nam, thấy vẻ mặt thanh thuần không hiểu sự đời của y thì bật cười lớn, nói: “VẬY thì không cần. Ta nói rồi, dù hàng nghìn hàng vạn đoá hoa thu vào tầm mắt, nhưng trong mắt ta chỉ có một đoá này mà thôi. Nếu đã tàn, ta sẽ chờ năm sau lại hái.”

Hoa Nam nghiêng đầu, nói: “Mỗi ngày thay đổi, thiên đạo luân hồi, dù hoa sen năm sau giống hoa sen năm nay như đúc thì cũng không phải là đoá hoa này. Hoàng Thượng cần gì phải cố chấp những thứ đã qua. Đánh mất, chính là vĩnh viễn.”

Nhìn Hoa Nam, trong mắt Giang Giác tựa hồ có trăm nghìn loại tâm tình lưu chuyển. Thế nhưng khi Hoa Nam còn chưa kịp nhìn ra ý tứ trong đó, những tâm tình hỗn loạn kia tất cả đều thu lại, chỉ còn ôn nhu ân cần quen thuộc.

“Tiểu Nam, ta là người tin tưởng vào những kỳ tích bất ngờ.” Chỉ trong thoáng chốc ánh mắt của Giang Giác lại trở nên trong sáng, vui vẻ mà nói với Hoa Nam.

“Thế nhưng kỳ tích lúc nào cũng rất hiếm. Đúng rồi, Hoàng Thượng, ta gần đây có đọc Kinh Thi, trong đó ta đặc biệt yêu thích bài thơ Tương Trọng Tử.”

Y cao giọng ngâm:

“Tương Trọng Tử hề,

Vô du ngã lý.

Vô chiết ngã thụ kỷ.

Khởi cảm ái chi?

Úy ngã phụ mẫu.

Trọng khả hoài dã.
Phụ mẫu chi ngôn,
Diệc khả úy dã.
Tương Trọng Tử hề,
Vô du ngã tường.
Vô chiết ngã thụ tang.
Khởi cảm ái chi?
Úy ngã chư huynh.
Trọng khả hoài dã.
Chư huynh chi ngôn,
Diệc khả úy dã.
Tương Trọng Tử hề,
Vô du ngã viên.
Vô chiết ngã thụ đàn.
Khởi cảm ái chi?
Úy nhân chi đa ngôn.
Trọng khả hoài dã.
Nhân chi đa ngôn,
Diệc khả úy dã.”

*Bài thơ Tương Trọng Tử của Khổng Tử (người dịch: Tạ Quang Phát)

Này Trọng Tử, em xin chàng nhớ,
Xóm bên em xin chớ vượt sang.
Cây khỉ liêu chớ bẻ ngang.
Há đâu em lại dám yêu thương gì?
Nhưng mẹ cha chính vì em sợ,
Tuy là chàng đáng nhớ đáng yêu.
Mẹ cha rầy dạy lắm điều,
Cũng là đáng sợ dám nào lãng quên.
Xin chàng nhớ, này chàng Trọng Tử,
Tường nhà em thì chớ vượt ngang.
Cây dâu xin chớ bẻ quàng,
Há rằng em lại quý thương dám nào?
Những người anh xiết bao em sợ!
Tuy là chàng đáng nhớ vô cùng.
Các anh răn dạy giữ trông,
Cũng là đáng sợ khó lòng xiết bao!

Này Trọng Tử em xin chàng mãi,
Rào vườn em chớ nhảy vượt sang.
Cây đàn xin chớ bẻ ngang,
Há rằng em dám thương mến đó mà?
Người lắm lời thật là em sợ,
Tuy là chàng đáng nhớ đáng mong.
Nhiều lời đồn đãi trong vùng,
Cũng là đáng sợ dám lòng lãng quên.

Ánh mắt Giang Giác dán chặt vào gương mặt mỉm cười của Hoa Nam, trong lòng có chút phiền muộn. Hắn biết rõ Hoa Nam đây là đang cự tuyệt hắn. Hắn là một người cực kỳ cao ngạo, lại bị y nhã nhặn từ chối nhiều lần, lúc này còn mượn Kinh Thi nói rõ ý cự tuyệt, nếu hắn còn tiếp tục kiên trì theo đuổi thì có khác chi bọn lang sói vô lại truy cầu liệt nữ. Chỉ là, cứ như vậy buông tha một khối bảo vật sao? Hắn thật không cam lòng a.

“Lòng tự tôn của ta muốn ta nói với ngươi rằng ‘Ngươi đã vô tâm thì ta đành bỏ cuộc.’” Giang Giác đợi Hoa Nam cười nhẹ xong, chậm rãi nói tiếp: “Thế nhưng tình cảm của ta lại muốn ta nói với ngươi rằng ‘Lòng ta không phải là đá, không thể chuyển dời.’”

Hoa Nam kinh ngạc gật đầu, nhắc Giang Giác mau đi thăm Trương quý phi. Khi nhìn thấy hắn đã đi khỏi rồi, y mới quay vào phòng ngủ, lấy một chiếc hộp gỗ thon dài nhỏ ra, mở nắp hộp, do dự vuốt ve đóa hoa sen đã tàn.

Hắn nói hắn tin tưởng kỳ tích bất ngờ, nhưng hắn không biết rằng bất ngờ cùng kỳ tích đều cần thiên thời địa lợi nhân hòa, mà giữa bọn họ, cả ba thứ ấy đều không có đủ. Hắn nói ‘Lòng ta không phải là đá, không thể chuyển dời’, nhưng cố chấp cùng kiên cường ấy có thể kiên trì bao lâu? Nhiệt tình của hắn không nhận được sự hồi đáp, trong lòng không nhận được sự an ủi, có thể hay không sẽ buông tay, có thể hay không trái tim sẽ chết?

Hoa Nam từ sâu dưới đáy lòng thở dài, đóng nắp hộp lại, cố gắng quên đi nỗi mất mát phiền muộn này. Y nhớ lại một lần trong đầu những chuyện vui vẻ xảy ra gần đây, chuẩn bị bức thư gửi về nhà.

“Nhân sinh cả đời, thật sự có rất nhiều chuyện khiến bản thân hối hận. Có đôi khi là vì không làm rồi sau đó hối hận, có đôi khi là vì làm rồi sau đó hối hận.”

“Trong suốt cuộc đời chúng ta sẽ có ít nhất một lần không làm rồi sau đó hối hận.”

18. Gả Nhầm - Chương 18

Sáng sớm mỗi ngày, Hoa Nam đều cùng Hoa Văn và Mai Hương đi hái hoa lộ*. Hôm đó khi ba người trở về thì đột nhiên có một con hạc giấy bay vào trong điện. Hoa Nam nhìn thấy thì vui vẻ vô cùng. Y một phát bắt được con hạc, mở ra xem, trên giấy chỉ chút những dòng chữ nhỏ. Hoa Nam vừa xem vừa mỉm cười, thỉnh thoảng lại thở dài mấy tiếng. Mai Hương nghĩ con hạc này tám phần là thư nhà gửi đến cho Hoa Nam, cũng mừng thay cho y, thấp người xuống nói: “Hoàng Hậu, Người cứ từ từ xem, nô tỳ giúp sẽ Người chuẩn bị trước mọi thứ.”

*hoa lộ: các loại hoa dùng để làm thuốc.

Hoa Văn thấy Mai Hương đi rồi liền đưa tay ra, thản nhiên nói: “Lấy ra xem.”

“Giữ chứ?” Hoa Nam đem thư nhét vào trong tay áo, “Không cho người xem, tất cả đều là những lời giáo huấn của nhị ca cho ta.”

“Những lời Nhị công tử giáo huấn người ta nghe còn nhiều hơn người, có gì không được? Để ta xem một chút.” Hoa Văn tiến sát lại gần, ý vào thân cao mà từ trên nhìn xuống, hỏi: “Chẳng lẽ bức tranh trong thư là đồng cung?”

“Không phải!” Hoa Nam quả quyết nói, lấy bức thư từ trong tay áo ra, gương mặt lộ ra thần sắc lo lắng, “Được rồi, cho người xem.”

Hoa Văn mở thư ra, đầu tiên là mỉm cười, sau đó thì kinh ngạc, cuối cùng sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

“Tên phượng hoàng ngọc người yêu mến thật có số đào hoa, đã thành thân rồi, nương tử còn là phượng hoàng trên thiên giới, thật sự là trời sập a.” Hoa Nam nhìn kỹ biểu tình của Hoa Văn, cẩn trọng nói.

“Người ta có thể lấy cửu thiên phượng hoàng, còn người lại gả nhầm cho người phạm đã có lão bà cùng hài tử. Nếu so với người thì hẳn quả thật may mắn hơn nhiều.” Hoa Văn liếc xéo y một cái, lạnh lùng trả lời.

Lần này Hoa Nam không có phản bác, ngược lại còn tự mình suy ngẫm: “Đúng nha đúng nha, ta sai rồi, hơn nữa ta còn liên lụy người phải ở trong cung cấm sâu vạn trượng này với ta. Hoa Văn, ta vĩnh viễn cảm kích người.”

Hoa Văn hừ lạnh một tiếng, vẫn không thèm nhìn y: “Nói những lời này làm gì?”

“Ta... Tiểu Văn... Cái kia... Người nếu như thấy thương tâm thì cứ khóc đi, ta sẽ không cười người đâu, thật đó. Người khóc đi, biểu tình người lúc này so với khóc còn khó coi hơn.” Hoa Nam chăm chú nhìn Hoa Văn, gãi gãi đầu, mặt đầy lo lắng.

Hoa Văn cười nhạt: “Hay ho lắm sao mà khóc? Người ta thành thân ta lại khóc cái gì hả?”

Hoa Nam nuốt nước miếng, ấp a ấp úng nói: “Vậy người cũng đừng miễn cưỡng mỉm cười a.” Thấy Hoa Văn lộ ra vẻ hung ác, y liền cố lấy hết dũng khí mà nói: “Người đừng làm bộ nữa, người luôn làm ra bộ dáng cao ngạo lạnh lùng cùng kiên cường, thế nhưng yêu mến một người lại cứ rụt rè không cho người ta biết. Tên phượng hoàng ngọc ấy không biết người yêu mến hẳn nên thành thân với người khác thì có gì sai?”

“Chuyện của ta đến phiên người quản?” Hoa Văn đem thư trả lại cho Hoa Nam, hồ hững nói: “Tên phượng hoàng ngọc ấy muốn thành thân với ai là chuyện của hắn, ta không có thương tâm, người cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn. Đi ăn sớm một chút đi.”

Hoa Văn tâm tình không tốt, Hoa Nam cũng vui vẻ không nổi. Khi Minh Châu đến tìm đến y chơi đùa, y thật không có chút nào hứng thú. Đang thần thờ nắm bàn tay nhỏ bé của nàng dạo chơi trong ngực hoa viên, trùng hợp gặp được Giang Diễm. Giang Diễm thấy y thì xấu hổ, vừa định xoay người đổi đường khác mà đi, Minh Châu ở phía sau đã cất tiếng gọi: “Ngũ hoàng thúc, thúc vừa nhìn thấy con thì chạy mất, nhất định là sợ con quần lấy thúc, bắt thúc kể chuyện xưa. Con sẽ mách phụ hoàng.”

Giang Diễm đành phải quay đầu lại hành lễ với Hoa Nam, kế đó ôm lấy Minh Châu dụ dỗ: “Ngũ thúc yêu thích tiểu Minh Châu nhất, sao lại vừa thấy con đã bỏ chạy được?”

Minh Châu suy nghĩ một chút, nũng nịu nói: “Không phải thấy con bỏ chạy, vậy là thấy Hoàng Hậu?”

Giang Diễm đối với lời nói trẻ con không chút cố kỵ của Minh Châu âm thầm kêu khổ, cười xòa: “Sao vậy được? Hoàng Hậu thánh khiết thanh nhã như hoa sen, ai gặp rồi lại không muốn gặp thêm nhiều lần nữa?”

Giang Diễm nói như thể hiển nhiên là vì chuyện Giang Giác hái hoa sen tặng Hoa Nam. Nghe nói chuyện này lan truyền rất nhanh, dân chúng noi theo hành động của thiên tử, hiện tại dân gian đang lưu hành tục lệ tượng phu tặng nương tử hoa sen để biểu đạt ý nghĩ yêu thương.

Hoa Nam có chút không được tự nhiên, mỉm cười: “Vương gia quá khen, Đoan vương phi mới là băng thanh ngọc khiết, là một đóa hoa sen cứng cỏi.”

Lần này đến phiên Giang Diễm không được tự nhiên. Hắn do dự một chút, cuối cùng mới bỏ đi sự dè dặt mà nói: “Hoa Nam, cảm ơn người. Nếu ta mất đi Vi Lan, ta nhất định sẽ hối hận cả đời.”

“Lúc trước trên đường đi người vẫn luôn chiều cổ ta rất nhiều, ta giúp người chút chuyện nhỏ ấy có tính là gì?” Hoa Nam liếc xéo Giang Diễm, ‘chiều cổ ta rất nhiều’ năm chữ này được y nhấn mạnh, khiến cho khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng lên, đầu cúi thấp đến mức gần như muốn chôn sâu dưới đất.

“Ta nói ra mấy lời này cũng không sợ người để bụng, nhưng ta thật không biết Đoan vương phi thích người ở chỗ nào? Người cái tên này, có mới nới cũ, thô lỗ xúc động, nữ tử như nàng đáng giá hơn nhiều.” Hoa Nam thấy hắn đỏ mặt như quả táo thì có ba phần tương tự Giang Giác, liền cố ý kích động hắn.

Giang Diễm lộ ra thần sắc hoài niệm: “Lúc trước nàng vốn dĩ không thích ta, ngay cả gặp ta một chút cũng không nguyện ý. Suốt ba tháng trời, ngày nào ta cũng đến tướng quân phủ bái kiến, chỉ hi vọng có thể gặp nàng. Nàng yêu thích hoa mai, ta liền tìm mười hai đóa mai vàng có nhị là gỗ ngọc đàn hương mới đổi được một nụ cười của nàng. Sau khi phụ hoàng tử hôn cho chúng ta, ta cao hứng đến mức cả đêm không ngủ.”

“Vậy cái đầu heo người sao lại tự mình nói không thương nàng?” Hoa Nam khinh thường nói, thầm nghĩ Giang Giác tâm tư linh hoạt sao lại có một đệ đệ ngốc thế này?

“Nàng lãnh đạm cao ngạo, chưa bao giờ nói những lời yêu thương tình cảm với ta. Làm vợ chồng bao lâu, ta cũng hiểu tình yêu đã phai nhạt, chỉ còn lại tình thân mà thôi. Rồi ta gặp được Phiến Vũ, cảm thấy nàng ấy rất hiểu lòng người, khôn ngoan khéo léo, thanh tú thông minh, so với Vi Lan còn hiểu ta nhiều hơn. Ta thật sự không nghĩ đến chuyện vứt bỏ Vi Lan, chỉ là không nghĩ tới nàng chết cũng không thỏa hiệp. Lúc đầu ta giận lắm, nhưng khi đã hết giận rồi thì cũng không thấy nàng có gì sai. Tuy nhiên, ta đã đáp ứng với Phiến Vũ là sẽ chiều cổ nàng suốt đời, ta không thể thất tín phụ bạc nàng, cho nên rơi vào thế khó xử. Nếu không phải người bày ra chút mưu kế, có lẽ chúng ta vẫn còn một mực giằng co lẫn nhau.” Giang Diễm tính tình hào sảng thẳng thắn, bị Hoa Nam mắng cũng không hề tức giận.

“Lúc đầu, mục đích của ta không phải là muốn giúp người.” Hoa Nam nở nụ cười, có chút áy náy, “Ta chỉ là muốn giúp vị Vương phi cao ngạo bất tuân, thà chết không chịu khuất phục kia. Nàng và ta có chung cách nhìn về chuyện tình cảm.” Y dừng một chút, nói tiếp: “Chén rượu kia không có độc. Nếu người để Vương phi uống hết, ta sẽ đưa ra bức thư đã viết sẵn từ trước, cho nàng bỏ người.”

Giang Diễm trợn mắt há mồm, thế nào cũng nghĩ không ra kế hoạch khác của y là khuyên Vương phi bỏ chồng. Y không hổ danh là nam hậu, không hổ danh là người ở lang hoàn phúc địa, quả nhiên... anh dũng.

“Ta muốn nhìn thấy bộ dáng hối hận của người.” Hoa Nam ranh mãnh cười, “Nhân sinh cả đời, thật sự có rất nhiều chuyện khiến bản thân hối hận. Có đôi khi là vì không làm rồi sau đó hối hận, có đôi khi là vì làm rồi sau đó hối hận. Ta gần đây đã nhìn thấy không ít.” Giống như Hoa Văn, giống như Giang Diễm.

Giang Diễm không ngờ Hoa Nam với đôi mắt to thuần khiết, khỏe miệng luôn mỉm cười vui vẻ kia lại nói ra những lời sâu sắc từng trải như vậy. Hắn trầm tư một lát rồi nói: “Nhưng ta nghĩ rằng, trong suốt cuộc đời chúng ta sẽ có ít nhất một lần không làm rồi sau đó hối hận.”

Hoa Nam gật đầu. Thấy Minh Châu đã có chút không kiên nhẫn, y liền sờ sờ lên đầu nàng, tựa như tự nhủ mà nói: “Đúng vậy. Bởi vì sợ làm rồi sẽ hối hận, cho nên không dám làm, thế nhưng đến cuối cùng vẫn là hối hận.”

Giang Diễm ngạc nhiên: “Người không phải là đang gặp vấn đề khó khăn cần lựa chọn đấy chứ? Người cùng hoàng huynh thương lượng một chút đi, từ nhỏ hắn đã rất có chủ kiến.”

Hoa Nam khoát khoát tay, mỉm cười: “Không cần đâu, chuyện của ta cho đến bây giờ đều là do ta tự mình làm chủ. Có lẽ thoát nhìn không giống, nhưng trên thực tế ta cũng rất có chủ kiến đấy.”

Minh Châu nhin không được mà xen vào: “Hoàng hậu xinh đẹp như thế, đương nhiên là có chủ kiến a.”

“Con đây là suy luận kiểu gì vậy?” Hoa Nam xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng.

Minh Châu nghiêm trang đáp: “Phụ hoàng nói, Hoàng Hậu vừa hồn nhiên lại vừa đáng yêu, vừa ngây thơ lại vừa thông minh, hơn nữa vô cùng có chủ kiến.”

Giang Diễm cảm thấy có chút quen tai, đột nhiên nghĩ đến, những lời này ngày đó Tứ ca đã từng nói qua, hắn nói hắn yêu mến chính là một người như vậy.

“Người chưa bao giờ xem ta là người yêu sao? Dù sao thì trên danh nghĩa chúng ta cũng là vợ chồng.”

“Hoàng Thượng, chúng ta không thể vì chính mình mà sống. Ta là Hoàng Hậu, cho nên ta sẽ không làm theo dự định ban đầu, ta sẽ ở lại nội cung tổ chức cung yến. Đây là trách nhiệm của ta. Người là Hoàng Đế, là trưởng phu của bốn nữ nhân, cho nên người có trách nhiệm làm cho các nàng cảm thấy hạnh phúc. Người không thể vì một mình ta mà tổn thương bốn người các nàng. Hạnh phúc của hai người so ra vẫn kém hạnh phúc của bốn người.”

19. Gả Nhầm - Chương 19

Ngày tiểu hoàng tử tròn đầy tháng cũng là sinh nhật đầu tiên của Hoa Nam kể từ khi tiến cung. Lễ mừng sinh nhật của Hoàng Hậu cùng lễ đầy tháng của tiểu hoàng tử tổ chức chung một ngày, hoàn cảnh tự nhiên không giống bình thường. Giang Giác vốn dự định để Hoa Nam tiếp tục lo liệu, không nghĩ tới y lại dùng ánh mắt dào dạt mong chờ nhìn mình mà nói: “Ta không muốn tổ chức quá trang trọng làm gì, cũng không cần mọi người vì ta là Hoàng Hậu mà đến hành lễ chúc phúc ta. Ta chỉ muốn trở về lang hoàn thăm người nhà của ta, được không?”

Giang Giác dùng sự yên lặng để bày tỏ ý cự tuyệt của mình. Hoa Nam gục đầu xuống, thất vọng nói: “Không được sao? Niên phi tháng trước còn được về nhà thăm viếng, người quả nhiên thích nàng nhất.”

“Không phải như người nói đâu. Địa vị của các người khác nhau, cho nên trách nhiệm phải gánh trên vai cũng khác nhau.” Giang Giác nắm tay Hoa Nam, giải thích: “Ta biết người rất cô đơn, rất nhớ nhà. Như vậy đi, chờ cung yến kết thúc rồi ta sẽ để người trở về, được chứ?”

Hoa Nam miễn cưỡng cười cười, nhỏ giọng nói: “Như vậy người nhà của ta không thể mừng sinh nhật với ta rồi.”

Giang Giác không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn y.

“Người nhất định cho rằng ta được một tác lại muốn tiến thêm một bước?” Hoa Nam thở dài, “Được rồi, ta sẽ nghe lời người.”

Giang Giác ôm Hoa Nam, ôn nhu nói: “Không, là ta cứ một mực ủy khuất người. Có hối hận không? Người vì tự tôn cùng cùng mặt mũi của đế vương mà phải hi sinh tự do của mình, hơn nữa người khiến người hi sinh còn là kẻ người không thể tiếp nhận.”

“Ta đã nói ta sẽ không hối hận.” Hoa Nam tựa trên vai Giang Giác, không kiềm lòng được mà nghĩ rằng nếu đổi lại là Giang Minh, hẳn cũng sẽ đầy lý trí như thế mà cự tuyệt mình sao? Không, hẳn nhất định sẽ yêu cầu mình mang hẳn cùng về lang hoàn phúc địa.

“Tiểu Nam, trong lòng người, ta không tính là người nhà của người ư?” Giang Giác nhẹ giọng hỏi, ngữ điệu thông thả khiến Hoa Nam không nhận ra sự mong đợi trong lòng hắn.

“Người đó nha, sao người có thể giống với cha mẹ cùng ca ca của ta.” Hoa Nam hơi đẩy Giang Giác ra một chút rồi nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nhưng ta không phải vẫn kêu người là ca ca đó sao?”

“Người chẳng phải từng nói ta và ca ca của người không giống nhau? Có chỗ nào không giống?” Giang Giác kéo y cùng ngồi xuống, trong mắt hiện lên nụ cười yếu ớt.

Hoa Nam mở to hai mắt, nói: “Người tốt với ta, ta sẽ xem người là ca ca. Nhưng chúng ta không có quan hệ huyết thống, người lại là đế vương chí cao vô thượng, cho nên dù sao đi nữa giữa chúng ta vẫn có khoảng cách.”

Y không phải tiểu hài tử không có tâm cơ, y biết rõ lời nói nào Giang Giác thích nghe, lời nói nào hắn không thích nghe. Đây không phải những lời nịnh nọt, ngược lại vô cùng thẳng thắn.

Trong mắt Giang Giác hiện lên một tầng cô đơn u ám, nét cười trên khóe miệng cũng chậm rãi biến mất. Hắn hỏi Hoa Nam: “Người chưa bao giờ xem ta là người yêu sao? Dù sao thì trên danh nghĩa chúng ta cũng là vợ chồng.”

“Ta...” Nhất thời, Hoa Nam có chút do dự, cuối cùng vẫn là kiên định nói: “Hoàng Thượng, chúng ta không thể vì chính mình mà sống. Ta là Hoàng Hậu, cho nên ta sẽ không làm theo dự định ban đầu, ta sẽ ở lại nội cung tổ chức cung yến. Đây là trách nhiệm của ta. Người là Hoàng Đế, là trượng phu của bốn nữ nhân, cho nên người có trách nhiệm làm cho các nàng cảm thấy hạnh phúc. Người không thể vì một mình ta mà tổn thương bốn người các nàng. Hạnh phúc của hai người so ra vẫn kém hạnh phúc của bốn người.”

“Tiểu Nam.” Giang Giác đặt tay lên vai y, cầm tựa vào đỉnh đầu, thấp giọng nói: “Ta cho rằng có được quyền lực thì có thể chiếm lấy tất cả những gì ta muốn, xem ra ta sai rồi.”

“Hoàng Thượng, người không cần thương tâm, bất cứ ai cũng có thứ không thể chiếm được. Ta là tiểu long, nhưng muốn trở về thăm nhà cũng phải được người phê chuẩn. Cho nên mới nói, quyền lực của người rất là hữu dụng đó.” Hoa Nam dùng ngón trỏ chọc chọc lên khóe môi Giang Giác, nghiêng đầu nói: “Người cười lên đi mà. Có một tiểu hoàng tử khỏe mạnh đáng yêu như thế, người nên vô cùng cao hứng mới đúng chứ.”

Giang Giác đúng như y mong muốn, trên mặt lộ ra nét cười. Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của y, nói: “Tuy lại là cự tuyệt, nhưng ít ra ta đã hiểu, người cũng yêu thích ta.”

Hoa Nam chu môi: “Đúng nha, người cứ luôn câu dẫn ta thích người, nếu ta không thích người có khác gì phụ lòng cố gắng của người đâu?”

Bất y mỗi ngày phải ghi tên hắn, là muốn y mỗi ngày đều có một khoảng thời gian ngắn nghĩ đến hắn. Tặng y hoa sen, nói cái gì ‘Lòng ta không phải là đá’, không phải đều là thủ đoạn ‘câu dẫn’ của hắn sao?

Giang Giác nhéo nhéo cái mũi của y, vừa sủng nịch lại vừa có chút bất đắc dĩ: “Người đó, rõ ràng thoát nhìn là tiểu hài tử đơn thuần lại có lý trí kiên định như thế, khiến ta không cách nào làm gì người. Muốn ăn người thì sợ người tức giận, nhưng không ăn người thì trong bụng lại ngứa ngáy khó nhịn. Người nói xem, ta nên làm sao đây?”

“Ta không phải quả đào, ăn có gì ngon chứ?” Trên mặt Hoa Nam hiện lên một tầng đỏ ửng.

Giang Giác đưa tay lướt nhẹ qua mặt y, chậm rãi tiến dần xuống phía dưới, mơn trớn đôi môi, kế tiếp lại nâng cằm y lên, ôn hòa cùng y môi kề môi, tựa như hồ điệp đang hút mật hoa. Thấy Hoa Nam không phản kháng cũng không đáp trả, đầu lưỡi đỏ tươi liền có ý dò xét mà liếm liếm trên chóp.

Hôn một lát, Giang Giác buông Hoa Nam ra, dùng khẩu khí nhu mì mờ ám nói: “So với mật còn ngọt hơn, đương nhiên ăn rất ngon.”

Hoa Nam túm lấy tay áo của hắn mà lau lau miệng, bất mãn nói: “Lại không được ta cho phép nữa rồi. Lần sau nếu người còn chưa hỏi đã hôn, ta sẽ không khách khí với người.”

Trong mắt Giang Giác ánh lên một tia vui vẻ, trắng trợn đáp: “Người muốn không khách khí thế nào? Hôn trả lại?”

“Hừ.” Hoa Nam xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý đến hắn.

“Giữa chúng ta, cuối cùng nhất định phải có một người nguyện ý từ bỏ nguyên tắc của mình, nhân nhượng đối phương. Hiện tại, ta nguyện ý nhân nhượng người, người ngay cả một cơ hội thứ nhất cũng không cho ta sao?”

“Được rồi. Chúng ta yêu nhau a.”

20. Gả Nhầm - Chương 20

Cuối cùng cũng đến sinh nhật của Hoa Nam. Nhân vật chính có hai người, nhưng tiểu hoàng tử vừa tròn đầy tháng mới thực sự là tâm điểm chú ý của mọi người, cả mẫu thân của nó cũng bị bao vây trong những lời chúc phúc. Buổi cung yến lần này, phi tần cùng người nhà của họ là chiếm đa số. Đám nữ tử đó ngoại trừ nịnh nọt Hoa Nam vài câu xong thì không tìm ra chủ đề gì nữa, mà các nam tử thì cũng cố kỵ y là vợ

Hoàng Thượng, sau khi ân cần thăm hỏi chúc mừng thì không dám quan tâm nhiều hơn. Cho nên, mọi hào quang đều tập trung trên người mẫu tử Trương quý phi. Khi toàn bộ các vị phi tần cùng công chúa, hoàng tử đã đến hành lễ kính rượu hết, Hoa Nam liền thờ ơ mà xem đào kép diễn nhạc kỹ, đôi khi cũng phối hợp mỉm cười, đến lúc biểu diễn xong thì ra lệnh ban thưởng.

Đủ loại hình biểu diễn cứ một mực duy trì đến tận đêm khuya. Hoa Nam che miệng ngáp dài một cái, hai mắt mông lung kín đáo nhìn qua mọi người một lượt, đột nhiên nhìn thấy Giang Minh cùng với Liên Huân trong cung của Thái Hậu đang ở cách đó không xa nhỏ giọng cười đùa. Ánh mắt Liên Huân đưa đẩy tình ý, còn Giang Minh thì nhu tình thâm thiết. Tựa như phát giác ra có người đang chăm chú nhìn mình, Giang Minh ngẩng đầu lên nhìn về hướng Hoa Nam, trong mắt hai người đều là chân tình, một tia sáng chói mắt giống như bắn ra lúc bốn mắt giao nhau. Lúc này, Giang Giác đang ngồi cạnh Hoa Nam thình lình đưa một chùm nho ra trước mặt y, mà Liên Huân ngồi cạnh Giang Minh cũng mỉm cười, đưa tay hươu hươu trước mặt hắn. Thế là hai người không hẹn mà gặp cùng cúi đầu xuống, ánh hào quang kia trong nháy mắt cũng dập tắt giữa khoảng cách vừa xa vừa gần của họ.

“Ngon không?” Giang Giác cười hỏi Hoa Nam, ngón tay lướt nhẹ qua da thịt thanh lương của y, “Người mệt rồi?”

“Rất ngọt.” Hoa Nam liếm môi, gật đầu đáp: “Cũng rất mệt mỏi. Sao lại còn không chấm dứt a?”

“Nhanh thôi.” Giang Giác sờ sờ đầu y, “Uống chút rượu nho để phấn chấn tinh thần đi, hương vị rất tuyệt, nồng độ lại không cao, uống vào sẽ không say đâu.”

“Àn.” Hoa Nam tiếp nhận dạ quang bôi, uống liền hai ngụm, “Rượu lần trước rất cay, còn lần này ngon hơn nhiều.”

Giang Giác kề sát bên tai y, nói; “Nếu thích thì cứ uống thêm mấy ly nữa. Nếu người say quá đi không được, ta ôm người trở về.”

Hoa Nam trừng mắt liếc Giang Giác một cái, làm mặt quỷ nói: “Không say đâu.”

Rượu này rất nhạt, Hoa Nam uống cứ như uống nước. Giang Giác thấy y uống hết ly này đến ly khác, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt hiện lên tâm tình kín đáo.

Tham lam uống quá nhiều, kết cục là Hoa Nam say đến mức lòng bàn chân cũng muốn nhũn ra, phải để Giang Giác dìu về. Lúc đi vào Phượng Nghi Cung, y không nhìn rõ trượt chân ngay tại cửa, khiến Giang Giác phải vội vàng ôm lấy, cười trêu chọc: “Lại hoa mắt sao? Nhìn không thấy cánh cửa?”

Hoa Văn nhìn theo Đế – Hậu đi vào điện, trong nháy mắt có chút do dự muốn ngăn cản, nhưng nghĩ lại hai người họ dù sao cũng là vợ chồng trên danh nghĩa, hắn chỉ là người hầu của Hoa Nam, nếu ngăn cản Hoàng Đế vào phòng ngủ cùng Hoàng Hậu chính là vượt quá bốn phận. Trong lúc hắn còn đang do dự, cánh cửa phòng ngủ Hoa Nam đã đóng lại. Cuộc đời mỗi người có rất nhiều chuyện phải hối hận, mà sự thật đã chứng minh, quả nhiên những chuyện không làm rồi sau đó hối hận chiếm đa số. Nếu như Hoa Văn biết được những chuyện xảy ra sau này, ngày hôm đó bất luận thế nào hắn cũng sẽ ngăn cản Giang Giác.

Giang Giác dịu dàng đặt Hoa Nam xuống giường, buông sa trường, tự mình cởi hài miệt* rồi nằm bên cạnh y. Hoa Nam cũng không ngủ, dụi dụi mắt hỏi: “Người muốn ngủ ở chỗ của ta?”

*hài miệt: giày, vớ.

“Đúng vậy, chúng ta vốn dĩ nên ở cùng một chỗ.” Giang Giác búng nhẹ lên chóp mũi Hoa Nam, vừa ôm chặt y vừa nói: “Tiểu Nam, đối với các nàng mà nói, dù người xuất hiện hay không xuất hiện cũng không có gì khác nhau. Các nàng ai cũng không thích hợp làm Hoàng Hậu. Chỉ cần ta cho các nàng đủ vinh quang và địa vị, dù ta chỉ thích một mình người thì các nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc như trước.”

“Bởi vì người vẫn luôn không yêu các nàng?” Hoa Nam có chút mơ hồ hỏi. Lần này y không say khùng khiếp như lần trước, nhưng vẫn là say, đầu óc không nhanh nhạy như bình thường.

“Nói như thế cũng đúng. Có lẽ người muốn thay các nàng cảm thấy ủy khuất, nhưng các nàng còn không vì chính mình ủy khuất, người tội gì phải phân tâm vì các nàng chứ?” Giang Giác khẽ vuốt ve mái tóc dài như lụa của Hoa Nam, gương mặt tươi cười, tiếp tục dùng thanh âm quyến rũ dễ nghe mà dụ dỗ: “Thế giới

của người là chế độ nhất phu nhất thê, cho nên người cảm thấy ta trắng hoa, không chung tình. Nhưng người ngẫm lại xem, từ nhỏ ta đã lớn lên ở đây, tam thê tứ thiếp mà nói là chuyện rất bình thường. Ta chỉ thuận theo quan điểm ở thế giới này, cho nên ta cảm thấy mình không có sai. Chính là, người không thể tiếp nhận. Nhưng giữa chúng ta, cuối cùng nhất định phải có một người nguyện ý từ bỏ nguyên tắc của mình, nhân nhượng đối phương. Hiện tại, ta nguyện ý nhân nhượng người, người ngay cả một cơ hội thứ nhất cũng không cho ta sao? Như vậy tương lai người có thể hay không vì sự kiên trì lúc này mà hối hận?”

Hoa Nam lộ ra thần sắc do dự nhìn Giang Giác, lựa chọn giữ im lặng.

Hàn tâm vị khăng tùy xuân thái, tửu vịnh vô đoan thượng ngọc cơ*. Giang Giác nhìn khuôn mặt phần hồng trắng nõn của y, điểm nhẹ lên đôi môi đẹp tựa cánh hoa của y một cái, cất giọng mê hoặc: “Người không nghĩ thử xem? Sau này người không cần hâm mộ phụ mẫu cùng huynh trưởng của người nữa.”

*Hàn tâm vị khăng tùy xuân thái, tửu vịnh vô đoan thượng ngọc cơ: hai câu này được trích trong bài thơ ‘Hong mai’ của Tô Đông Pha.

Hàn tâm vị khăng tùy tâm thái

Tửu vịnh vô đoan thượng ngọc cơ

Thi lão bất tri mai cách tại

Canh khán lục diệp dữ thanh chi

Dịch thơ:

Lòng đau chẳng chịu vẽ tùy tâm

Da ngọc vô cơ rượu say tâm

Thi nhân chẳng biết mai hoa tại

Càng nhìn lá ngọc cùng cành đảm

Niềm tin vốn dĩ kiên định của Hoa Nam bắt đầu dao động. Không cần có lỗi với người khác lại có thể cùng người y cảm mến yêu nhau, đây là chuyện vô cùng tốt đẹp. Giang Giác là Hoàng Đế nhưng có thể nguyện ý nhân nhượng chính mình, đối với bậc đế vương mà nói thì điều này đã tương đương với nhượng bộ triệt để. Nếu y còn tiếp tục cự tuyệt chẳng phải gì tổn thương lòng tự tôn cùng mặt mũi của hần. Y tựa hồ... không có lý do gì cự tuyệt nữa...

“Vậy tương lai người có hối hận không? Vì một mình ta mà buông tay với bốn người.” Hoa Nam tựa trên vai Giang Giác, đột nhiên cảm thấy tâm tình khó chịu đè nặng lâu nay đều rơi xuống. Cứ luôn cự tuyệt một người khiến cho y động tâm, y cũng rất mệt mỏi.

“Sẽ không. Ta nói rồi, dù hàng nghìn hàng vạn đóa hoa thu vào tầm mắt, nhưng trong tim ta chỉ có một đóa này mà thôi.” Giang Giác dịu dàng ôm lấy thắt lưng Hoa Nam, ngửi lấy mùi thơm cơ thể của y thoang thoảng trong không khí, dùng ngữ khí mềm mại nói: “Ta từ sớm chỉ thích một mình người, e rằng đã vi phạm đế vương chi đạo. Người như ta, càng thích một ai thì càng không thể để cho người đó biết rõ, bằng không người đó sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Nhưng còn người, nếu ta không biểu hiện ra ngoài thì có lẽ chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đến với nhau.”

“Được rồi.” Đôi mắt đôi mắt thanh khiết của Hoa Nam nhìn thẳng vào Giang Giác, cảm thấy trong đôi mắt kia tựa như có một nguồn suối ấm áp chảy qua, thế nhưng bên trong lại ẩn chứa xoáy nước nguy hiểm. Toàn bộ hồn phách của y giống như đã đắm chìm trong cái bẫy ngọt ngào, cuối cùng nói với Giang Giác: “Chúng ta yêu nhau a.”

Giang Giác thỏa mãn cười rộ lên. Hần cúi đầu xuống, đôi môi nhẹ nhàng tiếp xúc với vành tai Hoa Nam. Hoa Nam co người lại một chút nhưng không cự tuyệt, thế là hần lại tiếp tục hôn lên trán y. Y chu môi ra, nhắm mắt lại. Hần mừng rỡ hôn tiếp, một điểm lại một điểm, hết sức nhu hòa. Khi môi hần chạm đến má y, cảm giác thanh lương hiện lên rõ nét. Hần dừng lại, trầm giọng hỏi: “Người nguyện ý cùng ta nhục lĩnh kết hợp* không? Ta sẽ đưa người đến khoái cảm tiêu hồn thực cốt.”

*nhục lĩnh kết hợp: hòa hợp cả thể xác lẫn tinh thần, nói đơn giản là làm chuyện abc xyz

Hoa Nam mở mắt ra, khóe mắt lẩn lờ mờ mờ đều tràn ngập xấu hổ cùng xấu hổ, nhỏ giọng hỏi: “Có phải giống như bức tranh trong quyển sách kia không?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Giang Giác mang theo ý cười nhìn Hoa Nam chăm chú, trong bóng đêm thoáng hiện lên một tia sáng rực.

“Ta... ta ngại lắm.” Hoa Nam lấy tay che mặt, ngay cả cổ cũng ửng hồng lên.

“Vậy thì nhắm mắt lại, chỉ dùng tâm để cảm nhận.”

Giang Giác kéo đai lưng của Hoa Nam ra, vừa nhanh chóng vừa không mất đi nét ưu nhã mà tháo xuống toàn bộ y phục. Dưới ánh nến lập lòe hiện lên thân thể thiếu niên đẹp tựa hoa sen, da thịt trắng nõn tinh tế láng mịn, vòng eo thon gọn tao nhã, bờ vai thon gầy, phần bụng trơn nhẵn, tựa hồ như chưa hoàn toàn trưởng thành, ngây thơ đến nỗi khiến người khác sinh lòng yêu thương. Giang Giác nhớ lại thể trọng giống như trẻ sơ sinh của y, không dám nằm đè lên người y, chỉ dám nằm sát bên cạnh, ôn nhu vuốt ve. Giang Giác vốn đã quen chuyện phong nguyệt, cho nên dưới sự khiêu khích của hắn, Hoa Nam rất nhanh đã hoàn toàn thoải mái. Bàn tay đặt trên mắt hơi hé mở, y muốn từ trong chút ánh sáng ít ỏi trộm nhìn thật kỹ Giang Giác, thế nhưng lại không cách nào nhìn thấy gương mặt hắn, chỉ biết là hắn đang không ngừng hôn y, lưu luyến nơi cần cổ, xương quai xanh, đầu lưỡi nóng ướt linh hoạt liếm lộng phần lõm xuống bên dưới cổ. Lúc Giang Giác vừa hôn vừa mút, Hoa Nam cứ run rẩy không thôi, tiếng khóc nức nở cùng tiếng rên rỉ trong khoái cảm.

Thế nhưng, nụ hôn của Giang Giác không vì thế mà ngừng lại. Đôi môi của hắn thuận theo đường cong trơn nhẵn, một đường trượt xuống bên dưới, tiến về phần bụng. Hoa Nam cảm thấy toàn bộ cảm giác trên cơ thể đều tập trung tại nơi ấy. Khi Giang Giác khẽ liếm lên rốn y, trong thoáng chốc y đã kịch liệt run rẩy, mặt đỏ bừng như là sắp bốc cháy đến nơi, toàn thân hiện lên một tầng ửng hồng nhàn nhạt.

Giang Giác vẫn không bằng lòng buông tha, tiếp tục hôn đến giữa hai chân Hoa Nam. Lúc hắn ngậm lấy phần thân tinh xảo của y thì khoái cảm cuối cùng cũng theo khóe môi y bật ra. Bản năng cơ thể kích thích y thuận theo sai khiến của dục vọng, từng ngón tay luồn vào tóc hắn, vòng eo trong cơn vui sướng không ngừng di chuyển. Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là rất lâu, có lẽ là rất nhiều, lần đầu tiên trong mười tám năm y tự mình phóng thích.

Dịch thể không nồng đặc lắm phun vào trong miệng Giang Giác, theo khóe môi tràn ra. Giang Giác mang theo nụ cười tà mị đem dịch thể ấy đến cho Hoa Nam, khàn khàn nói: “Người cũng ném thử đi.”

Dịch thể hơi tanh đó vừa tiến vào yết hầu, Hoa Nam đã bất mãn nói nhỏ: “Không thể ăn, người mau nhổ ra đi.”

Giang Giác nghe vậy thì nở nụ cười, hầu kết lay động, mang dịch thể còn vương lại nuốt xuống dưới. Hắn xoa nhẹ điểm hồng hồng nhỏ bé nhô lên trước ngực Hoa Nam, nói: “Sao có thể nhổ ra được, đây chính là tinh hoa của Tiểu Nam nha.”

Hoa Nam run rẩy lấy mái tóc đen óng của chính mình che khuất khuôn mặt, ngượng ngập nói: “Chính người thích ăn đó, không thể trách ta.”

“Không trách người đâu, Tiểu Nam ăn thật ngon.” Tựa hồ để chứng minh lời nói của mình, Giang Giác tìm được một chỗ khác hắn muốn ‘ăn’, ngậm lấy hạt đậu nhỏ màu hồng nhạt trước ngực khẽ cắn mút, sau đó còn liếm lộng xung quanh.

Trong miệng Hoa Nam phát ra thanh âm rên rỉ ngập tràn ***. Y muốn đẩy hắn ra nhưng lại có điểm không nỡ, chỉ biết nhắc nhở không thành tiếng: “Ta không sinh con, không có sữa... Hơn nữa, ta là nam, cho dù sinh con cũng không có...”

Sâu dưới yết hầu Giang Giác phát ra tiếng cười. Cuối cùng, hắn cũng buông tha việc chà đạp điểm đỏ hồng ấy, làm ra điệu bộ chăm chú hỏi: “Vậy nam nhân trong tộc các người sinh con rồi làm sao nuôi dưỡng?”

“Bộ tộc chúng ta có rất ít nam nhân chịu sinh con, chỉ có một số lượng người cực nhỏ nguyện ý mà thôi. Không có sữa mẹ, sau khi sinh thì dứt mật ong.” Hoa Nam dụi dụi đôi mắt đã hiện lên một tầng hơi nước, “Trong bộ tộc, các nam nhân đều vô cùng cao ngạo, không có mấy ai nguyện ý cùng nam nhân khác sinh

con nói dòng. Có vài người bởi vì thấy lang hoàn nhất tộc dần dần suy yếu nên mới chấp nhận, thế nhưng họ vẫn là không cam lòng. Nếu được lựa chọn, bọn họ sẽ không cần hài tử.”

“Như vậy, người có nguyện ý không?” Giang Giác ôn nhu hỏi, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Hoa Nam.

Hoa Nam che miệng ngáp, “Người có con rồi, dù ta nguyện ý hay không cũng không quan hệ gì. Ta muốn đi ngủ, người đừng làm ồn nữa.” Đột nhiên như nghĩ tới cái gì đó, y đặt tay lên ngực Giang Giác, bổ sung: “Sau này không cho phép cùng người khác làm chuyện như vậy.”

“Àn.” Giang Giác thờ ơ đáp ứng, thầm nghĩ có ai dám phóng thích trong miệng hắn, sau đó lại còn không quan tâm hắn đang bị dục vọng dày vò mà ngủ thiếp đi?

Nhẹ nhàng lướt qua ngũ quan xinh xắn của Hoa Nam, trong mắt Giang Giác hiện lên một tia sắc bén không hề che dấu, trầm giọng thì thầm: “Người chỉ có thể là của ta.”

*Ngày thì ôn nhu công, anh Giác còn đáng sợ gấp mấy lần bá đạo công luôn ấy chứ

“Hoa công tử, Hoàng Hậu đang nghỉ ngơi sao?”

“Y trở lại lang hoàn rồi.”

21. Gả Nhầm - Chương 21

Cũng giống như ngày đại hôn, khi Hoa Nam tỉnh lại thì Giang Giác đã đi rồi. Y nửa đêm mới được nằm xuống, lại bị hắn lăn qua lăn lại một hồi, cộng thêm say rượu, khi thức giấc thì mặt trời đã lên cao. Khi còn ở lang hoàn y vẫn thường ngủ nướng, thế nhưng khi vào cung rồi người ta nói Hoàng Hậu mà ngủ nướng sẽ làm mất phong độ quốc mẫu, cho nên y liền nhờ Mai Hương mỗi ngày gọi y dậy sớm, chẳng biết tại sao lần này nàng lại không gọi y.

Sau khi rửa mặt xong y đem chuyện này hỏi Mai Hương, nàng liền đỏ mặt mà nói rằng là do Hoàng Thượng dặn dò. Hoa Nam gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Hoa Văn lại đen mặt nhắc nhở y kéo cao cổ áo lên một chút, y soi gương mới nhận ra khắp quanh cổ đều là dấu hôn, lập tức mặt cũng đỏ bừng lên như hồng mai nở rộ.

Y tối hôm qua chỉ hơi say rượu, có chút choáng váng, đầu óc cũng không linh hoạt, thế nhưng những chuyện xảy ra đều nhớ rất rõ ràng. Giang Giác đã cùng y làm một chuyện, tuy là không quá giống bức tranh trong đông cung đồ, tuy nhiên y biết nó rất thân mật, thân mật đến mức khiến y hiện tại không có mặt mũi nào gặp hắn. Y suy nghĩ một chút, đi đến cạnh án thư cầm bút viết hai hàng chữ, sau đó thì thầm với Hoa Văn mấy câu. Hoa Văn cau chặt lông mày lại, nhưng thấy Hoa Nam mở to đôi mắt mong đợi nhìn mình, rốt cuộc cũng miễn cưỡng gật đầu.

Khi Mai Hương mang theo vài nha hoàn chuẩn bị xong mọi thứ trở về thì đã không thấy bóng dáng Hoa Nam đâu. Cho rằng y đang đùa giỡn với mình, nàng bật cười kêu lên một tiếng: “Hoàng Hậu.” Kêu vài tiếng liền cũng không có ai trả lời, chợt thấy Hoa Văn từ trong tấm điện của Hoàng Hậu đi ra, Mai Hương liền lo lắng hỏi: “Hoa công tử, Hoàng Hậu đang nghỉ ngơi sao?”

“Y trở lại lang hoàn rồi.” Hoa Văn nhàn nhạt trả lời. Thấy Mai Hương sợ đến mức trợn mắt há mồm, hắn liền giải thích thêm: “Hoàng Thượng đã đáp ứng sau ngày sinh nhật sẽ cho phép y về nhà thăm viếng. Người cứ yên tâm đi, Hoàng Thượng sẽ không trách tội người đâu.”

“Nhưng mà...” Mai Hương lộ ra thần sắc lo lắng, “Hoàng Hậu một mình trở về sao?” Quốc mẫu về nhà thăm viếng dĩ nhiên phải có phượng xa, mang theo tùy tùng, rầm rộ trở về, sao có thể không thông báo tiếng nào? Hơn nữa, Hoàng Hậu tâm tính cứ như tiểu hài tử, một mình trở về có thể hay không xảy ra chuyện gì?

“Y sẽ không có việc gì, người yên tâm, khi Hoàng Thượng đến chúng ta sẽ bẩm báo.”

Hoa Văn đã nói rõ như thế, Mai Hương cũng không nhiều lời thêm nữa. Tuy rằng Hoàng Hậu thoát nhìn đơn thuần nhưng cũng không phải không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Lúc này đột nhiên lựa chọn quay về nhà, nhất định là vì sau khi viên phòng xong với Hoàng Thượng thì thấy xấu hổ, không có mặt mũi nào đối mặt với Hoàng Thượng.

Cho nên, khi Giang Giác đi vào Phượng Nghi Cung thì thứ chờ đợi hắn chính là một tờ giấy. Hoa Nam cũng xem như biết giữ phép tắc với hắn, trên mấy là ba loại chữ thảo khác nhau, ghi: ‘Ta về nhà nửa tháng, đừng mong nhớ.’

Giang Giác hỏi Hoa Văn đang đứng một bên đợi hồi đáp: “Từ đây đến lang hoàn, theo tốc độ của Tiểu Nam thì cần bao lâu?”

Hoa Văn cúi đầu đáp: “Hai ngày.”

“Y biết cười mây lướt gió sao?” Giang Giác nhướng mi, khoe môi câu dẫn ra một đường cong yếu ớt.

“Không có, nhưng khinh công của y cũng xem là nhanh như tia chớp.”

“À, người không nhớ nhà sao? Tiểu Nam vì sao không cầu xin cho người cùng trở về?” Giang Giác bạo dạn hỏi.

Hoa Văn thần nhiên trả lời: “Y sợ Hoàng Thượng cho rằng y không quay lại, vì vậy căn dặn tại hạ ở đây giải thích với Hoàng Thượng.”

“Hiếm khi y có lòng như thế.” Trong mắt Giang Giác thoáng lay động một tia thanh thoát vui vẻ, nói với Hoa Văn: “Chờ khi y quay lại, người nếu như nhớ nhà thì cứ về một lần. Người ở trong cung cùng y lâu như thế, thật sự làm khó cho người.”

“Hoàng Thượng quá lời rồi. Tại hạ đã đáp ứng tộc trưởng sẽ hảo hảo chiếu cố Tam công tử, đương nhiên phải thực hiện chức trách của mình.” Ngữ khí của Hoa Văn vẫn bình thản như trước, không vì chuyện có thể về nhà mà mừng rỡ, cũng không vì Hoàng Đế quan tâm mà cảm kích. Hắn gọi Hoa Nam là Tam công tử, tự xưng là tại hạ mà không phải thần, hiển nhiên cũng không xem hoàng tộc là điều gì quá quan trọng. Giang Giác thầm nghĩ Tiểu Nam nói rất đúng, nam tử ở lang hoàn quả nhiên cao ngạo, chẳng những cao ngạo, còn khó tiếp cận nữa, may mắn Tiểu Nam là ngoại lệ.

Giang Giác rời khỏi Phượng Nghi Cung, trên đường đi qua ‘Cửu khúc kiều’ thì gặp được Vương thực nghi dẫn theo Minh Châu đến vấn an Trương quý phi cùng tiểu hoàng tử. Minh Châu từ đằng xa nhìn thấy hắn đã cất giọng giòn tan kêu lên một tiếng “Phụ hoàng!” rồi sau đó mới bay vào ngực hắn.

Giang Giác cúi người ôm lấy nữ nhi, hôn lên má nàng một cái, cười hỏi: “Lại đến thăm tiểu đệ đệ à? Lần này không cho phép nhiều nước bọt lên mặt nó đâu nha.”

“Sẽ không a, phụ hoàng cứ trêu chọc nữ nhi.” Minh Châu làm mặt quỷ với phụ thân.

Vương thực nghi nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Giang Giác, hướng thiên tử phụ quân hành lễ, sau đó mới khẽ trách nữ nhi: “Cũng đã lớn rồi, lại một có chút bộ dáng thực nữ nào.”

Giang Giác xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Châu, phụ họa với Vương thực nghi: “Xem đi, mẹ con cũng nói con không phải là thực nữ, vậy sau này không thể hô to gọi nhỏ mọi người rồi.”

Cái miệng bé xiu của Minh Châu cong lên, không phục nói: “Con không cần làm thực nữ. Cười mà phải giấu đi hai hàm răng thì khó chịu lắm.”

“Con đó nha, chỉ biết tìm cớ ngụy biện.” Vương thực nghi vỗ vỗ lên cái mũi nhỏ của nữ nhi, cười nói: “Mau xuống đi, con nặng như vậy, phụ hoàng ẵm con tay sẽ mỏi lắm.”

Minh Châu ôm cổ phụ thân, làm nũng: “Người ta không đi nữa, muốn phụ hoàng ôm cơ.” Minh Châu năm nay mới năm tuổi, còn quá nhỏ, không cần để ý nam nữ cách biệt. Mà Giang Giác từ trước đến nay cũng rất thân thiết với nàng, liền mặc cho nàng làm nũng.

“Phụ hoàng, Hoàng Hậu có phải cũng rất nhẹ không? Lần trước Hoàng Hậu ngồi trên xích đu, con còn chưa dùng nhiều sức lắm thì đã đẩy Hoàng Hậu lên rất cao rồi.”

Giang Giác nhớ tới thân thể nhẹ bồng của Hoa Nam, không khỏi mỉm cười trả lời: “Đúng vậy. Y có khi còn không nặng bằng con ấy chứ.”

Vương thực nghi ở một bên ngạc nhiên nói: “Vậy không phải là thân nhẹ như yến sao?”

Giang Giác gạt đầu: “Đúng, là thân nhẹ như yến, đáng người như liễu.”

Vương thực nghi cười nói: “Hoàng Hậu thực sự là thiên phú dị bẩm.”

“Không sai.” Ánh mắt Giang Giác lóe lên tia sáng rạng rỡ mang theo nét cười, “Nàng hôm nay búi mái tóc này rất đẹp. Mấy hôm trước phiên bang có dâng cống phẩm là một cặp ngọc trầm lưu quang nhiều màu, nàng cùng Trương quý phi mỗi người một cây a.”

Vương thực nghi hạ thấp người tạ ơn ban thưởng. Minh Châu cũng kéo kéo tay áo phụ thân, mong đợi hỏi: “Hôm nay phụ hoàng tâm tình rất tốt, ban thưởng cho mẫu thân rồi thì cũng phải ban thưởng cho nữ nhi nữa.”

“Sao con biết phụ hoàng tâm tình rất tốt?” Giang Giác thu lại nét cười, bày ra bộ dáng ôn nhu bình tĩnh như thường ngày.

Minh Châu ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt phụ thân mà nói: “Con đương nhiên biết chứ. Hôm nay phụ hoàng hai mắt lấp lánh, sáng rực chói mắt hơn ngày thường nhiều.”

Giang Giác làm bộ trầm tư, nói: “Phải thưởng cho nữ nhi bảo bối cái gì mới tốt đây? Ân, vậy thì thưởng cho con một đĩa bánh phù dung a.”

Bàn tay bé nhỏ của Minh Châu đánh vào ngực phụ thân một cái, phụng phịu nói: “Phụ hoàng xấu quá, biết rõ con không thích bánh phù dung còn cố ý thưởng cho con cái này. Con muốn mật đường mai nhưỡng*, bình thường phụ hoàng cùng mẫu thân cũng không cho con ăn.”

*mật đường mai nhưỡng: tên một loại bánh ngọt.

“Ta đã bái đường thành thân rồi, là người lớn a.” Hoa Nam nghiêng trang nói với ca ca, nghĩ thầm ta còn biết rõ các người lúc bình thường đem cái giường ép tới mức kéo cà kéo kẹt là đang làm gì nữa kia. Khái, Giang Giác cùng với ta đã làm được một nửa rồi, khái khái khái.

“Đã làm phu thê nhiều năm như thế, ta đương nhiên phải cấp cho Nhị ca người một danh phận chứ.”

22. Gả Nhâm - Chương 22

Hoa Nam phong trần vất vả quay về quê hương tựa như tiên cảnh. Lang hoàn thực sự là một nơi rất đẹp, xuyên qua kết giới là một thảo nguyên rộng lớn trải đầy hoa tươi. Nơi đây có thánh đàn, là nơi cử hành những thánh điển trong tộc. Hoa Nam dùng tốc độ nhanh như tia chớp xuyên qua thảo nguyên để tiến vào tiểu đảo nguyên. Tại đây sắc trời xanh lam, nắng vàng rực rỡ, hàng ngàn hàng vạn cây đào cùng sinh trưởng. Kỳ quái nhất chính là những cây đào ở đây hình như không cùng mùa vụ, một nửa đã mọc thành quả chín trĩu nặng, một nửa chỉ mới nở hoa. Hương thơm ngưng đọng lại bên những áng mây tươi đẹp, nhìn từ xa trông như được bao phủ bởi một tầng sương mờ ảo.

Thấp thoáng trong bức tranh tú lệ ấy là bóng dáng hai người đang thong thả dạo bước. Một người xách theo cái giỏ, người còn lại sóng vai đi bên cạnh hẳn cùng trò chuyện, thỉnh thoảng lại chọn một quả đào hái xuống.

“Nhị ca!” Hoa Nam từ đằng xa kêu to lên, thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

“Tiểu Nam.” Nam tử trẻ tuổi đang hái đào nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu nhìn lại, dung nhan tuyệt mỹ hiện ra nét cười thanh nhã. Trong thoáng chốc, hàng vạn cánh hoa đào đang đung đưa trong gió dường như đều thối lui, dưới ánh mặt trời chỉ còn thấy được duy nhất đang gương mặt tươi cười này.

“Nhị ca ngày càng càng xinh đẹp.” Hoa Nam bay vào ngực Hoa Sam, ngửi ngửi mùi hương hoa lan trên cơ thể hần, nội tâm vừa ấm áp vừa có chút chua xót, khịt khịt mũi nói: “Ca ca, ta nhớ ngươi quá.”

Hoa Sam vỗ vỗ lên đầu Hoa Nam, ưu nhã cười: “Không phải nói vị Hoàng đế kia đối xử với ngươi rất tốt ư, sao lại chạy về đây? Còn Tiểu Văn đâu?”

“Tiểu Văn ở lại hoàng cung rồi. Sinh nhật ta, Giang Giác cho phép ta về thăm nhà một chút.” Hoa Nam nắm lấy tay Hoa Sam, sau đó quay sang chào hỏi với người này giờ vẫn đứng bên cạnh cười nhẹ: “Tần ca ca.”

Tần Hoán gật gật đầu, vỗ lên vai y: “Tiểu hoàng hậu của chúng ta về nhà thăm viếng.”

“Các người đều không vào cung thăm ta, ta đành có lòng tốt trở về thăm các người thôi.” Hoa Nam tự ai tự oán liếc mắt nhìn bọn họ, bất mãn nói: “Các người cũng chẳng nhớ đến ta.”

“Ta mà nhớ ngươi thì Nhị ca của ngươi sẽ ghen mất.” Tần Hoán nháy mắt với Hoa Nam. Hoa Sam đứng ở bên cạnh vẫn làm như không thấy, thản nhiên vô cùng.

“Không phải ta không nhớ ngươi. Ta là ca ca, ngươi là đệ đệ, dĩ nhiên là ngươi phải trở về thăm ta.” Hoa Sam sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ, “Mau về nhà thôi, nếu đa nương* biết ngươi về nhất định sẽ rất cao hứng.”

*đa nương: cha, mẹ.

“Àn.” Hoa Nam bước chân nhanh nhẹn, thân ảnh mềm mại chạy về phía trước, ống tay áo màu trắng mỏng trớn hoa cỏ trên mặt đất, mang theo chút mùi hương thơm ngát.

“Y quả thật rất tốt, không có chuyện không ổn như ngươi dự đoán lúc đầu.” Tần Hoán bị bỏ lại phía sau vừa khoát tay lên vai Hoa Sam vừa đưa mắt nhìn theo Hoa Nam.

Hoa Sam lắc đầu, nói khẽ: “Nói vậy là quá sớm. Ta không nghĩ y hiểu được làm sao để yêu một Đế vương.”

“Y là đệ đệ của ngươi, chuyện tình cảm sao lại không học được chứ? Hoa Sam, Tiểu Nam không cần chúng ta quan tâm. Mặc dù bề ngoài của y rất dễ bị nhìn thấu, thế nhưng trong nội tâm thực sự suy nghĩ điều gì thì ngay cả người ca ca như ngươi cũng chưa chắc biết rõ. Y đối với tương lai khẳng định sẽ có tính toán của riêng mình.” Tần Hoán dừng một chút, lộ ra vẻ mặt hồi tưởng, “Không bằng chúng ta đi gặp đệ phu* của ngươi một lần đi.”

Hoa Sam dừng bước, biểu hiện trên mặt không thay đổi, hàng mi đen dày rậm hơi cau lại, ngữ khí không vui không buồn: “Không cần đâu. Ba tuổi xem tám mươi**, hài tử kia từ nhỏ đã có tâm cơ thủ đoạn, hiện tại cũng không có gì khác. Tiểu Nam nói hần đối xử với y rất tốt, nhưng nếu hần thật sự có lòng thì đã cùng Tiểu Nam về bá kiện nhạc phụ nhạc mẫu rồi.” Hoa Sam dừng lại một chút, quay sang tình nhân bên cạnh: “Ngươi nếu muốn ra ngoài thì cứ đi, cuộc đời này ta sẽ không bao giờ rời khỏi lang hoàn lần nữa.”

*đệ phu: em rể.

**Ba tuổi xem tám mươi: nhìn một người lúc nhỏ có thể đoán được sau này khi lớn lên sẽ thế nào. Xem ra ấn tượng về anh Giác trong lòng anh Hoa Sam không tốt lắm.

“Được rồi.” Tần Hoán nhún vai, nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt rất chân thành, “Ngươi nói không cần thì không cần. Nếu ngươi không muốn rời khỏi đây, ta đi một mình cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Về nhà thôi.” Hoa Sam lộ ra nét cười dịu dàng, cùng Tần Hoán mười ngón tay giao nhau.

Đúng với những gì Hoa Nam dự đoán, đại ca và phụ thân vừa nhìn thấy y thì đều rất kinh ngạc tại sao y đột nhiên một mình quay về. Chỉ có mẫu thân là tốt nhất, ôm lấy cổ y vừa ngắm vừa hôn, đôi mắt rưng rưng lệ: “Tiểu bí đỏ, tâm can của nương, con cuối cùng đã về rồi.”

“Nương, con lớn rồi, đừng gọi con là tiểu bí đỏ a.” Hoa Nam thỏa mãn ôm lấy mẫu thân, cảm thấy bà hơi gầy, nhất định là vì nhớ y.

“Mới mười tám tuổi đã xem như người lớn rồi sao?” Mẫu thân nâng mặt y lên dò xét một hồi, rất lâu sau mới hài lòng kết luận: “Vị Hoàng đế kia xem như có chút phép tắc, không đối xử lạnh nhạt với con ta. À, sao hần không cùng con trở về thăm nhạc phụ nhạc mẫu?”

Hoa Nam sắc mặt ửng đỏ, gãi gãi đầu, dùng lý do chính đáng lừa gạt mẫu thân: “Hần là Hoàng đế mà, ngày lo trăm việc, không có thời gian cùng con trở về.”

“Tiểu Nam, đối với người như Giang Giác, chỉ có thể là do hần vô tâm không muốn làm chứ không phải hần không có thời gian làm.” Hoa Sam nhếch môi, “Bất quá, Tiểu Nam của chúng ta với hần chỉ là phu thê hữu danh vô thực, hần có đến đây hay không đối với chúng ta mà nói cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Hoa Nam mấp máy đôi môi nhưng không lên tiếng. Hoa Sam cười hỏi: “Phải vậy không, Tiểu Nam?”

“Àn.” Hoa Nam ậm ừ trả lời.

Mẫu thân kéo tay Hoa Nam lại, đôi mắt xinh đẹp di chuyển, nụ cười đáng yêu vô cùng: “Chuyện tình cảm, nếu như đã không đến thì là không đến. Qua vài chục năm nữa, tiểu bí đỏ của chúng ta sẽ tìm được người yêu khác, khi đó chúng ta lại được gặp nhi tể*.”

*nhi tể: con rể hoặc con dâu (nếu em Nam lấy vợ)

Mọi người cũng theo đó mà phụ họa. Thế nhưng Hoa Nam thì trong lòng buồn bã, nét mặt lộ rõ vẻ không hài lòng, không muốn nghe thêm nữa. Lúc trước mọi người không đồng ý để y tiến cung, mặc dù lúc này đã biết rõ y không tệ nhưng vẫn hy vọng có một ngày y rời khỏi hoàng cung. Chính là, vừa nghĩ đến việc rời khỏi Giang Giác thì lòng y đã đau ê ẩm. Hai năm trước rời khỏi Giang Minh, một mình quay về lang hoàn y cũng không khó chịu như thế.

“Tiểu Nam, sao ngươi mất hứng vậy? Chúng ta nói sai cái gì rồi sao?” Đại ca Hoa Thư hỏi.

“Người một nhà chúng ta ở cùng một chỗ náo nhiệt như thế, nghĩ đến ta rời khỏi các người đã lâu, có chút thương cảm.” Hoa Nam dùng nét mặt ngây thơ mà nói bừa như thế.

“Tiểu bí đỏ vậy mà cũng biết thương cảm rồi.” Hoa mẫu tấm tắc khen, nắm lấy tay nhi tử mà đưa ra một đề nghị kỳ lạ: “Vậy trước tiên đừng hồi cung nữa, ở lại nhà mình chờ Nhị ca của con thành thân đi.”

“Nương.” Hoa Nam bất đắc dĩ kêu lên một tiếng, bĩu môi nói: “Nhị ca phải mười năm nữa mới thành thân. Nếu nửa tháng sau con không quay về Tiểu Văn nhất định mắng chết con.”

“Sai rồi, tại hạ bất tài trải qua nhiều năm kiên nhẫn thuyết phục, Thái Sơn đại nhân* cùng Lục đại trưởng lão cuối cùng đã sửa lại ‘Hôn luật’ ở lang hoàn các người. Nam tử năm mươi lăm tuổi có thể lập gia đình, nữ tử năm mươi.” Tần Hoán vui vẻ nói cười: “Người chỉ cần đợi năm năm nữa thôi.”

*Thái Sơn đại nhân: cha vợ ý ^^

“Tần ca ca, người cùng Nhị đã có cuộc sống như phu thê rồi, dù có thành thân hay không cũng đâu có gì khác biệt.” Hoa Nam liếc xéo Tần Hoán.

Hoa Sam trừng mắt với đệ đệ, nói: “Nói năng không kiêng nể gì hết. Chuyện của người lớn, không được xen vào.”

“Ta đã báai đường thành thân rồi, là người lớn a.” Hoa Nam nghiêng trang nói với ca ca, nghĩ thầm ta còn biết rõ các người lúc bình thường đem cái giường ép tới mức kéo cà kéo kẹt là đang làm gì nữa kia. Khái, Giang Giác cùng với ta đã làm được một nửa rồi, khái khái khái.

“Đã làm phu thê nhiều năm như thế, ta đương nhiên phải cấp cho Nhị ca người một danh phận chứ.” Có người so với Hoa Nam càng nói năng không kiêng nể chút nào. Và người này lập tức nhận được cái nhìn khinh thường.

“Thật không nghĩ tới trong ba hài tử của chúng ta thì tiểu bí đỏ lại là người đầu tiên thành thân.” Hoa mẫu có chút xúc động, “Mà không chỉ thành thân, đối tượng còn là người phàm.”

“Long có số mệnh của long. Đây đã là số mệnh của tiểu bí đỏ rồi.” Hoa phụ ánh mắt yêu thương ầm ập nhìn nhi tử, “Mệnh của nó khác với Thư nhi cùng Sam Sam.”

“Sao lại khác?” Sáu người trầm miệng một lời hỏi.

Trên mặt Hoa phụ hiện ra biểu tình ‘Các người thật ngốc’, nói: “Mệnh quốc mẫu a. Dưới một người trên vạn người, là cực hạn tôn vinh của thế gian.”

Hoa Thư cùng Hoa Sam đều cười, nhưng có thể thấy được trong mắt họ đều là tiếc hận. Bọn họ tuyệt không hề cảm thấy đệ đệ may mắn. Chỗ thâm cung trùng trùng điệp điệp, Tiểu Nam nếu không có người thật lòng yêu thương thì làm sao trải qua thời gian mấy chục năm? Cho dù y có thích vị trượng phu trên danh nghĩa kia đi nữa, y cũng không có tâm cơ cùng thủ đoạn để cùng đám nữ nhân chuyên ý quyền cậy thế mà tranh giành trượng phu. Hơn nữa, y vốn không bao giờ nghĩ đến việc tranh giành cùng một đám nữ nhân. Đệ đệ của bọn họ vốn là một hài tử thuần khiết thiện lương a.

“Nhị ca, người có nguyện ý vì Tần đại ca sinh hài tử không?”

“Ta yêu hắn không phải là giả, thế nhưng thật sự thì không đến mức cam tâm vì hắn sinh con dưỡng cái.”

23. Gả Nhầm - Chương 23

Bầu trời đêm xuân đầy sao cùng vành trăng lưỡi liềm ẩn khuất. Hoa Nam ở trong nhà mở cửa sổ ra, nhìn về tòa trúc lâu cách đó không xa, tự hỏi tiểu lâu của Nhị ca có phải lại đang giảng kết giới? Tối qua, y ôm theo mền gối muốn ngủ cùng Nhị ca để tâm tình suốt đêm, khi đến bên ngoài trúc lâu mới phát hiện có kết giới. Y tràn ngập kiên trì lần hiếu kỳ đột phá kết giới tiến vào, vừa đi vừa nghi hoặc tại sao có người ở bên ngoài phá giải kết giới mà Nhị ca lại không quan tâm. Mới vừa đi đến dưới trúc lâu thì lại nghe thấy thanh âm cái giường trúc kêu cào cào kéo kẹt, giống hết nhiều năm về trước, còn có tiếng rên rỉ vừa thống khổ vừa khoái hoạt của Nhị ca cùng tiếng thở dốc ô ô của Tần Hoán vốn dĩ không bao giờ đứng đắn. Hoa Nam nhớ đến bức tranh trong đông cung đồ, lập tức mặt đỏ tim đập. Cái loại sự tình này khi còn bé y cũng từng gặp qua, nhưng lúc ấy y lại không rõ bọn họ đang làm gì, cho nên không đi vào mà ở bên ngoài la ầm ĩ: “Nhị ca, Nhị ca, người xảy ra chuyện gì?”

* Cứ tưởng tượng nét mặt của 2 anh khi đang xxx mà bị em Nam làm kỳ đà cản mũi, la um sùm lên phá đám... =)))

Hôm nay y đã trưởng thành, đã có kiến thức rồi, đương nhiên sẽ không có chuyện không hiểu phong tình mà quấy rầy chuyện tốt của người ta, thế là mang theo xấu hổ bỏ đi. Nhị ca đang bận, y từ đó suy ra tiếp đại ca lần phụ thân nhất định cũng không rảnh rỗi, cho nên tự giác quay về tiểu trúc lâu của mình. Hiện tại y đã hiểu tại sao lúc y còn nhỏ, các ca ca đều có trúc lâu của riêng mình, sau khi y lớn một chút phụ thân cũng muốn y ra ở riêng. Hóa ra, hóa ra bọn họ muốn làm loại chuyện không thuần khiết, sợ bị y bắt gặp.

Trong khi Hoa Nam còn đang miên mẫn suy nghĩ thì bỗng nhìn thấy một thân ảnh mặc y phục màu trắng đứng dưới tiểu lâu của mình. Người vừa đến dung mạo xinh đẹp, thoáng nhìn tựa như tiên nhân, khí phách thông dong, tuyệt thế tạo nhã. Trăng sáng cùng gió, trúc – mọi phong cảnh xung quanh càng làm nổi bật thêm phong thái hắn. Ngoại trừ Hoa Sam thì còn có thể là ai?

Hoa Sam gõ nhẹ lên cánh cửa trúc, Hoa Nam vội vàng chạy xuống mở cửa, khi nhìn thấy hắn thì mỉm cười rạng rỡ: “Nhị ca, sao lúc này người lại rảnh rỗi đến thăm tiểu đệ?”

Khuôn mặt câu hồn đoạt phách của Hoa Sam thoáng đỏ lên, có chút lúng túng nói: “Tối hôm qua là người xông vào kết giới của ta?”

“Àn, ta muốn đến tìm người trò chuyện, thế nhưng các người lại bận.” Hoa Nam biểu tình hồn nhiên, hai mắt trong sáng vô cùng.

Hoa Sam lần đầu tiên đối với biểu tình này của y nói không nên lời.

“Nhị ca, làm loại chuyện đó có phải rất sướng khoái không?” Hoa Nam hiếu kỳ hỏi. Giang Giác cùng y chưa làm hết, tuy nhiên y vẫn sung sướng như bay trên mây, nếu làm toàn bộ thì sẽ thế nào nhỉ?

Hoa Sam ho nhẹ vài tiếng, cũng không dạy bảo y, chỉ nói: “Đúng vậy, khi người lớn lên sẽ biết. Bây giờ người còn nhỏ, đừng tìm người để thử, đối với chuyện tu hành của người không có lợi đâu.”

“Ân.” Hoa Nam ngoan ngoãn gật đầu.

“Người thích Giang Giác?” Hoa Sam chỉ thoáng chớp đã khôi phục lại vẻ thông dong trang nhã ngày thường, không nhanh không chậm hỏi đệ đệ.

Hoa Nam chớp chớp mắt, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Hoa Sam nhìn y, có chút đau lòng, sờ lên gò má trơn nhẵn thanh lương của y, nói: “Phong lưu nhất chính là bậc Đế vương. Người là hài tử trong sáng không hề nhiễm bẩn, làm sao có thể tiếp nhận phong lưu đa tình của hần? Người yêu hần chính là nguồn gốc đau khổ, Nhị ca không muốn nhìn người thương tâm thống khổ đâu.”

“Nhị ca.” Hoa Nam gọi y, con người trắng đen rõ ràng như dòng lưu thủy thánh khiết lay động lòng người, “Người như Tần đại ca cũng có thể vì người mà ẩn cư tị thế, tại sao Giang Giác không thể vì ta mà thu lại phóng túng, toàn tâm toàn ý yêu thích một mình ta chứ? Ta là đệ đệ của người, ít nhất cũng có một nửa mệnh lực của người a.”

Hoa Sam bị y chọc đến bật cười, ánh mắt hơi chuyển, lại hỏi tiếp: “Hần không biết người có dị năng gì à?”

Hoa Nam khoe môi khẽ nhếch, trả lời: “Không biết. Bọn họ đều cho rằng ta từ nhỏ trên người có hương thơm, còn biết thêm chút tiểu xảo của hài tử thôi.”

Hoa Sam nhìn y chăm chúm ánh mắt vừa ôn nhu vừa ẩn chứa lo lắng: “Nhớ kỹ, không được để cho bất cứ ai trong cung biết. Nếu không, dị năng của người sẽ trở thành thứ vũ khí sắc bén thương tổn người.”

Hoa Nam thấy huynh trưởng nói nghiêm túc như thế liền nhu thuận gật đầu: “Ta biết rồi, ta tuyệt đối không nói cho người khác biết. Bất quá, ta tin tưởng Giang Giác, dù hần biết cũng sẽ không lợi dụng ta làm điều gì khác.”

Hoa Sam thản nhiên nói: “Không, trên đời này khó lường nhất chính là lòng dạ con người. Có lẽ giờ khắc này hần đối với người quan tâm ôn nhu che chở, nhưng sau một khắc lại đem lưỡi dao sắc cắm vào ngực người. Không phải ca ca nói người không được tin bất cứ kẻ nào bên ngoài, ta chỉ hy vọng người giữ lấy con đường sống bảo vệ chính mình.”

Hoa Nam ôm ngực. Nghĩ đến nếu như lời Hoa Sam nói có một ngày đột nhiên trở thành sự thật, tim y lại hiện lên cảm giác đau đớn.

Hoa Sam nhẹ giọng nói: “Ta biết rõ người là một hài tử thông minh, từ trước đến nay vẫn bảo vệ bản thân mình rất tốt. Tuy nhiên, hiện tại người đã động tâm rồi. Nếu người người yêu mến là người bình thường thì không sao, thế nhưng người người yêu mến lại chính là Hoàng Đế, là loại người sử dụng thủ đoạn như một kiểu ma thuật. Cho nên nếu người càng thích hần thì càng phải biểu hiện thật lạnh nhạt. Người thông minh như hần tâm tư sắc sảo, trời mới biết hần sẽ lợi dụng tình yêu say đắm của người để làm ra loại chuyện gì. Người phải biết rằng, tổ tiên chúng ta cầu phúc cho Giang gia đoạt được giang sơn, bọn họ lại cho rằng chúng ta có thể cầu phúc cho bọn họ mở rộng lãnh thổ này hơn nữa. Vì thế khi hần tiếp cận người, lấy lòng người, bày tỏ tình cảm với người, người phải cảnh giác cao độ, phán đoán tình huống, chân tình mang theo mục đích chính là thứ tổn thương người khác nhất.”

“Người nói phức tạp quá à.” Hoa Nam xoa xoa trán, “Ta hồ đồ mất thôi. Giang Giác rất tốt, hần có niềm kiêu ngạo của hần, sẽ không lợi dụng ta để đạt thành tâm nguyện của hần đâu.”

“Hy vọng là vậy.” Lời nói Hoa Sam mang theo ẩn ý sâu xa, “Vận mệnh nằm trong tay chúng ta. Tiểu Nam, nếu như người không thể ở trong hoàng cung nữa thì cứ quay về đây, bất cứ ai cũng sẽ không trách người.”

“Ân.” Hoa Nam kinh ngạc gật đầu, rồi đột nhiên hỏi: “Nhị ca, người có nguyện ý vì Tần đại ca sinh hài tử không?”

Hoa Sam nhíu mày: “Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?” Hần nghĩ nghĩ, thản nhiên trả lời: “Ta yêu hần không phải là giả, thế nhưng thật sự thì không đến mức cam tâm vì hần sinh con dưỡng cái. Huống hồ,

chân thân của ta đã hủy, ngày hôm nay thân thể này có thể mang linh thai hay không cũng không thể nào nói chính xác.”

“Nếu người có hài tử người cũng không muốn ư? Vậy không phải quá tàn nhẫn sao?” Hoa Nam chu môi, biểu tình ngậy thơ đáng yêu.

“Ta không có hài tử.” Hoa Sam đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, hoảng hốt nắm lấy tay trái Hoa Nam, “Không phải người đã...”

Thấy trong lòng bàn tay trắng nõn của Hoa Nam chỉ có vài đường vân huyết sắc rõ ràng, Hoa Sam mới nhẹ nhàng thả ra, giọng oán trách: “Tự nhiên hỏi ta mấy vấn đề ngoài lẽ thể này, hại ta hiểu lầm, thiếu chút nữa bị hù chết.”

Hoa Nam cười hắc hắc: “Ta mới mười tám tuổi, sao có khả năng được? Nhị ca, người suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Hoa Sam cười mắng: “Đúng nha, cái tên đầu đu đủ người thì phải thay đổi vừa chậm vừa chắc*.”

*Câu này không hiểu, phang bừa a >.< hoa=“ nam=“ giả=“ bộ=“ tức=“ giận=“ muốn=“ đánh=“ ca=“ ca,=“ liên=“ bị=“ hoa=“ sam=“ bắt=“ lấy=“ cổ=“ tay,=“ gõ=“ lên=“ đầu=“ y=“ một=“ cái:=“ “cũng=“ không=“ còn=“ sớm=“ nữa,=“ người=“ đi=“ ngủ=“ đi.=“ khi=“ hoa=“ sam=“ đã=“ xoay=“ người=“ rồi=“ đi,=“ hoa=“ nam=“ lại=“ xuyên=“ qua=“ cửa=“ sổ=“ ngắm=“ ánh=“ trăng=“ bạc=“ nơi=“ chân=“ trời=“ xa=“ xôi.=“ những=“ đêm=“ trăng=“ ở=“ lang=“ hoàn=“ luôn=“ yên=“ tĩnh=“ tịch=“ liêu,=“ khiến=“ cho=“ y=“ cảm=“ thấy=“ cô=“ đơn.=“ y=“ đã=“ từng=“ ở=“ dưới=“ trăng=“ cầu=“ nguyện,=“ hy=“ vọng=“ có=“ thể=“ may=“ mắn=“ như=“ đại=“ ca,=“ nhị=“ ca.=“ hôm=“ nay,=“ y=“ rớt=“ cuộc=“ đã=“ tìm=“ thấy=“ tình=“ cảm=“ chân=“ thành,=“ thể=“ nhưng=“ những=“ lời=“ nhị=“ ca=“ nói=“ khiến=“ y=“ đành=“ đành=“ lòng=“ lại=“ y=“ phải=“ cần=“ thận=“ với=“ vị=“ đế=“ vương=“ ôn=“ nhu=“ hòa=“ nhã=“ kia=“ sao?=“ ai...=“ y=“ chỉ=“ muốn=“ đơn=“ giản=“ như=“ mọi=“ người,=“ dùng=“ tình=“ cảm=“ đơn=“ thuần=“ thành=“ khẩn=“ biểu=“ đạt=“ ra=“ mà=“ không=“ ảnh=“ hưởng=“ đến=“ toàn=“ cục=“ thôi,=“ còn=“ lại=“ bản=“ lĩnh=“ gì=“ y=“ cũng=“ không=“ có,=“ y=“ nên=“ làm=“ sao=“ mới=“ có=“ thể=“ nhìn=“ thấu=“ tâm=“ của=“ con=“ người=“ chí=“ cao=“ vô=“ thượng=“ ấy?=“ “cùng=“ ta=“ cho=“ đến=“ chết.=“ cho=“ dù=“ ngày=“ sau=“ ta=“ da=“ nhân=“ tóc=“ bạc=“ còn=“ người=“ vẫn=“ hào=“ hoa=“ phong=“ nhã=“ như=“ thiếu=“ niên,=“ cũng=“ không=“ cho=“ phép=“ ghét=“ bỏ=“ ta,=“ rồi=“ khỏi=“ ta,=“ trừ=“ khi=“ ta=“ chết.=“ “ca=“ ca,=“ ta=“ đáp=“ ứng=“>

24. Gả Nhầm - Chương 24

Hoa Nam ở lang hoàn mười ngày, lúc rời đi mẫu thân gặt lệ lưu luyến không rời, dặn dò kỹ lưỡng: “Tiểu bí đỏ, nếu ở trong cung không quen thì cứ bỏ vị Hoàng đế kia mà trở về a. Không cần làm Hoàng Hậu vợ vắn gì gì hết, trở về làm tâm can bảo bối của nương.”

Hoa Nam dờ khóc dờ cười, mẫu thân đã là mẹ của ba hài tử rồi, thể nhưng tướng mạo thậm chí đến ngôn ngữ cũng không khác gì tiểu cô nương. Bọn họ một nhà bảy người, người đơn thuần ngay thẳng nhất có lẽ là mẫu thân. Nàng có thể sinh ra những hài tử trầm ổn như Đại ca, thông tuệ như Nhị ca, thật sự là kỳ tích.

Bỏ vị hoàng đế kia? Sao có khả năng chứ? Sống trong hoàng cung gần nửa năm, y đã hiểu rõ hoàng quyền chí cao vô thượng, nếu y bỏ Giang Giác không phải là đã cho một cái tát vào chí tôn sao? Giang Giác mà không đem y bóp chết mới là lạ. Hơn nữa, y cũng không muốn bỏ Giang Giác. Đời người ngắn ngủi, cần phải ồn ào từ mâu thuẫn đến chứng minh trên đời không có gì là hoàn hảo? Y tình nguyện tin tưởng lời bày tỏ của Giang Giác là thật.

Y đã rời đi nhiều ngày như thế, hắn làm sao ăn nói với mọi người về tung tích của Hoàng Hậu? Tuy nói là đã có sự cho phép của hắn, nhưng y không nói tiếng nào đã trở về nhà thì đúng là không thể không chịu trách nhiệm. Vì thế, Hoa Nam đã dùng tốc độ còn nhanh hơn khi về nhà mà quay lại hoàng cung.

Vừa bước vào Phượng Nghi Cung, một đám người hầu đã vội vàng nghênh đón hành lễ. Không thấy Hoa Văn đầu, Hoa Nam liền hỏi Mai Hương.

Mai Hương trả lời: “Hoa công tử được Thái hậu mời đi nghiên cứu thuật dưỡng sinh rồi.”

Hoa Nam gật đầu, chuẩn bị bước vào trong điện đã nghe Mai Hương kêu một tiếng “Hoàng Hậu.”

Hoa Nam quay đầu lại, Mai Hương do dự bước đến gần, nói: “Bệ hạ đang ở trong điện. Người rời đi nửa tháng, bệ hạ mỗi đêm đều ở trên phượng sàng ngủ một mình.”

Hoa Nam đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo thì hai gò má trắng nõn cũng nhuộm một tầng đỏ ửng, vừa ngượng ngùng vừa cấp bách chạy vào trong điện.

Trong điện, chỉ tôn thiên tử đang mặc thường phục ngồi đó. Ngẩng mặt lên nhìn thấy Hoa Nam, Giang Giác cũng không kinh ngạc, chỉ theo thói quen cất giọng nói ôn nhã: “Mười lăm ngày, không hơn không kém.”

“Đúng vậy, ta đã tính toán thời gian, một ngày cũng không dám ở lâu hơn, nếu không sợ là sẽ phạm tội khi quân.” Hoa Nam nháy nháy mắt với Giang Giác, vừa bước đến gần đã bị hắn một phen kéo vào trong ngực.

Động tác của Giang Giác không thể tính là ôn nhu, thế nhưng ánh mắt lại ôn nhu đến mức có thể chảy ra nước.

“Tiểu Nam.” Đế vương gọi Hoàng Hậu của mình, thanh âm mềm mại tựa như một đám mây giữa bầu trời đêm. Thế nhưng, đám mây này lại bao bọc, nhấn chìm trái tim Hoa Nam, tạo nên tầng tầng rung động.

“Sao ngươi lại ngồi đây? Quốc gia của ngươi không có chuyện gì cần xử lý ư? Hay là, ta một mình về nhà đã gây ra phiền phức cho ngươi, vì thế ngươi mới canh giữ ở đây chờ bắt ta rồi hảo hảo xử phạt?” Hoa Nam ngồi trên đùi hắn hỏi, ngữ khí chăm chú nghiêm túc, trên mặt lại tươi cười dịu dàng.

Giang Giác im lặng cười cười, khẽ vuốt ve nếp nhăn trên mặt y khi cười. Lúc chạm đến khóe môi đang khẽ nhếch, hắn cố lưu luyến mãi không rời, cuối cùng đặt một nụ hôn lên môi y. Hoa Nam còn cho là hắn muốn hôn sâu, thế nhưng hắn lại hơi chạm vào một chút. Nhìn đôi mắt hoang mang của y, hắn đùa giỡn hỏi: “Đây là ánh mắt gì thế? Có phải ngại không đủ không?”

Hoa Nam che miệng lại, liếc xéo hắn một cái, không thèm để ý đến hắn nữa.

Giang Giác ôm y thật chặt, thấp giọng nói: “Tại sao trước khi đi không thương lượng với ta? Ta cũng muốn cùng ngươi về lang hoàn bãi kiến nhạc phụ nhạc mẫu. Hơn nữa, cùng ngươi trở về thì ta có thể miễn nỗi khổ tương tư.”

Hoa Nam có chút cảm động, tuy nhiên ngoài miệng lại nói: “Cứ hoa ngôn xảo ngữ. Ta không phải nữ hài tử, không thích nghe mấy câu này đâu.”

Giang Giác nhìn sâu vào mắt Hoa Nam, trầm thanh nói: “Không có nữ nhân nào đáng giá để ta hoa ngôn xảo ngữ.”

Hoa Nam trề môi ra. Với thân phận của Giang Giác, quả thật không cần lấy lòng bất cứ ai.

“Mãi mãi ở bên cạnh ta, không bao giờ rời đi nữa, được không?” Giang Giác hôn lên môi Hoa Nam, nửa đùa nửa thương lượng.

Hoa Nam lặng yên một lát, sau đó đáp ứng hắn: “Ta ở cùng ngươi đến già.”

“Cùng ta cho đến chết. Cho dù ngày sau ta da nhăn tóc bạc còn ngươi vẫn hào hoa phong nhã như thiếu niên, cũng không cho phép ghét bỏ ta, rời khỏi ta, trừ khi ta chết.” Giang Giác khẽ nâng cằm y lên, cùng y mặt đối mặt. Trong mắt hắn ẩn chứa một tia tiểu ý, bá đạo cùng nhuệ khí khiến cho con ngươi càng thêm sâu thẳm.

Hoa Nam nghiêng đầu nhìn Giang Giác, vừa nghe hắn nói đến chữ chết thì trong lòng khẽ run lên một chút. Đối với lang hoàn nhất tộc mà nói, mười tám tuổi chính là điểm khởi đầu cho cuộc đời tươi đẹp, căn bản

thì chưa từng nghĩ đến cái chết. Thế nhưng, Giang Giác đột nhiên nói như thế khiến y cảm thấy giữa hai người có sự chênh lệch, cuối cùng cũng sẽ có một ngày cái chết chia cắt bọn họ.

“Ca ca, ta đáp ứng ngươi.” Hoa Nam ôm lấy cổ hần, “Bất quá, sau này đừng ở trước mặt ta mà nói chữ ‘chết’ nữa. Ta cảm thấy rất kinh khủng.”

Giang Giác vỗ vỗ đầu Hoa Nam. Khuôn mặt nhỏ nhắn phiền muộn của y như ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mắt hần, thậm chí còn len sâu vào bên trong soi sáng trái tim của hần, khiến hần cảm thấy toàn thân ấm áp. Hôn nhẹ lên cánh môi thanh lương của y, hần nói: “Có ngươi, ta cũng không sợ chết. Tiểu Nam không cần sợ.”

“Ta không sợ.” Hoa Nam chớp chớp đôi mắt đen láy, “Nghe nói lúc ta rời đi, ngươi đều ngủ lại đây?”

“Đúng vậy, bất quá ngủ một mình rất cô đơn, thật tốt là ngươi đã trở lại.” Giang Giác nhướng mày, bàn tay đặt trên hông Hoa Nam di chuyển đến cổ áo rồi trượt vào trong nội y, dùng lòng bàn tay ma sát điểm nhô lên trước ngực.

“Đây đang là ban ngày mà, ngươi không thể hoang đường như vậy.” Khuôn mặt tú tuyệt của Hoa Nam ửng đỏ thẹn thùng, lấy tay chặn lại bàn tay to lớn không an phận của Giang Giác.

“Ý của Hoàng Hậu là chờ đến tối thì có thể?” Giang Giác mỉm cười, ngón tay đảo quanh thắt lưng y.

“Ban ngày cởi quần áo sẽ thấy rất khó xử.” Hoa Nam rũ mi xuống, giấu đi vẻ xấu hổ nơi đáy mắt.

Giang Giác cắn vào cổ Hoa Nam một ngụm, ánh mắt vốn ôn nhuận như ngọc giờ phút này ngập tràn ***. Hần dùng ngữ khí mập mờ nói: “Vậy thì buổi tối cởi sạch quần áo làm, còn ban ngày mặc quần áo làm.”

“Ta... ta...” Hoa Nam muốn cự tuyệt, thế nhưng nhớ lại cảm giác khoái hoạt đêm đó thì có chút chần chờ.

“Thử xem nhé. Chúng ta là vợ chồng, đương nhiên phải làm rồi, đây là chuyện vui sướng nhất trên đời mà. Ngươi còn nhớ rõ đêm đó, đúng không?” Nhìn bộ dáng ngây thơ của Hoa Nam, Giang Giác lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình hèn hạ, đi dụ dỗ một hài tử không hiểu sự đời cùng hần hoan ái. Bất quá, ai kêu Hoa Nam là Hoàng Hậu chứ? Ai kêu hần đã tìm được người hần yêu thích? Sau khi đã chinh phục được tâm hồn, kế tiếp hần muốn có được vui sướng về thể xác thì cũng đâu có gì đáng bị chỉ trích, phải không?

“Làm giống như đêm đó ư?” Hoa Nam mang theo hiếu kỳ cùng hứng thú hỏi Giang Giác. Y tin hần, mặc dù biết rõ Giang Giác đang dụ dỗ mình, y cũng tin tưởng hần thật sự sẽ khiến y khoái hoạt, có chút ngượng ngùng.

“Ân, lần này cũng chỉ dùng tay sờ sờ, được không?” Giang Giác đặt lòng bàn tay lên điểm nhô lên trước ngực Hoa Nam, dùng sức ấn một cái.

“...Được rồi, bất quá nếu ta không thích thì ngươi phải ngừng lại đó.”

Giang Giác vốn dĩ quen chuyện phong nguyệt, kỹ xảo vuốt ve của hần đương nhiên Hoa Nam không thể có chuyện không thích. Khi y phóng thích trong tay hần thì nửa thân dưới đã hoàn toàn trần trụi, quần kéo xuống đến tận mắt cá chân, vạt áo mở rộng lộ ra hai khóa hồng đào đỏ ửng đến sung huyết. Trong cơn khoái cảm cực độ, y cũng chẳng có dư thừa tâm tư mà thẹn thùng, lại càng không biết được hần tháo thắt lưng của y ra lúc nào.

Giang Giác xoay Hoa Nam ánh mắt đã mông lung mơ màng lại, tựa vào thưa án, kéo vạt áo của y lên cao, lộ ra tấm lưng tinh tế cùng đôi cánh mông xinh đẹp. Giang Giác tách hai chân Hoa Nam ra, dùng đầu ngón tay khẽ lướt qua điểm đỏ hồng giữa hai mông, nhẹ nhàng sờ vào nếp nhăn trước cửa tiểu huyết. Nơi bí ẩn bị người khác đụng chạm, Hoa Nam lập tức muốn khép hai chân lại, ngăn cản sự xâm lấn của Giang Giác, thế nhưng hần đã nhanh hơn một bước, đem ngón trở cắm vào trung tâm hoa hạnh.

“Đau, ngươi nói chỉ sờ thôi mà.” Hoa Nam ủy khuất kháng nghị, quay đầu lại, hai mắt đã rưng rưng ngấn lệ.

Giang Giác nuốt nước miếng, khàn khàn nói: “Ngoan, chờ ngươi thích ứng thì sẽ không đau nữa.”

“Ta hiện tại không muốn thích ứng gì hết, ngươi ngừng đi.” Hoa Nam cắn cắn môi dưới, sóng mắt mang theo ý oán hận vừa chuyển, nội tâm Giang Giác liền dấy lên rung động, cảm giác như có một cổ nhiệt lưu

từ trong bụng đang không ngừng tuôn trào, chỉ hận không thể dùng bộ vị đã trưởng to đến phát đau thay thế ngón tay, đem Hoa Nam đặt dưới thân mà bừa bãi yêu thương.

“Không phải đã bảo người ngừng lại, bảo người rút ra sao?” Hoa Nam bất mãn trừng mắt, “Nhanh lên, bằng không sau này ta sẽ không chơi với người.”

Giang Giác cắn răng tuân theo ý chỉ của thái tọa đại nhân, oán hận nghĩ đêm nay nhất định sẽ bắt người làm người của ta.

Hoa Nam xoay người đi, cả quần áo còn chưa kịp mặc. Liếc mắt nhìn thứ giữa hai chân Giang Giác, y nhanh chóng đưa bàn tay nhỏ bé ra so sánh một chút, kinh ngạc phát hiện ra cây gậy sắt đó đã thô to ngoài sức tưởng tượng của y rồi. Thế là, y vừa kéo quần vừa chạy, kêu lên: “Ta không chơi với người đâu, ta sợ đau.” Một ngón tay đã đau như vậy rồi, huống chi là thứ đó lúc này so với ngón tay không biết còn thô to hơn gấp bao nhiêu lần. Y đã xem qua đông cung đồ, biết rõ cuối cùng Giang Giác nhất định sẽ dùng thứ giữa hai chân tiến vào bên trong y, cảm giác thật đáng sợ. Cho dù hắn có tức giận thì y cũng không chơi với hắn. Khiến một đứa bé phải chịu nỗi khổ oan ái chính là tội nghiệt, Hoa Nam vì chính mình giải thích.

Giang Giác vừa bực mình vừa buồn cười, lớn tiếng nhắc nhở: “Chạy chậm một chút, coi chừng trượt chân a.”

“Thuộc về nhau là dùng đau đớn để chứng minh?”

“Không đâu, ta sẽ khiến người khoái hoạt mà. Rất nhanh, rất nhanh sẽ có thôi.”

25. Gả Nhầm - Chương 25

Thanh âm của Giang Giác, Mai Hương ở bên ngoài điện nghe được rất rõ ràng, thầm nghĩ Hoàng Thượng từ trước đến giờ luôn là khuôn mặt tươi cười từ tốn thản nhiên, thất tình lục dục lại càng không lộ ra ngoài, thế nhưng khi ở cùng Hoàng Hậu lại có điểm khác biệt. Đây là âm điệu vui sướng xuất phát từ nội tâm này, nụ cười trong sáng khó mà bắt gặp khi ở cùng người khác. Nàng nghĩ, Hoàng Thượng là thật tâm yêu thương Hoàng Hậu, không phải bởi vì Hoàng Hậu có dung mạo tuyệt thế, cũng không phải bởi vì y sinh ra trong dòng tộc cao quý, mà bởi vì linh hồn y so với bất cứ ai đều tinh khiết hơn, khi ở cùng y sẽ vô cùng thoải mái vui vẻ. Điểm ấy, Mai Hương đã thấu hiểu tận đáy lòng, thấu hiểu sâu sắc. Nàng tuy là nhất đẳng cung nữ, nhưng rốt cuộc vẫn là nô tỳ, thế nhưng Hoa Nam lại cự tuyệt xem nàng như hạ nhân. Nàng nhớ rõ, lần đầu tiên dùng cơm ở Phượng Nghi Cung, y thậm chí còn yêu cầu tất cả cung thị ngồi xuống cùng dùng bữa. Y không phải không hiểu quy củ, mà vốn dĩ trong ý niệm của y, tất cả mọi người đều ngang hàng với nhau.

Lúc này, trong điện lại truyền đến thanh âm của Hoa Nam: “Không chạy người sẽ khi dễ ta.”

Mai Hương mỉm cười, dẫn theo cung nhân lùi xa khỏi cửa hơn chút nữa.

Giang Giác thấy y cười mỉm, ngữ khí tự oán tự trách, khờ dại ngây thơ mang theo một tia quyến rũ, liền nhìn không được tiến đến gần y, mập mờ trêu chọc: “Tiểu Nam, người có biết phượng sàng của người là dùng loại gỗ gì làm ra hay không?”

Hoa Nam bước đến cạnh phượng sàng, cẩn thận sờ mó xem xét, loại gỗ này màu cam nhạt đã loại bỏ than chì, hoa văn trang nhã điềm đạm, tính chất ôn nhuận nhu hòa, sáng bóng như tơ lụa, thoang thoảng một mùi hương dịu nhẹ. Ở lang hoàn không có loại gỗ này, khi rời khỏi lang hoàn cũng chưa từng thấy qua. Y lắc đầu, nói: “Không biết, cái loại gỗ này có lai lịch gì?”

“Là gỗ lim kim ti. Loại gỗ này không thấm nước, kháng côn trùng, không mục không mối, lại có hương thơm. Màu cam nhạt đã loại bỏ than chì, hoa văn trang nhã điềm đạm, tính chất ôn nhuận nhu hòa, sáng bóng như tơ lụa, tính chất có chút co giãn, hương thơm dịu nhẹ, dù qua ngàn năm cũng không hư tổn, càng dùng

càng mới, độc nhất trên đời, được xưng tụng là loại gỗ hoàng đế. Đây là cây gỗ ngàn năm, tìm được thật không dễ dàng. Vốn dĩ định dùng gỗ đàn hương để chế tạo phượng sàng trong Phượng Nghi Cung, nhưng bởi vì tên người có một chữ ‘Nam’, ta liền sai người đổi thành dùng gỗ lim*.” Giang Giác từng bước một tiến sát lại gần Hoa Nam đang tìm tòi nghiên cứu về gỗ lim.

*chữ ‘gỗ lim’ đồng âm với chữ ‘Nam’ trong Hoa Nam, cùng đọc là [nán]. Btw, cái đoạn này sao y hệt đang quảng cáo nệm Kyndan ấy =)))

Hoa Nam trừng mắt nhìn hắn: “Triều đình chủ trương tiết kiệm, sao ngươi còn hao tài tốn của như thế. Ta thật sự là không biết thưởng thức cái giường này, không phải cũng chỉ để ngủ thôi sao?”

Giang Giác đã tiến đến sát bên cạnh Hoa Nam, một phen ôm y cùng ngã xuống giường, tiện tay buông trướng màn xuống, cọ cọ lên mũi y, nói: “Loại giường được Hoàng Thượng ngủ, đương nhiên phải dùng gỗ hoàng đế.”

Hoa Nam còn chưa ý thức được chính mình đang gặp nguy hiểm, bĩu môi nói: “Long sàng của ngươi chẳng phải cũng có thể dùng loại gỗ lim kim ti này chế tạo ư?”

Giang Giác hôn lên đôi má ửng hồng của y, dịu dàng nói: “Ta muốn cho ngươi tất cả những thứ ta yêu thích.” Thấy trong mắt y lộ ra một tia cảm động, hắn nói tiếp: “Kể cả chính mình, kể cả tình thú lúc làm chuyện phu thê.”

“Ngươi chính là muốn làm mấy chuyện xấu với ta.” Hai người ôm chặt cùng một chỗ, Hoa Nam tự nhiên cảm giác được dự vọng của Giang Giác, muốn tránh thoát khỏi vòng tay hắn, thế nhưng lại không thành công.

Phân thân cương cứng của Giang Giác kề sát bên cạnh khiến cho Hoa Nam quần quai vì ma sát, khoái cảm cũng nhanh chóng biến thành phóng thích. Còn Giang Giác sắc mặt lại càng lúc càng đỏ, không nhẫn nại được mà rên rỉ thành tiếng.

“Ngươi... ngươi có phải đang khó chịu không?” Bàn tay thanh lương đặt lên gương mặt nóng bừng của hắn, “Phải chăng nếu ta làm giống như ngươi làm với ta lần trước, ngươi mới có thể sướng khoái?”

“Ngươi nói sao?” Giang Giác bắt lấy bàn tay mềm nhũn không giống với nam tử đã trưởng thành của y, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nam cũng muốn để cho ta sướng khoái ư?”

Hoa Nam gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Ngươi giúp ta sướng khoái, cho nên ta cũng muốn giúp ngươi sướng khoái.”

“Tiểu Nam là hảo hài tử.” Giang Giác hôn lên trán y, chậm rãi trượt nhẹ xuống cánh mũi thẳng như chạm ngọc, từ từ tiến đến khoe miệng, đầu lưỡi gợi mở cánh môi căng mọng yêu kiều như hoa, tham lam lướt qua từng chiếc răng. Hắn biết lần này y sẽ không đẩy mình ra, ngoài miệng thì công thành chiếm đất, đôi tay lại càng thêm làm cản. Hoa Nam có thể trọng rất nhẹ, chỉ dùng chút lực thì đã có nâng y lên, dễ dàng cởi hết y phục. Điều khiến cho hắn kinh hãi nhất là y chẳng những ngậy ngốc thuận theo hắn, hơn nữa còn có qua có lại mà cởi y phục của hắn.

“Ngươi nặng như thế, ép ta thở không được, ta muốn ở phía trên.” Hai đôi môi vừa tách ra một chút, Hoa Nam liền cố gắng hít sâu một ngụm không khí, sắc mặt ửng hồng cất giọng oán trách.

Giang Giác nghĩ thầm, nếu ngươi thích tư thế tọa liên ta nhất định thỏa mãn ngươi, lập tức ôm lấy Hoa Nam đã xích lỏng mà trở người lại, vị trí trên dưới hoán đổi cho nhau.

Hoa Nam mở rộng hai chân ngồi lên đùi Giang Giác, cởi xuống thắt lưng của hắn, rủ bỏ nội y, lộ ra phân thân đang bùng bùng phấn chấn. Nhớ tới chính mình khi phóng thích thực kỳ diệu vui sướng cùng khoái cảm tê dại lan rộng khắp toàn thân, Hoa Nam liền học theo mà cầm lấy dự vọng của Giang Giác, nhẹ nhàng vuốt ve.

Giang Giác rên rỉ một tiếng, khàn khàn nói: “Học trò ngốc, nhìn vậy mà không phải vậy đâu. Lúc ta làm đâu có nhẹ như thế?”

Hoa Nam chu môi ra, ngừng động tác trong tay lại, bất mãn khẽ nói: “Không hài lòng coi như xong, ta không giúp ngươi nữa, ngươi tự làm đi.”

Giang Giác cơ hồ bị y làm cho tức đến thổ huyết, thế nhưng vẫn phải cố gắng dụ dỗ: “Tiểu Nam ngoan, đừng dừng lại.”

Hoa Nam mỉm cười, cúi người xuống hôn lên bụng Giang Giác, tiếp tục ra sức xoa nắn. Y còn chưa biết khống chế lực nặng nhẹ thế nào cho tốt, cũng không hiểu kỹ xảo, thế nhưng lại mang đến cho hắn sự hấp dẫn cùng kích thích không gì sánh kịp. Bình thường, hắn luôn có thể khắc chế chính mình, vậy mà dưới tay Hoa Nam, hắn gần như phải dùng toàn lực khống chế mới có thể không lập tức bắn ra. Khoái cảm tập trung dưới bụng, nhiệt lưu không ngừng trùng kích cơ thể, hắn cơ hồ ngay cả chân cũng muốn run rẩy, vật giữa hai chân cứng rắn vô cùng.

Hoa Nam bắt lấy phân thân của hắn, kinh ngạc thốt lên: “Sao bây giờ lại vừa cứng vừa nóng như bàn ủi a?”

Giang Giác không cách nào trả lời, nhắm mắt lại kêu tên của y: “Tiểu Nam, Tiểu Nam.....”

“Đừng gọi ta nữa, mau xuất ra đi, tay ta mỏi nhừ rồi.” Hoa Nam ủy khuất nói: “Sao người lại khó hầu hạ thế chứ?”

“Người!” Giang Giác lần đầu tiên ở trên giường gặp một người không hiểu phong tình như y, đúng là chọc hắn phát hỏa mà. Tay dùng thêm chút lực, dục vọng hắn nhẫn nại đã lâu liền như thể bùng lên mạnh mẽ.

“Hôm nay ta không đem người xử tử ngay tại chỗ thì ta uống công làm phu quân.” Giang Giác đầu tiên là run rẩy nặng nề thổ dốc, kế tiếp hai mắt cũng lộ ra hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hoa Nam.

Hoa Nam sững sờ trừng to đôi mắt, không dám tin mà hỏi lại: “Người... muốn giết ta?” Kỹ thuật không tốt bởi vì y chỉ mới học, làm nhiều lần sẽ tốt thôi, lần đầu tiên chưa chuẩn bị tốt đâu phải do y cố ý? Hắn sao lại có thể trở mặt muốn giết người?

“Quả nhiên không hiểu phong tình.” Giang Giác bắt đầu dĩ thử dài, tay phải xoa xoa gò má trơn bóng như ngọc của y, đầu ngón tay nhẹ nhàng tìm kiếm, “Ta cũng không phải bạo quân, sao có thể tùy tiện giết người chứ, nhất là giết Hoàng Hậu của mình.”

“Xử tử ngay tại chỗ không phải có ý hành hình ư?” Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Hoa Nam ngân ngấn hơi nước, y thực sự là bị dọa đến kinh hãi.

“Ta sẽ cho người biết nó có ý gì.” Giang Giác kéo Hoa Nam lại gần sát bên mình, ghé vào tai y nhẹ giọng mập mờ.

Hoa Nam mở to đôi mắt thuần khiết nhìn kỹ Giang Giác, thấy được trong mắt hắn ẩn chứa tình cảm mãnh liệt cùng dục vọng, nhất thời thấu hiểu mọi chuyện, “Có phải làm chuyện giống như đông cung đồ không?”

“Thông minh.” Giang Giác khẽ nhếch khóe miệng, gần như có ý nghĩ lập tức đem y áp đảo rồi bừa bãi mà hoan ái, nhìn y ở dưới thân mình khóc lóc giây dụa.

“Ta... ta chỉ biết hai tư thế thôi... Chúng ta...” Hoa Nam sắc mặt ửng hồng, ấp a ấp úng, nhớ đến hai tư thế kia làm y xấu hổ vô cùng.

Giang Giác ngắt lời y: “Tiểu Nam có phải là lo lắng tư thế không đủ dùng? Cứ tin tưởng thể lực cũng như tin tưởng kiến thức của phu quân, ta biết không chỉ có hai tư thế đâu.”

“Nam nam cùng nam nữ hoan ái giống nhau ư?” Nét ửng hồng trên mặt Hoa Nam chậm rãi biến mất, nhiệt độ trong mắt cũng nhanh chóng giảm xuống, y dù sao vẫn còn chút để bụng, lại vì bụng dạ hẹp hòi của bản thân mà xấu hổ, áp lực không ngừng khiến nội tâm bị thương.

Giang Giác hôn lên mí mắt y, ôn nhu nói: “Đứa ngốc, đừng suy nghĩ lung tung nữa, người với bọn họ không giống nhau. Ta chỉ yêu một mình người.”

Những lời này đã thấp sáng thần thái của Hoa Nam. Y chớp chớp đôi mắt trong trẻo ngây thơ xinh đẹp, nói: “Như vậy, ta nguyện ý từ trong ra ngoài đều thuộc về người.”

Đôi tay Giang Giác khẽ run lên, dục vọng như bài sơn đảo hải không ngừng trùng kích, dục vọng mãnh liệt khiến hai mắt hắn càng thêm thâm trầm. Hắn khàn khàn nói: “Hảo.”

Giang Giác nhẹ nhàng trở người Hoa Nam lại, để y nằm sấp trước mặt mình. Nụ hôn của hắn dọc theo tâm lưng y trượt dần xuống bên dưới, ngón tay vừa ôn nhu vừa cuồng nhiệt vuốt ve. Hoa Nam khẽ run rẩy, nhỏ giọng nói: “Ta không nhìn thấy người.”

“Chờ sau khi ta tiến vào đã, được không?” Dứt lời, Giang Giác vừa nóng bỏng vừa gấp rút hôn lên bờ vai y, ngón tay cơ khát lưu luyến nơi tư mật, không ngừng xoa nắn từng nếp nhăn.

Hoa Nam toàn thân run rẩy, biểu hiện ngưỡng ngừng cùng mê loạn, muốn né tránh rồi lại không nỡ. Khi ba ngón tay của Giang Giác cùng lúc tiến vào, y rốt cuộc nhịn không được mà trầm giọng nức nở.

Giang Giác đã chuẩn bị rất chu toàn, cũng đã dùng cao bôi trơn tốt nhất, thế nhưng khi chính thức tiến vào thì Hoa Nam vẫn giống hệt lần trước, khóc rống lên như hải tử. Hiểu rõ đau đớn trong thoáng chốc này là chứng minh bọn họ có được lẫn nhau, Hoa Nam lau lau nước mắt, nói: “Thuộc về nhau là dùng đau đớn để chứng minh?”

“Không đâu, ta sẽ khiến người khoái hoạt mà. Rất nhanh, rất nhanh sẽ có thôi.” Giang Giác một tay ôm lấy vòng eo Hoa Nam, một tay bắt lấy cầm y, quay đầu y lại cùng hắn đắm chìm vào nụ hôn.

“Chính là đã lâu như thế rồi, ta không có cảm giác a. Ta tất cả đều thuộc về người, người đi ra ngoài được không?” Chấm dứt nụ hôn, Hoa Nam đáng thương hỏi, hai mắt hồng hồng khiến người ta thương xót. Mười tám năm nay chưa từng có ai từng khiến y đau nhức như vậy, để Giang Giác làm thế với mình đã là cực hạn của y.

“Thời gian thống khổ lúc nào cũng giống như dài đằng đẵng. Tiểu Nam, cố nhịn một chút nữa đi.” Giang Giác nhẹ nhàng dụ dỗ thật ôn nhu. Hắn cũng là lần đầu tiên cùng nam tử hoan ái, không biết phải bao lâu Hoa Nam mới cảm nhận được khoái cảm, thế nhưng hắn đã nếm được vui thích hơn hẳn so với bất cứ nữ nhân nào. Thời khắc giữ lấy Hoa Nam này, huyết mạch toàn thân hắn đều sôi trào, thống khoái hừng hực dâng lên khiến hắn muốn phát run. Từ khi nào hắn bắt đầu có khát vọng như thế đối với Hoa Nam? Hắn không rảnh suy nghĩ, ngay lúc này hắn chỉ muốn thỏa mãn hưởng thụ thân thể cùng tinh thần hòa nhập hạnh phúc.

“Được rồi, ai kêu ta thích người nhiều như thế nhiều? Bất quá người phải nhanh lên một chút a.” Hoa Nam nói nhỏ, mồ hôi ngọt như mật theo da thịt trơn bóng chảy xuống, gợi cảm mà *** mĩ.

Nhiệt tình cùng dục vọng không cách nào khống chế thiêu đốt mạnh mẽ, Giang Giác hung hăng hôn y, hung hăng ra vào liên tục, điên cuồng khao khát, không cần phải lo nghĩ đến bất cứ điều gì, dưới thân thể ướt át phóng thích ra khoái cảm nguyên thủy nhất của bản thân.

“Sau này không cho phép dùng cái đồ hỗn đản này khi dễ người khác.”

“Hảo, chỉ dùng nó để yêu thương người.”

26. Gả Nhầm - Chương 26

Hoa Văn không bao lâu sau đã trở lại, dựa vào nỗ lực của hắn, từ bên ngoài điện bắt chợt nghe được tiếng thở dốc dụ dỗ của Giang Giác cùng tiếng khóc rên rỉ của Hoa Nam, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, hai tay nắm chặt thành quyền, cắn răng, quyết định lựa chọn không nghe gì cho sạch sẽ.

Trong tấm điện, hai người đang đắm chìm vào dục vọng tự nhiên không hề có cảm giác gì. Khi mặt trời lặn về phía Tây, Hoa Nam ghé vào người Giang Giác ngủ gà ngủ gật. Giang Giác mặc y đè lên người, ôn nhu vuốt ve từng sợi tóc của y. Hoa Nam tựa như một con mèo lười biếng, cọ cọ khuôn mặt vào ngực hắn rồi tiếp tục ngủ. Không biết đã qua bao lâu, y nghe được Giang Giác ghé vào lỗ tai mình, nhẹ giọng kêu: “Tiểu Nam, thức dậy dùng bữa tối nào.”

Mi mắt nhẹ rung, Hoa Nam nói: “Ta không đói bụng, không dậy đâu.”

“Vận động lâu như thế người vẫn kêu không đói bụng, tiểu bạch long quả nhiên hảo thể chất.” Giang Giác vừa nói xong liền cảm giác được khuôn mặt nhỏ nhắn đang dán trên ngực mình nóng bừng lên.

Hoa Nam xoay người, từ trên ngực Giang Giác trượt xuống, chu môi nói: “Người vận động nhiều hơn ta mà, người lợi hại hơn.”

“Ta là chân long thiên tử, tự nhiên hoàn toàn xứng đáng với hai chữ lợi hại.” Giang Giác nắm lưng áo y kéo lại, để y dựa sát vào hắn.

Hoa Nam làm mặt quỷ với hắn, hai má ửng hồng: “Tự mình khen mình, không biết xấu hổ.” Đảo mắt nhìn thấy thứ giữa hai chân Giang Giác tựa như còn muốn ngẩng đầu lên, thầm nghĩ chính là nó đã làm cho mình vừa thống khổ vừa sướng khoái đến mức nghẹn ngào khóc lóc cầu xin tha thứ, liền bắt mỡ chỉ vào nó, to gan lớn mật nói: “Sau này không cho phép dùng cái đồ hỗn đản này khi dễ người khác.”

Giang Giác nhắm mắt lại rên rỉ một tiếng, xoay người đè lên Hoa Nam, khàn khàn đáp: “Hảo, chỉ dùng nó để yêu thương người.”

Nhìn biểu tình của Giang Giác, Hoa Nam biết hắn lại muốn làm thêm lần nữa, hối hận vì đã khơi mào dục vọng của hắn, gấp đến độ dầm tay dầm chân xuống phượng sàng la hét: “Sự bất quá tam! Sự bất quá tam!”

Giang Giác tách hai chân y ra, nói: “Vô tam bất thành lễ, càng nhiều càng tốt.”*

*Ý em Nam là một chuyện không nên làm quá ba lần, còn anh Giác nói không làm đến ba lần thì không tạo thành lệ được

“Ca ca, không cần khi dễ ta.” Hoa Nam khóc lóc thảm thiết, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nài nỉ. Cái người thiên hạ đệ nhất phong độ, luôn luôn vui vẻ mỉm cười, ung dung tự tại vì cái gì lại hóa thân thành lang sói a? “Ồ lang hoàn, ta vẫn còn là tiểu hài tử.”

Giang Giác nhìn thấy giữa cánh móng trắng nõn của y còn rải rác mấy vết đỏ mất trật tự, bên đùi cũng có dấu tay rõ ràng. Huyệt khẩu vốn dĩ có màu hồng nhạt cũng trở nên sẫm đỏ, nơi lúc này sử dụng quá độ đến bây giờ còn chưa khép kín hoàn toàn, bạch trọc pha lẫn tơ máu từ trong thân thể chậm rãi thẩm ra ngoài, chung quanh đều ướt sũng... Thiếu niên bộ dáng *** mẽ, yếu ớt bất lực như thế khiến cho Giang Giác vốn muốn hung hăng chà đạp lại nảy sinh chút không đành lòng.

“Trong thế giới của chúng ta, ta chỉ là một hài tử so với Minh Châu không khác biệt lắm.” Hoa Nam muốn khép hai chân lại nhưng không thành công, “Người nghĩ lại xem, bộ dáng của ta với Minh Châu đâu có khác biệt gì nhiều.”

Giang Giác nhớ tới nữ nhi, ý niệm liền biến mất. Hắn đặt hai chân đang vòng quanh eo mình sang bên cạnh, ôn nhu nói: “Đừng khẩn trương, ta không làm nữa. Để ta bôi thuốc tẩy trừ cho người.”

“Không cần, ta có thể tự làm.” Hoa Nam co rút huyệt khẩu lại, không muốn hình ảnh *** mẽ khi dịch thể tuôn ra ngoài tiếp tục hiện ra trước mắt Giang Giác.

Giang Giác hai mắt tối sầm, thanh âm cứng ngắt hỏi: “Tự mình làm sao làm?”

“Ta...” Hoa Nam cắn cắn môi dưới, quay đầu nói: “Ta có biện pháp.”

“Như vậy phải không?” Giang Giác duỗi một ngón tay ra, đưa về phía sau gãi gãi thăm dò, trong đầu không kiềm lòng được ảo tưởng đến bộ dáng Hoa Nam khi tự mình làm loại sự tình này, lập tức cảm thấy nhiệt huyết trào lên đỉnh đầu, trong nháy mắt lại từ chớp mũi chảy xuống.

*Anh Giác đầu óc đen tối đến mức chảy máu mũi kìa, trời ơi mất hình tượng quá đi =))))))

Trên mặt Hoa Nam mang theo biểu tình rất khôi hài: “Ca ca, người vẫn là nên tự xử lý cho bản thân mình trước đi. Phía dưới phun trắng, trên mặt chảy hồng, tinh hoa sinh mệnh cứ như thế tiết ra ngoài, đối với thân thể thật không tốt a.”

“Người...!” Giang Giác nghiêng răng nghiêng lợi. Tiểu Nam hồn nhiên then thùng, rồi lại lớn mật thẳng thắn, lúc nói chuyện không biết vô tình hay hữu ý câu dẫn, bảo hắn làm sao có thể chịu được? “Vi phu đêm nay không hảo hảo giáo huấn người không được.”

“Ta sai rồi, ta sai rồi.” Hoa Nam chu môi, “Người trước tiên nên chú ý chính mình mình a.”

Hai người lẩn qua lẩn lại nửa ngày cuối cùng cũng xuống giường dùng bữa ăn hoa quả. Hoa Nam thấy nét mặt Hoa Văn lãnh đạm thì biết hẳn bất mãn với mình, nhưng ngại Giang Giác còn ở đây nên không cách nào giải thích dằng hoàng, mỗi lần chạm phải ánh mắt Hoa Văn thì lập tức chuyển sang hướng khác, giống như hải tử lúng túng khi lỡ phạm sai lầm. Giường chiếu là do Mai Hương cùng một cung nữ khác tên Hạnh Viên thu dọn, hai người thị nữ này nhận ra biểu hiện của Hoa Nam đều cho rằng Hoàng Hậu đang thẹn thùng. Còn Giang Giác lại thầm nghĩ: “Quân hậu viên phòng vốn là chuyện hợp với lẽ trời, Hoa Văn mặc dù thật lòng quan tâm Tiểu Nam, cũng không cần phải lạnh nhạt đến mức khiến Tiểu Nam khó chịu, chẳng lẽ hẳn yêu mến Tiểu Nam?”

Dùng bữa xong, Hoa Nam cự tuyệt cùng tắm với Giang Giác, đẩy hẳn vào dục trì trong thiên điện. Y muốn hảo hảo nói chuyện với Hoa Văn. Giang Giác vừa đi, lập tức có một thứ rơi khỏi tay áo Hoa Văn, rớt xuống ngay trước mặt Hoa Nam. Y nhặt lên xem, là đồng cung đồ do Tần Hoán tặng y, sau đó bị Hoa Văn giấu mất.

“Ta nghĩ sau này ngươi sẽ cần nó.” Thanh âm Hoa Văn lạnh như băng, ngay cả ánh mắt cũng giống như hai lưỡi băng mỏng. Hoa Nam chưa bao giờ thấy hẳn lạnh lùng như thế, trong lòng không khỏi phát run.

“Ta... ta... không phải cố tình. Ta yêu thích hẳn.” Giọng Hoa Nam nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải Hoa Văn nhĩ lực tốt thì tuyệt đối không nghe được.

“Người quả thực điên rồi, vì khoái lạc nhục thể mà phá hỏng việc tu hành. Người mới bao nhiêu tuổi chứ? Sau này ngươi không thể hóa rồng, ngươi còn không biết ngưỡng mà tự xưng là người của lang hoàn long tộc?” Hoa Văn từ băng sơn đã biến thành núi lửa, “Loại chuyện này hấp dẫn người thế sao? Đợi hai mươi năm nữa không được sao?”

“Không thể hóa rồng cũng không sao, hình dáng này của ta chẳng phải vẫn rất tốt? Tiểu Văn à, nhân sinh của ta có rất nhiều năm, nhưng hẳn thì ngắn hơn mười lần. Ta chỉ có thể ở cùng hẳn trong thời gian có hạn, vì thế ta hy vọng hẳn không có gì tiếc nuối.” Hoa Nam cố gắng lấy hết dũng khí đối mặt với Hoa Văn, “Có lẽ người cho rằng ta sai, ta ham mê hưởng lạc không có chí tiến thủ, nhưng là ta không thẹn với lương tâm.”

Hoa Văn cau mày, kiên quyết phủ nhận: “Ta không có ý đó.”

“Vậy là ngươi lo lắng cho ta.” Hoa Nam đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vai hẳn, “Mất cái này được cái kia. Người không cần phải lo, ta rất tốt, cũng rất... thỏa mãn. Ta từ trước vẫn luôn hâm mộ các ca ca có được một người thật lòng yêu mình, hiện tại ta cũng tìm được rồi, người không phải nên chúc mừng ta sao?”

“Ta chỉ sợ vị Hoàng Đế này cuối cùng sẽ phụ bạc ngươi.” Hoa Văn trong lòng mềm nhũn, lộ ra nét âu lo.

“Có lẽ, người ở bên cạnh ta thật sự rất nguy hiểm như người nói. Lòng người là thứ khó dò nhất, hôm nay yêu thích sắc đẹp của ta, không chừng ngày mai lại chán ghét, ai dám cam đoan vĩnh viễn? Cả đời yêu thích một người quá ít, ta không phải người như thế, ta cũng không ép buộc hẳn như thế. Khi yêu nhau sẽ ở cùng nhau, không yêu nữa thì không cần miễn cưỡng. Cùng nhau trải qua thời gian hạnh phúc sẽ là hồi ức tốt đẹp của chúng ta.” Hoa Nam lắc lắc cánh tay Hoa Văn, nhẹ nhàng mỉm cười: “Cho nên, người không cần lo lắng cho ta, ta sẽ xử lý tốt mà.”

“Cũng hy vọng là vậy.” Hoa Văn nhắm mắt lại, “Người đã trưởng thành, có lý giải của riêng mình, ta nhiều lời vô ích. Người cứ tự giải quyết cho tốt.”

“Ân, ta biết rõ, ta đi tắm đây.” Hoa Nam đưa cánh tay đến trước mũi hít hà, nhíu mày nói: “Tất cả đều là mùi mồ hôi bản.”

“Nói hươu nói vượn, mùi thơm cơ thể người bắt đầu trở nên nồng đậm rồi, người không ngửi thấy sao?” Hoa Văn cảm nhận được mùi hoa sen trong không khí, nội tâm không khỏi thanh tĩnh, khẩu khí cũng trở nên ôn nhu.

“Hình như là thế.” Hoa Nam nghiêm túc khịt khịt mũi, vui vẻ nói: “Ta phải tranh thủ thời gian đi hiến tặng bảo vật, ha ha.”

Mùi thơm cơ thể trở nên nồng đậm là tiêu chí trưởng thành của y. Nhị ca bốn mươi tuổi mới có được, còn y chỉ mới mười tám tuổi đã thành công, nhất định là do cùng Giang Giác da thịt thân thiết.

Mùi thơm trên người Hoa Nam dễ dàng khiến cho người ta sinh ra một cảm giác yên lặng thanh bình, nhưng Giang Giác thì lại không giống Hoa Văn, chẳng những không tâm tịnh khí hòa, ngược lại còn cực kỳ động tình. Lúc Hoa Nam bị hấn đặt ở dưới thân bên cạnh dục trì mà liên tục ra vào đã thầm nghĩ: “Ta quả nhiên là ô long, luôn chữa tốt thành xấu.”

“Nếu như ba chúng ta gặp nhau cùng lúc, dưới tình huống ta không biết thân phận các người, ta nghĩ ta nhất định sẽ chọn người.”

“Tại sao?”

“Bởi vì người so với hấn lớn hơn.”

27. Gả Nhầm - Chương 27

Đầu thu, Giang Giác mang theo Hoa Nam đến vùng ngoại thành ở một thời gian ngắn. Nói là ở, nhưng thật ra là để làm gương cho thiên hạ, tự mình đi thu hoạch vụ thu.

“Hóa ra Hoàng Thượng còn muốn làm nông phu nha.” Hoa Nam ở trên xe ngựa cười nhạo Giang Giác. Tình thân y không tốt lắm, hai mắt thâm quầng ngáp một cái.

“Người đó nha, người cho rằng ta chỉ cần phê duyệt tấu chương là được sao?” Giang Giác cọ cọ lên mũi y, để y tựa vào người mình, “Chúng ta được người trong thiên hạ cung phụng, nhất cử nhất động đều bị mọi người chú ý. Dân chúng hy vọng chúng ta làm sao thì chúng ta phải làm thế, hơn nữa còn phải làm cho thật tốt.”

“Chúng ta không phải được bọn họ cung phụng như những vị thần, còn phải duy trì hình tượng hoàn mỹ trong mắt bọn họ?” Hoa Nam nhún mày, “Làm Hoàng Đế thực vất vả, còn không bằng làm người giàu sang rảnh rồi.”

“Làm người giàu sang rảnh rồi là có ý gì?” Giang Giác mỉm cười, “Ta muốn biết thiên hạ trong tay ta sẽ phát triển thế nào, cho nên nhất định phải làm Hoàng Đế.”

“Ân, ta hiểu. Sức mê hoặc của hai chữ ‘thiên hạ’ người không chống cự được.” Hoa Nam tựa vào trước ngực Giang Giác mà ngáp, mấy đêm nay y đã tiêu hao thể lực, cho nên ban ngày tinh thần không tốt lắm.

Trong mắt Giang Giác lóe lên một tia sắc bén thâm trầm. Hấn cúi đầu hôn lên tóc Hoa Nam, nói: “Sức hấp dẫn của người ta cũng không chống cự được.”

“Ca ca, người quá thuận theo dục vọng rồi. Ngôi vị Hoàng Đế người muốn, người yêu người cũng muốn, bởi vì người thông minh, người có thủ đoạn, người có thể thoải mái đạt được tất cả mọi thứ, cho nên người không cần khắc chế đủ loại dục vọng của mình.” Hoa Nam nhắm mắt lại, đã lường trước hấn sẽ không ngồi trên xe ngựa mà không làm gì y.

“Đừng gọi ca ca nữa, gọi tên ta đi.” Ánh mắt Giang Giác lóe ra một tia sáng mãnh liệt. Tiểu ô long cứ luôn trong lúc không ngờ tới nói ra một vài điều bí mật hấn cất kỹ dưới đáy lòng không muốn người khác biết. Hấn nhẹ giọng dụ dỗ: “Chúng ta cũng không phải là huynh đệ.”

“...Giang Giác?” Hoa Nam mở mắt ra, nhích khỏi người hấn một chút. Tuy rằng hai chữ này đã từng viết vô số lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gọi thẳng tên hấn, có chút không quen, chớp chớp mắt thăm dò phản ứng của hấn.

“Giữa chúng ta không cần xa lạ như thế, đem bỏ họ đi.” Giang Giác thấy bộ dáng cẩn trọng của Hoa Nam thì không khỏi bật cười, hôn lên môi y, “Đã lâu lắm rồi không ai gọi tên ta, ta hy vọng tên của mình có thể lưu luyến trên môi người ta yêu.”

“Giác.” Hoa Nam do dự một lát, cuối cùng cũng kêu lên. Y nhớ y đã từng rất thân mật gọi Giang Minh như thế, khi đó hẳn gọi là Giang Quyết.

“Tên của lão tứ trước kia đồng âm với ta*. Khi ta làm Hoàng Đế, không ai còn dám ở trước mặt gọi tên ta nữa, cho nên cái tên này đối với ta chẳng có bao nhiêu ý nghĩa, thế nhưng người đổi tên lại là hẳn.” Giang Giác đưa ngón tay cọ cọ lên cằm Hoa Nam, mập mờ lướt qua khóe môi y, “Trong chúng ta nhất định phải có một người đổi tên. Ta có đổi cũng không sao, nhưng ta rất thích cái tên do phụ hoàng chọn, cho nên người đổi là hẳn.”

*Chữ ‘Giác’ và chữ ‘Quyết’ đều đọc là [jué] nhưng khác nghĩa, chữ ‘Giác’ là hai mảnh ngọc ghép thành đôi, còn chữ ‘Quyết’ là mảnh ngọc khuyết. Chỉ cái tên thôi cũng thấy anh Quyết không thể bằng anh Giác rồi.

“Các người cùng tuổi, ngày sinh cũng không cách biệt nhau xa lắm, tại sao chọn tên đồng âm vậy? Không sợ người khác gọi nhầm sao?” Hoa Nam bắt lấy ngón tay hẳn, cắn một ngụm.

Giang Giác bật cười: “Tên của ta do phụ hoàng chọn, tên của hẳn do hoàng gia gia chọn. Lúc hoàng gia ban tên cho hẳn cũng không biết đến sự tồn tại của ta. Khi mẫu thân biết hẳn tên Giang Quyết đã xin phụ hoàng đổi tên cho ta, thế nhưng phụ hoàng không đồng ý. Người vẫn luôn muốn có một nhi tử mang tên do người chọn, một cái tên mà Người yêu thích.”

Tuy khẩu khí của hẳn lãnh đạm như gió, Hoa Nam vẫn cảm giác được sự tình không đơn giản. Y luôn ru rú ở trong Phượng Nghi Cung, tiếp xúc đều là cung nhân nơi đó, không có ai tiết lộ với y bất cứ chuyện gì liên quan đến thân thể của Giang Giác. Làm gia gia mà không biết mình có một đứa cháu, chẳng lẽ...?

“Mẫu thân của ta là một cung nữ trong nội cung của phụ hoàng, khi mang thai đã bị phụ thân đưa vào Kim ốc tàng kiều. Khi ta được bốn tuổi, thái tử phi lúc đó cũng chính là mẫu hậu bây giờ, phát hiện có ta tồn tại liền đem ta về Đông cung nuôi dưỡng, xem ta như con ruột.” Gương mặt Giang Giác tuy vẫn ôn nhu như trước, trí nhớ lại lặng lẽ lật ra từng tờ một. Hẳn nhớ rõ lúc thơ ấu lần lúc niên thiếu bị kỳ thị như thế nào, suốt mười bốn năm, hẳn luôn bị người đệ đệ khác mẹ kia đàn áp. Đến bây giờ, hẳn vẫn còn nhớ khi mới được đem về Đông cung, Giang Quyết hát cầm cao cao tại thượng nhìn hẳn, tiểu hài tử kiêu ngạo đó đã vênh váo tự đắc hỏi hẳn: “Uy, người lớn hơn ta sao? Ta không thích gọi người là ca ca, cũng không thích tên người đọc giống ta, làm sao đây nhỉ?”

“Vậy, sinh mẫu của người đâu?” Hoa Nam cầm tay hẳn hỏi, nội tâm dấy lên dự cảm không lành.

“Bị Hoàng Hậu lúc đó hại chết. Nàng muốn công kích phe phái Thái tử, bắt lấy nhược điểm phụ hoàng của ta hành vi phóng đảng, dựa vào cố mị hoặc Thái tử, lẫn lộn huyết thống hoàng thất mà ban tội chết cho mẫu thân của ta.” Thần sắc Giang Giác chuyển thành hờ hững, “Bởi vì mẫu thân của ta và Diễm thân thể thấp hèn, trước khi ta được mười tuổi, ngay cả cung nhân cũng xem thường chúng ta.”

“Hiện tại, không còn ai dám xem thường người nữa rồi.” Hoa Nam nhìn kỹ vào mắt Giang Giác. Quá khứ của hẳn đau lòng như vậy, y rốt cuộc đã bắt đầu hiểu tại sao hẳn muốn ngồi lên cái ngôi vị Hoàng Đế này.

“Tính cách lão tứ rất giống phụ hoàng, một thân tính nét tài tử phong lưu, cho nên phụ hoàng cũng rất thương đứa con trai trưởng* này.” Giang Giác ra vẻ không sao cười cười, “Những thiếu nam thiếu nữ đơn thuần nhất định đều chọn hẳn.”

*con trai trưởng: ý nói anh Quyết là con vợ cả, tức là con ruột của Thái hậu bây giờ, còn anh Giác với anh Diễm thì không phải.

Hoa Nam mặt đỏ lên, cười nói: “Nếu như ba chúng ta gặp nhau cùng lúc, dưới tình huống ta không biết thân phận các người, ta nghĩ ta nhất định sẽ chọn người.”

“Tại sao?” Giang Giác hai mắt sáng ngời, hớn ha hớn hở nhìn Hoa Nam chăm chú.

Hoa Nam vừa giống như nịnh nọt vừa giống như trấn an nói: “Bởi vì người so với hẳn lớn hơn.”

“Cái này cũng tính là lý do?” Giang Giác nhíu mày.

“Thật đó thật đó.” Hoa Nam thần bí nháy mắt mấy cái, “Ta thích người lớn tuổi hơn, khi ở cùng người ta luôn cảm thấy chính mình trưởng thành lên không ít, loại cảm giác này rất phong phú a.”

“Là như thế này?” Giang Giác nghi hoặc nhướn cao chân mày đen rậm đầy anh khí.

“Đúng vậy.” Hoa Nam thành khẩn gật đầu, còn có chính là thủ đoạn câu dẫn người khác của Hoàng Thượng ngài thật sự cao minh hơn so với đệ đệ. Giang Quyết sẽ là một tình nhân tốt, chỉ là quá bác ái*, Hoa Nam cảm giác mình nhất định không chịu được. Những cung nữ có quan hệ mập mờ với Giang Quyết, Hoa Nam cũng biết mấy người. Nếu so về tâm tính phong lưu thì Giang Giác không bằng đệ đệ của hắn, bất quá, nếu hắn ngay cả một phi tử cũng không có thì sẽ càng tốt hơn nhiều.

*bác ái: tình yêu trao cho quá nhiều người.

Gần đây, Hoàng Thượng vẫn một mực ngủ lại Phụng Nghi Cung, y sẽ không ngại thơ đến mức cho rằng bốn vị phi tử kia một câu oán hận cũng không có. Trữ mỹ nhân lần trước đến thỉnh an còn tự ái tự oán rằng đã rất lâu rồi không thấy Hoàng Thượng ghé qua. Hoa Nam cảm thấy chính mình thật sự vừa đáng thương vừa đáng hận, đáng thương vì cùng mấy nữ nhân này tranh đoạt một người nam nhân, đáng hận vì chính mình không có phong độ, không muốn nhường cho bọn họ.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Giang Giác hươ hươ tay trước mặt Hoa Nam, kéo thần trí của y quay về.

Hoa Nam thở dài: “Ta nghĩ, nếu ngươi không phải Hoàng Thượng ta nhất định sẽ càng vui vẻ hơn một chút.”

“Người khác yêu ta vì ta là Hoàng Thượng, tại sao ngươi lại hy vọng ta không phải?” Giang Giác ngạc nhiên hỏi.

Hoa Nam nhìn tỉ mỉ tướng mạo tuấn nhã của hắn, lắc đầu: “Cho dù ngươi không phải Hoàng Thượng, ngươi muốn cùng ai một lòng yêu thương cũng không thành vấn đề. Ngươi đã có được lòng ta rồi, mà ta, lại chỉ có thể ước vọng xa vời rằng ta là người duy nhất của ngươi.”

“Nếu ngươi có thể tự do lựa chọn, cá cùng tay gấu, ngươi chọn thứ nào?”

“Đương nhiên là chọn tay gấu. Cá có xương, sẽ làm ta mắc xương. Còn tay gấu tuy không biết có nguy hiểm không nhưng tạm thời không nghĩ tới, cho nên ta cảm thấy chọn tay gấu rất sáng suốt.”

28. Gả Nhầm - Chương 28

Hành cung ở vùng ngoại ô quy mô không lớn, chỉ tương đương với ngôi nhà của những người bình thường mà Hoa Nam từng thấy trong quá khứ. Hai người chọn một gian nhà trung bình để ở. Hoa Nam vốn dĩ buồn ngủ, thu thập xong chăn nệm là bò lên giường ngủ bù ngay, khi tỉnh lại mới uống một chén mật ong, sau đó cùng Giang Giác đổi sang y phục thông thường, mang theo mũ rơm ra đồng cắt lúa.

Lúc y làm ruộng thật ra rất vui, chỉ là vì y cố gắng muốn hoàn thành nhiệm vụ cho nên đã khom lưng xuống quá nhiều, buổi tối trở về mới phát hiện ra xương sống nơi thắt lưng không thẳng lên nổi. Y mặt đầy bi thương nói với Giang Giác lưng mình cứng rồi, hỏi Giang Giác có thể hay không ghét bỏ y.

Trong hành cung người hầu không nhiều, bởi vì Giang Giác muốn cùng Hoa Nam trải qua một khoảng thời gian thế ngoại đào viên, tự nhiên không thích nhiều người ầm ĩ. Hắn đặt y nằm sấp xuống, tự mình xoa bóp thắt lưng cho y, nước tắm cũng là do hắn tự tay chuẩn bị. Lúc tắm, y lại nói không thích tắm cùng người khác, hắn đành thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Nam, ta mệt mỏi không còn khí lực đâu. Chỉ bằng ngươi tắm trước đi, chờ ngươi tắm xong ta mới có thể khôi phục thể lực mà gánh thêm một thùng nước.”

Hoa Nam cởi y phục ra, chui vào đục dũng*, cười cười liếc mắt nhìn Giang Giác: “Ngươi vào đi, nhưng không cho phép làm mấy chuyện xấu a. Hi hi, ta xem ngươi cũng không còn bao nhiêu khí lực để giở trò.”

*đục dũng: bồn tắm.

Bất quá, Hoa Nam rất nhanh liền phát hiện chính mình đã sai rồi, việc lao động lúc trưa hóa ra chẳng làm tiêu hao bao nhiêu thể lực của Giang Giác, ít nhất thì thể lực bị tiêu hao do cắt lúa không hề ảnh hưởng

đến dự vọng của vị cử ngũ chí tôn. Hắn vẫn còn có thể sinh khí dồi dào mà cùng Hoàng Hậu hoan ái, còn Hoàng Hậu thì chỉ việc ngồi trên người hắn, vòng hai chân quanh thân hắn, mặc hắn không ngừng ra vào liên tục.

“Ngày mai phần lúa của ta do ngươi cắt, cảm ơn.” Hoa Nam thở hồng hộc, nói.

“Ý chỉ của nương tử, vi phu tự nhiên tuân theo.” Sắc lang nào đó mang vẻ ngoài thanh nhã trả lời.

Hoa Nam trừng mắt nhìn Giang Giác, ngay tại động mạch sau gáy hắn cắn một ngụm. Giang Giác cũng không cam lòng yếu thế, làm bộ như tức giận, hung ác đẩy thật mạnh vào nơi non nốt sâu thẳm tận cùng. Hoa Nam ngửa đầu ra sau, toàn thân run rẩy như muốn tan rã, mái tóc đen óng mềm mại tản mát giữa không trung, phấp phới tung bay tạo thành từng đường cong như cơn sóng. Giang Giác luật động càng lúc càng mất dần sự khống chế, Hoa Nam vốn dĩ kiềm nén nên rên rỉ cuối cùng cũng phải bật ra thành tiếng, đứt quãng không thành câu: “Chậm... chậm một chút...”

Giang Giác xấu xa, cố ý điều chỉnh góc độ một chút rồi lại tiến nhập vào thật sâu. Hai thân thể ẩm ướt ma sát vào nhau, phát ra thanh âm ‘ba ba’ *** mỹ, hắn tà khí hỏi Hoa Nam: “Ngươi nói cái gì? Ta nghe không rõ.”

“Ta nói là... Ngươi rút ra ngoài cho ta.” Biết rõ hắn đang cố ý trêu chọc mình, Hoa Nam liền trả thù một chút, ngay bên hông hắn véo một cái. Giang Giác cuối cùng không kiềm chế được nữa, phóng thích trong cơ thể Hoa Nam. Y hét lên một tiếng, gục xuống người hắn mà run rẩy.

“Đừng như vậy, không được đâu.” Chỉ thoáng chốc sau, Hoa Nam bình phục lại, tựa cằm vào hõm vai Giang Giác, thấp giọng nói: “Ta tuổi còn quá nhỏ.”

Bàn tay Giang Giác đặt trên tấm lưng xích lỏa của Hoa Nam, tận tình vuốt ve một phen. Da thịt non mịn trơn bóng tựa hồ như mang theo mị lực, khiến lòng người nôn nao khó chịu. Giang Giác cắn xuống vành tai y, khàn khàn nói: “Ta biết, chỉ là ta rất thích. Hơn nữa, khi ở cùng một chỗ với ngươi, ta khống chế bản thân không nổi.”

Hoa Nam ôm lấy cổ Giang Giác bật cười khanh khách, giống như thở dài, nói: “Nếu như ca ca cùng phụ mẫu của ta biết ta trầm luân nhục dục thể này, nhất định sẽ mắng ta.”

Giang Giác chậm rãi rời khỏi cơ thể y, ân cần hỏi: “Đối với sự trưởng thành của ngươi có ảnh hưởng sao? Mỗi lần chúng ta làm xong, ngươi đều ngủ rất lâu.”

“Có một chút. Khi ta mệt mỏi thì sẽ tích lũy linh lực chậm hơn, đối với việc tu hành không tốt lắm.” Sắc mặt Hoa Nam có phần uest oải. Giang Giác đau lòng khi thấy y làm việc vất vả, thế nên mặc dù dự vọng vẫn chưa được thỏa mãn thì cũng chỉ có thể nhẫn nại. Hoa Nam thả lỏng cơ thể, để Giang Giác rời đi.

Giang Giác ôm Hoa Nam ra khỏi bồn tắm, lau khô thân thể rồi đặt y lên giường. Hai người đã nhiều lần tiếp xúc cơ thể thân mật với nhau, lúc này lại mệt mỏi, Hoa Nam chẳng còn tâm tư nào mà thẹn thùng, thoải mái để hắn thưởng thức chính mình xích lỏa. Bàn tay Giang Giác nhẹ nhàng sờ vuốt da thịt thanh lương, đây là thân thể đã khiến hắn điên cuồng mê luyện, là một nam tử mà trong quá khứ hắn chưa bao giờ nghĩ đến sẽ yêu thương nhiều như vậy.

“Ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc nữa.” Hoa Nam ngái ngủ, mỉm cười mông lung. Cuối cùng, hai mắt cũng khép lại, đi tìm Chu Công.

Những cặp phu thê bình thường đều là thế này trôi qua ư? Giang Giác chăm chú nhìn gương mặt say ngủ tinh khiết thiện lương của Hoa Nam, trên môi hiện ra nụ cười nhẹ, nhớ tới y đã đáp ứng sẽ ở cùng hắn đến chết, nội tâm vừa ấm áp vừa thỏa mãn.

Việc lao động đương nhiên không chỉ có hai người Đế – Hậu, lúa do bọn họ cắt mỗi ngày từ ngoài ruộng tự động sẽ có người mang đi phơi nắng, sau đó xay thành gạo. Hoa Nam sau khi đã thuần thục các kỹ năng làm việc thì có thể thích ứng với cường độ lao động, mỗi đêm còn dư thừa tinh lực cùng Giang Giác trò chuyện, lúc mệt thì cùng hắn nằm cạnh bụi rơm mà ngắm sao.

“Ai sẽ dùng lúa do chúng ta thu hoạch?” Hoa Nam tràn đầy hứng thú hỏi Giang Giác.

“Những dân chúng ở gần đây.” Giang Giác quần lấy mấy sợi tóc của Hoa Nam, hiếu kỳ hỏi: “Người từ nhỏ đến lớn chưa từng nếm qua thức ăn đã nấu chín?”

“Đã từng, đau bụng đến chết đi sống lại luôn, cũng may...” Y đột nhiên ngừng lại, bắt gặp khóe miệng Giang Giác đang cong lên, chờ mong đoạn kế tiếp, liền cười yếu ớt, “Cũng may ăn khá ít, nếu không thực sự sẽ đau chết.”

“À, may mà người không có đau chết.” Đáy mắt Giang Giác hiện lên ý cười, “Lạ thật, lúc người rời khỏi lang hoàn chẳng lẽ không ai cảnh báo người không thể ăn thức ăn đã nấu chín ư?”

“Có a.” Hoa Nam khe khẽ thở dài, “Chính là thức ăn thơm ngon như thế bày ra trước mắt, ta nhịn không được sức hấp dẫn của nó. Năm xưa mẫu thân ta rời khỏi lang hoàn đi du ngoạn, ngoại công cũng bảo Người không thể ăn các thức ăn đã nấu chín, thế nhưng nàng lại gặp một cửa tiệm làm bánh bí đỏ rất đáng yêu, cho nên đã ăn một chút, kết quả thì đau bụng vô cùng. Theo như Người nói thì lúc sinh Đại ca, Nhị ca chẳng có bao nhiêu thống khổ, duy chỉ có lúc sinh ta thì đau bụng y như lúc ăn bánh bí đỏ. Vì vậy, khi ta sinh ra đã bị gọi là tiểu bí đỏ, còn tên ‘Hoa Nam’ là lấy chữ ‘Nam’ trong đó*.”

*chữ ‘bí đỏ’ là [nánguā], chữ ‘Nam’ là [nán], do đó trong chữ ‘bí đỏ’ mới có chữ ‘Nam’.

“Hóa ra tên của Tiểu Nam có ý nghĩa như thế.” Giang Giác khẽ vuốt ve gương mặt láng mịn của y, nghĩ nghĩ, “Hay là ta cũng gọi người tiểu bí đỏ nhé.”

“Không được.” Hoa Nam không cần suy nghĩ đã thẳng thừng cự tuyệt, trừng mắt nhìn Giang Giác, “Bị người trong cung nghe thấy ta sẽ mất mặt lắm.”

“Tiểu ô long còn sĩ diện nữa à?” Giang Giác giễu cợt y, bàn tay to lớn đặt lên vùng bụng bằng phẳng, “Đợi khi nào người đủ tuổi có thể sinh con nối dòng, người có nguyện ý sinh hài tử cho ta không?”

“Không...” Hoa Nam vốn định nói không muốn, thế nhưng lời đã ra đến miệng lại nuốt trở về, sửa thành: “Không biết, tùy duyên thôi, thực sự thì ta cũng không thể ngăn cản nó sinh ra.”

Giang Giác hiểu rõ, nhất thời xúc động, chỉ mỉm cười mà không nói.

“Bầu trời ở quê ta sáng hơn nơi đây, các vì sao lại càng sáng rực rỡ hơn nữa, giống như đọng trên đỉnh đầu, giơ tay ra liền có thể nắm bắt được.” Hoa Nam gối trên cánh tay Giang Giác, ngắm nhìn tinh tú sáng chói cả một góc trời.

Giang Giác hỏi: “Lại nhớ nhà sao?”

Hoa Nam cười nhẹ: “Vẫn luôn nhớ, bất quá khi ta về nhà thì lại nhớ người. Quả nhiên, cá cùng tay gấu không thể lưỡng toàn.”

“Nếu người có thể tự do lựa chọn, cá cùng tay gấu, người chọn thứ nào?” Gương mặt tuần nhả của Giang Giác chắn ngang tầm mắt Hoa Nam, con người sâu thẳm đưa tình ẩn tình, tựa như sóng nước mùa thu rung động lòng người.

“Đương nhiên là chọn tay gấu. Cá có xương, sẽ làm ta mắc xương. Còn tay gấu tuy không biết có nguy hiểm không nhưng tạm thời không nghĩ tới, cho nên ta cảm thấy chọn tay gấu rất sáng suốt.” Hoa Nam cùng hắc mũi đối mũi, mắt đối mắt, “Giác, ca ca, người nói xem, ta chọn tay gấu có thể hay không sẽ hối hận?”

“Tất nhiên là không rồi.” Giang Giác tràn đầy tự tin, trong mắt hiện lên dung nhan tú tuyệt của người yêu thương, chớp mũi thoáng ngửi được mùi hương sen nhàn nhạt trên người y. Người trước mắt tựa như đóa phù dung trắng nở trong đêm, đẹp đến mê người, mê hoặc hết thảy tâm trí hắn.

Hoa Nam mỉm cười với Giang Giác, khiến cho lòng hắn hiện lên tầng tầng rung động. Hắn hôn lên khóe môi y, nói: “Ngày tốt cảnh đẹp thế này sao có thể cô phụ được. Tiểu Nam, chúng ta thiên vi lô địa vi tịch*, thế nào?”

*thiên vi lô, địa vi tịch: trên trời làm cây lau, dưới đất làm chiếc chiếu? Ta cũng không hiểu câu này là thế nào nữa, đoán bừa chắc nó tựa tựa câu ‘trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành’. Nếu không phải cũng đừng chêm ta >.< “ân?”=“” hoa=“” nam=“” khó=“” hiểu=“” “ta=“” không=“” rõ=“” lắm.”=“” “ta=“” dạy=“” cho=“” người.”=“” trong=“” mất=“” giang=“” giác=“”

thoáng=“” hiện=“” ra=“” một=“” tia=“” thích=“” thú=“” giáo=“” hoạt=“” ưu=“” nhã=“” nhưng=“”
vẫn=“” mang=“” theo=“” ba=“” phần=“” tà=“” khí=“” hoa=“” nam=“” có=“” chút=“” hoảng=“”
hốt=“” y=“” biết=“” giang=“” giác=“” là=“” một=“” nam=“” nhân=“” khí=“” phách=“” nhưng=“”
y=“” không=“” biết=“” hấn=“” còn=“” tà=“” khí=“” nữa.=“” y=“” dám=“” yêu=“” một=“” nam=“”
nhân=“” khí=“” phách=“” nhưng=“” y=“” không=“” biết=“” mình=“” có=“” dám=“” yêu=“” một=“”
nam=“” nhân=“” tà=“” khí=“” hay=“” không.=“” ——=“” “người=“” luôn=“” dạy=“” ta=“” học=“”
cái=“” xấu.=“” “cục=“” cứng=“” càng=“” xấu=“” ta=“” càng=“”>

29. Gả Nhầm - Chương 29

Trong lúc Hoa Nam còn đang xuất thần, Giang Giác đã cởi bỏ y phục của y, bờ môi ẩm nóng lướt qua da thịt thanh lương, một tắc một tắc tuyên cáo quyền sở hữu của mình ở mỗi nơi tư mật, mỗi nơi mẫn cảm. Hoa Nam mặt đỏ như bị nhiễm bởi một tầng rượu mơ, diễm lệ say đắm lòng người. Lồng ngực phập phồng, y cố gắng kiềm nén thanh âm rên rỉ trong cổ họng, dùng chút lý trí còn sót lại nhắc nhở Giang Giác: “Đây là bên ngoài, sẽ có người nhìn thấy.”

Y phục của Hoa Nam vẫn chưa cởi bỏ hoàn toàn, thế nhưng cũng chẳng còn tác dụng che đậy, mắt trật tự phủ trên người, hai chân tách ra hai bên eo Giang Giác. Giang Giác tùy ý thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, đôi mắt sáng rực dần trở nên nóng bỏng. Hấn dừng lại một chút, trấn an Hoa Nam: “Không kể nào dám đến đây đâu. Yên tâm, so với người thì ta càng không muốn để cho bất cứ ai nhìn thấy thân thể của người.”

“Như vậy... không tốt.” Hoa Nam thoáng do dự. Y luôn cảm thấy chính mình bị Giang Giác dẫn dụ vượt qua không biết bao nhiêu điểm cực hạn. Sau lần thứ nhất nếm thử cảm giác tiêu hồn của dục vọng nguyên thủy, y biết mình đã sa ngã, thế nhưng không cách nào ngăn cản bản thân trầm luân.

“Như vậy cảm giác nhất định sẽ rất tốt.” Thanh âm Giang Giác khàn khàn êm dịu, mang theo tác dụng cảm dỗ lòng người. Hấn biết Hoa Nam có dũng khí nếm thử, hơn nữa còn tín nhiệm hấn, muốn mê hoặc y không khó.

Cảm nhận được bàn tay Giang Giác đặt bên hông mình đang gãi nhẹ, Hoa Nam xoay người né tránh.

“Sợ ngứa?” Giang Giác ngăn cản cử động của y, “Tiểu ô long thực mẫn cảm.”

“Người để ta gãi thử xem.” Hoa Nam bắt mẫn bĩu môi.

Giang Giác hôn lên cánh môi hồng nhuận của y, bàn tay đặt trên cơ thể khơi ngòi dục hỏa. Bởi vì sợ rơm rạ ở xung quanh tổn thương da thịt non mịn sau lưng Hoa Nam, hấn không cởi áo y ra, chỉ nâng hai chân y lên rồi cởi quần ra, bàn tay chạm rãi vuốt ve nơi mẫn cảm phía trước, sau đó di chuyển đến mật huyết đằng sau. Da thịt sờ vào ẩm ướt, phần huyết chảy ra một sợi tơ niêm dịch, Giang Giác có chút giật mình. Hoa Nam ngượng ngừng quay mặt đi, thềm oán hận từ khi bị hấn điều giáo thì bản thân càng ngày càng mẫn cảm.

“Ngượng?” Giang Giác vừa trêu chọc y vừa không ngừng kích thích.

Ngón tay nơi nếp nhăn bên ngoài tiểu huyết khiếu kích một hồi, lại chuyển sang xoay xoay ần ần mấy vòng. Ngón tay mang theo niêm dịch tiến vào cúc huyết non mềm, khiến nhụy hoa kích động run rẩy. Giang Giác không ngừng lặp đi lặp lại động tác ra vào, chờ khi Hoa Nam thích ứng mới dứt vào hai ngón tay.

“Bảo bối, nơi này của người càng lúc càng kỳ diệu.” Giang Giác nhắm mắt lại, sau đó mở ra, ngữ khí có chút không ổn định, cảm giác ngón tay bị xúc cảm nóng ướt vây quanh, mị thịt xung quanh tham lam hấp thụ ngón tay hấn, tựa như dẫn dắt hấn khám phá nơi chốn thâm sâu huyền ảo.

Hoa Nam muốn phản bác, khổ nỗi tìm không được lời thích hợp. Hơn nữa, gần như toàn bộ lực chú ý của y đã tập trung dưới hạ thân, đầu óc phản ứng hoàn toàn chậm chạp.

Ngón tay đã hoàn toàn tiến vào, thế nhưng Giang Giác lại không tìm được điểm nhỏ nhô lên như trong trí nhớ, xem ra thì ngón tay hắn không đủ dài. Thế là hắn lập tức thức thời, vén vạt áo lên, kéo quần xuống, lộ ra phần thân đang bồng bồng phần chắn, hướng huyết động ôn nhu trước mặt hung hăng đâm sâu vào.

Thân thể bị luồng lực cực mạnh ma sát chẳng những mang đến cảm giác tê dại khó nói thành lời mà còn mang theo tiếng vang ‘phù phù’. Hoa Nam mặt đỏ như muốn sung huyết, ngượng ngùng phát khóc lên được, cắn răng khấn cầu nhìn Giang Giác.

“Cực cương không thoải mái?” Giang Giác tạm thời dừng lại động tác, “Tức giận?” Hắn kiểm chế dục vọng, ngữ khí tận lực mềm mại, nhìn vào mắt Hoa Nam: “Ta thô lỗ quá, cực cương chịu không được ư?”

Hoa Nam lắc đầu, nước mắt tràn ra, ôm lấy cổ hắn rồi đặt xuống môi một nụ hôn.

Nhấn nại của Giang Giác rốt cuộc cũng hoàn toàn hồngбет, bắt đầu bá đạo công thành chiếm đất, lần sau so với lần trước càng thêm hung mãnh, khiến cho thân thể Hoa Nam từ trên xuống dưới không ngừng lắc lư, cho dù cách một lớp y phục thì da thịt non mịn sau lưng vẫn bị ma sát đến phát đau.

“Ca ca, phía sau đau quá.” Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Hoa Nam ngân ngấn nước mắt.

Thế là Giang Giác ôm lấy eo Hoa Nam, giữ chặt lưng y, tự mình đảo người về phía sau, biến thành tư thế y giảng hai chân ngồi trên người hắn. Tư thế này khiến hắn càng đâm sâu hơn vào trong cơ thể y, hắn cũng vì lựa chọn này mà lấy làm tự hào. Khi hắn nâng thất lưng y lên, rời khỏi dục vọng của mình, y còn cho là hắn muốn chấm dứt màn hoan ái màn trời chiếu đất, thật không ngờ hắn lại ấn y ngồi thẳng xuống dục vọng của hắn, rồi cứ thế lập đi lập lại không ngừng. Hậu huyết chịu đủ mọi chà đạp không cách nào dung nạp thêm dòng chất lỏng, thuận theo nơi mập mạp mà tràn xuống dưới, giúp mãnh thú tiến xuất càng thêm dễ dàng hơn. Hỏa nhiệt từ kẻ xâm lược ma sát vách nội bích bồng lên, tấn công vào Hoa Nam đang không ngừng run rẩy. Thủy hỏa cùng lúc thiêu đốt mãnh liệt, làm cho y cả chân cũng phát run. Ngay khi phía trước chuẩn bị phóng thích, Giang Giác lại đưa tay ngăn cản, mập mờ đầy tà khí nói: “Cực cương hiểu chưa? Cái này gọi là thủy nhũ giao dung*.”

*thủy nhũ giao dung: nước sữa hòa nhau

“Người luôn dạy ta học cái xấu.” Sau khi kết thúc, Hoa Nam nằm lỳ trên giường chỉ trích Giang Giác, tấm lưng vốn trắng nõn nay phủ đầy vết đỏ hồng đan xen, đều là do ma sát vào rơm rạ.

Giang Giác ở bên cạnh vừa thoa thuốc cho y vừa nói: “Cực cương càng xấu ta càng yêu.”

“Sao lại gọi ta là cực cương?” Y đã là người trưởng thành mười tám tuổi rồi được không, còn gọi ngây thơ như thế?

“Bởi vì ngươi là bí đồ cực cương.” Ngữ khí Giang Giác tràn đầy sùng nịnh.

Hoa Nam nhú mày: “Cảm giác giống như phụ thân gọi nhi tử ấy.”

Giang Giác hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Hoa Nam. Tướng mạo của y hiện tại thoát nhìn là mười sáu mười bảy tuổi, qua mười năm hai mươi năm nữa, tám phần là vẫn giống y như bây giờ. Đến lúc đó bọn họ cùng ra ngoài, sợ rằng thực sự có người xem bọn họ là phụ tử.

Hoa Nam chỉ liếc sơ qua cũng biết Giang Giác đang nghĩ gì, cười mỉm nói: “Vì để chúng ta nhìn xứng đôi, cho nên bệ hạ, người ngàn lần vạn lần phải bảo dưỡng thật tốt, không nên già nhanh quá. Mấy loại chuyện tổn hao thân thể cùng tinh lực ít làm một chút, thanh tâm quả dục tu thân dưỡng tính sẽ tốt cho người hơn.”

Giang Giác đánh xuống cặp móng căng tròn vểnh vểnh của y, cười mắng: “Nghĩ một đằng nói một nẻo. Rõ ràng là chính mình cũng muốn, lại cố ý đùn đẩy trách nhiệm cho ta.”

“Nào có? Ta nào có?” Hoa Nam đảo đảo mắt, cân nhắc nghĩ đến biện pháp ngăn cản những đòi hỏi vô độ của hắn, thừa dịp nói: “Sự thật thẳng hùng biện. Chúng ta từ hôm nay trở đi cấm dục, xem ai chủ động trước.”

“Người thua phải đáp ứng đối phương một điều kiện.” Giang Giác lập tức nghĩ đến điều lành.

“Hào.” Hoa Nam thầm nghĩ loại sự tình này hình như y chưa từng chủ động nha, hơi suy nghĩ, lại nói: “Lúc người muốn mà đi tìm các phi tử cũng xem như thua. Ách, không, là ước định của chúng ta hủy bỏ, người không cần đến tìm ta nữa.”

“Kiên quyết vậy sao?” Giang Giác bắt lấy cằm Hoa Nam, để y nhìn thẳng vào hắc, đáy mắt hiện lên tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hung hăng hôn Hoa Nam một cái, “Yên tâm, ta chỉ tìm người.”

Hắn vừa để tay xuống, Hoa Nam liền hoang mang nhìn hắn, đột nhiên co rụt người lại, có cảm giác bề ngoài ưu nhã ôn hòa của Giang Giác đang cất giấu bên trong linh hồn lãnh khốc bá đạo.

“Bí đỏ cực cứng, nếu như người chủ động câu dẫn, mà ta tự nguyện mắc câu, vậy cũng tính là ta thua.” Giang Giác vẽ mặt ôn hòa trên choker, khiến cho Hoa Nam đem ảo giác vừa rồi ném lại sau đầu.

Giang Giác đang nhìn Niên phi chăm chú, ánh mắt khác hẳn với ánh mắt ôn nhu nhìn Vương thực nghi lúc sáng, nó mang theo yêu thương nhu tình, mà Niên phi cũng đồng thỉnh thoảng ngược lên nhìn Giang Giác, mỗi lần đều mang theo ý cười, sau đó tiếp tục chuyên chú gảy đàn. Trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, sóng mắt lưu chuyển đều là ân tình, khiến những ai ngồi cạnh đều ao ước.

Hai người ý hợp tâm đầu như thế khiến Hoa Nam thầm nghĩ, giữa bọn họ nhất định có một loại cảm tình không ai thay thế được, đồng thời có một khoảng thời gian trong quá khứ mà y không cách nào với tới.

30. Gả Nhầm - Chương 30

Hai người ở vùng ngoại ô kinh thành lao động gần một tháng mới hồi cung. Hôm trở về, các phi tử cùng hoàng tử, công chúa đều ra tận cửa cung nghênh đón. Lúc Minh Châu được phụ thân ôm vào trong ngực, cái miệng ngọt ngào như mật đường như làm nũng: “Phụ hoàng, nữ nhi rất nhớ Người.”

Giang Giác hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nữ nhi một cái, khiến Minh Châu ở bên tai hắn cười khanh khách, thì thầm: “Phụ hoàng, không chỉ nữ nhi nhớ Người, mẫu thân cũng rất nhớ Người nữa.”

Những lời này, Hoa Nam đứng kế bên cạnh cũng nghe được. Vương thực nghi thấy ánh mắt ôn hòa của Giang Giác chuyển hướng sang mình thì mỉm cười dịu dàng. Minh Châu lại nói tiếp: “Phụ hoàng, nữ nhi gần đây học đánh đàn, phụ hoàng lúc rảnh rỗi xin hãy chỉ giáo nữ nhi.”

“Nữ nhi bảo gói gần đây sao tự dừng lại ham học thế?” Giang Giác ôm Minh Châu, hỏi.

Vương thực nghi đáp lời: “Nha đầu kia là muốn chờ Hoàng Thượng về để khoe đấy.”

Giang Giác cọ cọ lên mũi Minh Châu, cười: “Nếu con muốn trước mặt mọi người khoe tài thì phải học cho thật tốt, bằng không sẽ khiến mọi người chê cười.”

Đêm đó, Đế vương gia cử hành gia yến, Giang Giác lệnh tiểu công chúa đánh đàn trước mặt mọi người. Minh Châu nghiêm túc ngồi ngay ngắn, cũng không vội khảy đàn mà ngược lại giống như nhắm mắt dưỡng thần, để tâm trạng hoàn toàn trầm xuống, một lát sau mới đưa tay ra, trên dây đàn khảy một vòng. Tiếng đàn linh động sâu thẳm, đánh sâu vào lòng người, chính là giai điệu khúc ‘Vũ lăng xuân’. Mọi người đều ngưng thần lắng nghe, nàng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, cảm nghệ chưa thuần thục, ý cảnh chưa lĩnh hội được hoàn toàn. Đàn xong khúc nhạc, đôi mắt nàng liền di chuyển, tinh nghịch hỏi mọi người: “Êm tai không, êm tai không?”

Trưởng hoàng tử vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, nịnh tở tở của mình: “Êm tai êm tai.”

Minh Châu cười hì hì: “Đệ đệ thực ngoan, ngày mai tở tở chơi với người.” Nàng lại quay đầu hỏi Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, Người cảm thấy thế nào?”

“Tôn nữ* ngoan, đương nhiên là hay rồi.” Thái hậu hiền từ đưa tay về phía nàng, Minh Châu liền bước những bước chân nhỏ xíu, chạy đến bên cạnh tổ mẫu làm nũng.

*tôn nữ: cháu gái.

Chúng phi tử cũng nhất mực tán thưởng Minh Châu, khiến tiểu cô nương đắc ý vô cùng, chỉ có mẫu thân của nàng là nói: “Con cũng đừng kiêu ngạo, chút tài nghệ nhỏ nhặt ấy của con không tính là gì đâu. Luận về nhạc lý, bệ hạ cùng Niên phi nương nường mới là nhân tài không ai sánh bằng.”

Thái hậu cười nói: “Nhiều năm trước, lúc Hoàng Thượng vẫn còn là thiếu niên rất thích thổi sáo, còn Niên phi dùng cầm phối hợp. Tiếng sáo réo rất sâu sắc, tiếng đàn kỳ ảo thanh lãnh, hai người ăn ý vô cùng. Nhạc thanh cao thấp đan xen hấp dẫn, hòa hợp tuyệt vời, quả nhiên dư âm như còn vang vọng bên tai.”

Hoa Nam chính là lần đầu tiên nghe nói Giang Giác am hiểu nhạc lý. Bản thân y là người ngoại đạo, vừa nãy nghe Minh Châu đàn thật êm tai, lúc này lại càng thêm mong đợi có thể nghe Giang Giác thổi sáo, hai mắt trong sáng tựa như phát ra ánh sáng rực rỡ nhìn về phía hắn.

Giang Giác mỉm cười, hỏi Niên phi: “Ái phi đêm nay còn có nhã hứng tấu nhạc không?”

Niên phi vui vẻ đáp ứng.

Khi ô mộc cầm và tử sáo trúc* được đưa đến đại điện, Niên phi liền ngồi vào chỗ, quỳ bên cạnh cây đàn, cúi đầu tập trung, đưa tay chuẩn bị gảy nhạc. Giang Giác cùng nàng trao nhau ánh mắt, sau đó hai người ăn ý gảy đầu. Đầu tiên là tiếng sáo du dương vang lên, chốc lát sau Niên phi gảy một cái, thanh âm thúy dao ngọc hưởng vang lên nối tiếp, hai người hợp tấu tựa như phượng hoàng sóng cánh, hỗ trợ lẫn nhau. Hoa Nam cảm thấy trong lòng mình ngổn ngang tâm sự, bất giác đưa mắt nhìn về phía hai người diễn tấu. Giang Giác đang nhìn Niên phi chăm chú, ánh mắt khác hẳn với ánh mắt ôn nhu nhìn Vương thực nghi lúc sáng, nó mang theo yêu thương nhu tình, mà Niên phi cũng đồng thỉnh thoảng ngược lên nhìn Giang Giác, mỗi lần đều mang theo ý cười, sau đó tiếp tục chuyên chú gảy đàn. Trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, sóng mắt lưu chuyển đều là ân tình, khiến những ai ngồi cạnh đều ao ước.

*ô hắc cầm, tử sáo trúc: cây đàn bằng gỗ mun, cây sáo trúc màu tím.

Hai người ý hợp tâm đầu như thế khiến Hoa Nam trầm nghĩ, giữa bọn họ nhất định có một loại cảm tình không ai thay thế được, đồng thời có một khoảng thời gian trong quá khứ mà y không cách nào với tới.

Khúc nhạc kết thúc, tất cả mọi người đều nghe đến mê mẩn tâm hồn. Hoa Nam là người đầu tiên có phản ứng, y vỗ tay giống tiểu hoàng tử, tán dương: “Các người diễn tấu nghe rất hay.”

Minh Châu cùng tiểu hoàng tử vỗ tay theo, mọi người còn lại thấy thế cũng lập tức noi theo.

“Hoàng Hậu, nghe nói trong cửa hồi môn của Người có một cây ngọc bích hoàng tiêu, vừa vặn cùng tử phượng sáo trúc của bệ hạ thành một đôi*, không bằng Người cùng bệ hạ cũng hợp tấu một khúc, để mọi người được thỏa mãn đôi tai.” Trữ mỹ nhân đề nghị. Nàng xưa nay vốn không thích Niên phi, tự nhiên không muốn Niên phi giành hết cái tốt về mình, chỉ đành trông cậy rằng Hoàng Hậu có thể áp chế khí thế của Niên phi.

*chữ ‘hoàng’ trong ‘ngọc bích hoàng tiêu’ cùng chữ ‘phượng’ trong ‘tử phượng sáo trúc’ đều có nghĩa là chim phượng hoàng.

Hoa Nam ngượng ngùng cười cười: “Đây chẳng qua là gia huynh tặng, kỳ thật ta cũng không thổi tiêu.” Thấy Trữ mỹ nhân hơi lộ ra vẻ xấu hổ, y nói tiếp: “Bất quá, ta biết một ít thứ khác.”

Dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Hoa Nam chu môi thổi một cái, phát ra âm hưởng trong trẻo như tiếng chim hoàng anh gáy gọi đồng loại. Y đổi giọng, tiếp tục thổi ra những tiếng chim kêu vui tươi khác, mà lúc này một hiện tượng kì lạ cũng diễn ra. Những loài chim buổi đêm dường như nghe thấy thanh âm triệu hồi, đồng loạt rủ nhau tiến vào trong điện, vờn quanh một vòng, cuối cùng hàng trăm hàng ngàn con chim hợp thành vòng tròn, giương cánh

“Thật xinh đẹp, thần kỳ quá đi.” Minh Châu kinh hô. Thái Hậu cũng tấm tắc khen ngợi, còn Trữ mỹ nhân thì hướng về phía Niên phi, liếc nhìn tỏ ý khinh thường. Dù đàn hay đến đâu cũng có gì là lạ, có thể so sánh với dị năng dùng hiệu lệnh điều khiển điều thú sao? Hừ!

Niên phi thấy thần sắc Trữ mỹ nhân như thế chỉ cười một tiếng, không cùng nàng chấp nhặt.

Bầy chim ở trong điện bay lượn ba vòng, sau một thanh âm trầm thấp ngân ngui của Hoa Nam thì tự động tản ra.

“Hoàng Hậu, Người không hổ là lang hoàn nhất tộc, thiên phú dị bẩm quả nhiên không giống bình thường, cảnh tượng kỳ diệu thế này thật sự không phải những kẻ phàm phu tục tử có thể tùy tiện chứng kiến.” Trữ mỹ nhân mặt đầy sùng bái nhìn Hoa Nam, “Người có thể ra lệnh cho chim muông ư?”

Hoa Nam cười nói: “Không thể. Đây chỉ là trò vật thôi, giống như người nuôi ong có thể điều khiển ong đi hút mật vậy. Ta chỉ đơn thuần là dùng tiếng nhạc dẫn dắt sự cộng hưởng của chúng.”

“Hoàng Hậu thật luôn gây cho chúng ta kinh hỉ vượt quá tưởng tượng, thần thiếp bội phục.” Niên phi hạ thấp người mỉm cười, ngữ khí đột nhiên trở nên cởi mở.

Vương thực nghi cùng Trương quý phi cũng đều tán thưởng, nhưng Hoa Nam chỉ khiêm tốn đáp lại vài câu, y thật sự không cảm thấy mình có điểm nào tài giỏi, đây là bản năng của y chứ không phải tài năng, thế nhưng lại đem ra khoe khoang trước mặt những người ngoài tộc, điểm ấy làm y rất hổ thẹn. Vì vậy, sau khi tan yến hội, y đã nói với Hoa Văn: “Người không phải biết thổi tiêu sao? Dạy ta đi.”

Hoa Văn thần nhiên đáp: “Không dạy. Người vừa lười biếng lại vừa ngu ngốc, làm việc gì cũng đều do hững thủ hững mắt, không kiên trì được bao lâu, dạy người rất cực khổ.”

Hoa Nam cũng không phản bác, cười gượng: “Có lẽ thế. Không sao, ta tìm người khác dạy.”

Hoa Nam cầm lấy cây trường tiêu do huynh trưởng tặng, nhìn đến phát ngốc ra, trong đầu hiện lên ánh mắt Giang Giác cùng Niên phi trao nhau biết bao thâm tình, giữa bọn họ có rất nhiều thứ không cần phải dùng ngôn ngữ để diễn đạt.

“Niên phi đánh đàn, sao người không đi học đàn?” Hoa Văn lạnh lùng hỏi, ngữ khí mĩa mai lạnh như băng.

“Người hâm mộ bọn họ, bọn họ lại hâm mộ người, có gì hay ho đâu. Người cứ耿耿 đầu ưỡn ngực làm tốt ngôi vị Hoàng Hậu này cho ta, đừng đi theo sau gót chân người khác nữa.” Hoa Văn tiếp tục giáo huấn.

Từ tay phải, Hoa Nam nhẹ nhàng chuyển cây tiêu qua tay trái, chớp chớp mắt mấy cái, nói: “Ta chỉ là cảm thấy nhạc khí tốt như vậy không nên quá lãng phí, chỉ biết đặt ở đây, cũng không phải giống như người nghĩ đâu.”

“Vậy hả? Thôi thì nếu người sợ phí phạm nó, mỗi ngày lấy ra nhìn một lần cũng được rồi. Người đối với âm luật không nhạy cảm, không thích hợp học thổi tiêu.”

Thần sắc của Hoa Văn trở nên ôn hòa, “Giang Giác thích dạng người như thế nào thì người biến mình thành dạng đó, như thế một chết đi được, mà người cũng sẽ không thoải mái.”

Những lời này khiến Hoa Nam người đỏ đầy mồ hôi. Sao lại có khả năng này? Y làm sao lại có khả năng yêu mến Giang Giác đến tình trạng đó?

“Ta sẽ không đâu.” Hoa Nam đưa cây bích tiêu cho Hoa Văn, “Dùng được thì nên dùng, người giữ lấy đi.”

Hoa Văn cũng không tiếp nhận, từ chối nói: “Người cứ tự mình giữ lấy, đừng khiến ta giống như lừa đi cây tiêu của người. Nếu người không dùng thì sau này có thể làm của hồi môn cho nữ nhi của người.”

“Ta ở đâu ra mà có nữ nhi?” Hoa Nam nghi hoặc khó hiểu, chờ đến tuổi y có thể sinh con thì Giang Giác đã già đến mức không làm ăn gì được nữa rồi, bọn họ không phải là căn bản không có khả năng hạ sinh hài tử sao?

Hoa Văn mỉm cười một cái: “Minh Châu công chúa không tính là nữ nhi của người? Hoàng Hậu chính là mẫu thân của tất cả hoàng tử cùng hoàng nữ a.”

Lời vừa thốt ra đã thấy có điểm không được tự nhiên, Hoa Nam là nam hài, sao có thể tính là mẫu thân? Nhưng mà cũng không thể xem y là phụ thân nha, nếu không có khác chi khiến Giang Giác bị cấm sùng.

“Di, ta cũng xem như người đã có hài tử rồi sao?” Hoa Nam hai mắt sáng ngời, mang theo tia vui sướng, “Ai da, ta có nhi tử cùng nữ nhi rồi, hi hi.”

Hoa Văn cảm thấy sự vui vẻ của y thật không có đạo lý, liền mở miệng châm chọc: “Đúng vậy, người đã có hài tử, hơn nữa không làm mà hưởng, người đúng là lời to rồi.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Nam đã xụ xuống, ừ ừ hỏi Hoa Văn: “Người nhất định phải đả kích ta mới có thể thoải mái?”

Hoa Văn ngẩn người. Hoa Nam cả đêm mất hồn mất vía, gương mặt không có nét cười, khó khăn lắm mới hứng thú lên được một chút, chính mình còn đả kích châm chọc y. Nghĩ vậy, ngữ khí của hắn không khỏi có chút áy náy: “Người cứ tiếp tục vui vẻ đi. Miệng ta tiện, người cứ xem như ta cái gì cũng chưa nói.”

“Cuối cùng người cũng ý thức được chính mình miệng tiện a.” Hoa Nam tức giận, liếc mắt xem thường, “Ta vui lên không nổi.”

“Tình cảm của Hoàng Thượng cùng nàng rất sâu đậm?” Đồng tử hoàn mỹ của Hoa Nam chuyển động một chút, tựa như lâm vào trầm tư.

“Thanh mai trúc mã, mưa gió không rời, thịnh suy không bỏ. Nhiều năm trước, lúc khi Niên phi bị bắt làm con tin, Hoàng Thượng còn tình nguyện làm con tin trao đổi với nàng.”

31. Gả Nhầm - Chương 31

Minh Châu là tiểu cô nương tinh ranh láu lỉnh nhất mà Hoa Nam từng gặp. Có lần nàng đến chỗ Thái Hậu thỉnh an, gặp được Cảnh vương đang họa tranh cho Thái Hậu, trong bức tranh chính là bộ dáng của Người khi còn trẻ. Nàng liền nảy sinh ý tưởng kì lạ, năn nỉ Cảnh vương họa cho nàng một bức, yêu cầu là Cảnh vương phải căn cứ theo bộ dáng hiện tại của nàng mà họa ra bộ dáng khi nàng mười lăm tuổi. Hiện tại, nàng bất quá chỉ mới năm tuổi, lại chớp to hai mắt nói muốn nhìn xem chính mình sau này có thể khiến bao nhiêu người ái mộ. Cảnh vương cảm thấy yêu cầu của nàng thú vị nên vui vẻ đáp ứng.

Khi Giang Giác xem đây như truyện cười kể lại cho Hoa Nam nghe, y đã thầm nghĩ: “Hắn là đang ám chỉ tuổi mình có thể làm phụ thân.” Lúc trước nghĩ đến cũng không chú ý, không biết vì sao hiện tại nghĩ đến thì trong lòng lại có chút tự vị. Sau khi Giang Giác rời đi rồi, y không mang theo tùy tùng, tự mình ra ngoài đi dạo. Những nơi y có thể đi là có hạn, cho nên vòng vo mấy vòng lại bước đến ngự hoa viên. Dưới gốc cây hoa mẫu đơn nở rộ giữa mùa thu là một tiểu cô nương mặc trang phục màu tím, tay xách chiếc giỏ trúc nhỏ nhất những cánh hoa bay trong gió. Tiểu cô nương ấy da thịt phấn hồng trắng nõn, răng trắng như ngà, nụ cười như vui như giận, mới năm sáu tuổi đã rạng rỡ chói mắt như đóa mẫu đơn nở rộ.

“Hoàng thúc, thúc vẫn chưa họa xong a? Con ngồi xổm hai canh giờ rồi, sắp mệt chết luôn.” Tiểu cô nương hướng về phía tuần mã nam tử đang họa tranh trong lương đình mà hờn dỗi.

“Minh Châu nhi, thúc phải vừa vẽ vừa nghĩ, đương nhiên không nhanh được. Nào, cười một cái, nếu cứ chau mày thì thúc sẽ họa thành gương mặt bà già đau khổ đấy.” Giang Minh cao giọng nói với Minh Châu.

Hoa Nam nhẹ nhàng đi đến phía sau Giang Minh, thấy bức tranh của hắn chính là một bức thiếu nữ hái hoa. Trong tranh họa những khóm hoa mẫu đơn với từng đàn bướm rực sắc màu lượn quanh, ngoài ra còn có hàng trăm loại hoa khác đua nở như gấm. Một thiếu nữ xinh đẹp cao quý mặc y phục màu tím trải rộng chiếc váy trên thảm cỏ xanh, phảng phất như đóa sen tím nở rộ. Bên mỗi thiếu nữ mang theo nụ cười, lúm đồng tiền nhẹ nhàng như ẩn như hiện, bàn tay thon dài trắng nõn cầm một cánh hoa chuẩn bị đặt vào giỏ. Thiếu nữ này rực rỡ vô song, thần thái hồn nhiên ngây thơ, thật xứng đáng với bốn chữ ‘nhân gian tuyệt sắc’. Trong bức họa thấp thoáng bóng dáng của Minh Châu, làm cho Hoa Nam cảm thấy nhìn rất quen mắt.

Minh Châu mười lăm tuổi thật sự rất xinh đẹp, những đóa hoa mẫu đơn tươi đẹp ở trước mặt nàng cũng trở nên ảm đạm thất sắc, nhợt nhạt lùi về sau làm bối cảnh cho nàng. Sau mười năm nữa, không biết chừng những người ái mộ tiểu công chúa sẽ xếp hàng còn dài hơn một đại đội.

“Tiểu Nam, nhìn trộm không tốt.” Giang Minh tư thế không đổi, cũng không ngẩng đầu lên, âm sắc vẫn trong sáng thanh linh như trước, làm cho Hoa Nam cảm thấy có chút thương cảm. Từ lần trước gặp gỡ dưới gốc cây anh đào ở ngự hoa viên, hai người chưa từng chuyện trò như vậy.

“Sao ngươi biết là ta?” Hoa Nam cười nhẹ, đi đến bên trái Giang Minh. Minh Châu nhìn thấy y thì muốn hành lễ, y liền khoát khoát tay ý bảo nàng không nên động đây.

Cuối cùng, Giang Minh ngẩng đầu lên, ánh mắt trong sáng lướt qua một lượt, không dừng lại dù chỉ trong chốc lát, thản nhiên nói: “Mùi thơm trên người ngươi càng ngày càng đậm.”

“Đúng nha.” Hoa Nam ngượng ngùng cười. Tất cả mọi người đều biết rõ hiện tại Đế – Hậu ân ái triền miên. Y cũng không có cảm giác mình đã phụ Giang Minh, chỉ là nhớ lại lần trước dưới gốc cây anh đào trong ngự hoa viên, y đã thề sẽ không yêu người họ Giang, đột nhiên có cảm giác thẹn thùng. Rốt cuộc là y không chống nổi sức hấp dẫn a!

Giang Minh không lên tiếng, nhếch môi thản trọng họa từng nét bút, chăm chú vô cùng, không có lấy một tia bông đùa thường lệ.

Hoa Nam xấu hổ muốn bỏ đi thì hần đột nhiên nói: “Chờ một lát, ta có chuyện muốn nói với người.” khiến y đành phải dừng bước.

“Minh Châu nhi, con có thể đứng lên rồi.” Một lát sau, Giang Minh đặt bút xuống, vẫy tay với Minh Châu.

Minh Châu vội vàng chạy đến, nhưng do đã ngồi xổm quá lâu nên chân tê rần hết cả lên, một bước lão đảo ngã ngồi trên mặt đất. Hoa Nam lập tức đến đỡ nàng dậy, đau lòng hôn lên mặt nàng mấy cái. Tiểu cô nương ngượng ngùng nói: “Hoàng Hậu, nam nữ thụ thụ bất thân, Người đặt Minh Châu xuống đi, con có thể tự đi được mà.”

Thế là Hoa Nam hết sức cẩn thận thả nàng xuống đất, dắt nàng đi đến trước mặt Giang Minh. Hần xoay người bung bung lên mũi nàng, cười mắng: “Xú nha đầu tiểu quý, bức họa xong rồi, cầm đi khoe đi.”

Minh Châu tiếp nhận bức họa, hoan hô một tiếng, ôm chầm cổ thúc thúc mà thơm liên mấy cái trên mặt hần, hưng phấn vô cùng: “Đa tạ hoàng thúc, hoàng thúc thật là đại tài tử.” Nói xong, quay đầu chạy.

Khóe môi Hoa Nam giương lên thành một nụ cười. Minh Châu dù chỉ mới năm tuổi, và dù cũng rất yêu mến y, thế nhưng nàng rõ ràng vẫn xem y là người ngoài. Nàng đối với Giang Giác, Giang Diễm, thậm chí cả Giang Minh đều thân mật hơn so với y.

“Nha đầu tinh nghịch kia chính là như vậy. Chúng ta dù sao cũng có quan hệ huyết thống, cho nên không cần chú ý đến nam nữ khác biệt, người đừng để trong lòng.” Giang Minh vỗ vai Hoa Nam, ánh mắt cùng ngữ khí đều là vẻ ôn nhu khi trước.

Hoa Nam thản nhiên cười với hần, thân hình di chuyển, tránh khỏi sự tiếp xúc, nói: “Ta biết.”

“Sao vậy, chỉ một động tác nhỏ không chút mờ ám mà cũng không thể làm ư?” Giang Minh bắt đầu nhìn y chăm chú, “Các người cuối cùng vẫn là ở cùng một chỗ, không ngoài dự liệu của ta, những thứ vốn dĩ thuộc về ta đều bị hần cướp đi.”

Hoa Nam nhú mày, suy nghĩ xem nên nói thế nào mới không làm cho Giang Minh thấy khó xử: “Ta không phải là chiến lợi phẩm để huynh đệ các người tranh giành. Ta vốn không thuộc về người, hiện tại cũng không thuộc về hần, ta chỉ hết lòng với chính bản thân mình, hết lòng với tình yêu.”

Trong mắt Giang Minh đầy tâm tình phức tạp, chậm rãi nói: “Vậy thì tốt quá rồi. Thứ Hoàng Thượng am hiểu nhất chính là cướp đoạt, lòng của người cho hần thân cận bấy phần, còn lại ba phần giữ riêng cho mình. Như vậy cho dù ngày sau cảm tình tan vỡ, người cũng có thể tiêu sái rời đi.”

“Người sao lại không hy vọng ta được hạnh phúc?” Hoa Nam nhìn hần trừng trừng, “Dù sao chúng ta cũng từng có giao tình, người có thể hay không đừng trù ẻo ta?”

“Không phải ta trù ẻo người.” Giang Minh cười khổ lắc đầu, “Người không biết giữa Hoàng Thượng và Niên phi là loại tình cảm gì đâu. Bất luận người tạo cho hần cảm giác mới lạ thế nào cũng không thể thay thế địa vị Niên phi ở trong lòng hần. Người nói xem Niên phi là dạng người thế nào? Trong bốn nữ nhân thì

nàng là người có thủ đoạn quyết đoán nhất. Trương quý phi cùng Trữ mỹ nhân thường xuyên nhắm vào nàng, nàng tại sao không ồn ào không ầm ĩ phản kích? Bởi vì nàng biết phân lượng của nàng trong lòng Hoàng Thượng. Trương, Trữ hai người trong mắt nàng bất quá chỉ đang diễn vở hài kịch không chiếm được tình cảm chân thành của đấng phu quân. Nàng xem bọn họ không vừa mắt, nhưng đối phó với bọn họ sẽ chỉ làm Hoàng Thượng cảm thấy nàng mất thân phận mà thôi.”

Hoa Nam nhúu đôi mi thanh tú lại, hoang mang hỏi: “Nàng không phải có tiếng hiền lành sao?”

“Đương nhiên cũng có nguyên nhân này.” Giang Minh mỉm cười, “Nàng hiểu trái tim Hoàng Thượng, cần gì phải hao tổn tâm tư đối phó với địch nhân còn không tính là địch nhân?”

“Tình cảm của Hoàng Thượng cùng nàng rất sâu đậm?” Đồng tử hoàn mỹ của Hoa Nam chuyển động một chút, tựa như lâm vào trầm tư.

“Thanh mai trúc mã, mưa gió không rời, thịnh suy không bỏ. Nhiều năm trước, lúc khi Niên phi bị bắt làm con tin, Hoàng Thượng còn tình nguyện làm con tin trao đổi với nàng.” Giang Minh trả lời, “Sợ rằng hôm nay nếu như đổi thành người hoặc Minh Châu, Hoàng Thượng cũng sẽ không lấy thân mình ra trao đổi.” Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: “Kỳ thực, có chuyện này ta cảm thấy hẳn là nên nói cho người biết. Hoàng Thượng lúc đầu đã có ý định lập Niên phi thành Hoàng Hậu, cho nên hẳn mới cùng vài vị đại thần thân cận thương lượng qua, thế nhưng mấy vị đại thần ấy kiên quyết phản đối, nói rằng dĩ thiếp vi thê* là đi ngược với lễ thường, tuyệt đối không thể. Cuối cùng, hắn nghĩ tới lang hoàn.”

*dĩ thiếp vi thê: chọn thê thiếp làm chính thất.

Hoa Nam thở dài, cười khổ một chút, nói: “Ta hiểu, giữa bọn họ chẳng những là tình yêu mà còn là tình cảm luyện tiếc che chở. Ta không nghĩ sẽ thay thế ai, cũng không muốn đoạt thứ gì vốn thuộc về người khác. Chỉ là hắn tặng ta quả đào, ta báo đáp hắn quả lê. Nếu như có một ngày, hắn... trở về bên cạnh Niên phi, ta cũng... cũng không thể nói gì hơn.”

Giang Minh mắng: “Người nói lung tung vớ vẩn gì đó. Nếu yêu thì phải quấn hắn thật chặt. Niên phi là người thế nào chứ, cần người khiêm nhường thể hiện phong độ với nàng sao?”

“Giang ca ca, người vẫn là đối xử với ta rất tốt.” Hoa Nam nhìn Giang Minh, đôi mắt khê chớp, bờ môi mang theo ý cười, “Người hãy tìm một người hảo hảo yêu thương đi, ta hy vọng người được hạnh phúc.”

Giang Minh khước môi khê nhếch, hỏi y: “Sao người lại một mình chạy đến đây, cả một tùy tùng cũng không mang theo?”

“Ta không sợ lạc đường, mang theo nhiều người chạy loạn như vậy làm gì?” Hoa Nam trả lời như lẽ đương nhiên.

Giang Minh cười nhạt một tiếng: “Sớm trở về một chút, miễn cho bọn họ khỏi phải lo lắng vì không thấy chủ tử.”

“Ân.” Hoa Nam nhu thuận gật đầu.

Giang Minh bản chất phong lưu, nhưng dù sao vẫn là người tâm tính ôn nhu giàu tình cảm. Mặc dù tình cảm mập mờ ngày xưa đã không còn tồn tại, hắn vẫn có thể trở thành bạn tâm giao. Chỉ là, hắn nói Giang Giác đối với y chỉ có cảm giác mới lạ? Hoa Nam cau mày, Giang Giác chỉ cảm thấy y mới lạ ư? Ôn nhu sủng nịch khiêm nhường của hắn sao có thể đều là giả?

Lòng của người cho hắn thân cận bấy phần, còn lại ba phần giữ riêng cho mình. Như vậy cho dù ngày sau cảm tình tan vỡ, người cũng có thể tiêu sái rời đi. Giang Minh đã khuyên y như vậy, nhưng thứ tình cảm còn phải lưu lại một đường lui, chuẩn bị tùy thời có thể tiêu sái rời đi, còn gọi là tình yêu sao? Cái chữ yêu này, có lẽ đối với y hoặc đối với những người trong hoàng tộc đều thật lạ lẫm, cần phải hảo hảo học tập.

“Kiếp sau nhất định không làm Hoàng Hậu của người nữa.”

“Kiếp sau người làm Hoàng Đế, ta làm Hoàng Hậu.”

“Ta làm Hoàng Đế, người làm thái giám.”

32. Gả Nhầm - Chương 32

Từ khi hai người đánh cược với nhau đến nay đã được một tháng. Trong thời gian này, Giang Giác không ngủ lại Phượng Nghi Cung, mà điều khiến mọi người thấy kỳ quái hơn chính là hắn cũng không gọi bất cứ phi thiếp nào khác đến thị tẩm. Hoàng Thượng một tháng thanh tâm quả dục là chuyện lớn đến đâu chứ? Ngay cả Thái hậu cũng bị kinh động, nhưng việc này hỏi thẳng Hoàng Đế thì không tốt lắm, đành phải gọi Hoa Nam đến hỏi thăm.

Hoa Nam cũng không biết hiện tại trong nội cung, chuyện thiên tử cấm dục đã len lan truyền thành cái dạng gì.

Giả thiết lý kỳ thể nào đều có, nhưng trong đó có hai giả thiết khiến người ta tin tưởng nhất. Một: Đế – Hậu ở ngoại ô kinh thành hoan ái miệt mài quá độ, ai cũng thấy Hoàng Hậu khi trở về khí sắc rất tốt, người xem có phải không ngày càng xinh đẹp, ngay cả mùi thơm trên cơ thể cũng trở nên nồng đậm, cho nên a, Hoàng Thượng đại khái đã bị Hoàng Hậu rút cạn khô khí lực, đến mức hùng phong không phản chấn lên nổi; Hai: Hoàng Thượng vốn không hảo nam sắc, chỉ vì nhất thời ham thích cảm giác mới lạ nên mới lấy nam hậu dị tộc, lại chỉ vì nhất thời hiếu kỳ nên mới cùng nam hậu viên phòng. Thế nhưng, bản thân hắn vẫn như trước bài xích nam phong, vì vậy trước hết thanh tâm quả dục một thời gian ngắn rồi sẽ quay về chính đạo. Đừng nói không tin, đêm đó Hoàng Hậu triệu hồi phi điều là chuyện thần kỳ biết bao, người người đều thán phục ca ngợi, duy chỉ có Hoàng Thượng cả nửa câu cũng không nói, rõ ràng cho thấy hắn không thích Hoàng Hậu.

Những thứ này đều là do đám cung nhân nhàm chán cùng cực bịa đặt ra trong lúc trà dư tửu hậu, không ai dám để lọt vào tai chủ tử. Thế nhưng Hoa Văn lại là người rất thính tai, trong phạm vi hai dặm có thể nghe rõ người khác nói cái gì, cho nên mấy giả thiết kia hắn tự nhiên biết rõ. Hắn thầm nghĩ, hoàng cung sao lại nuôi dưỡng ra một đám người biến thái, trước mặt chủ tử thì khom lưng uốn gối, phía sau lại thêm mắm dặm muối đảo lộn thị phi, nếu Hoa Nam nghe được không biết sẽ bị chọc tức đến bộ dạng nào.

Thái hậu tìm Hoa Nam đương nhiên không phải bởi vì hai giả thiết này, lão nhân gia như bà trong lòng tự có lý giải riêng. Nhưng Hoàng Thượng hơn một năm nay ngoại trừ Hoàng Hậu thì bên cạnh không hề có thêm tân nhân nào khác, bà cân nhắc xem có phải nên cho Hoàng Đế tuyển tú một lần. Bà thật tâm yêu mến Hoa Nam, thấy Đế – Hậu tình cảm vững chắc nên suy đoán rằng dù Hoàng Đế có người mới thì cũng sẽ không bạc đãi Hoa Nam, lúc này mới nhắc đến với y.

Hoa Nam sững sờ tại chỗ, bốn còn chưa đủ, muốn nhiều hơn ư?

“Mẫu hậu, Hoàng Thượng cần chính yếu dân, nào có nhiều thời gian nghĩ đến tư tình nhi nữ? Chuyện tuyển tú này chắc là không cần?” Nếu ở lang hoàn phụ thân y dám có một chút tâm tư khác, mẫu thân nhất định sẽ chạy đến thần đàn cùng hắn giải trừ quan hệ. Thế giới này, dù sao cũng không phải lang hoàn, dù trước kia y không bận tâm thì bây giờ cũng phải chú ý đến những phương diện khác, phải làm sao cho mỗi người đều cảm thấy thỏa đáng an lòng.

“Hoàng Thượng trước mắt chỉ có bốn vị Tàn phi, sáu năm qua chỉ sinh hai trai một gái. Không nói đến hoàng tử*, nhưng nếu tuyển thêm vài phi tử thì có lẽ Hoàng Thượng sẽ được hưởng niềm vui khi có nhiều con cái.” Thái hậu mỉm cười hiền từ với Hoa Nam, vỗ vỗ mu bàn tay y. Có ai lại nguyện ý cùng chung trường phu với người khác, chỉ là giáo huấn tổ tông không cách nào thay đổi. Khi còn trẻ, bà cũng từng vì sự phong lưu đa tình của trượng phu mà tổn thương rất nhiều, dần dần thấy mọi thứ đều phai nhạt, đây chính là bi ai của người sống trong hậu cung.

*hoàng tử: con trai nối dõi.

Hoa Nam rút tay về, lễ phép mỉm cười: “Nhi thần sẽ đem việc này bẩm báo lại với Hoàng Thượng. Nếu như Hoàng Thượng không phản đối, mẫu hậu xin cứ chờ để lựa chọn con dâu a.”

Vẫn là quá xúc động quá non nớt a, Hoa Nam cười khổ, để Thái hậu phát giác ra y đang bất mãn ghen tuông rồi, y thật sự sợ rằng nếu tiếp tục y sẽ rơi vào tội bất hiếu ghen tị.

Có lẽ đến bây giờ Giang Giác chưa từng nghĩ tới chuyện tuyển tú, nhưng Thái hậu đã nói ra việc này thì tựa như ở trong lòng y đẩy vào một hạt cát, thô ráp giầy vò lòng y đến phát đau. Chỉ cần Giang Giác muốn, hẳn có thể có vô số cả nam lẫn nữ, điểm ấy cho dù Hoa Nam có thân phận đặc biệt cũng không cách nào thay đổi.

Ít nhiều gì y cũng đoán ra tại sao Thái hậu lại nghĩ đến việc cho Giang Giác tuyển tú. Sớm biết như vậy, y sẽ không đánh cược với hẳn. Y thật không tin nếu hai người ân ái triền miên, Thái hậu sẽ nói ra chuyện mất lòng Hoàng Hậu.

Lúc Giang Giác đến Phượng Nghi Cung dùng bữa tối, vừa vào cửa đã thấy Hoa Nam nhìn hẳn bằng vẻ mặt không chút hòa nhã, chẳng những không đứng dậy hành lễ nghênh đón còn xem thường “Hừ!” một tiếng, khiến hẳn không hiểu ra sao.

Giang Giác mở rộng hai chân, ôm Hoa Nam ngồi trên đùi, hỏi: “Ai làm bí đồ cực cực tức giận thế?”

“Người!” Hoa Nam chọc vào ngực hẳn, “Chính là cái tên bại hoại người.”

Y vốn dĩ không trách Giang Giác, nhưng lại cảm thấy chính là lỗi của hẳn. Thái hậu muốn tuyển tú, người sẽ hưởng hết điểm phúc không phải hẳn sao?

“Ta?” Giang Giác nhú mày, chợt giống như bừng tỉnh đại ngộ mà nâng tay Hoa Nam lên, ngậm một ngón tay của y vào miệng, nói: “Bí đồ cực cực là do dục hỏa trên thân không thể nào phát tiết, không nên trách vì phu chứ.”

“Ta không có, người chỉ toàn có suy nghĩ xấu.” Hoa Nam chán nản, đâm vào ngực hẳn, “Kiếp sau nhất định không làm Hoàng Hậu của người nữa.”

“Kiếp sau người làm Hoàng Đế, ta làm Hoàng Hậu.” Giang Giác liếm lên vành tai Hoa Nam, ngữ khí ôn nhu dịu dàng. Trái tim Hoa Nam như bị lông vũ quét qua, nháy mắt liền run rẩy. Đây là quyến luyến ôn nhu của bọn họ mỗi khi bắt đầu hoan ái. Y biết rõ Giang Giác nhất định khao khát y, cũng như y khao khát Giang Giác, nhưng y sao có thể chịu phục mà bại trận bởi dục vọng chứ.

Y hít vào một hơi, nói: “Ta làm Hoàng Đế, người làm thái giám.”

Giang Giác hung hăng đánh vào hông y một cái, ra vẻ tức giận: “Vậy phúc khí của người không còn rồi.”

“Ta có tam cung lục viện, sao không thể thỏa mãn ta chứ? Chẳng lẽ chỉ dựa vào duy nhất một mình Hoàng Hậu?” Hoa Nam chu môi, câu nói mang theo vị chua.

“Hóa ra là tức giận chuyện này. Hôm nay mẫu hậu đã nói với người chuyện gì?” Giang Giác nâng cằm y lên, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu trái tim y, chỉ thoáng chốc đã hiểu tất cả. “Đứa nhỏ ngốc này thật là, ta còn chưa đồng ý, người tức giận cái gì nào?”

Hoa Nam thở phào một cái, chậm rãi hiện ra nét mặt tươi cười: “Nếu người đồng ý, ta ngược lại sẽ không tức giận.”

“Tại sao?” Ánh mắt chí tôn thiên tử hiện lên một tia bén nhọn, nét mặt tươi cười trong nháy mắt cứng lại.

“Tự mình nghĩ đi.” Hoàng Hậu đơn thuần xoay mặt sang hướng khác.

“Hài tử bước bình.” Thiên tử bật cười lớn, con người âm trầm khế chuyển, vạn vật đều nằm trong lòng bàn tay, kể cả tâm tư của người trong ngực.

“Ăn cơm ăn cơm, người đừng sờ loạn.” Hoa Nam gạt ra bàn tay đang lần mò nơi cổ áo chuẩn bị công thành chiếm đất, ngồi xuống vị trí cách xa hẳn nhất mà dùng cơm.

Thế nhưng thực tế đã chứng minh có một số việc muốn tránh cũng không thể tránh. Lúc tắm rửa, Giang Giác ngược lại rất quân tử, tuy rằng ánh mắt quá mức nóng bỏng nhưng không có hành động cụ thể nào. Hoa Nam cho là hẳn tự cao thân phận không muốn chịu thua, nghĩ thầm đêm nay đại khai sẽ không phát sinh chuyện gì. Không nghĩ tới, Hoàng Đế bệ tắm rửa xong thì để nguyên nửa thân trên xích lửa, lắc lắc mái đầu ẩm ướt muốn y giúp hẳn lau khô. Ngày ấy Trương quý phi hạ sinh hài tử, Giang Giác đã giúp y lau tóc, thế nên bây giờ y cảm thấy hẳn là nên hồi báo hẳn, không ngờ bộ dáng hẳn lại gọi cảm chết người, chính y liền bị hẳn mê hoặc, mặt đối mặt ngồi trên đùi hẳn mà hoan ái. Mất mặt nhất chính là cái tên

gia khóa chết tiệt kia có sức nhấn nạy không gì sánh kịp, chỗ đó đã sưng to như vậy vẫn có thể nhịn xuống không chủ động tiến vào. Cuối cùng, Hoa Nam vẫn là không chịu nổi dục vọng dày vò, xấu hổ muốn chết thỉnh cầu hần tiến vào giúp y thỏa mãn. Cho nên, lúc này đây là Đế thắng Hậu thua.

“Bí đỏ cực cứng lại tức giận gì nữa thế?” Ngón tay Giang Giác đảo quanh nơi mới tiếp nhận hần, ngữ khí trên chọc vừa tà nịnh vừa gợi cảm.

“Ta không nói chuyện với kẻ động dục.” Hoa Nam liếc xéo Giang Giác, tựa vào người hần không muốn động đây.

“Giữa ta và người rốt cuộc ai mới là người động dục?” Giang Giác cẩn thận đưa tay ra sau lưng Hoa Nam, kéo y lại sát bên cạnh mình, phân thân vẫn như cũ ngẩng cao đầu cọ cọ lên bụng y, “Vừa rồi là ai về mặt ham muốn bất mãn bảo ta nhanh lên, rồi dùng lực mạnh hơn?”

Hoa Nam chu môi, vươn tay ra che miệng hần, tức giận tròng mắt giấy thoát khỏi sự kiềm chế, “Không cho nói, để ta trở về giường đi.”

“Không cho nói, tức là chỉ được làm?” Giang Giác nắm tay Hoa Nam, chợt thấy trên cổ tay trắng nõn của y có đeo một chiếc vòng bạc, đính thêm vài chiếc chuông đơn giản khả ái. Lúc họ mới gặp nhau Hoa Nam có đeo, sau đó thì chẳng biết cất vào lúc nào, bây giờ lại đeo lên. Vừa rồi bọn họ kịch liệt hoan ái lại không nghe cái chuông phát ra bất cứ âm thanh nào, hần lấy làm kỳ quái: “Chuông này không phát ra tiếng sao?”

“Có.” Hoa Nam chỉ mong sao hần phân tán lực chú ý đi, cổ tay để bên tai hần lắc nhẹ, một hồi tiếng chuông vừa nhanh vừa giòn giã vang lên, âm hưởng tựa như ngọc châu đánh vào gương đồng, sống động róc rắt, lại nghe được trong lòng một trận nôn nóng, giống như linh hồn vốn đang yên ả đột nhiên bị triệu hồi về, muốn theo tiếng chuông mà rời đi.

Giang Giác chớp mũi chảy xuống vài giọt mồ hôi, miễn cưỡng cười nói: “Cái chuông này không vang lên tốt hơn.”

“Thanh âm của lang hoàn linh, người thường nghe không được.” Hoa Nam lau mồ hôi cho hần, giải thích: “Đây là bảo bối trong tộc của chúng ta, một tiếng chuông vang lên có thể làm kinh động nhân tâm. Gần đây ta tích lũy linh lực quá chậm, phải mang theo để hộ linh*.”

*hộ linh: bảo hộ linh hồn.

“Thứ này giống như của tiểu hài tử, Minh Châu cùng Kỳ nhi đều mang.” Giang Giác vén sợi tóc dính vào gáy Hoa Nam ra, “Một không?”

“Àn.” Hoa Nam thành thực gật đầu, “Ta muốn ngủ.”

“Tẩy trừ xong rồi ngủ tiếp.” Giang Giác cấm dục đã lâu, vốn muốn tiếp tục nhưng nghe Hoa Nam nói phải mang theo lang hoàn linh để hộ linh, đoán rằng gần đây tình trạng thân thể y không tốt lắm, sợ y thật sự chịu không nổi, chỉ đành phải nhẫn nhịn mà thôi.

“Ta biết rồi, lần này ngươi là toàn tâm toàn ý nhất. Lần trước khi tặng ta hoa sen chỉ có bốn phần thật lòng, ba phần nịnh nọt, ba phần thử.”

“Tiểu Nam, ta càng ngày càng... thích ngươi hơn. Thích đến mức khiến ta sợ hãi.”

33. Gả Nhầm - Chương 33

Đế – Hậu tình cảm nồng nàn, Thái hậu tự nhiên sẽ không tiện nhắc lại việc nạp phi. Dưới sự ngưỡng mộ cùng ghen ghét của tần phi trong hậu cung, mùa xuân năm Long Hữu thứ ba mau chóng đã đến. Trong sắc hoa xuân vô cùng lãng mạn, Đế – Hậu tay trong tay đứng dưới gốc cây ở ngự hoa viên cùng thưởng thức mùi hoa thơm ngào ngạt, âm thanh vui cười bỏ lại phía sau. Những tia nắng mặt trời rạng rỡ chiếu rọi trên người họ, ánh sáng chói mắt tựa như một chùm tia sáng bao bọc lấy Hoa Nam, khiến hần xinh đẹp như đoá

hoa sen đang phát ra tiên khí. Đột nhiên có cảm giác sợ hãi y sẽ từ trong luồng sáng biến mất, Giang Giác liền nắm chặt tay y. “Ta là con chim nhỏ bị nhốt trong ***g son, cho dù người không nắm chặt thì ta cũng không chạy được.”

Hoa Nam quay đầu lại đối mặt với Giang Giác, trong đôi mắt hài đồng hiện lên tia thanh khiết, ngây thơ cùng thông minh. Y nhìn không chuyển mắt, biểu tình chăm chú, là một vẻ xinh đẹp đến bức người. Giang Giác thở dài: “Được rồi, đừng ai oán nữa, ta sẽ dẫn ngươi xuất cung.”

Hoa Nam nhìn chằm chằm Giang Giác, phảng phất không dám tin chỉ một câu là có thể tác động đến hắn, phải biết rằng trước đây y đã từng cầu xin hắn rất nhiều lần. “Đừng kìm nén, cười a.”

Giang Giác cọ cọ cái mũi thẳng tắp của y, “Chúng ta trở về thay y phục.”

“Giác, người thật tốt, hi hi.”

Hoa Nam ôm hắn một cái, bước chân nhẹ nhàng hướng về Phượng Nghi Cung. Giang Giác thay một bộ xuân sam* màu vàng ánh đỏ, trên đầu búi tóc bằng một dải lụa bạc, nhìn qua chỉ giống như một vị thư sinh nho nhã. Còn Hoa Nam thay một bộ công tử sam** màu trắng, khoác ngoài thêm chiếc áo màu bạc, trên đầu đội ngọc quan. Thiếu niên trước mắt đáng người thanh tú, thần thái mê hoặc lòng người, mặc dù đứng bên cạnh chính là Đế vương cao quý thì cũng không chút thua kém. *xuân sam: đại khái là như thế này ^^ **công tử sam: (vẫn đại khái) là như thế này ^^ “Chúng ta giống như tiêu điểm ấy nhỉ, rất nhiều người đều nhìn chúng ta.”

Hoa Nam quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ với Giang Giác. Giang Giác phẩy nhẹ cây quạt trong tay, cười nói: “Người thật sự rất đẹp.”

Da mặt Hoa Nam gần đây đã có xu hướng dày lên, trước khi nghe hắn khen ngợi như thế nhất định sẽ đỏ mặt, còn hiện tại chỉ có chút ngượng mặt đặc ý tươi cười. Y khoác tay hắn, nói: “Chúng ta rất xứng đôi a.”

Con người Giang Giác sáng rực, phát ra tia âm trầm, những lời Hoa Nam nói đã đốt lên ngọn lửa trong mắt hắn. “Người chỉ bày tỏ tình cảm đơn thuần thế này, thế nhưng ta cũng thỏa mãn rồi.”

Hoa Nam lè lưỡi, vỗ vỗ bả vai hắn, “Người thường xuyên dẫn ta ra ngoài chơi, ta sẽ nói nhiều lời thỏa mãn lòng hư vinh của người hơn.”

Giang Giác lắc đầu, ngón trở búng khê lên trán y, “Chớ nên được một tác lại muốn tiến một thước, chuyện này rất khó lường.”

Hoa Nam chu môi, trừng mắt liếc Giang Giác, sau đó không để ý tới hắn nữa, tự mình đi dạo lung tung. Giang Giác đi theo phía sau, hắn biết rõ Hoa Nam không phải thật sự nổi giận, chỉ là muốn hắn biết y đang mất hứng. Y vẫn là có tâm tính như tiểu hài tử, cần người dỗ dành, cần người sủng ái, có đôi khi cảm thấy thật giống Minh Châu. Nếu y chỉ là tiểu hài tử có bộ dáng thiếu niên thì cho dù y có dung mạo thiên hạ đệ nhất, Giang Giác vẫn sẽ sớm sinh ra nhàm chán, thế nhưng hết lần này đến lần khác đều ngược lại. Ánh mắt thanh khiết kia rõ ràng rất ngây thơ đôi khi lại hiện lên một tia thông tuệ, trong lúc lơ đãng lại nói ra những lời sâu xa sắc bén. Y giống như một quặng mỏ, hấp dẫn hắn khai quật càng lúc càng nhiều. Đến trước một quầy hàng nhỏ bày bán những sợi dây được kết lại, Hoa Nam dừng bước. Ở đây, những sợi dây đủ mọi màu sắc kết thành những thứ tinh xảo xinh đẹp. Hoa Nam cầm lấy một cái hồng kết hình dáng giống trái tim, phía dưới là một viên ngọc cùng những sợi tua rua. “Tiểu công tử, mua một cái đồng tâm kết* tặng người trong lòng đi.”

Chủ quầy hàng là một nam tử trung niên, bộ dáng thật thà như củ khoai tây. *đồng tâm kết: hình minh họa rất giống nhé ^^ “Ta không mua, người dạy ta làm sao kết ra như vậy được không?”

Hoa Nam cầm lấy đồng tâm kết, nhìn trái nhìn phải, “Xem ra rất khó kết.”

“Nếu người muốn học, mua hai cái không phải được rồi sao?”

Giang Giác hỏi ông chủ, “Bao nhiêu tiền một cái?”

“Ta rảnh rồi không có việc gì làm, muốn giết thời gian không được à?”

Hoa Nam trừng mắt nhìn hần, “Nếu không muốn chờ ta thì người tìm một trà lâu ngồi uống trà đi, ta học xong sẽ đi tìm người.”

Giang Giác lấy ra một thỏi bạc đặt trước mặt ông chủ, bật cười sáng khoái: “Dạy y xong, cái này sẽ là của người.”

Hoa Văn từng nói Hoa Nam ‘vừa lười biếng vừa gốc gác’, nhưng ông chủ lại cảm thấy vị tiểu công tử này rất thông minh, nhìn qua hai lần là đã có thể kết giống hệt. Đương nhiên, vị công tử lớn tuổi hơn chút ít kia lại càng vô cùng thông minh, nhìn qua liền không quên, chỉ một lần đã có thể nhớ rõ những trình tự rườm rà. “Người kết không đẹp, ta chịu thiệt đối với người a.”

Giang Giác cầm lấy cái kết của Hoa Nam, sau đó đem cái kết của chính mình nhét vào tay y. “Người muốn tặng cho ta thì cứ việc nói thẳng, còn đối cái gì.”

Đôi mắt tinh ranh của Hoa Nam lóe ra mấy tia sáng như kim cương chiếu rọi, khiến Giang Giác thậm chí có chút đỏ mặt. Hoa Nam thầm nghĩ, hần tặng ta hoa sen, dù dễ ta hoan ái còn không ngượng ngùng như thế, hôm nay là xảy ra chuyện gì? Bởi vì đương thời nam phong thịnh hành, ông chủ thấy bọn họ là một đôi chẳng những không chán ghét mà ngược lại còn cảm thấy hai người họ là một cặp bích nhân do trời đất tạo nên. Hoàng đế lấy với nam hậu, dân chúng cũng noi theo yêu chuộng nam sắc, vì thế ông chủ liền vui vẻ đề nghị: “Hai vị công tử, chờ khi hai vị thành thân thì đem đồng tâm kết này treo ở đầu giường, hai vị nhất định có thể vĩnh kết đồng tâm đến răng long đầu bạc.”

“Chúng ta đã thành thân rồi.”

Hoa Nam cảm kích mỉm cười với ông chủ, lại bị Giang Giác nắm tay kéo đi. “Ca ca vừa rồi đỏ mặt gì thế?”

Hoa Nam mở to hai mắt hỏi, mang theo mị hoặc như tiểu hồ ly. Giang Giác nghi hoặc nhìn y: “Có sao? Người nhìn lầm rồi.”

Hoa Nam bĩu môi: “Nói xạo.”

Bộ dáng của y đáng yêu đến cực điểm. Nếu đây không phải đang ở trên đường lớn, Giang Giác nhất định phải hung hăng hôn y. “Ta biết rồi, lần này người là toàn tâm toàn ý nhất. Lần trước khi tặng ta hoa sen chỉ có bốn phần thật lòng, ba phần nịnh nọt, ba phần thử.”

Hoa Nam dùng ngón trỏ xoay xoay nút thắt trên đỉnh đồng tâm kết. Giang Giác sưng sờ một chút, có một số việc mọi người biết rõ trong lòng là tốt rồi, tại sao phải nói thẳng ra trước mặt? Hần nắm chặt đồng tâm kết trong tay, ngữ khí ôn nhu mang theo bất đắc dĩ: “Tiểu Nam, ta càng ngày càng... thích người hơn. Thích đến mức khiến ta sợ hãi.”

“Người sợ cái gì?”

Hoa Nam khó hiểu, cầm lấy tay hần, ôn hòa nói: “Gia tộc của ta ở bên ngoài cách xa ngàn dặm, bọn họ mỗi người đều thanh bạch trầm tĩnh vô cùng, không màng danh lợi. Ta cũng không có dã tâm, người không cần sợ hãi ta sẽ lợi dụng tình yêu của người để làm ra chuyện gì đó. Người từng nói người phải bảo vệ ta, nhưng mà một trong những sứ mạng của ta cũng là bảo vệ người.”

Giang Giác cười cười, không nói ra rằng kỳ thực hần không phải sợ những điều này. Khi hần yêu ai đó đạt đến một trình độ nhất định, người đó sẽ là nhược điểm trí mạng của hần. Nếu người đó mạnh mẽ hần sẽ cảm thấy bị uy hiếp, còn nếu người đó yếu đuối hần sẽ cảm thấy là gánh nặng. Những chuyện này quá phức tạp lẫn quá tổn thương, hần không hy vọng Hoa Nam biết rõ, chỉ ôn hòa nhìn y, nói: “Đối chưa? Chúng ta đi ăn một chút gì nhé.”

“Tiểu ô long ngày càng không biết thẹn thùng. Người cười với hần làm gì?”

“Hần đang khen ta, ta cảm kích cười một cái không được ư? Lần đầu tiên ta thấy người vì ta mà ghen.”

34. Gả Nhâm - Chương 34

“Tại sao chúng ta đi dạo cả nửa ngày, gặp được đa số đều là thanh niên nam tử?” Hoa Nam đem đồng tâm kết cất vào túi áo trong, cùng Giang Giác mười ngón tay đan chặt vào nhau.

“Bây giờ đã gần đến kì thi xuân, thí sinh khắp nơi đều lên kinh, tự nhiên sẽ có nhiều nam tử trẻ tuổi.” Giang Giác dẫn y đến trước một tòa lầu, “Có một không? Vào đây nghỉ ngơi một chút a.”

Từ lầu này muốn bước vào phải đi ngang cây cầu, tổng cộng có ba tầng, mái ngói cong đỏ rực, nguy nga vô cùng, trên tấm biển đen treo chính giữa là ba chữ ánh vàng ‘Quỳnh Ngọc lâu’.

“Mấy chữ này nhìn cũng không tệ lắm, nhưng có điểm hơi mềm mại yếu ớt, so với ca ca thì kém xa.” Hoa Nam tâm tình vui vẻ, đầy chuyện nghiệp ca ngợi Giang Giác.

“Đa tạ nương tử khách lệ.” Giang Giác mỉm cười ôn hòa với y, trong mắt lóe lên tia sáng ôn hòa ấm áp như ngọn lửa hồng.

Từ ngoài cửa, hai người đã thấy dưới lầu náo nhiệt ầm ĩ vô cùng, thế nhưng vừa bước vào trong thì lại đột nhiên an tĩnh, hơn chục ánh mắt cứ như nam châm hút sắt mà dán chặt vào mặt Hoa Nam. Giang Giác nhíu mày, nói: “Ở đây nhiều người quá, chúng ta lên lầu tìm một gian phòng yên tĩnh đi.”

Điểm tiểu nhị sưng sốt cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần, cung kính mời hai vị khách quý lên lầu hai. Khi đi đến nấc thang gỗ cuối cùng, ba người mới nghe ai đó chậm rãi nói: “Tỏa ra hào quang luôn kìa. Thiên nhân*, quả nhiên là thiên nhân.”

*thiên nhân: người nhà trời.

Hoa Nam quay đầu lại mỉm cười với người đó, chỉ nghe thanh âm ‘Lạch cạch’ vang lên, người đó đã từ trên ghé dài ngã ngồi xuống đất. Giang Giác không vui liếc nhìn Hoa Nam. Hoa Nam thu lại nét cười, hỏi hẩn: “Ta có phải mê người lắm không?”

“Tiểu ô long ngày càng không biết thẹn thùng.” Khẩu khí Giang Giác có vị chua, “Người cười với hẩn làm gì?”

“Hẩn đang khen ta, ta cảm kích cười một cái không được ư?” Tiểu ô long vui vẻ nhìn Giang Giác, “Lần đầu tiên ta thấy người vì ta mà ghen.”

“Thỏa mãn lòng hư vinh quá nhỉ?” Giang Giác lấy cây quạt gỗ nhẹ lên đỉnh đầu y.

Hoa Nam sờ sờ đầu, cười đến chói lóa: “Một chút a. Nếu ca ca ngày ngày uống vài ly rượu sầu, ta sẽ càng thỏa mãn hơn đó.”

Giang Giác vừa tức vừa buồn cười, dùng cán quạt nâng cằm y lên, tà khí ghé vào lỗ tai y thì thầm: “Sau khi về nhà, ta sẽ đem ngươi ném lên giường, xé rách quần áo ngươi mà làm để chứng tỏ quyền sở hữu, thế nào?”

Hoa Nam ngượng ngùng lắc đầu: “Cái này không cần đâu, ta đã sớm khuyên ngươi làm nhiều quá sẽ hại thân.”

“Thật muốn đem ngươi một ngụm nuốt vào.” Giang Giác nhanh nhẹn liếm qua vành tai y một lượt, khi đối mặt với *** tiểu nhị thì vẫn là bộ dáng thư sinh công tử tao nhã.

Hoa Nam lè lưỡi, nội tâm như nai con đi loạn. Ban ngày ban mặt trước mọi người dám nói những lời này, may mắn là không ai nghe được.

Theo chân *** tiểu nhị lên lầu, chỉ thấy những tấm bình phong ngăn cách các gian phòng với nhau, ở phía tây vẫn còn một gian phòng yên tĩnh còn trống. Giang Giác gọi vài mâm hoa quả, lại muốn xem thêm vài món ăn đặc sản ở đây. Điểm tiểu nhị sau khi giúp hai người châm trà thì vội vàng xuống lầu lấy thực đơn.

Hoa Nam mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới, bên ngoài lầu ánh mặt trời chiếu rọi mặt hồ, phẳng phất từng cơn gió xuân lướt nhẹ ngang. Y hứng thú nhìn dòng người tấp nập từ dưới thuyền bước lên bờ hướng về kinh thành, còn Giang Giác thì nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở gian phòng cách vách.

Cách vách đường như có ba thanh niên đang ngồi, nghe được một người nói: “Các huynh gọi một bàn đầy hải sản như vậy, đến lúc tính tiền nhiều quá thì các huynh làm sao lo liệu?”

Một thanh âm trong trẻo trả lời: “Nếu vậy Triệu huynh có thể viết một câu đối cho tửu lâu để gán nợ. Câu đối do trạng nguyên tương lai đề ra, rất đáng giá.” Người này tựa hồ nhìn sự việc đơn giản hơn, trả lời rất chắc chắn.

Người thứ ba nói: “Đệ có thể dùng đem ngu huynh ra trêu chọc được không? Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn*, sao đệ có thể khẳng định huynh nhất định sẽ đậu Trạng Nguyên?”

* Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn: người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn.

Xem ra là thí sinh lên kinh ứng thí. Lại nghe thanh âm trong trẻo kia nói tiếp: “Triệu huynh, huynh chính là tài tử nổi danh ở Giang Nam, khi thi hương liên tiếp dành chiến thắng, trong số cử nhân tú tài cũng đứng đầu bảng, Trạng Nguyên không phải là huynh thì còn có thể là ai khác?”

“Ha ha, Kỷ huynh nói rất đúng. Tiểu đệ đây cũng rất xem trọng Triệu huynh. Triệu huynh thi từ đều giỏi, nếu nói về câu đối thì ai nấy đều ngưỡng mộ vô cùng.” Thanh âm của người thứ nhất vang lên.

Thanh âm trong trẻo tiếp lời: “Chi bằng ba người chúng ta mỗi người ra một bộ câu đối. Để xem của ai hay nhất sẽ dùng tặng cho tửu lâu này?”

Người thứ nhất lên tiếng: “Vậy tiểu đệ xin mượn hoa kính Phật.” Hắc hơ nhẹ một tiếng, suy nghĩ chốc lát rồi bắt đầu: “Chước lai trúc điệp ngưng bôi lục. Ẩm bãi đào hoa thượng kiểm hồng.”

Có người vỗ tay, sau đó thanh âm thanh âm dễ nghe tiếp tục: “Tiểu đệ cũng xin tự làm xấu mặt mình. Thiết hán tam bôi cước nhuyển, kim cương nhất trận điều đầu; nhập tọa tam bôi túy giả dã, xuất môn nhất củng oai chi hồ.”

Giang Giác thầm nghĩ câu đối của người thứ hai này xác thực so với người thứ nhất hay hơn, không biết người thứ ba được bọn họ ca ngợi sẽ ra câu đối thế nào. Hoa Nam muốn cùng Giang Giác nói chuyện, lại thấy hắn mỉm cười giống như đang lắng nghe người khác trò chuyện nên cũng học theo hắn chăm chú lắng nghe. Lúc này, người thứ ba ngâm lên: “Vi danh mang, vi lợi mang, mang lý thâm nhân, ẩm bôi trà khứ! Lao lực khổ, lao tâm khổ, khổ trung tác nhạc, nã hồ tửu lai!”

* Thật ngại quá, mấy câu đối này ta tài hèn sức mọn không dịch được, chỉ biết nó là mấy câu có sẵn từ các tích xưa chứ không phải của tác giả nghĩ ra.

“Quả nhiên là hảo câu đối.” Giang Giác vỗ tay cười thán phục.

“Chúc mừng bệ hạ tìm được nhân tài.” Hoa Nam cũng cao hứng như Giang Giác.

Giang Giác lại nói: “Biết ngâm thơ đối câu thì chính là tài tử nhưng chưa chắc đã là nhân tài.”

Thấy Hoa Nam chớp chớp đôi mắt to, Giang Giác cười nói: “Bí đồ cục cưng của chúng ta miệng thối ra hoa sen, lại biết thổi khúc điều khiển phi điều, đây mới là nhân tài.”

Hoa Nam biết hắn chế nhạo mình, liếc xéo hắn một cái rồi tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Còn chưa nhìn được gì thì đột nhiên sững sốt đến ngây người, một vị lão bà bà đang bò ra khỏi lan can, ‘Rầm’ một tiếng nhảy xuống dưới.

“Không hay rồi!” Cùng lúc đó, ở sát vách vang lên tiếng thét kinh hãi. Một bóng người lập tức từ cửa sổ lao ra, theo lão bà bà nhảy xuống.

Giang, Hoa hai người cũng lập tức nhảy từ cửa sổ đến bên cạnh cây cầu, chỉ thấy một lão bà bà đang đập nước, một thiếu niên nhanh chóng bơi đến bên cạnh đem bà cứu lên bờ.

Lão bà bà nôn ra mấy ngụm nước, trên mặt ướt sũng không phân biệt rõ là nước sông hay nước mắt. Đợi khi có thể nói được thì vừa đầm ngực dậm chân vừa khóc lóc thảm thiết đất trời: “Tại sao lại cứu ta? Cứ để ta chết đi cho rồi.”

“Bà bà, bà có chuyện uẩn khúc gì trong lòng sao?” Hoa Nam lấy ra chiếc khăn tay đưa cho lão bà bà lau mặt, còn hai người thanh niên bên cạnh thiếu niên cũng đang ân cần hỏi han có ổn hay không.

“Ô, cái này ta biết nói sao bây giờ. Tên nghịch tử kia, ta sống còn ý nghĩa gì nữa, chi bằng chết sớm một chút để đi gặp lão nhân gia.” Lão bà bà vừa khóc lại vừa muốn nhảy sông lần nữa, liền bị bọn người Giang Giác ngăn cản.

“Các người là Thiên vương lão tử a? Ta muốn chết, các người có quyền gì ngăn cản?” Lão bà bà vẻ mặt không cam lòng nhìn mọi người, quên cả khóc than.

“Nương, người sao lại đòi sống đòi chết chứ? Khó khăn lắm nhà chúng ta mới phát lên được, người lại tới đây nhảy sông, người muốn bức tử hài nhi sao?” Một thanh niên anh tuấn chen ra từ đám người, quỳ gối trước mặt lão bà bà, ôm chặt lấy đùi bà, bắt đắc dĩ nói: “Hài nhi chuyện gì cũng có thể nghe theo người, nhưng chỉ duy nhất có chuyện này là không được, người vì sao phải khổ sở ép bức hài nhi? Nếu người có mệnh hệ gì, người bảo hài nhi sau này làm sao làm người đây?”

“Những thứ ta có được bây giờ đều là do ta vì chính mình hao tâm tổn trí tranh đoạt, còn những thứ ông trời ban cho ta thì quá ít. Vận mệnh đối với ta cũng không quá mức ưu ái, dù hôm nay ta có được của cải trong toàn thiên hạ, nhưng biết đâu ngày nào đó thiên hạ đổi chủ cũng không chừng. Tiểu Nam, với ta người nhất định sẽ không từ không bỏ, phải không?”

“Hoàng Thượng, thứ người có được rất nhiều nhưng có thể vào mắt người lại quá ít, cho nên người mới cảm thấy ông trời không chiếu cố người. Thiên phú, tài năng học vấn, cần cù, tự tin, những thứ một đấng minh cần người đều có đủ. Kể cả dung mạo nữa, trong hoàng tộc này ngoại trừ Cảnh vương còn ai có thể vượt qua người? Thật ra, người ông trời chiếu cố nhiều nhất phải là người đó.”

35. Gả Nhầm - Chương 35

Lão bà bà vừa khóc vừa mắng: “Người là đồ nghịch tử, ta bắt quá chỉ muốn người nạp thiếp để kế thừa hương khói, người lại ra sức từ chối, quả nhiên cưới vợ rồi liền quên nương. Nhà chúng ta cả chín đời đều sinh con một, ta cầu thần bái phật đến bốn mươi tuổi mới sinh được người, người nói xem, người lấy một nam nhân về nhà làm gì? Hắn có thể vì người sinh con dưỡng cái sao? Người cả đời chung thủy với hắn, hương khói nhà chúng ta chẳng phải đứt đoạn trong tay người? Cho dù người không nghĩ đến hương khói tổ tông Lý gia, chẳng lẽ người cũng không vì bản thân người mà lo lắng? Trăm năm sau, ai sẽ giữ tròn đạo hiếu mà khóc tang người?”

Nam tử gương mặt đỏ hồng, nói: “Nếu muốn hài tử, chúng ta có thể nhận nuôi. Nương, người bớt giận đi, chúng ta về nhà từ từ bàn bạc.” Hắn hướng bọn người Giang Giác hành lễ tỏ ý cảm tạ, lại khách khí mời bọn họ về nhà ngồi xuống uống ly trà, tuy nhiên bọn người Giang Giác đều lễ phép nhã nhặn từ chối.

Sau khi mẫu tử họ rời đi rồi, thiếu niên toàn thân ướt sũng mới nói: “Lại là noi theo phía trên mà lấy nam thê”

“Trên làm dưới theo, cũng không phải điều gì kỳ lạ. Thế nhưng, nghe nói Hoàng Thượng đối với Hoàng Hậu chung thủy vô cùng, khiến bốn vị phi tử chịu cảnh cô độc, người đời liền theo đó mà noi gương. Bản triều thịnh hành nam phong, nếu cứ tiếp tục như thế chỉ sợ số dân cư sẽ giảm mạnh, nông, quân, thương* cả ba phương diện đều phải bị ảnh hưởng, thực lực đất nước suy yếu rất nhiều.” Thanh niên cao gầy bên cạnh thiếu niên bắt đắc dĩ nói.

*nông, quân, thương: nông nghiệp, quân đội, thương nghiệp.

Nam tử hồng lấy mặt nói: “Như muốn hài tử chúng ta có thể nhận nuôi, nương, ngài mà lại bớt giận, chúng ta đích gia sự trở về bàn lại a.” Hắn hướng Giang Giác bọn người hành lễ nói lời cảm tạ, khách khí mời bọn họ đi trong nhà ngồi một chút uống chén nước trà, Giang Giác bọn người lễ phép từ chối nhã nhặn.

Hoa Nam trong lòng quần thắt, sắc mặt trắng bệch, nói khẽ: “Cho dù bộ hạ không cưới nam thê thì cũng không thể thay đổi sự thật có rất nhiều nam tử yêu người đồng giới. Bọn họ chung thủy với tình yêu, không muốn vì chuyện nói dối tông đường mà tiếp nhận nữ tử, điều này không hề sai.”

Lúc này mấy người họ mới chú ý đến dung mạo Hoa Nam, có chút sững sờ. Nửa ngày sau, thiếu niên kia mỉm cười với y: “Tiểu huynh đệ nói phải. Nghe khẩu khí của người không phải người địa phương, chẳng lẽ cũng là sĩ tử lên kinh ứng thí?”

“Đúng vậy, tại hạ là Nam Hoa, còn đây là ca ca của ta, Nam Giang. Không biết các vị xưng hô thế nào?” Hoa Nam kéo Giang Giác qua giới thiệu. Y đối với thiếu niên ướt sũng vô cùng có hảo cảm, mắt hắn đen tuyền linh hoạt, làm cho người khác tinh thần phấn chấn. Ngũ quan trên khuôn mặt hài hòa cân đối, là một người cực kỳ xinh đẹp. Mặc dù lúc này toàn thân ướt đẫm cũng không khiến hắn trở nên lồi thối mà ngược lại hiện lên vẻ tự nhiên tao nhã.

Giang Giác nhận ra giọng của thiếu niên chính là giọng của người họ Kỷ trong ba người vừa rồi, liền gật đầu cười với hắn. Đôi bên trò chuyện vài câu, thiếu niên kia tên gọi Kỷ Văn Trạch, còn hai người bạn của hắn một người tên Triệu Phóng Ca, một người tên Đỗ Yến Đình, đều là tài tử đã có chút ít danh tiếng.

“Kỷ huynh toàn thân ướt đẫm, nên mau chóng trở về thay y phục a.” Giang Giác mỉm cười, có chút ngoài ý muốn khi thiếu niên kia nhiều lần dán chặt ánh mắt trên người Hoa Nam.

Hoa Nam cũng vội vàng khuyên nhủ: “Đúng vậy, bị gió thổi lâu như thế dễ sinh bệnh lắm.”

“Đa tạ hai vị Nam huynh đã quan tâm, vậy tiểu đệ xin quay về. Không biết hai vị đang trọ ở khách *** nào, khi có dịp tiểu đệ sẽ đến thăm hỏi.” Thiếu niên rất nhiệt tình muốn kết giao, thăm nghĩ huynh đệ hai người họ quả là sinh ra để khiến người khác tự ti. Đệ đệ vừa đẹp đến mức khiến người ta kinh diễm lại vừa hồn nhiên khiến cho người ta muốn che chở. Còn ca ca thì y phục không tầm thường, toàn thân cao quý nho nhã, hai mắt sáng ngời như thần, chỉ cần nhìn đã khiến kẻ khác sinh lòng kính phục. Hắn cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là khí chất cao sơn ngưng chỉ*.

*cao sơn ngưng chỉ: ngẩng đầu nhìn núi cao, ý nói khí chất cao quý khiến ai cũng phải ngưỡng mộ.

“Chờ khi người đề tên trên bảng vàng thì chúng ta tự nhiên sẽ gặp lại, hiện tại nên cáo từ ở đây. Người mau trở về đi, hì hì.” Hoa Nam thấy có vài giọt nước chảy xuống từ trên trán hắn thì đưa khăn tay cho hắn lau khô.

“Nếu vậy, tại hạ xin cáo từ, sau này gặp lại.” Kỷ Văn Trạch thi lễ với bọn họ, tuy nhiên ngoài miệng thì nói cáo từ nhưng chân lại đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Có cần lưu luyến vậy không? Giang Giác chấp tay thi lễ, bình thản mỉm cười: “Sau này gặp lại.”

Thấy hai người đã đi xa, Triệu Phóng Ca mới nói: “Bọn họ không phải sĩ tử bình thường. Nam Giang khí chất cao quý nho nhã hơn người, có lẽ là vương tôn công tử.”

“Còn đệ đệ của hắn có lẽ là đoá hoa lan nơi u sơn thâm cốc, tinh khiết thanh linh.” Đỗ Yến Đình nói.

“Bọn họ tự xưng là huynh đệ, chưa hẳn thật sự là huynh đệ.” Triệu Phóng Ca vỗ vỗ vai Kỷ Văn Trạch, “Đỗ huynh hãy cùng Tiểu Kỷ về thay y phục trước, ta đi tính tiền.”

Khi hồi cung, gương mặt Giang Giác vẫn mang nét cười ôn nhã như trước, thế nhưng Hoa Nam lại cảm thấy hắn có tâm sự. Vào đến cửa cung, Hoa Nam nói: “Người cứ đi làm chuyện của người, ta tự mình về Phụng Nghi Cung.”

Giang Giác gật đầu, hôn khẽ lên má y, ôn nhu nói: “Chờ ta cùng dùng bữa tối.”

Trong Sùng Hoa Điện, Đế vương một thân long bào lẳng lặng nghe Hộ bộ thượng thư hồi tấu.

“Hơn hai ngàn tám trăm hộ?” Giang Giác thần sắc bình tĩnh, mi mắt nhẹ rủ xuống, “Sao không sớm thượng tấu?”

Hoàng Thượng đây là long tâm không vui ư? Hộ bộ thượng thư lau lau mồ hôi, thật đúng là chỉ cho thiên tử phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn. Hoàng Đế lấy nam hậu, dân chúng lấy nam thê lại có gì kỳ quái chứ?

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, bản triều thịnh hành nam phong, những gia đình giàu có đều nuôi dưỡng nam sủng. Bản triều cũng có thiên tử nạp nam phi, nam nam lập gia đình hơn phân nửa là noi theo bộ hạ, cho nên...” Lão nhân lén lút nhìn sắc mặt đáng chí tôn, sau đó không có can đảm nói tiếp nữa.

“Cho nên cảm thấy nam nam lập gia đình là giai thoại thịnh hành đương thời?” Giang Giác nhân nhạ hỏi, khi hắn không mỉm cười lại hàm chứa khí thế thị uy kinh người, lạnh lùng đến mức tựa như chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu tâm tư kẻ khác.

Thượng thư đại nhân đầu cúi xuống càng thấp hơn, thăm nghĩ thiên tử quả nhiên rất bá đạo. Nếu không đồng ý cho dân gian noi theo, chính mình cần gì phải lấy nam thê?

“Một năm nay số trẻ mới sinh so với năm trước ít hay nhiều?” Giang Giác liếc mắt nhìn thần sắc của lão nhân, môi mỏng khẽ mỉm, hai con ngươi tinh mịch thâm thúy sâu không thấy đáy. Thấy lão đã bị hoảng sợ không ít, chỉ cảm thấy lão nhân này vừa nhát gan vừa sợ phiền phức, trong mắt bắn ra tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến lão nhân phải rung mình một cái.

“Ít hơn khoảng bốn ngàn.” Run run rẩy rẩy bẩm báo.

Giang Giác nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Trẫm đã biết, ngươi lui xuống đi.”

Lão nhân nhẹ nhàng thở ra, giống như được đại xá, dập đầu trước đáng chí tôn thiên tử: “Vi thần cáo lui.”

“Ngươi có tâm sự?” Hoa Nam đặt tay trước ngực Giang Giác, ngược mắt lên hỏi hắn.

Giang Giác ôm lấy thân thể thanh lương, “Ân” một tiếng, tận tình hưởng thụ hương hoa sen nồng đậm trong không khí, làm như vô tâm nói: “Bí đồ cực cứng biết vì phu đang suy nghĩ điều gì không?”

Hoa Nam suy tư nói: “Là chuyện lúc ban ngày. Chiều nay trở về, chuyện đầu tiên ngươi làm nhất định là điều tra số dân mới sinh ra, còn hiện tại thì đang cân nhắc xem làm thế nào khuyến khích sinh con dưỡng cái.”

Giang Giác sững sờ, vỗ nhẹ lưng y như cổ vũ, cười hỏi: “Vậy thì tiểu bí đồ nói xem, phải làm sao để khuyến khích sinh con dưỡng cái?”

Hoa Nam đảo mắt một vòng, nói: “Giác, cảm nam tử thông hôn là điều không thể thực hiện, đương nhiên chỉ có thể khuyến khích nam nữ thành thân. Tuy nhiên, không thể làm quá lộ liễu, nếu không người trong thiên hạ chẳng phải sẽ cho rằng lời nói cùng hành động của thiên tử không thống nhất, rõ ràng chính mình lấy nam thê rồi lại đi khuyến khích khích người khác lấy nữ tử? Trở lại vấn đề sinh con dưỡng cái, đa số mọi người đều muốn sự khuyến khích bằng vật chất, thế nhưng mỗi gia đình khác nhau thì sự khuyến khích cũng phải khác nhau. Những gia đình giàu có không quan tâm vấn đề tiền bạc, thế nhưng lấy nam thê thì bọn họ lại chiếm đa số. Nếu đã không quan tâm lợi lộc, vậy cứ dùng danh làm mồi nhử.”

Giang Giác nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ nhưng vẫn mang theo trí tuệ của Hoa Nam, cười nói: “Tiếp tục.”

“Trong cả nước thành lập nên những thư viện đẳng cấp khác nhau để tạo điều kiện cho hài tử thuộc những gia đình có giai cấp khác nhau được đến trường. Những hài tử này nếu có tài năng đặc biệt thì tương lai có thể làm quan mà không cần thi cử. Chỉ cần nhìn số lượng sĩ tử lên kinh ứng thì thì có thể biết dân chúng bản triều xem việc làm quan là vẻ vang biết bao. Như vậy thứ nhất có thể khuyến khích sinh con dưỡng cái, thứ hai có thể vì quốc gia chọn lựa nhân tài.” Hoa Nam dừng một chút, chăm chú nói với Giang Giác: “Ta thấy một số gia đình bản hàn không có khả năng cho hài tử đến thư viện học. Đối với những gia đình ấy, học phí nên được giảm miễn, còn tiểu hài tử nào có trí tuệ vượt trội hoặc là cần cù chăm chỉ thì thư viện tất nhiên sẽ ban thưởng.”

“Cũng có ý tứ.” Giang Giác hai mắt sáng rực, ngón tay dọc theo đường nét trên gương mặt y rồi dừng lại ở sau gáy.

“Ta chỉ tùy tiện nghĩ ra thôi, chứ ta nghĩ ngươi đã có sẵn hàng loạt kế sách rồi. Nếu ý kiến của ta hữu dụng, ngươi cứ tính toán kỹ lưỡng xem làm sao phổ biến. Còn nếu như vô dụng, ngươi cứ xem như ta đang nói hươu nói vượn là được rồi.” Hoa Nam nháy nháy mắt với Giang Giác, tình nghịch đáng yêu.

Giang Giác hôn lên đôi môi căng mọng của Hoa Nam một cái, bàn tay tiến vào trong nội y, nhẹ nhàng vuốt ve đầu vai mềm mại nhẵn bóng, hỏi: “Vùng duyên hải thường xuyên có hải tặc cướp bóc quấy nhiễu dân chúng, những tên hải tặc này vô cùng có tổ chức, vừa anh dũng thiện chiến vừa giáo hoạt thành tính, triều đình đã rất nhiều lần đàn áp nhưng không triệt để. Bí đồ cực cương có biện pháp nào hay không?”

Hoa Nam ở trong ***g ngực Giang Giác thay đổi tư thế, suy xét: “Nếu áp chế không được thì cứ chiêu hàng. Người nói bọn họ có tổ chức lại dũng mãnh thiện chiến, nếu sắp xếp cho làm thủy quân không phải rất tốt ư? Chẳng những giải quyết được mối nguy hại cho dân mà hơn nữa còn tăng thêm uy tín cho triều đình, nâng cao quốc uy đại dục.”

Đôi mắt Giang Giác càng trở nên thâm trầm. Hắn cởi áo ngoài của Hoa Nam ra, chậm rãi nói: “Bí đồ cực cương, hai chính kiến của người cùng vi phu không hện mà trùng hợp, chúng ta quả nhiên tâm ý tương thông.”

“Những suy xét của người so với ta khẳng định càng chu đáo hơn.” Hoa Nam vui vẻ nói, mỉm cười ngọt ngào với Giang Giác, vì chính mình có thể giúp hắn phân ưu mà mừng rỡ. Chợt thấy đầu lưỡi ướt át nóng hổi của hắn đang liếm loạn trên ngực mình, dẫn tới từng dòng rung động, y vội vàng ngăn cản: “Không muốn không muốn, chúng ta chuyện trò tâm sự một chút được không?”

“Sao vậy?” Giang Giác ngẩng đầu lên, “Không thoải mái?”

Tiểu ô long bình thường sẽ không trước khi hoan ái mà cự tuyệt hẳn, chỉ đôi khi không phối hợp là do hắn làm quá mức hưng hăng khiến y không chịu nổi.

“Ta chỉ cảm thấy bầu không khí vừa rồi rất tốt, tư tưởng của chúng ta lại giống nhau, ta lại có thể vì người phân ưu giải sầu, điều này khiến ta thật cao hứng.” Tiểu ô long kéo quần áo lại đằng hoàng, ánh mắt trong suốt không nhiễm chút bụi nhìn Giang Giác.

Hoa Nam dùng liên tiếp hai từ ‘lại’, có thể thấy được y có bao nhiêu vui sướng bất ngờ. Thấy ánh mắt của y, Giang Giác cũng dần dần thối lui dục vọng, hoàn toàn biến thành ôn nhu.

“Kỳ thật chỉ cần bí đồ cực cương một mực ở lại bên cạnh ta, ta sẽ cảm thấy rất an tâm rất ấm áp.” Giang Giác có chút động tình, bắt lấy tay y để trong lòng, nhắm mắt nói khẽ: “Những thứ ta có được bây giờ đều là do ta vì chính mình hao tâm tổn trí tranh đoạt, còn những thứ ông trời ban cho ta thì quá ít. Vận mệnh đối với ta cũng không quá mức ưu ái, dù hôm nay ta có được của cải trong toàn thiên hạ, nhưng biết đâu ngày nào đó thiên hạ đổi chủ cũng không chừng. Tiểu Nam, với ta người nhất định sẽ không từ không bỏ, phải không?”

Hoa Nam thở dài, ôn tồn nói: “Hoàng Thượng, thứ người có được rất nhiều nhưng có thể vào mắt người lại quá ít, cho nên người mới cảm thấy ông trời không chiếu cố người. Thiên phú, tài năng học vấn, cần cù, tận tụy, những thứ một đấng minh cần người đều có đủ. Kể cả dung mạo nữa, trong hoàng tộc này ngoại trừ Cảnh vương còn ai có thể vượt qua người? Thật ra, người ông trời chiếu cố nhiều nhất phải là người đó.”

“Cảnh vương so với ta đẹp hơn?” Giang Giác nghiêng răng, khẩu khí nồng đậm mùi chua.

Hoa Nam co rụt cổ lại, vội vàng trấn an hắn: “Bề ngoài của hắn đẹp hơn người, nhưng khí chất bên trong thì người lại vượt trội hơn hẳn.” Hóa ra Giang Giác cũng có bộ mặt trẻ con như vậy a, Hoa Nam trong lòng cười trộm, y đột nhiên cảm thấy biểu tình Giang Giác khi giận dữ rất đáng yêu.

Giang Giác lăm bằm trong miệng, ngửa cầm Hoa Nam lên, đặt lên môi y một nụ hôn: “Không cần gọi ta là Hoàng Thượng. Ta là Hoàng Thượng của người trong thiên hạ, nhưng chỉ là phu quân của người.”

Hoa Nam gật đầu, hơi có ý ngượng ngùng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực Giang Giác cười khúc khích.

“Bí đồ cực cương không phải muốn nói chuyện phiếm sao? Vậy nói về những chuyện lý thú trước kia khi người rời khỏi lang hoàn đi du ngoạn đi.” Giang Giác vỗ nhẹ lên sau gáy Hoa Nam, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

Nụ cười trên gương mặt Hoa Nam cứng lại. Những ngày tháng rời khỏi lang hoàn cũng chính là khoảng thời gian y ở cùng Giang Minh. Hắn dạy y ngâm thơ vẽ tranh, cùng y ngắm hoa thưởng trăng, kể cho y nghe chuyện xưa, cùng y giải câu đố. So với cuộc sống nhàm chán trong lang hoàn, đó là khoảng thời gian

khiến y vui vẻ nhất. Tuy nhiên, đối mặt với Giang Giác, y khó có thể miệng. Người đã từng yêu thương đệ đệ hiện tại lại nằm trong ngực ca ca, nếu vậy Giang Giác sẽ nghĩ thế nào? Mà đó vẫn chưa phải điểm quan trọng nhất, y biết Giang Giác và Giang Minh tuy ngoài mặt hòa thuận nhưng những tư tưởng ẩn sâu bên trong lại sắc nhọn lạnh lẽo như hàn băng.

“Không có gì đáng nói. Ta và những tộc nhân khác đều bị chê cười là đồ nhà quê, cái gì cũng không biết, rồi đều bị cho rằng là thiên tiên hạ phàm.” Hoa Nam lựa lời mà nói: “Hay là nói chuyện của người đi. Quá khứ của ta nhảm chán bình thường, nhưng quá khứ của người thì nhất định rất đặc sắc.”

“Quá khứ? Ta trước đây tính tình rất tốt, tao nhã lịch sự, đối nhân xử thế vô cùng chu đáo, hiện tại cũng vậy.” Nếu so với Hoa Nam thì Giang Giác càng ngắn gọn hơn.

Hoa Nam yên lặng. Y biết Giang Giác và y đều không muốn nói ra, bọn họ cự tuyệt hiểu rõ quá khứ lẫn nhau.

“Chờ năm mươi năm sau, nếu chúng ta vẫn còn kề vai sánh bước thì sẽ nằm hồi tưởng lại quá khứ, được không?” Một lúc lâu sau, Giang Giác mới hỏi Hoa Nam. Quá khứ của hắn tàn bạo khốc liệt, tranh đấu gay gắt, thật sự không có bao nhiêu chuyện vui vẻ để chia sẻ với Hoa Nam. Nếu hắn nói ra hết, chỉ sợ Hoa Nam sẽ cảm thấy người cùng y đầu ấp tay gối quá mức đáng sợ.

“Hảo, chúng ta móc ngoéo.” Hoa Nam duỗi đầu ngón tay ra, móc vào Giang Giác, cười nói: “Ngoéo tay rồi, không cho phép chơi xấu.”

“Người là của ta.”

“Ta là của người.” Có thể người cũng không hoàn toàn là của ta.

36. Gả Nhầm - Chương 36

Hoa Nam tựa vào bên cạnh thư án xem Giang Giác phê duyệt bài thi, nói thầm: “Thì ra làm Hoàng đế còn có nhiệm vụ hạng nhất thế này.”

Giang Giác đặt bút xuống, để Hoa Nam ngồi lên đùi mình, cùng ôm y tựa lưng vào ghế, thả lỏng cơ thể, nhàn hạ nói: “Làm Hoàng đế phải làm rất nhiều việc, đừng tưởng rằng phê duyệt mấy bài thi thế này là nhiều rồi. Đây đều là tinh hoa xuất chúng, các quan viên chủ khảo từ trong muôn ngàn bài thi mà chọn ra những bài nổi bật nhất. Ta chỉ khâm điểm ba người đứng đầu khoa cử mà thôi.”

“A, vậy có ba người chúng ta đã gặp hôm nọ không?” Hoa Nam lật tờ giấy mỏng che khuất tên thí sinh ra, xem hết một lượt rồi tỏ vẻ thất vọng, nói: “Ta còn hi vọng Tiểu Kỷ hoặc Triệu tiên sinh sẽ đậu Trạng nguyên, nhưng ngay cả tên cũng không có ở đây, phải chăng quan viên chủ khảo chấm bài đã nghĩ sai?”

“Đáng lẽ là không.” Giang Giác cũng không ngăn cản mấy động tác không thoả mái của Hoa Nam, vỗ lên hông y một cái, cười nói: “Tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm chờ ta đi, đừng ở đây khiến ta phân tâm nữa.”

Hoa Nam làm mặt quỷ với hắn: “Sắc quý!”

Y thực sự tắm rửa rồi leo lên giường nằm, chỉ là không có cởi sạch quần áo, bởi vì y không thích ngủ trần. Gần đây Giang Giác luôn mang công vụ đến Phòng Nghi Cung xử lý, cho nên y đã hình thành thói quen nằm trên giường chờ hắn. Hôm nay chờ lâu hơn so với bình thường, y cứ thế ngủ thiếp đi mất. Đến khi cảm giác được khí tức nóng rực đang phun lên cổ, y mới tỉnh lại. Hạ mi mắt nhìn nhìn, Giang Giác đã đem quần áo của y cởi sạch, gặm cắn đầu vai trơn mịn.

“Muộn như thế rồi, người không mệt sao? Ngày mai còn phải lâm triều sớm nữa đó.” Hoa Nam dụi mắt, vốn dĩ nhu cầu của bản thân y không nhiều, đa số thời gian đều là phối hợp với Giang Giác mà làm.

“Mệt, cho nên muốn vận động một chút, thư giãn gân cốt, tinh thần phấn chấn.” Giang Giác hôn lên ngực y, khàn khàn nói: “Hảo thể tử nhất định sẽ phối hợp với trượng phu a.”

Hai chân Hoa Nam nhẹ nhàng chạm vào bên hông Giang Giác, y thương lượng: “Chỉ làm một lần thôi nhé.”

“Bí đồ cực kỳ hình như lần trước thua ta, phải đáp ứng ta một chuyện.” Giang Giác ngậm lấy vành tai y, ngửi khí bông đùa.

“Muốn ta làm cái gì?” Nội tâm Hoa Nam mơ hồ đẩy lên một suy đoán, nhưng cũng không thể khẳng định, chỉ biết cố gắng bày ra biểu tình hồn nhiên, hy vọng Đế vương sẽ không vì lời đánh cược không chút nào đứng đắn kia mà đưa ra yêu cầu gì khiến y xấu hổ.

Giang Giác ghé vào lỗ tai Hoa Nam nói nhỏ. Vừa nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên, cắn răng khấn cầu: “Ca ca, không cần làm khó ta.”

“Bảo bối, đã đồng ý đánh cược thì phải dám nhận thua. Hơn nữa, phu thê hoan ái vốn là chuyện thường tình, chúng ta nghiên nghiên cứu cứu, tìm chút ít niềm vui không tốt sao?” Giang Giác dụ dỗ, một bên bắt đầu châm lửa trên da thịt bóng loáng, một bên lại đưa tay Hoa Nam vào trong miệng liếm cắn, con người lóe lên tia dục vọng ngập tràn màu sắc, mỉa hoặc nói với y: “Ái thể, người rất có tiềm lực, cứ thử xem.”

Hoa Nam do dự một chút, cuối cùng không chống đỡ nổi, thế là, xoay người nằm đè lên phía trên thân thể đáng chỉ tôn phu quân, dựa theo những gì hần ngày thường vẫn làm với mình mà bắt chước theo...

Hoan ái qua đi, Hoa Nam thở hồng hộc, nói: “Người cái đồ bại hoại này, ta sẽ không bao giờ... đối tốt với người nữa đâu...”

“Được tiện nghi mà còn bày đặt.” Nét ửng đỏ trên khuôn mặt Giang Giác dần biến mất, thay bằng nụ cười tươi như hoa, hần đưa tay vén sợi tóc dính trên mặt Hoa Nam, “Vừa rồi người rõ ràng rất sáng khoái.”

“Người là đồ bại hoại.” Hoa Nam tựa vào người Giang Giác, hơi thở yếu ớt. Vận động quá độ khiến y rất mệt mỏi, cả người tựa như trôi bồng bềnh trong nước. Cảm giác phân thân của Giang Giác vẫn còn có tinh thần sáng láng, ở giữa mông y ma sát, y kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt mở to như hòn bi, kêu lên: “Ta từ bỏ, thật sự từ bỏ.”

Giang Giác mạnh mẽ trở người, đem Hoa Nam áp xuống dưới, những tiếng la ồn ào của y lập tức bị hần chặn ngay trong cổ. Đầy bá đạo cùng ngập tràn ***, hần hôn y đến lúc y cảm thấy thở không nổi mới bằng lòng buông ra. Nhìn người dưới thân khuôn mặt lấp lánh nước mắt đáng thương, ánh mắt oán giận trách móc, hần cuối cùng cũng không có đủ nhẫn tâm tiếp tục chiếm giữ y. Để y ngồi xổm giữa hai chân mình, hần duỗi ngón trở ra thăm dò huyết động vừa rồi mới dung nạp chính mình, hỏi: “Có đau không?”

Ngón tay tiến vào nơi ẩm ướt trơn nhẵn, khi rút ra còn mang theo hỗn hợp chất lỏng cùng dịch thể. Giang Giác vẫn nhớ rõ lúc này khi lưỡi đao sắc bén của chính mình rong ruổi bên trong đó thì tận hưởng được tư vị mất hồn đến thế nào. Thở sâu một hơi, hần dùng nghị lực lớn nhất ép buộc chính mình không tiến vào lần nữa, một bên bắt lấy tay y mà đặt lên bộ vị đang bùng bùng phấn chấn của mình, cao thấp luật động.

Hoa Nam thấy hần ả nhần không có tiếp tục làm, cảm thấy cảm động, quên luôn vừa rồi đã nói: “Ta sẽ không bao giờ... đối tốt với người nữa đâu...”, bàn tay ra sức xoa nắn phân thân của hần. Y xoa nắn vốn không có chút kỹ xảo gì, thế nhưng phân thân kia ở trong tay y lại càng thêm to lớn, bùng bùng phấn chấn. Hoa Nam thấy hần sắc mặt đã càng lúc càng đỏ bừng, tiếng thở dốc cũng dần dần không đều đặn, thỉnh thoảng lại không thể kiềm chế mà rên rỉ, có chút đắc ý, cười hì hì hỏi: “Người thoải mái a? Ta có phải hay không càng làm càng tốt?”

Giang Giác thoáng chấn động một chút, ngay khi hần còn đang nhắm mắt cảm thụ bàn tay mềm mại của Hoa Nam bao bọc lấy thứ cứng rắn của mình thì đột nhiên lại nghe được y hồn nhiên theo mình tán tỉnh, khiến hần thiếu chút nữa đã không thể kháng cự mà bùng nổ. Mở mắt ra, hần thấy y nhìn chăm chú không chuyển mắt vào thứ nóng rực ấy, nhỏ giọng thì thầm với nó: “Mau ra đây, mau ra đây.”

Đến đây, Giang Giác rút cuộc nhịn không được nữa, đẩy tay Hoa Nam ra, nâng mông y lên cao, để long căn* sưng to tím bầm bắn thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt hoàn toàn bại lộ trong không khí.

*long căn: cái ‘ấy ấy’ của vua

Bắp đùi và hậu đình của Hoa Nam đều bị dính một ít dịch thể, hậu huyết tiếp nhận dòng nhiệt lưu liên co rút, nuốt vào một ít bạch trọc. Giang Giác hai mắt mang theo màu sắc tỉnh mạch, chà sát chút dịch thể còn vương bên ngoài cửa động, nói: “Hiện tại tạm kết thúc. Chờ khi bí đồ cực cương trưởng thành nhất định không thể lãng phí, những thứ này đều là hài tử của chúng ta.”

Hoa Nam bĩu môi, muốn nói mấy lần trước người một điểm cũng không có lãng phí, nhưng sợ nói ra rồi sẽ lại kích thích hẩn thú tính đại phát, cuối cùng đành nuốt vào trong. Y lấy ra một chiếc khăn mềm từ trên đầu giường, ném cho Giang Giác, “Lau khô sạch sẽ a.”

Giang Giác đem hạ thể nhếch nhác của hai người lau sạch, sau đó ôm Hoa Nam đi tắm.

Cho dù Hoa Nam cả người đầy mồ hôi, tóc mai dính sát vào hai bên gò má, thân thể y vẫn như trước tỏa ra mùi hoa sen thanh nhã. Khắp thân thể đầy dấu vết *** lại vẫn như trước thuần thiết thánh thiện, không nhiễm lấy một hạt bụi trần. Thật không cách nào mang y xuống từ những áng mây để cùng hẩn đắm chìm trong bể hồng trần sao?

Giang Giác vốc nước vẩy lên da thịt bóng loáng ửng hồng rồi hôn lên đôi môi có chút sưng đỏ của y, nói: “Người là của ta.”

Hoa Nam mệt mỏi tựa vào thành dục trì, không mở mắt nhìn Giang Giác, lặp lại: “Ta là của người.” Có thể người cũng không hoàn toàn là của ta.

Dáng dấp thần thái của y vẫn hồn nhiên ngây thơ như trước, thể nhưng tâm tính đã dần dần thành thực lên. Y có nhạy cảm trời sinh đối với chính trị, hoàn toàn không trải qua huấn luyện vẫn có thể đưa ra được phán đoán chuẩn xác, hơn nữa còn có thể kiên trì giữ vững quan điểm của mình, không bị người khác tác động.

Có lẽ có một ngày, khi y trưởng thành chính mình sẽ không còn là cây đại thụ che trời cho y nữa, thật không hổ là người ở lang hoàn, không hổ là đệ đệ của Hoa Sam.

37. Gả Nhầm - Chương 37

Kim khoa tam giáp* đều phải là những người văn chương thông thạo, sách luận, thi phú vượt trên mọi người. Chí tôn thiên tử khâm điểm trạng nguyên, nhớ đến ngày ấy ba người Kỷ Văn Trạch tài hoa vô cùng, khi lâm triều liền hỏi thăm thứ tự mấy người bọn họ, thật không ngờ tất cả đều rơi vào cuối bảng, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, mang theo nghi ngờ liếc mắt lạnh lùng nhìn các trọng thần trong điện, nhàn nhạt nói: “Dem toàn bộ bài thi của ba người này trình lên đây.”

*kim khoa tam giáp: ba người đứng đầu bảng vàng, theo thứ tự là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa.

Thiên tử nổi giận, trên dưới triều đình ai nấy đều câm như hến, nhất thời không dám nói chuyện. Đợi khi duyệt hết bài thi, Giang Giác ánh mắt sắc bén quét về phía quan chủ khảo và quan phó khảo, trầm thanh: “Văn chương của Kỷ Văn Trạch không chút khuyết điểm, mỗi chữ đều là châu ngọc, vì sao không thể lọt vào mắt hai vị ái khanh?”

Quan phó khảo vội vàng quỳ xuống trả lời: “Trên bài thi của người này có vương một vết mực, ảnh hưởng đến toàn bộ hiệu quả thưởng thức áng văn.”

Hẩn vừa nói xong, dưới điện liền truyền ra một hồi xôn xao. Khi phê duyệt bài thi chính là không nhìn thấy tên thí sinh, chỉ khi chọn ra thứ tự chuẩn bị yết bảng mới có thể mở phong ấn, hẩn làm thế nào biết được trên bài thi của Kỷ Văn Trạch có vết mực? Trừ khi lúc phê duyệt hẩn từng đẩy phong ấn ra.

Giang Giác lạnh lùng nhìn hẩn chăm chú, trong nháy mắt quan phó khảo liền cảm thấy hình như không khí không hề lưu chuyển, tựa như bị ánh mắt Giang Giác ngưng tụ thành băng. Ngay khi hẩn hai chân phát run, trên lưng ứa ra mồ hôi lạnh thì Giang Giác đột nhiên cười cười, làm như khó hiểu hỏi: “Như vậy Triệu

Phóng Ca thì sao? Trên bài thi của hắn không có vết mực, văn chương xuất chúng, ý tứ hàm súc, vì sao không thể lọt vào pháp nhãn ái khanh?”

Chủ khảo, phục khảo đồng loạt quỳ trên mặt đất phát run. Dù có nằm mơ cũng không nghĩ đến Hoàng Thượng lại nhận thức mấy tài tử trong số thí sinh. Tại sao lại như vậy? Hoàng Thượng không phải luôn ở trong thâm cung ư?

“Thu bao nhiêu bạc, tiếp nhận bao nhiêu nhờ cậy từ các gia đình quyền quý trong triều?” Thanh âm của Giang Giác lạnh đến mức như thấu vào xương cốt, trong tĩnh mạch mang theo mùi vị hàn băng. Hắn bình thường luôn mang bộ dáng tươi cười tao nhã, nhưng một khi tức giận sẽ âm trầm tàn mát ra hàn ý khiến kẻ khác không rét mà run.

“Hạ thần... Hạ thần...” Chủ khảo, phục khảo mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không cách nào nói hết câu.

“Nhiều quá tính không hết?” Giang Giác cười lạnh, “Không sao. Hình bộ sẽ thay trăm chậm rãi tính với các người. Người đâu, giải xuống dưới.”

Ánh mắt Giang Giác lại chuyển đến tả hữu thừa tướng, trào phúng nói: “Hai vị ái khanh quả nhiên đề cử được nhân tài.”

“Chúng thần tội đáng chết vạn lần.” Hai vị trọng thần lập tức cùng quỳ xuống nhận tội.

Giang Minh từ trong hàng bước ra, cúi người nói với Giang Giác: “Bệ hạ, thần đệ cho rằng hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm. Bảng vàng đã quyết, lúc này nếu thay đổi thứ tự đã định sẽ tổn hại uy nghiêm triều đình, còn nếu không thay đổi sẽ đối với thí sinh trong thiên hạ bất công. Kính xin bệ hạ mau chóng quyết định.”

Giang Giác lãnh đạm nói: “Khoa khảo chính là vì chọn ra nhân tài cho quốc gia mà tổ chức, nếu bận tâm mặt mũi triều đình, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục dẫn đến bỏ sót nhân tài thì không bằng không cần tổ chức nữa. Thứ tự trên bảng vàng toàn bộ hủy bỏ, ba ngày sau để ba ngàn thí sinh tề tụ tại Hàn Lâm Viện, khi ấy trăm sẽ ra đề mục. Các quan viên thanh liêm không thuộc bè phái nào trong triều đình phụ trách chấm thi, khi thi xong Hàn Lâm Viện chọn ra một trăm cái tên, trên Càn Thanh Điện trăm sẽ tự mình trắc vấn*, tại chỗ xướng danh.”

*trắc vấn: hỏi đáp tại chỗ ^^

“Bệ hạ thánh minh.” Toàn bộ đại thần đồng loạt quỳ xuống tán thưởng Hoàng đế của họ.

Đêm đó Giang Giác đến Phượng Nghi Cung kể cho Hoa Nam nghe việc này, Hoa Nam vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, nói: “Buồn cười, lại có loại quan viên làm trái lương tâm thế ư? Bọn họ làm sao mà ngồi lên được chức này chứ?”

Khóe môi Giang Giác khẽ nhếch, thản nhiên nói: “Tiểu Nam, con người đều sẽ thay đổi. Bọn họ trước đây cũng là quan thanh liêm trong triều, nhưng khi có quyền liền chống không nổi sức hấp dẫn của tiền tài. Chiều nay Hình bộ bẩm báo, bọn họ trước đó đã thảo luận rất nhiều về số ngân lượng hiếu kính, thứ tự cao thấp đều dựa vào số ngân ngân lượng nhiều hay ít. Bọn họ sợ ta phát hiện, cho nên những bài văn trình lên để ta ngự lãm đều là những bài tốt nhất trong số những kẻ hiếu kính nhiều ngân lượng nhất.”

“Người dự định xử trí bọn họ thế nào?” Biểu tình cùng thanh âm của Giang Giác đều rất bình tĩnh, thế nhưng Hoa Nam lại sợ hắn đang che giấu nổi bực tức trong lòng, liền vỗ vỗ lưng hắn giúp hắn thuận khí.

“Hai tên này nhận của đứt lốt, phá hỏng đại điển chọn lựa nhân tài quốc gia, làm mất mặt triều đình, dù chém đầu cả nhà cũng không quá đáng.” Giang Giác nghiêng người nắm tay y, cười nói: “Giết một người răn trăm người.”

Khẩu khí của Giang Giác khi nói đến chuyện giết người lại hết sức thờ ơ, thần thái cũng hết sức bình thản, làm cho Hoa Nam cảm thấy toàn thân phát lạnh, nhin không được mà run rẩy rút tay về, do dự nói: “Có phải là quá nghiêm trọng không? Ta cảm thấy cách chức bãi quan, vĩnh viễn không bổ nhiệm lại thì cũng đủ rồi.”

Giang Giác kéo y ngồi lên chân mình, nâng cằm y lên, ánh mắt thu hồi vẻ phức tạp, “Không thích ta giết người?”

“Có một chút, dụng hình quá mức sẽ tổn hại đến uy danh nhân nghĩa của bệ hạ.” Hoa Nam rĩ mi xuống, ánh mắt lập lòe, chậm rãi nói: “Đây là việc triều chính, không phải bữa tối của chúng ta đêm nay, không phải ta không thích thì có thể thay đổi. Người nếu như cảm thấy lời ta nói vô nghĩa thì cứ xem như ta chưa bao giờ đề cập qua.”

Giang Giác nở nụ cười, khí tức âm áp phun lên gáy Hoa Nam, dịu dàng nói: “Bí đồ cực cứng lần này ngược lại đã không đồng lòng với ta. Biết không, lý do thoái thác của người và Cảnh vương hoàn toàn giống nhau.”

Hoa Nam biểu tình sợ sệt, đột nhiên cảm thấy Giang Giác tựa hồ rất để ý đến bất kỳ hình thức liên quan nào giữa y và Giang Minh, kể cả ý kiến giống nhau cũng khiến hắn không vui, chẳng lẽ hắn biết rõ quá khứ của bọn họ?

Tuy nhiên, y vẫn điềm nhiên như không, “Thật đúng là khéo a. Bất qua, ta không nghĩ chỉ có Cảnh vương đồng suy nghĩ với ta đâu mà rất nhiều đại thần trong triều cũng như vậy.”

Giang Giác nhìn kỹ y, trong mắt lóe lên một tia âm u kỳ dị. Dáng dấp thần thái của y vẫn hờn nhiên ngây thơ như trước, thế nhưng tâm tính đã dần dần thành thực lên. Y có nhạy cảm trời sinh đối với chính trị, hoàn toàn không trải qua huấn luyện vẫn có thể đưa ra được phán đoán chuẩn xác, hơn nữa còn có thể kiên trì giữ vững quan điểm của mình, không bị người khác tác động. Có lẽ có một ngày, khi y trưởng thành chính mình sẽ không còn là cây đại thụ che trời cho y nữa, thật không hổ là người ở lang hoàn, không hổ là đệ đệ của Hoa Sam.

“Bí đồ cực cứng nói trúng rồi, vậy cứ bỏ qua cho hai tên nghịch thần ấy.” Giang Giác khôi phục nét thanh tao lịch sự ôn nhu thường ngày, khuôn mặt tuấn tú nhẹ nhàng cọ lên khuôn mặt non mềm của Hoa Nam, “Bí đồ cực cứng, vì phu hôm nay chịu đả kích lớn, người làm sao an ủi ta đây?”

A? Hoa Nam sững sốt, hắn xử sự quyết đoán gọn gàng, đã diệt trừ được ung nhọt trong triều, lại sắp chọn lựa được nhân tài, dân chúng triều thần đều khen ngợi hắn là minh quân, hắn còn cần an ủi cái gì?

“Chuyện tối hôm qua, chúng ta đêm nay ôn lại một lần.” Giang Giác ghé vào lỗ tai y, ngữ khí ôn nhu mập mờ.

Hoa Nam mặt hiện hoa đào, đầu lắc như trống bỏi: “Không muốn, không muốn!”

Giang Giác ngẫm nghĩ một chút, làm ra bộ dáng đành phải thỏa hiệp, “Vậy được rồi, ta ủy khuất một chút, sử dụng nhiều lực hơn một chút, nhưng ta sẽ không cho phép người dùng lý do buồn ngủ để cự tuyệt ta.”

“Người người này sao lại như vậy a?” Hoa Nam đắm vào bả vai hắn, “Thực vô lại, người là đồ bại hoại.”

“Bệ hạ, Người thật may mắn, lấy được Hoàng Hậu tốt như thế.”

“Hoàng Hậu, người cũng rất may mắn a, gả cho một Hoàng đế so với người càng may mắn hơn.”

38. Gả Nhầm - Chương 38

Khảo thí ở Hàn Lâm Viện cực kỳ long trọng, chí tôn thiên tử đương nhiên sẽ không qua lại trường thi tự mình giám thị, chỉ là đến lúc đúng giờ sẽ phái người thân tín mang đề thi đến trường thi.

Lần này chấm thi không còn ai dám vì tình riêng mà làm loạn kỷ cương, thành thành thật thật chọn ra một trăm tên.

Đầu tháng tư, trong Càn Thanh Điện, thiên tử tự mình ra đề mục trắc vấn, có Cảnh vương Giang Minh cùng với vài vị học sĩ trong Hàn Lâm Viện hỗ trợ.

Đến hoàng hôn, Giang Giác đích thân tuyên đọc tên Trạng nguyên: “Đệ nhất tiến sĩ, Kỷ Văn Trạch.”

Thiếu niên tuấn tú xuất sắc từ trong hàng bước ra, không nhanh không chậm đi đến giữa điện, hướng Hoàng Đế lễ bái tạ ơn.

“Ái khanh chính là Trạng nguyên trẻ tuổi nhất của bản triều.” Giang Giác mỉm cười với thiếu niên đang quỳ ở dưới điện, cũng không lập tức gọi cậu đứng dậy.

Trên mặt Kỷ Văn Trạch cũng không có sự vui sướng vì đã được khỏ tận cam lai sau mười năm khổ công đèn sách, vẫn mang theo biểu tình nhàn nhạt không nên có của tân khoa Trạng nguyên, bình tĩnh nói: “Bệ hạ ưu ái, vi thần sợ không dám nhận.”

“Ái khanh hãy bình thân.” Khóe miệng Giang Giác cong lên thành một nụ cười nhạt, tiếp tục tuyên đọc Bảng nhãn cùng Thám hoa. Đã tuyển thêm nhị giáp, tam giáp xem như hoàn thành, Giang Giác cuối cùng nói với Giang Minh: “Tứ đệ, người trước tiên an bài nơi nghỉ ngơi cho các sĩ tử, đêm nay trẫm cùng Hoàng Hậu mở tiệc ban thưởng tại Phù Diêu Các.”

Giang Giác từ Càn Thanh Điện đi đến thẳng Phượng Nghi Cung, khi Hoa Nam biết được tên Trạng nguyên thì liền vui vẻ hỏi: “Còn hai người bằng hữu của Tiểu Kỷ?”

“Một người là Thám hoa, một người đứng thứ mười trong hàng tiến sĩ.” Giang Giác trả lời.

Hoa Nam thoáng ngạc nhiên: “Ta nhớ lần trước khi đối câu thì Triệu Phóng Ca còn hay hơn so với Tiểu Kỷ, vậy tại sao cả Bảng nhãn cũng không được?”

“Triệu Phóng Ca am hiểu thi từ ca phú, nhưng khi ta hỏi về tình hình chính trị đương thời thì Tiểu Kỷ trả lời tốt hơn hẳn. Còn nữa, Tiểu Kỷ nhiệt tâm phóng khoáng, Triệu Phóng Ca thì trầm ổn khéo léo, nếu như so về tính tình ta lại càng yêu thích Tiểu Kỷ. Cuối cùng ấy nha, bởi vì Tiểu Kỷ so với hẳn tuổi trẻ anh tuấn hơn.” Giang Giác nói giống như đùa.

Hoa Nam mở to mắt liếc ngang liếc dọc khắp người Giang Giác, bĩu môi: “Hừ hừ hừ, người trông mặt mà bắt hình dong, nếu sớm biết như vậy ta cũng tham gia thi đình, bảo đảm sẽ được hạng nhất.”

Giang Giác ôm eo Hoa Nam, buồn cười nói: “Đúng nha, bên ngoài lang hoàn còn có ai đẹp hơn Tiểu Nam của ta?”

Hoa Nam có chút đắc ý: “Đương nhiên, không nhìn xem ta là đệ đệ của ai.” Y vỗ vỗ vai Giang Giác, vẻ mặt hết sức hãnh diện, “Bệ hạ, Người thật may mắn, lấy được Hoàng Hậu tốt như thế.”

Giang Giác ho nhẹ, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc, nói: “Hoàng Hậu, người cũng rất may mắn a, gả cho một Hoàng đế so với người càng may mắn hơn.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười, tay trong tay cùng hướng về Phù Diêu Các.

Cảnh vương ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái, còn Kỷ Văn Trạch ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay phải. Khi Đế – Hậu đến, hai người đồng loạt cúi người lễ bái.

Hoa Nam gật đầu với Giang Minh đã mấy ngày không gặp, sau đó hướng về phía Kỷ Văn Trạch mỉm cười thiện ý. Kỷ Văn Trạch cũng hơi cúi người, bày ra nụ cười tươi như hoa quỳnh nở rộ, kế tiếp không nhìn Hoa Nam nữa.

“Quả đúng là như thế a, Tiểu Kỷ chẳng những là người trẻ tuổi nhất trong số các sĩ tử này mà còn là người tuấn mỹ nhất. Ca ca, ta ghen tỵ, sau này mỗi ngày người đều đối diện với một mỹ thiếu niên như thế, ta sẽ không an tâm.” Hoa Nam thì thầm với Giang Giác, chọc Giang Giác cười đến rạn rở.

Người ngồi bên trái nhìn thấy cảnh đó thì khẽ cười khỏ, còn người ngồi bên phải thần sắc lại biểu lộ chút ảm đạm. Một người cảm thương cho chính mình đã đánh mất đi phần tình cảm lưu luyến, một người cảm thương cho chính mình sớm chấm dứt nhớ nhung.

“Vậy ta đây phải sớm tứ hôn cho Trạng nguyên lang mới được.” Giang Giác nửa trêu đùa trấn an Hoa Nam.

Không ngờ Hoa Nam vội vàng lắc đầu, nói: “Không cần, ta nói giỡn thôi mà.”

Bọn họ xì xầm to nhỏ thế này bắt quả chỉ là chuyện trong thoáng chốc, thế nhưng đã dẫn đến không ít ánh mắt thăm dò. Hoa Nam vội vàng chấn chỉnh lại, quay trở về tư thái nghiêm túc, ưu nhã nói với Trạng nguyên lang: “Nghe nói Kỷ Trạng nguyên có sở trường về đối câu. Ta có một vế trên, muốn biết Trạng nguyên đối vế dưới thế nào.”

“Thần linh chỉ.” Kỷ Văn Trạch cung kính nói với Hoa Nam.

Hai huynh đệ Giang Giác thấy Hoa Nam muốn thử tài tân Trạng Nguyên thì đều hết sức tò mò. Hai tử chỉ ham chơi không ham học này muốn thử tài văn chương của Trạng nguyên, thực khiến ai nấy giật mình.

Hoa Nam không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của hai người bọn họ, ung dung nói: “Hà diệp viên? Hà diệp viên, hà diệp năng như hà diệp viên.”

Kỷ Văn Trạch cơ hồ không cần suy nghĩ liền đối lại: “Vô nhân túy? Ngô nhân túy, vô nhân nguyện bội ngô nhân túy.”*

*đại khái thì 2 câu đối này là như vậy (ta tự dịch, dở là đương nhiên, nhưng làm ơn đừng chém ta ^^)

– Lá gì tròn? Lá sen tròn, lá gì tròn như lá sen tròn.

– Không ai say? Chúng ta say, không ai nguyện cùng chúng ta say.

Giang Giác nghe vậy, nói: “Tiểu Kỷ, hơn trăm người ở trong điện này, số người nguyện ý cùng người say chắc hẳn không phải là số ít, không cần lo lắng mọi người đều tỉnh chỉ có một mình người say.”

“Vâng, bệ hạ.” Ánh mắt của Kỷ Văn Trạch lướt qua Hoa Nam, không dám dừng lại dù chỉ trong thoáng chốc, chỉ sợ sẽ lộ ra ý tương tư. Đúng vậy, từ lần đầu gặp gỡ cậu đã luôn tưởng niệm người thiếu niên kia, khi y nói chờ lúc đề tên bằng vàng sẽ được gặp lại y, khoa cử ngày đó đối với cậu mà nói không chỉ vì làm rạng rỡ tổ tông hay vì quốc gia mà cốt hiến sức lực, đó còn là niềm hy vọng xa vời sẽ chiếm được lòng mỹ thiếu niên. Sáng nay, khi cậu lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy nam tử cao cao tại thượng ngồi trên long ỷ, cậu liền đoán được người cậu tương tư sớm đã là danh hoa có chủ, phần nhớ nhung này cuối cùng vẫn là vô vọng. Lúc này, cậu thậm chí còn không dám liếc nhìn Hoa Nam nhiều hơn một chút, nếu không sợ rằng quyết tâm sẽ một lần nữa dao động.

*Ôi, Tiểu Kỷ đáng thương quá

Dưới tâm trạng pháp phùng bất định của cậu, yến hội rốt cuộc cũng trôi qua. Cuối cùng, Đế – Hậu ban thưởng một chút phần thưởng cho các sĩ tử đang ngồi đây, mọi người đều nhẹ nhàng tạ ơn, chỉ có duy nhất Kỷ Văn Trạch một lần nữa quỳ xuống khấu tạ. Khi Hoa Nam mỉm cười bảo cậu bình thân thì cậu mới đứng dậy. Nhận ra ánh mắt của mình đang ngưng lại trên người Hoa Nam, cậu lập tức cười nói: “Tạ ơn Bệ hạ, tạ ơn Hoàng Hậu.”

Đợi khi cậu xoay người rời đi rồi, Hoa Nam mới hỏi Giang Giác: “Tiểu Kỷ có phải mất hứng vì ngày đó ta gạt hẳn không?”

“Không đâu.” Giang Giác lắc đầu, “Hắn là bị mùi hương hoa sen trên người người chuốc say.”

“A?” Hoa Nam giơ tay lên đưa đến chóp mũi, “Đâu có nồng đậm đến vậy, ở vị trí của Tiểu Kỷ sao ngửi được chứ?”

Y xoay người lại hỏi Mai Hương vẫn một mực đứng bên cạnh hầu hạ: “Người có ngửi thấy không?”

“Mùi thơm trên cơ thể Hoàng Hậu thanh nhã mê người, nô tỳ có thể ngửi thấy được.” Mai Hương hạ thấp người trả lời.

Giang Giác thấy Hoa Nam cau mày như muốn suy tư dữ dội liền cười nói: “Bí đồ cực cương rất có tiền đồ a, còn có thể ra câu đối để thử tài người khác nữa.”

Hoa Nam làm mặt quỷ với hắn: “Đó là đương nhiên. Trạng nguyên đều biết đối câu, huống chi là quốc mẫu?”

“Vi phu cũng thử đối về dưới a.” Giang Giác ánh mắt trong suốt rạng rỡ, thần nhiên nói: “Vô sơn hảo? Vu Sơn hảo, vô sơn đắc tự Vu Sơn hảo*. Thế nào, coi như tinh tế chứ?”

Hoa Nam nghiêng đầu, thần thái lộ vẻ ngây thơ: “Rất tinh tế, không hề thua kém so với Tiểu Kỷ.”

Giang Giác khước miệng khẽ nhếch, cười đến giao hoạt: “Vu Sơn là tốt nhất, vậy thừa lúc thời gian còn sớm, chúng ta sao không mau mau trở về cùng đi đến Vu Sơn.”

*dịch ra thì câu đối nghĩa là vậy: Không núi nào tốt? Núi Vu Sơn tốt, không núi nào tốt bằng núi Vu Sơn.

Câu đối này của anh Giác quả thật chứa đầy ngụ ý, bởi vì có 1 truyền thuyết về núi Vu Sơn thế này: vua Sở Tương Vương thời Chiến quốc một hôm đang dạo chơi ở núi Vu Sơn thì mệt nên nằm ngủ. Trong mơ, ông đã thấy mình được abc xyz với một mỹ nhân tự xưng là thần nữ Vu Sơn. Khi tỉnh dậy, ông vô cùng luyến tiếc nên lập miếu thờ cho nàng, sau đó còn kể cho các quan viên nghe. Câu truyện được lan truyền trong dân gian, thế là từ đó về sau khi nhắc đến ‘núi Vu Sơn’ là người ta lập tức liên tưởng đến chuyện mây mưa trăng gió

Hắn chỉ nhỏ giọng nói, thế nhưng những người hầu ở phía sau vểnh tai lên tất nhiên đều nghe thấy được, khiến cho Hoa Nam mặt đỏ bừng bừng, oán hận nói: “Người chỉ toàn thích những thứ không đứng đắn, ta không để ý đến người nữa.”

Kỉ Văn Trạch cự hôn cũng giống như khiêu khích hoàng quyền, hắn sao có khả năng không tức giận? Nhưng hắn vẫn trả lời như thế là vì không muốn cho y nhìn ra tâm tư của hắn?

Y biết rõ, có rất nhiều chuyện quan điểm chủ trương giữa hai người khác nhau. Ví dụ như việc cự hôn này, y cho rằng Kỉ Văn Trạch không sai, Giang Giác nhất định biết y suy nghĩ như thế.

39. Gả Nhầm - Chương 39

Tháng sáu năm thứ ba Long Hữu, thiên tử tứ hôn cho Trạng nguyên đương triều, thế nhưng vị Trạng nguyên tuổi trẻ tuổi mới lại kiên quyết cự tuyệt, khiến cho thiên tử nổi giận. Nếu không phải các vị trọng thần cầu tình thay, vị Trạng nguyên không biết tốt xấu kia tám phần sẽ gặp chuyện không lành.

Đối với vị Trạng nguyên trẻ tuổi nhất lịch sử, ai nấy trong nội cung đều tương đối chú ý. Khi sự việc xảy ra không lâu, Hoa Nam ở tại Phụng Nghi Cung liền được nghe Mai Hương nhắc đến.

“Hoàng Thượng muốn chỉ hôn ai cho Tiểu Kỉ?” Hoa Nam đặt bút lông sột xột xuống, hỏi. Gần đây y chăm học lên rất nhiều, bởi vì Hoa Văn đã trở về lang hoàn, không có ai ở bên cạnh làm bạn, khi y tĩnh mạch liền đọc sách viết chữ.

Mai Hương cúi thấp người trả lời: “Là đường muội* của bộ hạ, Nhược Hạp quận chúa ở Duệ thân vương phủ.”

*đường muội: em họ.

Hoa Nam ngạc nhiên nói: “Tiểu Kỉ cũng quá lớn mật, cự hôn trước mặt mọi người, vậy còn gì là mặt mũi của Hoàng Thượng nữa? Bất quá sao đột nhiên Hoàng Thượng lại muốn làm bà mai, cũng không tìm hiểu xem trước đó người ta đã có người trong lòng hay chưa.”

Chẳng lẽ thật sự là vì để y không cần ghen tuông lo lắng? Không có khả năng, lúc ấy y rõ ràng đã tỏ ý chỉ nói đùa, vậy chắc chắn phải có mục đích khác. Khó trách hôm đó hắn nói một trong những nguyên nhân chọn Tiểu Kỉ là vì cậu tuổi trẻ tuổi mới. Một nhân vật như vậy, có ai không nguyện ý để cậu trở thành con rể của mình? Đem chính trị phối hợp cùng hôn nhân, cân bằng lực lượng các phe phái trong triều, đây mới là mục đích cuối cùng của Giang Giác? Hoa Nam thay Kỉ Văn Trạch ai oán, rồi ngẫm lại cuộc hôn nhân của chính mình chẳng phải cũng có yếu tố chính trị ư?

Mai Hương cắt ngang luận điệu kỳ quái của y, mỉm cười nói: “Hoàng Hậu, bộ hạ nhất định là rất coi trọng trạng nguyên lang nên mới chỉ hôn cho hắn.”

Hoa Nam vẫn không thể tiếp nhận chế độ độc tài của hoàng quyền. Nhìn nụ hoa sen trắng cắm trong chiếc bình ngọc thanh khiết, y lầm bầm: “Làm mai mối thì phải khiến người ta vui vẻ, hắn chỉ một câu đã quyết định chuyện hôn sự của người ta, nếu sai lầm chẳng phải sẽ làm lỡ mất cả đời hai người bọn họ ư? Việc hôn nhân của các người đúng là kỳ quái, cần phải có người làm mai mối. Chúng ta ở lang hoàn đều là thiếu nam thiếu nữ tự do lựa chọn, trước khi kết hôn hai người đều biết rõ rốt cuộc họ có hợp nhau hay không.

Còn các người, sau khi gỡ tấm khăn đỏ lên mới biết người kia bộ dáng thế nào, sau này nếu có phát hiện không xứng thì cũng đã muộn mất rồi.”

Mai Hương nghe vậy, nội tâm dấy lên một tia phiền muộn. Như sợ bị Hoa Nam nhìn ra, nàng cúi đầu cung kính nói: “Có lẽ có một ngày, thế giới này của chúng ta cũng sẽ được tự do kết hôn như quê hương của Người.”

“Mai Hương, người muốn xuất giá sao?” Hoa Nam ân cần nhìn Mai Hương, “Người chắc là cũng cùng tuổi với ta? Ở thế giới các người, cô nương mười chín tuổi nên sớm xuất giá nhỉ.”

Mai Hương cố gắng không để cho thần sắc của mình có vẻ ảm đạm, dùng ngữ khí bình tĩnh bẩm báo: “Hoàng Hậu, những cung nữ phục vụ trong cung như chúng ta phải hai mươi lăm tuổi mới được xuất cung.”

Hai mươi lăm tuổi? Còn phải chờ sáu năm nữa? Sáu năm này đối với cô nương như hoa như ngọc chính là những năm tháng vàng son rực rỡ nhất, sao có thể nhẫn tâm bắt nàng làm nô tỳ bên cạnh mình?

“Người muốn xuất cung lập gia đình? Nếu có thì nói cho ta biết, ta sẽ xin Hoàng Thượng cho người xuất cung.” Hoa Nam suy nghĩ một chút, hé miệng cười, nghiêng ngả nói: “Mai Hương, người bình thường vốn không nhiều lời, lại càng không nhắc đến việc triều đình, sao hôm nay lại đem những việc này nói với ta?”

Mai Hương hai má ửng đỏ, khom gối quỳ xuống, rụt rè nói: “Nô tỳ lúc trước từng nghe Hoàng Hậu nói với Hoa công tử chuyện tình cờ gặp gỡ Kỷ đại nhân bên ngoài cung, cho nên nhân tiện đối với việc Hoàng Hậu tương đối quan tâm Kỷ đại nhân mà xằng bậy xen vào việc triều đình, thỉnh Hoàng Hậu trách phạt.”

Hoa Nam đối với hành vi thủ lễ phân rõ tôn ti của nàng thật không biết làm sao, đành bước đến nâng nàng đứng dậy, “Người không nghị luận việc triều chính cũng không châm ngòi thị phi, ta phạt người làm gì?” Y dừng một chút, “Nếu người yêu thích ai, phải cho người kia biết rõ.”

Mai Hương không nói gì, nàng chỉ là cung nữ, sao dám có quá nhiều hy vọng xa vời?

Hoa Nam mỉm cười cổ vũ với nàng, trấn an: “Người là một cô nương chăm chỉ thật thà, có trách nhiệm, người nhất định sẽ tìm được hạnh phúc. Nắm chặt cơ hội đi, ta sẽ giúp người.”

“Tạ ơn Hoàng Hậu.” Mai Hương cúi đầu với y. Nàng là một nữ nhân từ nhỏ đã lớn lên dưới sự dạy dỗ của cung quy, cung quy nói cho nàng biết, dù Hoàng Hậu thương cảm nàng thế nào, nàng cũng không thể quên tôn ti.

Khi bọn họ đang trò chuyện thì ở bên ngoài vang lên thanh âm lạnh lạnh của thái giám truyền báo: “Hoàng Thượng giá đáo.”

“Bị chọc tức đến nổi ngay cả chính sự cũng không thêm lo.” Hoa Nam lè lưỡi chạy đến bên thư án làm bộ như đang chuyên chú luyện chữ. Mai Hương cúi đầu hành lễ với Giang Giác, hẩn liền phát phát tay ý bảo nàng lui ra.

Giang Giác đi đến bên cạnh Hoa Nam. Y nhường chỗ cho hẩn ngồi, đáy mắt vui vẻ dịu dàng: “Lạ ghê nha, sao ban ngày mà bệ hạ lại rảnh rỗi chạy đến hậu cung vậy?”

Nhìn thấy Hoa Nam, trên mặt Giang Giác vốn dĩ còn lưu lại một ít điểm hờn giận liền giống như sương mai gặp ánh mặt trời mà nhanh chóng tan đi. Hẩn ngạc nhiên nói: “Ban ngày không thể đến gặp người ư?” rồi lộ ra nụ cười xấu xa: “Hay Tiểu Nam cho rằng chỉ buổi tối ta mới có thể đến tìm?”

Ngữ khí vô cùng ái muội khiến Hoa Nam nghe thấy đỏ bừng cả mặt, y sảng giọng: “Người thật không đứng đắn.”

Giang Giác mỉm cười, dù than phiền thì phong độ ưu nhã vẫn như trước không chệch vào đâu được: “Trẫm lần đầu tiên làm mai mối lại bị người ta không chút do dự cự tuyệt. Tiểu Kỷ này, mỗi nhân duyên tốt như thế lại đi thoát tác.”

Hẩn đại khái cho rằng Kỷ Văn Trạch thật không biết điều, thiên tử muốn gả đường muội cho cậu, cậu lại từ chối.

“Sao không nói gì?” Giang Giác nâng cằm y lên, thấy bờ môi y mang theo nét cười, trên mặt hiện rõ thần sắc không cho là đúng, liền hỏi: “Không đồng ý việc ta ban hôn?”

Hoa Nam nháy mắt mấy cái với Giang Giác, nói: “Người cho rằng đó là tốt nhưng chưa chắc Tiểu Kỷ đã thấy hay. Ta thật không biết tại sao người đột nhiên nghĩ đến chuyện tứ hôn? Tiểu Kỷ là một thiếu niên xuất chúng như thế, có lẽ sớm đã hứa gả cho cô nương nhà khác rồi. Còn nếu không, cứ đợi thêm mười năm nữa đem Minh Châu gả cho hấn không tốt ư? Đã thích hấn như thế, không bằng chọn hấn làm con rể, thế thì có thể thân thiết hơn chút ít nha.”

Giang Giác lắc đầu, cười ha ha: “Vậy cũng không được. Nữ nhi bảo bối của ta mới sáu tuổi, Tiểu Kỷ so với nàng lớn hơn đến một con giáp.”

“Chồng già sẽ càng biết cách cưng chiều vợ trẻ. Phụ thân ta lớn hơn mẫu thân ta đến hai con giáp, nhưng bọn họ vẫn rất ân ái.” Hoa Nam nghĩ đến sự chênh lệch về tuổi tác giữa những người trong tộc với người phàm liền cười rộ lên, “Ta cũng chỉ tùy tiện nói thôi. Tiểu Kỷ nhỏ hơn người sáu tuổi, nếu cùng Minh Châu gọi người là phụ hoàng chắc sẽ quái dị lắm.”

Đại khái là liên tưởng đến bộ dáng Minh Châu khi trở thành thiếu nữ trong bức tranh của Giang Minh, Giang Giác lộ ra vẻ tự hào của người làm cha: “Hài tử kia khi lớn lên nhất định khuynh quốc khuynh thành. Nếu Tiểu Kỷ sinh trễ vài năm thì vừa lúc xứng đôi với tiểu công chúa rồi.”

“Người không giận hấn nữa à?” Hoa Nam mỉm cười, đột nhiên nghĩ ra một ý, đề nghị: “Thật muốn cùng hấn kết thân gia. Hay là chờ Kỳ nhi lớn lên rồi lấy nữ nhi của hấn đi.”

Giang Giác dùng ngữ khí khiến người khác không nhìn ra tâm tình mà trả lời: “Quân vương không cần cùng thần tử tranh đua. Ta cần gì suy nghĩ đến mấy việc đó cho nhọc tâm.”

Kỉ Văn Trạch cự hôn cũng giống như khiêu khích hoàng quyền, hấn sao có khả năng không tức giận? Nhưng hấn vẫn trả lời như thế là vì không muốn cho y nhìn ra tâm tư của hấn? Y biết rõ, có rất nhiều chuyện quan điểm chủ trương giữa hai người khác nhau. Ví dụ như việc cự hôn này, y cho rằng Kỷ Văn Trạch không sai, Giang Giác nhất định biết y suy nghĩ như thế.

Hoa Nam khoát tay lên vai hấn, gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi. Hôm nay thời tiết oi bức, không thích hợp tức giận.”

Giang Giác kinh ngạc nhìn y: “Tức giận còn phải chọn thời tiết?”

“Đương nhiên, nếu tức giận lúc thời tiết không tốt thì tâm tình sẽ khó mà tốt lên được.” Vô lý đến mấy cũng bị y nói thành đương nhiên, “Ai, đại khái sắp mưa to rồi, sét còn đánh ầm ầm nữa, ồ muốn chết.”

Cái ôm của người nam nhân này làm y thoáng an tâm, nhưng không cách nào vượt lên nỗi cô tịch từ sâu trong tim. Ban ngày rất ít khi gặp hấn, đã rất lâu rồi y không nhìn thấy bộ dáng hấn đứng dưới ánh mặt trời.

Hấn là chúa tể của quốc gia này, còn y chỉ là thứ phụ thuộc vào hấn, chỉ có thể ở nơi đây chờ hấn mệt mỏi quay về.

40. Gả Nhầm - Chương 40

Lời nói quả nhiên chính xác, khi trời vừa chạng vạng liền đổ mưa to như trút nước, kèm theo đó là sấm giáng chớp giật. Hoa Nam lẳng lặng ngồi bên cạnh Giang Giác miên man suy nghĩ, mùi hoa sen trên người theo nhiệt độ dần dần giảm xuống của không khí mà tỏa ra nét quyến rũ lạnh lùng.

Giang Giác thấy y da thịt như băng ngọc, trong trẻo lạnh lùng liền ôm y kéo vào trong ngực, mà y cũng nương theo tư thế này dần lổ tai trước ngực Giang Giác, nghe tiếng tim hấn đập đầy mạnh mẽ, tạm quên đi tiếng sấm vang rền bên ngoài cửa sổ. Nếu y còn có thể hóa rồng, lúc này y nhất định sẽ không co cụm ở đây, nhất định sẽ thỏa thích biến về nguyên hình, rong ruổi trong mưa tận tình hoan vũ. Hối hận ư? Không, chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi. Cá cùng tay gấu không thể có cả hai, y đã sớm nghĩ đến kết quả này, có tình yêu, mất đi nguyên hình. Chỉ là, tình yêu khiến bao người ganh ghét sẽ duy trì được bao lâu? Y lần

đầu tiên bắt đầu tự hỏi vấn đề này. Ở cùng nhau gần một năm, cuối cùng tránh cũng không thể tránh đành quyết định đối mặt, bởi vì y biết âm thanh ai oán ở hậu cung đã càng lúc càng lớn, lớn đến mức y không cách nào giả bộ như không nghe thấy được.

Mưa to gội rửa thế giới bên ngoài, chuyện xưa như thác lũ dâng tràn. Nhớ nhà, y chưa từng tưởng niệm phụ mẫu cùng huynh trưởng như vậy, khi còn ở bên họ y chỉ cần làm một hài tử vô ưu vô lo, đối với mỗi người đều có thể bày ra nụ cười hồn nhiên ngây thơ. Nhưng ở thế giới này, y phải một mình gánh chịu hết thảy, ví như sự ghen ghét của các nữ nhân kia, ví như lời ra tiếng vào của tất cả mọi người.

Cái ôm của người nam nhân này làm y thoáng an tâm, nhưng không cách nào vượt lên nỗi cô tịch từ sâu trong tim. Ban ngày rất ít khi gặp hắn, đã rất lâu rồi y không nhìn thấy bộ dáng hắn đứng dưới ánh mặt trời. Hắn là chúa tể của quốc gia này, còn y chỉ là thứ phụ thuộc vào hắn, chỉ có thể ở nơi đây chờ hắn một mỗi quay về.

Khi xưa, vào năm mười sáu tuổi lúc gặp được Giang Minh, y mặc dù hâm mộ huynh trưởng cùng cha mẹ nhưng ham muốn về ái tình lại rất nhỏ, dù sao tâm tính của y vẫn chỉ là trẻ con. Quen biết Giang Minh, hiểu rõ cái gì gọi là mong nhớ, đã từng lặng lẽ ảo tưởng nếu như bọn họ có thể ở bên nhau, nhất định phải giống như Nhị ca và Tần đại ca, giúp đỡ nhau, tôn trọng lẫn nhau, cùng sống vai sánh bước chứ không phải đứng sau lưng người kia âm thầm chờ đợi.

Năm nay y mười chín tuổi, cùng Giang Giác đã có rất nhiều lần da thịt thân cận, mùi thơm cơ thể cũng chứng minh y đã trưởng thành, thế mà tâm tình vẫn như trước không hề thay đổi. Nếu không, y làm sao lại mềm yếu mà miên man suy nghĩ? Một nam tử trưởng thành lại tự ai tự oán như vậy, ngay cả y cũng muốn xem thường chính mình.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng như sương như khói vang lên trước ngực Giang Giác, vô lực trôi bồng bềnh trong không gian mờ mịt mùi hương lạnh lẽo.

“Bí đồ cực kỳ xảy ra chuyện gì?” Giang Giác xoa xoa đầu y, ân cần hỏi.

Hoa Nam nhắm mắt lại, không ngẩng đầu lên trả lời: “Ta chỉ nhất thời đa sầu đa cảm thôi, người đừng quan tâm.”

“A.” Giang Giác buồn cười nâng gương mặt y lên, “Nói một chút xem người sầu cái gì, rồi cảm cái gì.”

Hoa Nam lắc đầu, ra vẻ thần bí nói: “Phật viết: ‘Không thể nói’, người tự đoán a. Biết đâu chúng ta tâm linh tương thông, người có thể đoán ra thì sao.”

Giang Giác hôn lên lông mày của y một cái, rồi tiếp tục dùng tư thế khi nãy ôm lấy y, nói khẽ: “Có phải lại nhớ nhà không? Hoa Văn về thăm người thân, một mình người rất tịch mịch? Nghĩ đến việc người thường xuyên phải ở trong Phượng Nghi Cung khô héo cả một ngày, lẳng lặng mặc cho thời gian trôi đi, ta liền nhìn không được tự trách, ước gì lúc nào cũng có thể ở bên người. Nhưng thân thể ta thật sự không thoát ra được, ta có rất nhiều công vụ phải xử lý.”

Hắn đang giải thích với mình, tuy chỉ nói một nửa nhưng Hoa Nam đã thấy đủ lắm rồi. Y mở to hai mắt, ngăn không cho khóe mắt đã thoáng ẩm ướt hóa thành dòng lệ mãnh liệt tuôn trào, cũng đồng thời im lặng, sợ chính mình nếu mở miệng sẽ phát ra thanh âm nghẹn ngào.

“Tiểu Nam, mặc kệ thân ta ở đâu làm gì, lòng ta thủy chung vẫn thuộc về người, và cũng chỉ thuộc về người.” Cầm Giang Giác tựa lên đỉnh đầu y, ngữ khí mềm mại khác thường, “Cho nên xin hãy đợi ta, không cần rời đi, ta hy vọng mỗi khi xoay người đều có thể nhìn thấy người.”

Hoa Nam ở trong ngực hắn gật đầu, trước mắt cuối cùng mơ hồ, nức nở nói: “Ca ca, nếu có kiếp sau, xin cho người thứ nhất ta gặp được chính là người.”

“Hảo.” Giang Giác nâng cằm y lên, nụ hôn lướt qua vệt nước mắt nơi gò má.

Ngoài điện vẫn diên cuồng đổ mưa, sấm sét giăng đầy trời, trên phượng sàng hai nam tử trẻ tuổi quấn chặt lấy nhau.

Nụ hôn của Giang Giác chưa bao giờ kịch liệt nóng bỏng như hôm nay, nam nhân ngày thường ôn nhã ngay lúc này lại bắn ra ngọn lửa nhiệt tình sôi sục. Hoa Nam thuận theo dục vọng bùng bùng phần chân của hắn,

phối hợp lấy lòng hần, hai chân thon dài quần bên hông Giang Giác, khi hần thẳng tiến thì nâng eo phối hợp, khi hần rút khỏi thì có chút lui về sau. Giang Giác sử dụng hết khả năng công thành chiếm đất, không ngừng xâm nhập tìm tòi u huyết bí ẩn. Ruột non của Hoa Nam bị chà đạp đến nửa đêm, không thể khống chế mà tiết ra rất nhiều chất lỏng, tại nơi mập hợp theo mỗi lần ra vào của mãnh thú nhỏ giọt xuống dưới, thấm đầm bề mặt sàng đan, lưu lại dấu vết hỗn loạn của sắc tình, vì cuồng hoan tối nay mà lưu lại chứng cứ.

Rất nhiều dịch ruột non đã tiết ra khiến Giang Giác ra vào càng thêm tùy ý, tiếng nước cùng thanh âm tứ chi va chạm vào nhau điên cuồng kích thích hần. Giang Giác dùng toàn lực đâm mạnh vào trong rồi lại lui ra, sau đó tiếp tục thêm một lần cắm sâu vào huyết khẩu vì không có gì ngăn trở mà tuôn trào mật thủy, cuồng loạn đến mức hai tiểu cầu ở bên dưới phân thân cũng gần như tiến vào cơ thể Hoa Nam, khiến y sợ hãi kêu gào liên tục.

Cuối cùng, Hoa Nam bị ép đến tan vỡ, mồ mịt nước mắt lắc đầu, cánh mông run rẩy, u huyết co rút thắt chặt, chăm chú nuốt lấy cự vật nóng rực cực đại trong cơ thể, giống như muốn bức hần phải phóng thích tinh hoa mới bằng lòng để hần toàn thân trở ra.

Giang Giác giữ chặt thắt lưng Hoa Nam nhưng không lập tức bắn ra, không ngừng hung ác xâm nhập vào hạ thể mở rộng, tiến sâu vào nơi tận cùng non nớt của u huyết. Hoa Nam điên cuồng vận vẹo thân hình, tiếng rên rỉ khàn khàn dần chuyển thành tiếng cầu khẩn kiệt lực, vậy nhưng Giang Giác vẫn không có ý định buông tha y, thế là y liền co mười ngón tay lại, ở sau tấm lưng trơn láng của hần lưu lại một vết cào. Tuy nhiên, khoái cảm phía trước không thể thắng nổi đau đớn phía sau, khi u huyết của y một lần nữa co rút thắt chặt, tuôn ra rất nhiều chất lỏng, Giang Giác cuối cùng đã thất thủ.

Trước mắt Hoa Nam hiện lên hình ảnh cầu vòng rực rỡ chói mắt, sau đó rơi vào vùng hắc ám, hết thấy trở về an tĩnh.

Giang Giác giúp bản thân cùng Hoa Nam xử lý sạch sẽ. Hôm nay Hoa Nam so với ngày thường đặc biệt mệt mỏi hơn mấy lần, cho dù hiện tại sấm rền cuộn cuộn y cũng có thể chìm vào giấc ngủ. Đêm nay đích thực quá cuồng loạn, gương mặt y khi ngủ vẫn còn mang theo nét uể oải, bờ môi căng mọng có chút sưng, hàng lông mày xinh đẹp nhũn nhũn, trên cổ, trước ngực mỗi nơi đều loang lổ dấu hôn. Chưa từng phóng đảng như thế bao giờ, nhưng khi ở cùng Hoa Nam, hần tựa hồ càng lúc càng trầm mê vào dục vọng, đây quả thật không phải hiện tượng tốt.

Mưa to tầm tã suốt đêm, nhiệt độ hạ xuống không ít, Hoa Nam vô thức co lại trong ngực Giang Giác. Giang Giác ôm lấy y, nhấc tấm chăn mỏng che phủ thân thể hoàn mỹ, tầm nhìn chuyển đến gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt khi thì mê loạn, khi thì thanh tỉnh, khi thì mờ mịt. Mỹ nhân trong ngực, hần thế nhưng chỉ có thể đếm ánh nhìn, cuối cùng toàn bộ hóa thành lo lắng mà nghe tiếng mưa rơi bên khung cửa sổ.

Ở lang hoàn, ẩn thân thuật không thể tính là pháp thuật hữu dụng khó lường gì, thế nhưng đối với hoàng tộc mà nói, đây cơ hồ là một loại pháp thuật có thể ảnh hưởng hưng suy quốc gia!

Thử nghĩ nếu như Hoa Nam chịu dùng ẩn thân thuật đi đánh cắp cơ mật ở địch quốc, như vậy có thể giúp Giang Giác đoạt được bao nhiêu tiên cơ?

41. Gả Nhầm - Chương 41

Trận mưa to này mưa suốt ba ngày liền. Trong ba ngày, Giang Giác không hề đặt chân đến Phượng Nghi Cung một bước. Hoa Nam biết nhất định đã xảy ra chuyện rồi, nếu như cứ mưa to như vậy suốt tám ngày, nhà cửa ruộng đồng sẽ gặp họa? Giang Giác hiện tại dĩ nhiên lo lắng buồn phiền đến cực điểm, đáng hận nhất là chính mình tốt xấu gì cũng được xem như loài rồng, thế nhưng ngay cả một điểm ưu tư cũng không thể giúp.

Ngày thứ ba, mưa ở Đế kinh ngừng rơi. Hoa Nam còn chưa kịp mỉm cười vì đã lâu mới thấy ánh mặt trời thì đã chợt nghe nói mười ba quận Đông Bắc đã mấy ngày mưa to không ngừng, phát sinh lũ lụt nghiêm

trọng, nhà cửa khuynh đảo, ruộng đồng ngập nước. Mưa vẫn tiếp tục rơi, ba vạn người lang thang trôi dạt, chỉ biết chờ triều đình cứu viện.

Mà điều càng làm cho y khó xử nhất chính là các triều đại Hoàng đế trước đều rất e ngại thiên tai. Lúc này, đã có đại thần dâng tấu sớ thỉnh cầu Hoàng đế tự xét lại bản thân, nói hẳn chuyện sùng Hoàng hậu, hoàng cung do âm dương không đều nên mới dẫn đến lũ lụt. Nếu như hậu cung có thể mưa móc chia đều thì mười ba quận Đông Bắc nhất định sẽ ngừng mưa, không mở rộng thêm diện tích bị nạn.

Nghe nói sau khi vị đại thần này bẩm tấu xong, Giang Giác đã lạnh lùng nói: “Ý của khanh là muốn trẫm đêm nay để lại tất cả tấu chương, lần lượt đến hậu cung tứ phi phân chia mưa móc?”

Triều đình nhất thời không ai lên tiếng, Giang Giác liền phái Công bộ thượng thư cùng với Thượng thư đại thần đến Đông Bắc trị thủy.

Thời khắc quốc nạn, Giang Giác tự nhiên bận rộn vô cùng, mặc dù không đem lời nói hôm nay của vị quan kia để ở trong lòng nhưng cũng không rảnh đến Phụng Nghi Cung cùng Hoa Nam nói chuyện yêu đương.

Hoa Nam suốt buổi chiều cầm quyển sách trong tay nhưng chỉ xem được một trang duy nhất. Hoa Văn không có ở đây, cả một người để thương lượng cũng không có.

“Hoàng Hậu, Người đã thở dài bốn mươi lần rồi. Hoàng Thượng anh minh, tự nhiên sẽ không tin mấy chuyện âm dương không đều, Người không cần phải lo lắng.” Mai Hương ôn nhu an ủi Hoa Nam, nhưng lại không tránh khỏi lo nghĩ.

Hoa Nam phát phát tay với nàng, nói: “Được rồi, ta biết mà. Người lui xuống lo việc của người đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Lúc này thật không cách nào tĩnh tâm. Nếu phụ thân có ở đây thì tốt rồi, ông có thể uyển chuyển suy tính, có thể nhìn thấu thiên cơ. Mặc dù không thể thay đổi điều gì nhưng ít nhất cũng có thể sớm biết kết quả, miễn cho bản thân suy đoán lung tung. Giang Giác, hẳn có khi nào sẽ tin lời triều thần nói mà phản bội lời hứa? Việc trị thủy cứu dân cần bao nhiêu ngân lượng? Mấy tháng nay thực hiện chính sách cổ vũ sinh dương, quốc khố đã tổn rất nhiều bạc, hiện tại quốc gia đại nạn, có khi nào quốc khố thu không đủ bù chi?

Hoa Nam che trán, thở sâu một hơi. Niệm một chuỗi chú ngữ, cả người y từ bàn chân bắt đầu dần trở nên trong suốt. Hoa Nam đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh rằng y không được cho bất cứ ai biết sở trường diệu thuật của y. Ở lang hoàn, ẩn thân thuật không thể tính là pháp thuật hữu dụng khó lường gì, thế nhưng đối với hoàng tộc mà nói, đây cơ hồ là một loại pháp thuật có thể ảnh hưởng hưng suy quốc gia! Thử nghĩ nếu như Hoa Nam chịu dùng ẩn thân thuật đi đánh cắp cơ mật ở địch quốc, như vậy có thể giúp Giang Giác đoạt được bao nhiêu tiên cơ? Nhưng đồng thời ẩn thân thuật cũng là uy hiếp ngầm đối với bậc Đế vương. Nếu sau này có ngày hai người tình cảm tan vỡ, Hoa Nam lại biết loại pháp thuật thế này, Giang Giác còn không phải thời thời khắc khắc lo lắng cặp mắt vô hình phía sau? Hoa Nam không quên lời ca ca nhắc nhở, chỉ là muốn đi xem hiện tại Giang Giác đang làm gì, lòng mày có phải đang nhăn lại hay không.

Tại Sùng Hoa điện, Hoa Nam lần đầu tiên trông thấy biểu tình lạnh lùng của Giang Giác khi phê duyệt tấu chương, ngẫu nhiên sẽ nhẹ “Hừ!” một tiếng, đem tấu chương không hài lòng gác qua một bên rồi tiếp tục xem đến tấu chương khác.

Hoa Nam đột nhiên muốn xoa bóp đám lưng giúp hắn, để hắn thả lỏng thần kinh đang căng thẳng một chút. Nhưng y vừa định lên ra ngoài, ngừng ẩn thân thuật lại rồi mới gọi người thông truyền tiến vào thì bàn tay đang cầm bút son của hắn đột nhiên bất động, giống như đang muốn lắng nghe gì đó. Hoa Nam hiểu kỳ bước đến gần, hắn thế nhưng nhắm mắt lại rồi thở sâu. Là quá mệt mỏi ư? Hoa Nam chu môi, làm Hoàng đế thật vất vả.

Trong lòng y còn chưa phân nản xong, đã thấy Giang Giác đột nhiên mở mắt ra, trong nháy mắt đó ánh mắt hắn bùng lên một tia sáng chói lọi. Hắn cười hỏi: “Tiểu Nam, người đã đến rồi à?”

Hoa Nam lập tức hiểu, là hương thơm trên cơ thể đã bán đứng mình. Mặc dù ẩn thân lại quên mất ẩn luôn mùi hương, mà Giang Giác đối với mùi hương cơ thể y đã là quen thuộc đến cực điểm. Chuyện đơn giản như vậy, đương nhiên không cần suy nghĩ nhiều liền có thể minh bạch.

Nếu đã bị nhìn thấu, Hoa Nam cũng không cần tiếp tục che giấu nữa, thở dài hiện thân.

“Đây là ả thân thuật?” Giang Giác vẫn dịu dàng ân cần như cũ, kéo y ngồi lên trên đùi mình.

Hoa Nam gật đầu: “Ta muốn đến thăm người một chút, nhưng vừa đến đã bị người phát hiện. Người rất bận a, ta không quấy rầy người nữa.”

Giang Giác không buông y ra, cầm dựa vào vai y, nói: “Đến đây là đã giúp ta nhiều rồi.”

Hoa Nam quay lại ôm Giang Giác, gò má trơn nhẵn dán lên người hắn, hỏi: “Người có mệt không?”

“Người đến ta sẽ không thấy mệt.” Giang Giác cười.

“Người chỉ toàn nói những lời dễ nghe.”

“Bí đồ cực cứng không thích nghe?”

Hoa Nam có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là thành thực gật đầu.

“Nghe được lời ra tiếng vào gì đó rồi phải không?”

Hoa Nam lại gật đầu, tiếp theo thành khẩn nói: “Ta tin tưởng người.”

Giang Giác yên lặng nhìn y, ánh mắt sắc bén phức tạp. Lát sau, hắn nói: “Cám ơn người.”

“Không cần phải nói với ta ba chữ kia.”

“Vậy nói cái khác đi, ta yêu người?” Giang Giác ôn nhu mỉm cười, quan tâm hỏi: “Ả thân thuật rất tiêu hao linh lực của người?”

Hoa Nam nháy mắt mấy cái, trả lời: “Đúng vậy, chỉ có thể duy trì thời gian một nén nhang. Ta tuổi còn nhỏ, qua vài thập niên nữa sẽ duy trì được lâu hơn. Sao người lại hỏi điều này?”

Giang Giác vuốt ve gương mặt trơn mịn của y, sau đó hôn lên bờ môi y, nói: “Sau này bất cứ lúc nào muốn đến gặp ta, cứ quang minh chính đại mà đến, không cần nhìn trộm.”

Nội tâm Hoa Nam thoải mái không ít, làm mất quỷ với Giang Giác: “Lần sau không đến nữa. Người không thích lúc phê duyệt tấu chương có người ở bên cạnh, trong điện ngay cả một người hầu hạ trà nước cũng không có.”

“Người không giống vậy.” Giang Giác sủng nịch cọ lên mũi y, “Không đến thì không đến, ta sẽ đi tìm người. Thê tử bám theo trượng phu, xấu xấu hổ hổ.”

Điều hắn nói chính là phong tục ở triều đại này, nam tôn nữ ti*, phu thê bình thường dù ban ngày gặp nhau, thê tử cũng chỉ có thể đi sau trượng phu ba bước, không thể tiếp cận quá mức. Thê tử cũng không thể quần lấy trượng phu mè mè nee nee, nếu làm trượng phu đắm chìm trong hương vị ôn nhu thì chính là khuyết điểm của thê tử, còn nếu làm cản trở tiền đồ của trượng phu sẽ khiến người đời chỉ trích.

* nam tôn nữ ti: một quan niệm phong kiến lạc hậu cho đàn ông là đáng trọng, đàn bà là đáng khinh.

Hoa Nam đô chu môi, liếc mắt trừng hắn: “Ai mà thêm bám người, ta đi đây.”

Y lúc đến dùng ả thân thuật, khi rời đi cũng dùng phép thuật. Giang Giác nhìn thân thể dần dần trong suốt của y, lát sau nhìn không được khoe miệng khe khẽ.

“Bí đồ cực cứng, ta đúng là cưới được một báu vật.” Hắn lẩm bẩm nói, bên trong điện không ai trả lời, hắn lại tập trung vào tấu sớ, thần sắc trong mắt biến hóa không ngừng, không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“Tiểu Nam, nếu ta già thì người sẽ thế nào?”

“Vẫn ở bên người. Mãi mãi ở bên người.”

42. Gả Nhầm - Chương 42

Ngẫu nhiên ông trời cũng sẽ lắng nghe lời thỉnh cầu của chúng sinh một chút, thỏa mãn kỳ vọng của những con người bé nhỏ thấp kém. Cuối cùng, mưa dầm mấy ngày liền ở Đông Bắc cũng đã ngừng. Giang Giác xuất từ trong quốc khố ra hai trăm vạn lượng bạc, một trăm vạn tạ lương thực cứu trợ thiên tai, phái tân khoa Trạng nguyên mới nhậm chức tại Hộ bộ đi áp giải ngân lương.

Thời khắc quốc nạn, nội cung hết thấy đều giảm chi phân nửa. Hoa Nam hỏi Mai Hương: “Hoàng Thượng mỗi tháng cho ta bao nhiêu lượng bạc?”

Mai Hương trả lời: “Năm ngàn lượng.”

Hoa Nam trừng to mắt: “Trời ạ, một năm sáu vạn lượng! Hẳn đối với ta cũng quá hào phóng, đối với nạn dân thì ngược lại keo kiệt. Ta chưa từng dùng đến phần tiền hàng tháng kia, ta đến đây cũng hơn một năm rồi, hiện tại chắc đã tích lũy được không ít. Người giúp ta lấy ra đi, ta quyên góp cho nạn dân.”

Y vốn không biết chi phí của Hoàng Hậu tiền triều một năm đến hai mươi vạn lượng, sau khi Giang Giác kể vị mới chủ trương đơn giản, chi phí hậu cung hết thấy giảm bớt, cho nên y mới cảm thấy một sáu vạn lượng là con số khổng lồ. Cũng khó trách, trước năm mười sáu tuổi y còn không biết lấy bạc làm tiền lưu thông. Hơn nữa y lại là trường hợp đặc biệt, mỗi ngày ba bữa chỉ ăn hoa quả mật ong, không có nhu cầu chế tạo trang sức, ngay cả quần áo còn ít khi may, tất cả đều mang từ quê hương đến. Phụng Nghi Cung chi tiêu ít nhất, cho nên một năm sáu ngàn lượng này hoàn toàn không cần thiết.

Mai Hương quỳ xuống thay nạn dân tạ ơn Hoàng hậu, Hoa Nam phát tay ý bảo nàng đi lấy ngân phiếu. Đây là lần đầu từ khi vào cung y nhìn thấy Giang Giác ưu sầu phiền não, cũng thật sự rõ ràng phát hiện làm Hoàng đế rất mệt mỏi. Trách nhiệm của giang sơn xã tắc đều đặt trên vai một người còn trẻ như vậy, hẳn thể nhưng lại chưa bao giờ kêu khổ tiếng nào.

Hoa Nam thâm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải hảo hảo yêu thương hắn, cũng muốn chính mình trở nên mạnh mẽ hơn, có thể vì hắn phân ưu giải sầu.

Tuy thời tiết đã chuyển biến tốt, lương thực cứu trợ thiên tai đã phân phát xuống cho dân chúng, Giang Giác vẫn bận đến mức không cách nào xê đôi thân người, cho nên lần kế tiếp đặt chân đến Phụng Nghi Cung là chuyện một tháng sau. Khi đó Hoa Nam đang luyện chữ, chợt nghe truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám: “Hoàng Thượng giá lâm.”

“Ca ca sao lại đến đây, người không phải bận rộn nhiều việc lắm ư?” Hoa Nam đứng dậy nghênh đón, từ trước đến nay y thấy Giang Giác đều không hành lễ, chỉ thân mật quần lấy cánh tay hắn.

“Ta cố gắng tranh thủ lúc rảnh rồi a. Tiểu Nam của ta so với đồng văn án không thú vị kia đẹp mắt hơn nhiều. Để ta nhìn thật kỹ xem nào, có gãy đi hay không.” Giang Giác nâng cằm y lên, nhìn thẳng vào y.

Đôi con người đen láy trong suốt như thủy tinh của Hoa Nam nhìn lại Giang Giác, nụ cười ngây thơ thuần khiết nở ra trên gương mặt tú tuyệt: “Ta không ốm. Ca ca gãy, hôm nay không cần ăn hoa quả với ta nữa, bảo ngự trù phòng làm một bàn toàn món ăn người thích, ta sẽ nhìn người ăn.”

“Món ta thích ăn nhất ngự trù phòng không làm được.” Nụ cười của Giang Giác có vài phần mập mờ tà khí.

Lỗ tai Hoa Nam nóng nên, minh bạch ý của hắn, miệng liền chu dài ra: “Người cứ thích trêu chọc ta.”

“Không có trêu chọc người, ta nói chính là sự thật.” Giang Giác cầm tay Hoa Nam. Tay của hắn rất nóng, nhiệt độ nhanh chóng truyền đến cho y.

“Ca ca, có phải chỗ kia lại ngứa lên?” Hoa Nam lè lưỡi, tự giác hỏi rõ ràng, mắc cỡ đến đỏ mặt.

“Đúng vậy. Tiểu Nam muốn làm sao đây?” Hắn ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng hỏi, cắn cắn vành tai đáng yêu trắng nõn.

Hoa Nam dùng thanh âm nhỏ xú yếu ớt trả lời cái gì đó, Giang Giác liền cười to ôm y tiến đến phụng sàng.

Giang Giác cảm dực đã lâu, khó tránh khỏi có chút càn rỡ, Hoa Nam cũng coi như phối hợp, chỉ là xong việc thì mơ màng chìm sâu vào giấc ngủ.

Giang Giác ôm lấy y, vuốt ve da thịt bóng loáng. Hơn một năm rồi, dung mạo y không có chút nào thay đổi, phẳng phất như y sống bên ngoài năm tháng. Y có thể sống đến mấy trăm năm, thậm chí là lâu hơn, khi hắc tóc bạc da nhăn thì y vẫn mang bộ dáng thiếu niên tuần lệ vô cùng như cũ. Giang Giác vẫn cho rằng có quyền lực thì có sức mạnh, cho tới bây giờ cũng cho rằng như vậy, nhưng hắc biết rõ sức mạnh này thật ra có hạn. Dù hắc ngồi trên đỉnh quyền lực, cũng không cách nào giữ được dung nhan xuân sắc, không chỉ phổi được trắng tròn rồi khuyết, không ngăn cản được tai nạn xảy ra.

Sức mạnh tự nhiên mới là lớn nhất, Giang Giác đã từng rất nhiều lần chứng minh đạo lý “nhân định thắng thiên”, nhưng có rất nhiều thứ dù hắc thông minh cơ trí, quyền lực ngập trời cũng không thắng không được. Hắc muốn chính mình cùng Hoa Nam có sinh mệnh dài như nhau, nhưng điểm ấy lại là không thể, bất kể là Hoàng đế hay tên ăn mày, cuối cùng đều đến lúc kết thúc sinh mệnh. Mỗi khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của Hoa Nam, hắc luôn không thể tránh được cảm giác thất bại. Hắc không biết y có nghĩ đến vấn đề này hay không, tuổi thọ bình quân ở thiên triều là bảy mươi, thời gian có thể ở gần nhau hóa ra rất ngắn, đó là còn chưa kể những chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

“Tiểu Nam, nếu ta già thì người sẽ thế nào?” Giang Giác véo mũi Hoa Nam, đơn giản đem y lay tỉnh.

“Vẫn ở bên người.” Hoa Nam nheo nheo đôi mắt mông lung buồn ngủ, “Mãi mãi ở bên người.”

“Nếu ta chết?” Giang Giác hỏi tiếp.

“Trở lại lang hoàn.” Hoa Nam mơ hồ trả lời. Đây là vấn đề y đã nghĩ đến rất nhiều lần. Từ khi ra đời đến giờ y rất hiếm khi phải đối mặt với cái chết, cho dù là có cũng không phải người vô cùng thân thuộc. Hơn nữa, lang hoàn nhất tộc vốn đã nhìn thấu hồng trần, nhìn xuyên qua sinh tử, đối mặt với cái chết bình tĩnh hơn phàm phu tục tử rất nhiều. Y chỉ biết chết là thân thể không còn nữa, nhìn cũng không thấy. Trước đây khi nghĩ đến thì cảm thấy trong lòng có chút mất mát, rồi đến khi càng lúc càng thích Giang Giác, mỗi lần nghĩ đến sẽ rất khó khăn. Sau này Hoa Văn biết đã qua loa nói: “Cái này có gì đâu. Nếu hòng phách hắc bay lên thiên giới, người cứ đi thiên giới tìm đến. Nếu như rơi xuống địa ngục, người cứ trở lại lang hoàn, chờ kiếp sau hắc đầu thai, nếu như người còn yêu hắc thì liền đi tìm hắc, chẳng có gì phải đau lòng.”

Hoa Nam nghĩ những lời này cũng có đạo lý. Trăm năm sau y sẽ dặn dò Giang Giác đừng uống bát canh Mạnh bà, để kiếp sau hai người có thể gặp lại, y muốn làm người duy nhất của hắc. Thế nhưng trong mông lung y lại không trả lời nhiều như vậy, khiến Giang Giác nghe vào tai có chút thất vọng, sau đó lại thôi: “Vậy đã đủ rồi, sao còn có thể yêu cầu những thứ quá xa vời ở tiểu ô long?”

“Bí đồ cực cương, chúng ta sinh một tiểu bí đồ cực cương a.” Giang Giác nhẹ giọng thương lượng với Hoa Nam, mặc dù y đã nhiều lần nhấn mạnh rằng y tuổi còn nhỏ, không cách nào mang thai, thế nhưng dù sao hắc vẫn hy vọng hai người có thể lưu lại một điểm huyết mạch, giống như để sinh mạng bọn họ kéo dài, mặc kệ phải đợi bao nhiêu năm.

“Đau, không sinh.” Tiểu ô long nhắm mắt trả lời, bất mãn cầu nhàu: “Ca ca ồn quá, ta muốn đi ngủ.”

Y dù sao cũng còn mang theo tâm tính của trẻ con, lúc này đây đã hoàn toàn quên chính mình muốn ‘hảo hảo yêu thương’ Giang Giác, nên vì hắc làm một chuyện khiến hắc vui vẻ. Y chỉ một lòng thuận theo nhu cầu sinh lý, muốn ngủ một giấc. Vì vậy, y tự nhiên không nhìn thấy nỗi thất vọng trong mắt hắc.

Sau khi tỉnh lại y mới nhớ đến chuyện này, không khỏi thẹn thùng. Sợ đau không muốn sinh tuy là lời nói thật lòng nhưng nếu Giang Giác thật sự muốn, đợi khi thời cơ chín muồi, sinh một hài tử cũng không phải là không thể. Giống như Minh Châu một nữ nhân đáng yêu như vậy, chính mình sinh một đứa cũng không phải chuyện gì xấu.

Người là một hài tử chỉ am hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt, về mưu quyền tâm kế thủ đoạn, sao người có thể so với ca ca của người? Người nói xem ngôi vị Hoàng đế của phụ hoàng người là làm sao mà vững chắc? Nếu không có hắc bày mưu tính kế, chúng ta căn bản không thể sống đến hiện tại.

Nếu để hắc phát hiện ra người có một chút ý niệm phản loạn trong đầu, hắc tuyệt đối không chừa cho người con đường sống!

43. Gả Nhầm - Chương 43

Sinh nhật năm trước của Hoa Nam, Giang Giác từng cho phép y về nhà thăm viếng, năm nay đương nhiên không ngoại lệ. Sau khi Hoa Văn quay lại không lâu, y liền hôn hờ trở về. Lần này không phải nửa tháng, Giang Giác nói chỉ cần quay lại vào tết Trung thu thì được. Hoa Nam bấm ngón tay tính toán, thời gian dài như thế, y chẳng những có thể ở nhà một thời gian mà còn có thể đến Lạc Phượng Cốc thăm hải tử của tên ngọc phượng hoàng. Tên phượng hoàng thối đó cũng thật quá đáng thương, lão bà của hắn sau khi hạ sinh tiểu phượng hoàng liền trở về thiên đình, để đứa nhỏ còn đang quần tã lại cho hắn nuôi dưỡng. Tuy thông cảm thì có thông cảm thật, nhưng Hoa Nam vẫn nghĩ, lão bà của hắn trở về thiên đình, có phải đại biểu rằng, Tiểu Văn còn cơ hội?

Mang theo tâm tư làm mai mối giúp Hoa Văn tìm đến Lạc Phượng Cốc, đáp án thu được lại không khiến y cao hứng nổi. Phượng hoàng ôm đứa nhỏ mới sinh chưa được bao lâu, nói: “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân*.” Trừ đứa nhỏ này, ai ta cũng không cần.”

*Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân: đây là hai câu thơ trong bài Ly tư của nhà thơ Nguyên Chấn đời Đường, dịch thơ là:

Đã qua bể thăm khôn còn nước

Ngoài chốn no Vu chẳng có mây

Bài thơ này Nguyên Chấn làm để khóc thương cho cái chết của vợ ông, Huệ Tùng. Đại ý rằng đã sống với bà rồi thì người trong thiên hạ chẳng ai thay thế bà được.

“Vậy người cứ như thế cô độc cả đời?” Hoa Nam hỏi, vừa bội phục hắn chung tình lại vừa thông cảm cho cô độc của hắn.

“Ai nói?” Phượng hoàng diện mạo lộng lẫy kỳ quái nhìn Hoa Nam, “Đầu óc người có hỏng không vậy? Ta có đứa nhỏ, khi nó lớn lên sẽ lấy vợ, vợ nó sẽ sinh con, cháu ta lớn lên lại lấy vợ, rồi vợ nó lại sinh con. Người thân của ta càng ngày càng nhiều, ta sao phải cô độc cả đời?”

“A, người nghĩ vậy là tốt rồi.” Hoa Nam bị tư tưởng Ngu Công* của hắn đánh bại. Nhưng dù người thân có nhiều đến mấy cũng không thay thế được người yêu, muốn tìm sự an ủi trong tâm hồn cũng chỉ có người yêu mang lại được. Tên phượng hoàng thối kia không phải không hiểu, chỉ là hiện tại hắn không muốn thừa nhận mà thôi.

*Tư tưởng Ngu Công: đại khái thì Hoa Nam đang khâm phục tinh thần lạc quan của phượng hoàng, bất kể khó khăn gian khổ đến mấy vẫn có niềm tin cùng nghị lực để vượt qua tất cả. Còn nếu ai muốn tìm hiểu kỹ hơn thì lên google tìm chuyện Ngu Công dời núi nhé ^^

“Tiểu Nam, người hỏi mấy chuyện này làm gì? Người không phải là thăm mền ta đó chứ?” Phượng hoàng tự mãn vì suy đoán của chính mình, đắc ý cười rộ lên, “Người cũng đã có phu quân rồi, an phận chút đi, đừng ăn trong bát còn nhìn trong nồi nữa*.”

*ăn trong bát còn nhìn trong nồi: giống như đứng núi này trông núi nọ.

“Thật chưa thấy người nào tự kỷ hơn người, người có gì tốt chứ? Ta thèm vào thích người.” Hoa Nam trừng mắt liếc hắn, vẻ mặt khinh thường.

“Ân, ta không có gì tốt, cho nên nàng mới vứt bỏ phụ tử chúng ta trở về thiên đình.” Phượng hoàng thở dài một tiếng, ngữ khí thương cảm, ánh mắt cô quạnh.

“Minh Đường, ta không phải có ý đó, người đừng xem là thật. Nếu người không tốt thì nàng đâu có gả cho người rồi còn sinh hải tử cho người nữa.” Hoa Nam áy náy vỗ vỗ vai phượng hoàng, “Người đừng giận ta, được không?”

“Vậy người để nữ nhi của người làm con dâu của ta nhé.” Minh Đường thừa cơ ra yêu sách.

“Minh Châu? Nàng so với con của người lớn hơn đến mấy tuổi, không tốt lắm đâu.” Hoa Nam suy tư. Lạc Phượng Cốc và lang hoàn phúc địa nếu phụ thê chênh nhau mười mấy tuổi cũng là chuyện bình thường, khi người ngoài nhìn vào sẽ không thấy có gì khác biệt. Nhưng Minh Châu lại là người phạm, mười lăm tuổi cập kê đã có thể lập gia đình. Nếu bảo một thiếu nữ sống trong khuê phòng như nàng lấy một tiểu nam hài mới lớn thì e là không được thực tế.

“Không phải, là Quân Quân, nữ nhi do chính người sinh ra.” Minh Đường sửa lại, “Minh Châu không thể xem như nữ nhi của người được, đó là công chúa của Giang Giác.”

“Quân Quân? Nữ nhi của ta?” Hoa Nam kinh ngạc nhìn hấn, “Sao chính ta cũng không biết là mình có một nữ nhi như thế, xin hỏi người làm sao mà biết?”

Minh Đường nghiêm túc trả lời: “Ta đương nhiên biết, trước khi người đến ta đã nằm mơ thấy.”

“Mơ thấy?” Hoa Nam không hiểu ra sao nhìn hấn: “Cái này người cũng có thể xem là thật?”

“Đương nhiên, ta mơ thấy nương tử sinh con trai cho ta, thế là nàng thật sự sinh con trai.” Minh Đường vuốt vuốt cằm, “Vì thế giấc mơ của ta rất chính xác.”

Hoa Nam chẳng muốn cùng hấn so đo, cho nên đồng ý luôn việc hôn nhân này, sau đó hồi cung.

Bầu trời tháng tám cao rộng, gió thu đã có ý tiêu điều. Hoa Nam vừa thay y phục xong, đang xoa xoa đôi bàn tay lạnh lẽo thì chợt nghe Mai Hương nói: “Hoàng Hậu trở về thật là đúng lúc. Mười lăm cùng bộ hạ đoàn viên, mười sáu uống rượu mừng của Cảnh vương điện hạ.”

“Người nói cái gì?” Hoa Nam trừng to mắt, “Ai?”

“Cảnh Vương điện hạ a. Người vừa đi thì bộ hạ đã ban hôn, thời gian cũng đã chọn rồi.” Mai Hương ngoan ngoãn trả lời, thấy Hoa Nam ghen hờn nhìn mình trân trối, nàng không khỏi ngạc nhiên: “Hoàng Hậu, Người xảy ra chuyện gì? Là đi đường quá mệt nhọc?”

Hoa Nam phục hồi tinh thần lại, xấu hổ vì chính mình có điểm thất thố. Một lát sau, y hỏi: “Là cô nương nhà ai?”

“Là cháu gái của Tổng thái phó.” Mai Hương cười cười, “Nghe nói Tổng cô nương năm nay vừa tròn mười tám, có tri thức hiểu lễ nghĩa, học rộng tài cao. Mỗi chữ viết ra đều là hảo từ, mỗi lần đàn ra đều là hảo khúc. Thái Hậu nương nương rất vừa ý cô con dâu này.”

“Vậy sao?” Hoa Nam miễn cưỡng cười, thản nhiên nói: “Hấn cũng đã hai mươi bốn tuổi, đúng là nên thành thân.”

Cùng thời gian đó ở Từ Ninh Cung, Giang Minh sắc mặt âm trầm như nước nhìn mẫu thân của mình. Thái Hậu thở dài, hòa nhã nói: “Người cũng đã đồng ý rồi, lúc này còn bày ra vẻ mặt đó cho mẫu thân xem?”

“Mẫu thân, Người tại sao không ngăn cản hấn tứ hôn? Hấn chán ghét ta, nhưng đối với Người cũng xem như hiếu thuận.” Đấy mắt Giang Minh có một tia thống khổ khó nhận ra, tại sao Giang Giác luôn cướp đi mọi thứ của hấn? Tình thương của mẹ, ngôi vị Hoàng đế, tên, người yêu, những thứ này còn chưa đủ, Giang Giác còn muốn đẩy một nữ nhân không quyền không thế cho hấn, mặc kệ hấn có yêu nữ nhân kia hay không, chỉ cần phía sau nàng không có thể lực thì có thể làm Giang Giác an tâm.

*Chức Thái phó này hình như là chỉ lo về dạy học cho các hoàng tử công chúa, không phải một chức quan lớn có thực quyền.

“Tại sao phải ngăn cản? Người cũng đã trưởng thành, nhân lúc mẫu hậu vẫn còn, nên tranh thủ thời gian tìm một cô nương tốt. Mẫu hậu không muốn đến khi nhắm mắt vẫn thấy người một mình đơn độc.” Thái Hậu từ ái nhìn đứa con ruột duy nhất của bà. Hấn tuần nhã cao quý, phong lưu đa tình giống hệt phụ quân của bà. Khi xưa hấn cùng với các cung nữ làm chuyện phong nhã gì bà cũng không cho vào mắt, bởi vì đứa con trai này tựa như lực bình không gốc rễ, không có ai đủ hấp dẫn để khiến hấn dừng chân. Nhưng sau khoảng thời gian kia, hấn đột nhiên bột phóng túng, ngay cả những thị thiếp ở trong phủ đều giải tán ra ngoài, thân người càng lúc càng hao gầy, tuy trầm ổn nhưng toàn thân đều tỏa ra khí tức tịch mịch, sâu não không vui. Thử hỏi người làm mẫu thân như bà sao có thể không đau lòng?

Giang Minh cười khở: “Nếu đã không phải người trong lòng nhi thần muốn, dù có cưới một trăm người thì cũng giống như không cưới.”

Thái Hậu bắt đắ dĩ nhướn mày: “Người trong lòng người muốn? Y đã theo ca ca của người, người còn có thể muốn gì?”

“Người biết?” Giang Minh giật mình ngẩng đầu lên.

“Đương nhiên, chiếc vòng bạc trên cổ tay người mặc dù nhỏ nhưng với nhãn lực của mẫu hậu vẫn nhìn ra được, hoa văn phức tạp của nó cùng lang hoàn linh đặc biệt của Hoàng Hậu giống hệt nhau. Ngay cả lão mẫu thân của người cũng có thể nhìn ra, nói chi đến người ca ca khôn khéo của người? Hẳn nhất định sẽ sớm biết rõ quá khứ của các người. Hoàng Hậu đã chuyển tình yêu cho hần, người tội gì cứ phải cố chấp như vậy? Càng trì hoãn không chịu thành thân thì chỉ càng khiến hần cảm thấy người vẫn còn ý tương tư Hoàng Hậu. Người để ý người của hần, hần sẽ giống như mắc xương cá, lúc nào cũng không thoải mái, chắc chắn phải tìm cơ hội làm khó dễ người. Không bằng người sớm lấy vợ, giúp hần thật an lòng.”

Thái Hậu chân thành an ủi, đứng dậy đi đến bên cạnh nhi tử, kéo hần cùng ngồi xuống.

Giang Minh cười nhạt: “An lòng hần? Dùng hạnh phúc chung thân của ta làm an lòng hần?”

Thái Hậu thất vọng nhìn đứa con mình, giọng điệu thành khẩn: “Hần là quân, người là thần, người đương nhiên phải làm an lòng hần.”

“Mẫu hậu.” Giang Minh nhìn thẳng vào đôi mắt cát giấu đầy quan tâm thương tiếc của mẫu thân, dùng khẩu khí nghiêm túc trước nay chưa từng có hỏi: “Xin hãy nói thật với ta, khi xưa phụ hoàng rốt cuộc chọn ai?”

“Đương nhiên là Hoàng Thượng. Để làm Đế vương, người không bằng hần.” Thái Hậu sắc mặt không đổi trả lời. Những lời này đã luẩn quẩn trong lòng bà cả trăm ngàn lần, cho nên khi nói thành lời với con mình thì không hề khó khăn như bà vẫn nghĩ.

Giang Minh bỗng nhiên đứng dậy, ngực phập phồng bi thương, nói: “Ta mới là con của Người, là con trai ruột của Người. Người tại sao cứ phải theo hần, hần bất quá là...”

“Câm miệng!” Thái Hậu nghiêm nghị quát chặn lời Giang Minh, trên gương mặt từ ái hiện lên một tầng tức giận. Bà lạnh lùng nói: “Người đã không còn là tiểu hài tử, sao lại nói ra những lời hồ đồ như thế. Hần là trưởng tử của phụ hoàng người, là Đế vương của đất nước này, là người mà người phải cúc cung tận tụy phục vụ. Không được nói những lời lung tung!”

“Mẫu hậu giáo huấn rất phải, nhi thần cáo lui!” Giang Minh mỉm cười châm chọc với mẫu thân, nụ cười lộ vẻ sâu thẳm mà thê thảm.

Thái Hậu khẽ lắc đầu, người là một hài tử chỉ am hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt, về mưu quyền tâm kế thủ đoạn, sao người có thể so với ca ca của người? Người nói xem ngôi vị Hoàng đế của phụ hoàng người là làm sao mà vững chắc? Nếu không có hần bày mưu tính tể, chúng ta căn bản không thể sống đến hiện tại. Nếu để hần phát hiện ra người có một chút ý niệm phản loạn trong đầu, hần tuyệt đối không chừa cho người con đường sống!

Giang Minh rời khỏi Từ Ninh Cung, lúc đi ngang qua ngự hoa viên thì vừa vặn gặp được Hoa Nam. Bên cạnh y không mang theo tùy tùng, chỉ ngồi một bình bên thành bồn hoa, cúi đầu nhìn mấy con kiến trên mặt đất, buồn chán dùng mũi chân đá đá mấy cọng cỏ nhỏ.

“Tiểu Nam.” Giang Minh nhẹ nhàng gọi y. Y kinh ngạc quay đầu lại, thấy là hần liền mỉm cười.

“Chúc mừng người, sắp thành thân rồi.” Hoa Nam thật lòng chúc phúc hần.

Thế nhưng sắc mặt Giang Minh lại không hề vui vẻ, lạnh lùng nói: “Ta không cần nhất chính là lời chúc mừng của người.”

Hoa Nam sửng sốt, ngơ ngác nhìn hần.

“Thật có lỗi, ta đã thất lễ.” Giang Minh tự giễu cười cười, “Đa tạ Hoàng Hậu.”

“Là hấn gán ép người?” Tuy là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định, “Có phải ta liên lụy người không? Có lẽ bởi vì ta nên hấn mới bắt người lấy người người không thích.”

“Không phải như vậy.” Giang Minh vội vàng nói, “Là ta hại người vào cung, từ khi bắt đầu đã là hai đoạn nhân duyên rối loạn. Tiểu Nam, người hạnh phúc chứ?”

“Ta?” Hoa Nam nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ, “Đôi khi ở cùng hấn ta cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái. Ta nghĩ, đây là hạnh phúc a.”

Giang Minh rũ mắt xuống. Nếu như Hoa Nam nói không hạnh phúc, hấn nhất định sẽ đau lòng tự trách, cũng sẽ thống hận Giang Giác. Nhưng khi Hoa Nam nói hạnh phúc, hấn lại không cảm thấy được an ủi.

“Đời người có mấy khi được như ước nguyện? Nguyệt như vô hạn nguyệt thường viên*. Giang ca ca, ta là rồng, thế nhưng ta cũng không thể thay đổi bất cứ chuyện gì, huống chi người chỉ là con người? Con người khi còn sống, luôn luôn gặp phải rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, tiếp nhận rồi thì có thể an phận sống qua một đời. Người tại sao không thử xem?” Hoa Nam nói rất bình tĩnh, tựa như y đã tự hỏi bản thân vô số lần.

*Nguyệt như vô hạn nguyệt thường viên: Lý Hạ (Văn Đường) trong bài Kim đồng tiên nhân từ Hán ca có một câu thơ truyền tụng muôn đời là “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão”, người đời sau coi đó là thần cú không ai đối nổi. Thạch Diên Niên (đời Tống) khi nghe về tích đó thì cả cười mà đọc ra một câu xuất thần “Nguyệt như vô hạn nguyệt thường viên”.

Dịch nghĩa:

Trăng không hạn trăng thường khi tròn mãi.

Trời có tình trời hấn cũng già thôi.

Đóa phù dung trắng muốt tinh khiết này rốt cuộc một lần nữa không chứa cho hấn bất cứ không gian nào để ảo tưởng, hơn nữa còn muốn dùng sự thật thức tỉnh trái tim đã trầm mê bao nhiêu năm của hấn.

“Thôi, Tiểu Nam, chỉ mong hấn đời này đừng phụ người, nếu không...” Giang Minh không nói tiếp nữa, chỉ vỗ vỗ vai Hoa Nam rồi xoa người rời đi.

Hoa Nam nhìn theo bóng lưng cô tịch của hấn rời đi, không hiểu sao cảm thấy đau lòng. Đây là sức mạnh của quyền lực ư? Chỉ một câu của Giang Giác là đã có thể quyết định sinh tử cùng hạnh phúc của người khác, khó trách người đời đều yêu quyền lực.

Có lẽ do ảnh hưởng từ chuyện nhân duyên bất hạnh của Minh Đường và Giang Minh, Hoa Nam đột nhiên có cảm giác thứ tình yêu y luôn chắc chắn rằng không thay đổi cũng sẽ có một ngày đổi thay, chỉ là không biết ngày đó còn bao lâu nữa sẽ đến.

Gió thu nhẹ nhàng thổi lướt qua, y đột nhiên cảm thấy những tòa cung điện nguy nga trùng điệp này chưa bao giờ lạnh lẽo đến thế.

“Nói cho ta biết... là ai...”

“Là... Niên phi nương nương.”

44. Gả Nhầm - Chương 44

Hoa sen ở Yêu nguyệt trì lại nở. Long Hữu thán bảy năm thứ tư, Cảnh vương phi Tống thị hạ sinh một tiểu quận chúa. Cảnh vương đặt tên cho ái nữ là ‘Triều Dương’.

Hoa Nam cùng Thái Hậu mang theo lễ vật đến Cảnh vương phủ thăm Vương phi cùng tiểu quận chúa, khi trở về liền hào hứng bưng bưng miêu tả cho Giang Giác nghe. Cảnh vương phi tướng mạo thanh thoát, khi cười lộ lên bên môi sẽ mang theo lúm đồng tiền, tiểu quận chúa cùng nàng có đến tám phần giống nhau.

Khi y nói chuyện thì thần thái phấn khởi, hai mắt sáng ngời, tựa như đứa bé xinh đẹp kia là hài tử của chính mình. Nụ cười của y ngậy thơ trong sáng, dưới ánh mặt trời chiếu vào, thoát nhìn giống như đóa thực được trắng, thanh tú lay động lòng người. Quả nhiên là một hài tử không nhiễm bụi trần a.

Giang Giác vuốt ve làn da trơn mịn như trẻ sơ sinh của y, cười nói: “Minh Châu khi còn bé cũng rất đẹp mắt.”

“Nàng hiện tại cũng rất xinh đẹp. Phụ mẫu di truyền thật tốt, người anh tuấn như thế, Vương thực nghi cũng rất đoan trang thanh nhã.” Hoa Nam lè lưỡi, vội vàng vuốt mông ngực. Vị chí tôn trước mắt này không thích Giang Minh, y sao lại quên?

“Tiểu Nam khi còn bé cũng rất đẹp mắt a?” Giang Giác đưa tay kéo Hoa Nam ngồi lên đùi mình, cầm tựa vào đỉnh đầu y, “Nhìn người cùng ca ca người, có thể biết nhạc phụ nhạc mẫu nhất định là Diêu hoàng Ngụy tử*, tao nhả vô song.”

*Diêu hoàng, Ngụy tử: nhà Diêu Sùng có hoa mẫu đơn vàng (hoàng); nhà Ngụy Nhân Phổ có hoa mẫu đơn tía (tử).

Hoa Nam trong bụng dương dương đắc ý, nhưng nghe Giang Giác nói đến phụ mẫu vẫn không thể kiềm chế được, bắt đầu tưởng niệm quê hương. Sinh nhật của y sắp đến rồi, có thể trở về nhà, thật tốt quá.

Giang Giác tựa hồ nhìn thấu tâm tư của y, ôm chặt y nói khẽ: “Người thật sự vẫn chỉ là một hài tử a.”

Những lời này Hoa Nam không hiểu lắm, bất quá y cũng không muốn nghĩ nhiều. Tùy thời tùy lúc, nội tâm nếu có gì cảm khái sẽ tự nhiên bộc lộ, không nhất thiết phải mang theo ẩn ý, cần chi suy nghĩ sâu xa?

“Ta cùng Hoa Văn trở về, được không?” Hoa Nam hơi làm nũng hỏi.

Giang Giác cười nhẹ: “Ta cho tới bây giờ chưa từng nói các người không thể cùng trở về, nhớ quay lại là tốt rồi.”

Rõ ràng rất nhớ nhà, nhưng về đến nhà rồi lại bắt đầu tưởng niệm Giang Giác. Thế là mới trở về nửa tháng, y liền hấp tấp muốn hồi cung.

Mẫu thân thở dài, nói: “Quả nhiên có con gả đi rồi thì y như bát nước đổ đi. Thôi, chỉ cần vị Hoàng đế kia đối đãi thật tốt với tiểu bí đỏ của chúng ta, yêu thương cứ yêu thương a. Nhớ lần sau mời hấn cùng về, để cho chúng ta gặp mặt con rể.”

Hoa Nam ngượng ngùng gật đầu, người nhà nhìn y từ ái cười, chỉ có Hoa Sam cau mày nói: “Tiểu Nam, người vượt quá giới hạn. Người quên hết những lời ta nói với người.”

“Nhị ca, ta thật lòng yêu hấn, hấn cũng yêu ta.” Hoa Nam trề môi, có chút khó hiểu, “Tại sao cứ phải phân định mọi thứ rõ ràng chứ? Ta cùng hấn là cặp phu thê thiên hạ đệ nhất, chuyện chúng ta làm chính là tấm gương cho các cặp phu thê trong thiên hạ.”

“Người đã trưởng thành, có chủ kiến của riêng mình là chuyện tốt. Như vậy, người cũng phải kiên cường lên.” Hoa Sam vỗ vỗ vai Hoa Nam, trong đôi mắt hàm chứa thương tiếc yêu thương.

“Ta sẽ không để lang hoàn mất mặt.” Hoa Nam trả lời đầy khí phách. Y không dám nói rằng kỳ thực không biết bắt đầu từ lúc nào, y đối với tình yêu không có lòng tin, đặc biệt là khi nghĩ đến các nữ nhân phi tần của Giang Giác, y có cảm giác y đã chiếm đoạt ánh mặt trời vốn thuộc về người khác.

Trở lại hoàng cung đã là giờ cơm tối. Mai Hương nhìn thấy Hoàng Hậu bước vào điện thì hoảng hồn, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, khi biết y còn chưa dùng bữa liền lập tức đi truyền lệnh.

Mai Hương vừa đi, y đột nhiên che miệng lại, dè nén xuống cảm giác muốn nôn mửa. Đưa hai lòng bàn tay ra nhìn nhìn một chút, thấy cái gì cũng không có, y mới nhẹ nhàng thở ra, lầm bầm: “Ta nhất định là ăn bậy nên đau bụng rồi. Nói sao đi nữa, ta mới hai mươi tuổi, không có khả năng.”

Tuy tự an ủi bản thân như vậy, nhưng vẫn có một vài phản ứng rõ ràng khiến y không thể không hoài nghi có phải y đã bỏ sót điểm mấu chốt nào không.

Không có bụng dạ nào ăn bữa tối, Mai Hương lại cho là y muốn tiết kiệm chi. Tiểu Hoàng Hậu nhà nàng, lương bổng suốt một năm đều lặng lẽ đưa cho Kỷ đại nhân cứu trợ vùng thiên tai lũ lụt. Nàng khẩn thiết khuyên nhủ: “Hoàng Hậu, bữa cơm của Người còn chưa đến một lượng bạc. Nếu vì tiết kiệm chút tiền ấy mà nhịn đói tàn phá cơ thể, bệ hạ sẽ đau lòng lắm.”

Hoa Nam chu môi, miệng cường bản thân uống hết một ly mật ong. Liếc mắt nhìn mấy món hoa quả khác, y nhỏ giọng nói thầm: “Ta muốn ăn quả đào ở lang hoàn.”

Mai Hương bởi vì khẩu khí cùng ánh mắt như hải tử của y mà bật cười, ôn nhu nói: “Hoa công tử vẫn chưa về, Người có thể gửi thư cho hắn, bảo hắn đem thật nhiều quả đào cho Người.”

Hoa Nam chống cằm, giống như có điều suy nghĩ, nói: “Hắn có ở đây thì tốt rồi.”

Đột nhiên nhớ tới Giang Giác, y rời đi nửa tháng, đã khá lâu không cùng hắn dùng bữa. Thế là y nói với Mai Hương: “Ta ăn xong rồi. Người đi nhìn xem Hoàng Thượng có phải còn đang ở Sùng Hoa Điện không. Nếu như hắn không bận thì mời hắn đến đây, ta có việc muốn nói cho hắn biết.”

Nếu quả thật ở trong bất hạnh, y muốn cùng Giang Giác thương lượng một chút xem phải xử trí thế nào. Y rất khó xử, bản thân y vẫn còn là một hải tử, y không nghĩ sớm như thế lưng đã đeo trách nhiệm với một hải tử khác. Hải tử có thể muốn, nhưng nên chờ sau bốn mươi tuổi kia.

Mai Hương đi rồi, Hoa Nam nhìn ánh nến nhảy múa đến gần người. Y nhớ lại cuộc sống trước kia của y ở lang hoàn, mặc dù có hình thể như thiếu niên người phàm, y vẫn sống hồn nhiên vui vẻ như Minh Châu, thường xuyên làm nũng với phụ mẫu cùng các ca ca. Ở quê nhà, cái dạng này của y một chút cũng không khiến người khác cảm thấy kỳ quái đột ngột, tuy nhiên ở nơi đây có khi sẽ bị chỉ trích là hành vi mất thể thống. Dù sao ở lang hoàn phát triển vẫn tốt hơn, cho nên y chân thành hi vọng Quan Âm tổng tử sẽ không đặt vào bụng y một tên tiểu nhân. Nếu sau bốn mươi tuổi mới có hải tử, khi ấy Giang Giác hẳn đã thoái vị rồi, bọn họ có thể một nhà ba người về lang hoàn sinh sống.

Mai Hương mới đi được chừng phân nửa thời gian đã trở về. Hoa Nam hỏi: “Hoàng Thượng đâu?”

“Ở Sùng Hoa Điện.” Mai Hương cúi đầu trả lời, thanh âm đã trải qua cố gắng trấn định bình tĩnh.

“A, vậy hắn đang làm gì?” Hoa Nam nhíu mày hỏi.

“Đang xử lý chính vụ.” Mai Hương càng cúi đầu xuống thấp hơn, trả lời rất từ tốn, thanh âm cuối cùng có chút run rẩy.

Hoa Nam nhàn nhạt nhìn nàng, im lặng nửa ngày mới nói: “Bệ hạ cần chính như vậy, ta thân làm Hoàng Hậu theo lý cũng nên đi chăm sóc hắn. Nào, đi Sùng Hoa Điện.”

“Hoàng Hậu.” Mai Hương lập tức quỳ xuống dập đầu, thanh âm có hơi nghẹn ngào: “Đừng đi.”

Hoa Nam nhắm mắt lại, trong nháy mắt có thứ gì đó vụn vỡ. Y dùng một loại ngữ khí nhu hòa Mai Hương chưa từng nghe qua hỏi: “Nói cho ta biết... là ai...”

“Là... Niên phi nương nương.” Mai Hương trả lời, hai giọt lệ trong suốt rơi tuột trên mặt đất.

“À...” Ngữ khí của Hoa Nam rất bình tĩnh, giống như nước đọng ngày đông. Y cũng không nhìn đến Mai Hương mà xoay người đi, nói: “Ta mệt, người lui xuống trước đi.”

Mai Hương nhìn theo bóng lưng y, dập đầu, sau đó chậm rãi đứng lên rời khỏi điện. Trong lòng nàng không khỏi oán hận, Hoàng Thượng sao có thể quá đáng như vậy, tổn thương một thiếu niên còn thơ dại như Hoàng Hậu?

Hoa Nam bước vào trong tấm điện, yên lặng ngồi trên chiếc giường y đã từng cùng Giang Giác mây mưa trăng gió vô số lần, bên tai vang vọng thanh âm của hắn:

Dù hàng nghìn hàng vạn đóa hoa thu vào tầm mắt, nhưng trong mắt ta chỉ có một đóa này mà thôi. Nếu người đã cảm tạ, như vậy ta sẽ chờ năm sau hái nữa...

Tiểu Nam, mặc kệ thân ta ở đâu làm gì, lòng ta thủy chung vẫn thuộc về người, và cũng chỉ thuộc về người...

Tại sao gạt ta? Tại sao?

Trước đó không lâu bọn họ còn làm đồng tâm kết tặc cho đối phương. Đồng tâm kết kia bây giờ vẫn đặt ở đầu giường, thế nhưng hai người ước định sẽ đồng tâm, một người đang cùng nữ nhân khác dây dưa, một người tâm tàn ý lạnh.

Hoa Nam cầm lấy đồng tâm kết, tìm được sợi dây ở đầu nút thắt mà kéo, cái kết tinh xảo liền biến thành một sợi dây. Kết thúc, hoàn toàn kết thúc rồi, tình yêu của bọn họ cũng giống như thứ pháo hoa mà Minh Châu yêu thích, sau sự rực rỡ ngắn ngủi chính là đồ mi*, khiến người ta còn chưa kịp khâm phục tiếc hận đã đi đến phút cuối cùng.

* đồ mi: tên một loài hoa, ý nghĩa của nó là biểu thị cho sự kết thúc, là con đường diệt vong. Khi hoa đồ mi nở cũng là lúc kết thúc một cuộc tình, và tình yêu đẹp nhất, khắc cốt ghi tâm nhất trong cuộc đời cũng sẽ mất đi.

Nhân tiện đây, xin đề cử đến mọi người bộ đam mỹ Khai đao đồ mi, hay lắm nha, kết thúc BE nhưng rất hả lòng hả dạ

Khó trách Nhị ca cùng Giang Minh đều muốn y dừng yêu Giang Giác quá sâu đậm. Đối mặt với tâm tư dễ dàng thay đổi của Đế vương, chỉ có giữ chặt bản thân mới không bị thương tổn, đáng tiếc khi y hiểu ra thì đã muộn rồi.

45. Gả Nhâm - Chương 45

“Ta sẽ không thương tâm.” Hoa Nam thở sâu, hai tay ôm đầu gối ngồi ở bên giường. Rõ ràng là ngày hè chói chang, y thế nhưng lại đột nhiên cảm thấy rất lạnh, ngay cả lúc trước ở quê nhà tu luyện trong hàn đàm cũng không cảm thấy lạnh như thế. Máu giống như đã nguội lạnh, cho nên tìm trong ***g ngực mới có thể đập thông thả như vậy, áp lực trong ***g ngực rất khó chịu, giống như không thể hô hấp.

Không biết đã ngồi bao lâu, Mai Hương mới cẩn trọng tới gần. Nhìn thấy y còn chưa ngủ, nàng có chút kinh ngạc. Bất gặp vẻ mặt bi thương của y, nàng quý xuống khẩn cầu: “Hoàng Hậu, đêm đã khuya, xin Người nghỉ ngơi đi.”

“À...” Ánh mắt Hoa Nam rơi xuống giường, qua khá lâu mới nhận ra Mai Hương còn đang chờ y nằm xuống. Y ngẩng đầu lên, hiền lành nói với nàng: “Có thể đổi giường khác cho ta không? Cái này... lớn... lớn quá, ta... ta ngủ không được.”

Thanh âm của y có chút nghẹn ngào, từng đợt đứt quãng, kiềm nén một lúc lâu mới dám ngược nhìn thị nữ tri kỷ của mình, ánh mắt hàm chứa ủy khuất nhưng rồi lại kiên cường mở to mắt, nhất định không để giọt lệ nào rơi ra, giống như chỉ cần y không rơi lệ, Giang Giác cũng sẽ không phản bội y mà là thật sự ở Sùng Hoa Điện xử lý quốc sự.

“Hoàng Hậu, hôm nay muộn quá rồi. Đợi trời vừa sáng nô tỳ liền kêu người đến đổi, được không?” Thanh âm Mai Hương ôn nhu đến cực điểm, giống như mẫu thân tinh tế ân cần an ủi hài tử bị tổn thương.

“Ân, người đi ngủ đi, ta không sao.” Hoa Nam biết Mai Hương đang lo lắng, y kéo tấm chăn mỏng che khuất bụng, xoay mặt đi, hai giọt lệ trong suốt rơi xuống gối.

Mai Hương rất đau lòng vì Hoa Nam, trong lòng bi thương đến gần như rơi lệ. Hoàng Hậu đơn thuần như thế, một khi biết Hoàng Thượng thay lòng, y ngay cả ngủ trên chiếc giường này cũng cảm thấy khó chịu. Hoàng Thượng a, Người có biết hay không Người đã đánh mất thứ gì?

Hùng đông, Mai Hương cùng Hạnh Viên thương lượng việc đổi giường. Hạnh Viên bắt lấy tay Mai Hương, nói: “Ai nha, hảo tử tử của ta, cái giường bằng gỗ lim kim ti này cùng với tất cả các vật dụng trong Phượng Nghi Cung đều là đồng bộ, do Hoàng Thượng đích thân chỉ định nguyên liệu. Nếu chúng ta nghe lời Hoàng Hậu thay đổi, có khi nào Hoàng Thượng mất hứng không?”

“Hoàng Thượng yêu thương Hoàng Hậu, hơn nữa ngự hạ khoan dung, nhất định sẽ không trách cứ chúng ta, muội yên tâm đi.” Mai Hương nói chắc chắn, nghĩ thầm nếu theo tính cách của Hoàng Hậu, phần giường bên cạnh chỉ sợ không tiếp tục còn là nơi cho Hoàng Thượng an giấc, cho nên y cũng không quan tâm chiếc giường này là gỗ lim kim ti trân quý làm ra.

Khi Giang Giác đến Phượng Nghi Cung thì phượng sàng đã đổi xong. Hoa Nam nằm trên giường, dùng chăn che kín toàn thân, chỉ lộ ra gương mặt ảm đạm, thần sắc tiêu điều, không có thần thái, mặt mũi tràn đầy nét mệt mỏi.

“Tiểu Nam, xảy ra chuyện gì? Có phải bị bệnh không?” Giang Giác ba bước cũng thành hai bước đi đến bên giường Hoa Nam, bàn tay hướng đến trán y thăm dò.

Hoa Nam nhanh nhẹn né tránh sự đụng chạm của hắc hủ, cau mày nói: “Không có, chỉ là cảm thấy mệt mỏi thôi. Chắc là tối qua trở về nhanh quá nên không khỏe.”

Động tác né tránh của y thật sự rất rõ ràng, ánh mắt không hề che giấu sự chán ghét, dưới thân cũng không phải là chiếc giường to họ thường ngủ. Giang Giác lập tức minh bạch lý do, nội tâm nhảy dựng, cuống quýt giải thích: “Tiểu Nam, Niên Hâm nàng chỉ muốn một hài tử mà thôi. Người cũng biết, Kỳ nhi vốn không phải do nàng thân sinh.”

Hoa Nam lạnh lùng nói: “Người không cần giải thích chuyện này với ta.”

“Trong mắt người không thể chấp nhận nổi dù chỉ một hạt cát sao?” Giang Giác nhắm mắt lại trấn định, sau khi mở mắt ra thì đã khôi phục vẻ quyết đoán của Đế vương. Hắc hủ nâng cằm y lên nhìn về chính mình, “Tha thứ cho ta một lần, ta cam đoan thân thể của ta từ nay về sau chỉ thuộc về người.”

Hoa Nam cười nhạt: “Một lần? Người quá đề cao chính mình rồi. Người làm sao biết chắc chỉ một lần thì nàng mang thai? Có lẽ tối nay nàng còn cần người đó, người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Phải làm sao để nói với hắc hủ cảm giác của mình? Đây không phải chuyện một hạt cát rơi vào trong mắt, mà là đã có cát chà sát trong lòng, đem trái tim y dày vò rỉ máu, y sao có thể dễ dàng tha thứ? Ở nơi nào tìm được không gian nhượng bộ?

“Người!” Giang Giác chưa bao giờ biết sự sắc bén của y có thể khiến kẻ khác ghen hờn, một câu cũng nói không ra.

“Bệ hạ, Người quý nhân công việc bề bộn, Hoa Nam không dám giữ Người, xin Người bãi giá.” Hoa Nam đứng dậy xuống giường, cung kính hành lễ với Giang Giác.

Đã lâu lắm rồi Hoa Nam không gọi hắc hủ là “Bệ hạ”, bây giờ đột nhiên gọi lên có vẻ lạnh nhạt mà lãnh đạm, làm cho động tác muốn dìu y đứng dậy của hắc hủ dừng lại. Hoa Nam cũng nhân thời cơ này mà lùi về sau một bước, chuyển qua bên ngoài phạm vi có thể đụng chạm của hắc hủ.

Giang Giác đột nhiên cảm thấy bối rối lạ lẫm, Tiểu Nam thật sự muốn cùng hắc hủ phân chia rõ ràng giới tuyến Hán – Sở*. Cả đời này, chưa bao giờ hắc hủ đoán được có thứ gì hắc hủ không thể chiếm lấy. Hắc hủ có trí tuệ, có nghị lực, có được giãn được, từ hai bàn tay trắng trở thành người giàu có nhất thiên hạ. Hắc hủ mưu kế thâm sâu, thận trọng, vì thắng ván cờ chiếm được vương quốc này mà tự hào. Bị Hoa Nam cự tuyệt chính là lần đầu tiên hắc hủ bị sỉ nhục, nhưng hắc hủ cũng không nổi giận, sử dụng nhu tình làm thế công, thuận lợi nắm bắt được tiểu ô long, ngay cả tình yêu cũng do hắc hủ dùng mưu kế đoạt lấy. Tiểu ô long ngây thơ độ lượng, thế nhưng y tâm tính thuần khiết, qua một thời gian nữa chắc sẽ không thương tâm như lúc này. Tuy nhiên, giữa bọn họ đã hình thành một cái hào sâu rộng, dù hắc hủ có nhiều thủ đoạn hơn đi nữa cũng không cách nào bù đắp được sai lầm tối qua.

*Hán – Sở: cuộc chiến giữa Lưu Bang (sau này là vua nhà Hán) và Tây Sở bá vương Hạng Vũ.

Đột nhiên, hắc hủ có một loại mỗi một mông lung, không biết con đường tiếp theo phải đi thế nào. Hắc hủ đang chìm trong biển nước, còn Hoa Nam ở bờ bên kia, Phượng Nghi Cung không còn là nơi dừng chân cho hắc hủ nữa.

“Điều ta không muốn nhìn thấy nhất chính là người đau lòng. Có lẽ bây giờ ta nói gì cũng đã muộn, thôi, nếu người không muốn gặp ta, ta sẽ rời đi trước. Nhưng mà... không cần phải một mình vụng trộm rơi lệ.

Bất cứ lúc nào muốn đánh ta hay mắng ta cho hả giận, cứ đến Sùng Hoa Điện, ta sẽ một mực chờ người.” Giang Giác thu tay lại. Hoa Nam đối với những gì hắn vừa nói phảng phất như không nghe thấy, thần sắc mệt mỏi nhìn chăm chú xuống mũi giày của mình, khiến hắn xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong, “Không thoải mái thì nằm xuống nghỉ ngơi đi, ta gọi Mai Hương đến chiếu cố người.”

Mai Hương canh giữ ngoài cửa, thấy Giang Giác thì vội vàng hành lễ, chỉ là thanh âm không nồng nhiệt như thường ngày. Giang Giác thở dài, nói: “Trẫm thật sự không thể tha thứ như vậy sao? Ngay cả Mai Hương người cũng muốn trách trẫm?”

“Nô tỳ không dám, cũng không có quyền này.” Mai Hương cúi đầu, không để cho hắn trông thấy nét u oán trong mắt nàng, “Nô tỳ chỉ đau lòng vì Hoàng Hậu.”

Khóe môi Giang Giác miễn cưỡng kéo lên một đường cong, chậm rãi nói: “Trẫm sao không ném đau lòng? Chỉ là...”

Chỉ là cái gì, hắn cũng không nói tiếp. Mai Hương chờ hắn có thể nói ra nguyên nhân, như vậy Hoa Nam có lẽ được người ngoại phần nào, thế nhưng hắn lại nói: “Hoàng Hậu tâm tình không tốt, người phải lưu tâm nhiều hơn, có gì thì lập tức báo cho trẫm biết.”

Mai Hương khom gối cúi đầu: “Nô tỳ tuân chỉ.”

Những lời nói bên ngoài Hoa Nam đương nhiên nghe rất rõ. Y ngồi ở bên giường, hai tay ôm đầu gối, vùi đầu vào giữa hai chân. Giang Giác đã nói y không cần một mình rơi lệ, nhưng kỳ thật y cũng không có lệ để mà rơi. Lúc đầu, đau đớn trong lòng không ngừng mở rộng, nhưng sau một đêm lại cảm thấy cái gì cũng là vô nghĩa, đáy mắt đều trở nên khô cạn.

“Hoàng Hậu, Người có khỏe không? Có cần nô tỳ tuyên gọi thái y không?” Mai Hương ở cách đó không xa kính cẩn thăm hỏi, muốn nhìn thử một chút xem sắc mặt Hoa Nam thế nào nhưng không có cơ hội.

“Không cần. Ta đột nhiên rất mệt, người lui xuống đi, ta muốn ngủ. Tất cả những ai đến thỉnh an đều đuổi về hết.” Thanh âm của Hoa Nam không có nét phẫn chấn như xưa, giống như đột nhiên bị người ta rút hết tất cả năng lượng, toàn thân trở nên yếu đuối nhẹ hẫng.

Khó trách Nhị ca cùng Giang Minh đều muốn y đừng yêu Giang Giác quá sâu đậm. Đối mặt với tâm tư dễ dàng thay đổi của Đế vương, chỉ có giữ chặt bản thân mới không bị thương tổn, đáng tiếc khi y hiểu ra thì đã muộn rồi.

“Tuyệt đối không có lần thứ hai.” Hoa Nam thở sâu, phảng phất như muốn đem những gì tích tụ trong ***g ngực thoát ra ngoài, “Không yêu hắn thì sẽ không bị thương tổn nữa.”

“Tiểu Nam, chẳng lẽ phạm lỗi lần thứ nhất liền đưa ra ngọc môn chém đầu ư? Trên đời này không có hình phạt nặng như thế.”

“Hoàng Thượng, ta và Người đều là nam tử, hà tất phải làm ra loại thái độ của nhi nữ tình trường?”

46. Gả Nhầm - Chương 46

Trong nội cung, người người đều biết tình cảm giữa Đế – Hậu một lần nữa xuất hiện nguy cơ. Lần này không giống với khi xưa, sắc mặt Hoàng Thượng vốn luôn hỉ nộ không đổi giờ đây lúc nào cũng băng lãnh, sầu não không vui, hơn nữa hắn đã hơn nửa tháng không ghé qua Phượng Nghi Cung, chỉ có vài lần phái thái giám bên cạnh đến chỗ Hoàng Hậu mời y cùng hắn thưởng hoa nghe đàn. Mỗi lần Hoàng Hậu cũng cự tuyệt, mỗi lần thái giám hồi bẩm, thần sắc trên mặt hắn lại ảm đạm thêm một phần. Đến lần này, cuối cùng không ngồi yên được nữa, hắn liền cất bước đến Phượng Nghi Cung.

Giang Giác từng bước đi đều rất vững chắc, ai cũng nhìn không ra trong mắt hắn lưu chuyển đầy cảm xúc. Xấu hổ, khổ sở, mờ mịt, bởi vì chỉ khi không ai chứng kiến hắn mới có thể bộc lộ cảm xúc chân thật của bản thân.

Trong Phượng Nghi Cung, Hoa Nam đang vẽ tranh, Mai Hương giúp y mài mực. Giang Giác không để thái giám truyền báo, cho nên hai người bọn họ đều không phát hiện có người đi vào trong điện.

Hoa Nam mặc bộ y phục trắng mang đến từ quê nhà, tóc dài đen nhánh như mây trôi thác đổ xỏa tung trên vai. Y thần sắc chuyên chú, hai mắt trong suốt không nhiễm bụi trần, tựa như tồn tại trên thế gian chỉ có bức họa dưới tay. Y gầy đi nhiều, gương mặt tuấn tú hoàn mỹ thon gầy, y phục trắng nhẹ phiêu như tiên giáng trần, tựa như đã cùng trần thế ồn ào náo nhiệt đoạn tuyệt tất cả gút mắc.

Mai Hương là người đầu tiên phát hiện thiên tử một mình giá lâm Phượng Nghi Cung, bước đến cạnh hẩn vén áo hành lễ: “Bệ hạ vạn phúc kim an.”

Lúc này, Hoa Nam cũng đặt bút xuống. Không ngẩng đầu nhìn hẩn, y hành lễ ngay tại chỗ: “Thỉnh an Hoàng Thượng.”

Giang Giác bước nhanh đến cạnh y, muốn đỡ y đứng dậy. Y vội vàng né tránh, miễn cưỡng cười nói: “Tạ ơn bệ hạ.”

Mai Hương biết Giang Giác có lời muốn nói với Hoa Nam liền thức thời lui xuống.

Hai người đứng yên một chỗ, bầu không khí lặng yên xấu hổ lập tức bao trùm trong điện.

“Tiểu Nam, ta tự hỏi đã lâu, theo tiêu chuẩn đạo đức của người mà nói, ta phụ Niên Hâm, cũng có lỗi với người. Ta thừa nhận ta sai rồi, xin người tha thứ cho ta. Ta không phải dùng thân phận Đế vương, ta chỉ dùng thân phận một người trượng phu thỉnh cầu người.” Giang Giác khẩn thiết nhìn Hoa Nam, hẩn biết rõ giờ phút này y sẽ không đáp ứng, nhưng chỉ cần y cảm động, hẩn có tin tưởng cùng kiên trì sẽ làm cho Tiểu Nam quay đầu lại.

Hoa Nam hờ hững nói: “Bệ hạ, ta có thể hiểu cho Người, nhưng không có biện pháp chấp nhận chuyện này. Nếu Người tự biết đã phụ lòng Niên phi, như vậy từ nay về sau xin Người hãy quý trọng nàng, bảo vệ nàng, đừng khiến cho nàng phải thương tâm nữa. Nàng, có lẽ đã có cốt nhục của Người, trong lòng Người nàng là người hết sức quan trọng không ai có thể thay thế, ta không dám hi vọng xa vời sẽ đoạt được thứ thuộc về nàng.”

“Không phải như thế.” Giang Giác nhắm mắt lại thở dài, khi mở mắt ra đã đem thất vọng vì thất bại dần xuống đáy lòng.

“Hoàng Thượng, dù nước đổ đi có thu lại thì cũng không phải nước lúc đầu. Ta đã không còn là ta khi xưa, mà Người cũng không còn là Người ngày ấy, Người tội gì cứ phải cưỡng cầu?” Ánh mắt thanh tịnh của Hoa Nam lướt qua người hẩn, lộ ra nụ cười hoài niệm: “Chúng ta có duyên, nhưng duyên phận quá ngắn ngủi, không cách nào tương thân tương ái suốt cuộc đời. Ta không hối hận vì đã từng yêu Người, cũng không oán hận vì Người rời khỏi ta. Ta mong Người hãy giải thoát cho bản thân mình, đừng tự mua dây buộc mình, ủy khuất chờ mong ta tha thứ. Quá khứ chỉ như mây khói, ta không để ở trong lòng, Người cũng không cần chú ý. Ta là người của lang hoàn, có sứ mạng bảo vệ những người thuộc hoàng tộc Giang thị, ta sẽ tuân thủ lời hứa ở lại bên cạnh Người, thuần phục Người dưới thân phận thần tử. Hy vọng Hoàng Thượng mau chóng thích ứng chuyển biến như vậy.”

“Ta muốn không phải cái này!” Giang Giác lớn tiếng nói. Hẩn lập tức phát hiện mình đã thất thố, hạ giọng dùng khẩu khí ôn hòa nói: “Tiểu Nam, chẳng lẽ phạm lỗi lần thứ nhất liền đưa ra ngọc môn chém đầu ư? Trên đời này không có hình phạt nặng như thế.”

Hoa Nam thần sắc phức tạp nhìn Giang Giác. Hẩn đến bây giờ vẫn chưa nhận ra hẩn đã phạm sai lầm không thể phạm, hẩn cũng không thấy bản thân mình làm sai, chỉ là do tiêu chuẩn đạo đức của Hoa Nam phán hẩn sai nên hẩn mới ủy khuất mà nhận lỗi.

“Hoàng Thượng, ta và Người đều là nam tử, hà tất phải làm ra loại thái độ của nhi nữ tình trường?” Hoa Nam khẽ lắc đầu, tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói với hẩn.

Giang Giác ngơ ngẩn, còn chưa kịp mở miệng thì Mai Hương đột nhiên đến bẩm báo: “Hoàng Thượng, thị nữ Uyển Hòa ở Thụy Phúc Điện đến báo lại, Niên phi nương nương đột nhiên té xỉu trong tấm điện, thỉnh bệ hạ ghé qua thăm hỏi.”

“Cái gì?” Giang Giác và Hoa Nam đồng thời hỏi, liếc mắt nhìn nhau, rồi không đợi Mai Hương trả lời, cùng đi ra ngoài.

Hoa Nam nghĩ thầm: “Hắn rốt cuộc vẫn là yêu Niên phi. Khi Trương quý phi sinh khó cũng không thấy hắn khẩn trương như thế.”

Giang Giác nghĩ thầm: “Y thật không oán trách Niên Hâm. Tiểu Nam là người biết phân rõ thị phi, biết xem trọng đại cục, tâm địa lương thiện. Một Hoàng Hậu tốt như vậy, ta sao có thể buông tay, từ nay về sau cùng y trở thành người xa lạ?”

Lo nghĩ của hai người duy trì không được bao lâu thì đã đến Thụy Phúc Điện. Từ trong tấm thất của Niên phi chợt nghe vang lên thanh âm nhẹ nhàng hưng phấn của nàng: “Thật sao? Thái y, người không có tính sai?”

“Khởi bẩm nương nương, của Người thật sự là hỉ mạch. Người đã có thai nửa tháng, vi thần tuyệt không tính sai.” Thái y trầm ổn trả lời.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng nương nương.” Những người trong điện vui sướng chúc mừng. Chuyện vui của chủ tử chính là chuyện vui của bọn họ, dù có vui đùa cũng không sai.

“Ta muốn đi nói cho hắn biết!” Thanh âm của Niên phi vang lên nhẹ nhàng, Hoa Nam có thể tưởng tượng ra trên mặt nàng là nụ cười dào dạt hạnh phúc.

“Nương nương, Người còn chưa mang hài.” Tiểu cung nữ phía sau Niên phi lên tiếng, nhưng nàng đã chạy đi rồi. Vừa đâm vào ngực Giang Giác, chẳng quan tâm lễ nghi, chẳng quan tâm chung quanh còn có những người khác, nàng vội ôm lấy cổ hắn, dùng thanh âm ngọt ngào vui sướng nhất để nói cho hắn biết: “Chúng ta có hài tử, chúng ta thật sự có hài tử! Thật tốt! Thật tốt quá!”

Giang Giác miễn cưỡng mỉm cười với nàng, nói: “Thật tốt.”

Hắn ngoái đầu nhìn Hoa Nam, trên mặt y không vui không buồn, thần sắc nhàn nhạt nhìn bọn họ ôm nhau, truyền cho lẫn nhau niềm vui sướng.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng nàng, Niên phi.” Y cười nhẹ với hai người, “Tin tốt thế này, ta đi bẩm báo cho mẫu hậu.”

Y vừa định cất bước thì đã bị Niên phi gọi lại. Nàng tựa vào Giang Giác, dịu dàng nói: “Không dám làm phiền Hoàng Hậu, thần thiếp muốn tự mình đi.”

“À, cũng tốt.” Ánh mắt Hoa Nam khẽ chuyển, nhẹ nhàng linh hoạt lướt qua hai người, “Vậy thì, để ta đi xem thử có mang theo thánh phẩm an thai từ quê nhà không.”

Thân ảnh nhỏ bé thanh tú của Hoa Nam đã phiêu dật đi xa nhưng ánh nhìn của Giang Giác vẫn dờ dẩn dõi theo bóng trắng ấy, mũi như còn vương lại hương sen trong không khí. Một tia tuyệt vọng từ trong đáy lòng lan rộng khắp toàn thân, đã đi đến bước này, bọn họ sẽ... không còn hi vọng nữa.

Niên phi nhìn Giang Giác, đuôi mày khéo mắt đang dào dạt hạnh phúc dần chuyển thành cay đắng, đáy mắt lặng lẽ hiện ra một tia ghen ghét thâm hại

Rời khỏi Thụy Phúc Điện, nụ cười yếu ớt trên mặt Hoa Nam cuối cùng sụp đổ, chân bước trên đường đột nhiên dừng lại. Y chậm rãi ngồi xổm xuống, cảm giác muốn khóc tạo thành áp lực mỏng manh như sợi tơ lúc này đây cuối cùng nhìn không được bộc phát. Y tựa như hài tử đã đánh mất thứ gì trân quý, khóc không thành tiếng. Dù đã sớm biết được chân tướng, dù có thể giả đồ biểu hiện như không quan tâm, giả đồ như đã quên lãng hoài niệm, khi kết quả sự phản bội của Giang Giác hiện ra trước mắt chân thật không gì sánh được, y vẫn cảm thấy thống khổ, vẫn cảm thấy đáy lòng chua xót.

“Ca ca...” Y mặc cho nước mắt bữa bãi tuôn rơi, nghẹn ngào kêu một tiếng. Ngay sau đó, lập tức có một chiếc khăn tơ sạch sẽ hiện ra trước mặt y.

Nước mắt làm mờ hồ tầm nhìn, đem người trước mắt chiết xạ thành một vầng màu sắc rực rỡ kỳ quái, Hoa Nam nhất thời không cách nào đoán được người trước mặt là ai.

Nháy mắt mấy cái, y mới nhận ra người kia: “A, Tiểu Kỷ, người vào cung có chuyện gì sao? Ta... có hạt cát rơi vào mắt.”

Kỷ Văn Trạch đầu tiên là hành lễ, sau đó mới giải thích: “Thần hồi triều báo cáo công việc, nhưng đến Sùng Hoa Điện cầu kiến bệ hạ thì nghe nói bệ hạ đã đi Phương Nghi Cung.”

“À, bệ hạ hân... ở chỗ Thụy Phúc Điện. Nếu như người không có việc gấp, ngày mai lâm triều hăng triều kiến bệ hạ.” Hoa Nam quay lưng đi, dùng ống tay áo lau khô nước mắt, khi xoay người lại thì trên mặt y đã mang theo nụ cười thản nhiên. Nếu không phải vết nước mắt còn rõ ràng như vậy, Kỷ Văn Trạch thật không dám tin y đã khóc.

Hoa Nam nhìn chiếc khăn tơ trong tay Kỷ Văn Trạch, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy nhìn rất quen mắt.

“Thần tuân chỉ.” Kỷ Văn Trạch thấy Hoa Nam liếc nhìn chiếc khăn trắng trong tay mình, chậm rãi bỏ khăn lại vào trong túi tay áo.

Hoa Nam hơi nhếch môi, đã nhớ lại kia là chiếc khăn năm đó y đưa cho hân. Trắng tinh khôi, nhẹ mềm không nhiễm chút bụi trần, chỉ dùng bằng ti của bằng tằm ở lang hoàn mới làm ra được, ngay chính y cũng chỉ có một cái. Tiểu Kỷ có lẽ đại khái biết rõ chiếc khăn này rất hiếm nên mới giữ lấy a.

* Tiểu Nam thật ngốc quá, người có đưa cho Tiểu Kỷ một miếng vải rách hân cũng sẽ trân trọng suốt đời

“Ta đi ra ngoài cả nửa ngày, không mang theo tùy tùng, người trong nội cung sợ là phát lo rồi, ta phải trở về thôi.” Bị thiếu niên này phát hiện chính mình vụng trộm khóc, Hoa Nam không phải không ngượng ngùng, chỉ là y đã học được cách giả đồ ung dung tự tại khi đối mặt với bất cứ chuyện gì.

“Cung tiền Hoàng Hậu.” Kỷ Văn Trạch nhìn theo bóng lưng mảnh mai tịch liêu của Hoa Nam, nội tâm có chút đau xót. Vì sao người cao quý thứ hai của đại lục vương triều lại là người phải trốn ở một góc không người mà vụng trộm khóc?

“Giang Giác là sinh phụ của nàng, người dự định cả đời này cũng không cho con gái người gặp người phụ thân còn lại của nàng sao?” “Chờ trước khi hân bằng hà nói cho hân biết, để hân mang theo hối tiếc xuống địa phủ.”

“Người quả nhiên là ác ma, chủ ý xấu xa như thế mà người cũng có thể nghĩ đến. Ta vĩnh viễn sẽ không nói cho Giang Giác biết đâu. Còn về hài tử, ta hi vọng nàng có thể vô ưu vô lo phát triển ở lang hoàn. Ta muốn cuộc sống của nàng không có bất kỳ trắc trở nào.”

47. Gả Nhầm - Chương 47

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Hoa Nam vào cung truyền ra tin vui hậu phi có thai, cũng mang ý nghĩa rằng thời gian y độc hưởng quân ân đã đến cuối cùng.

Tin tức lan truyền, Giang Minh lập tức muốn tiến cung gặp Hoa Nam một lần nhưng lại bị Thái Hậu ngăn cản.

“Mẫu hậu, ta chỉ muốn gặp y, không có ý gì khác, chẳng lẽ như vậy cũng không được?” Sắc mặt Giang Minh trở nên trắng bệch, quầng mắt thâm đen, hiển nhiên là do đêm qua không được yên giấc.

“Ngoại thần sao có thể tùy ý gặp người đứng đầu hậu cung?” Lông mày lá liễu của Thái Hậu nhếch lên, nhìn đứa con mình nói: “Người cho rằng người bây giờ chỉ có một mình sao? Người có Quân Dao, có Triều Dương, người không còn tư cách tùy hứng buông thả nữa rồi.”

Giang Minh thở ra một hơi uất ức, lạnh lùng nói: “Mẫu hậu, vì sao Người chưa bao giờ tin tưởng con của Người?”

Thái Hậu đậm mặt nói: “Hoàng Hậu chống đỡ được. Y không thể vĩnh viễn độc chiếm Hoàng Thượng, chính y cũng biết sớm muộn sẽ có ngày này. Y hiện tại mặc dù thương tâm nhưng rất bình tĩnh, nếu người muốn vì y sinh sự thị phi, lỡ đâu xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng sẽ không dễ dàng tha cho người.”

“Ta có thể làm ra chuyện thị phi gì?” Giang Minh nhíu mày, “Ta chỉ muốn gặp y một chút, xem y có ổn không.”

Ánh mắt Thái Hậu chuyển thành nhu hòa, nói với đứa con đa tình của mình: “Y rất tốt, người không cần lo lắng. Hậu cung này còn có ta, ta sẽ không để cho hài tử kia gặp chuyện không hay.”

“Lúc đầu hần vứt bỏ Niên phi, tìm đến lang hoàn tuyển Hậu là vì cung cố để vị, bây giờ lại đắc tội lang hoàn, đây rõ ràng không phải nước cờ hay. Ca ca của ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Giang Minh khẽ chế nhạo, “Chẳng lẽ cho rằng giang sơn này của hần kiên cố đến mức không chê vào đâu được?”

Thái Hậu bắt đắc dĩ lắc đầu, cười khổ: “Ngoại trừ chuyện phong hoa tuyết nguyệt người so với hần rành rõ hơn, những cái khác người đều không bằng hần. Hần sủng hạnh phi tử của mình sao có thể gọi là đắc tội lang hoàn? Hoa gia lang hoàn lẽ nào lại tìm hần khởi binh hỏi tội? Hoàng Hậu tuổi quá nhỏ, không thể vì hần sinh con kế thừa hoàng vị. Mà hai vị hoàng tử hiện giờ tư chất lại không đạt đến trình độ hần mong đợi. Hần chỉ muốn một đứa con trai có thể thừa kế cơ nghiệp của hần, điều này không sai. Hơn nữa, người biết giữa hần và Niên phi là loại tình cảm gì. Niên phi muốn một đứa con cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Mấy năm nay hần chỉ chuyên sủng Hoàng Hậu, vắng vẻ các phi tử khác, đối với các nàng không phải không có áy náy. Ngay lúc này Niên phi uyển chuyển yêu sủng, hần tự nhiên không đành lòng cự tuyệt.”

“Hần có điểm sai lầm rồi. Tiểu Nam sẽ không hận hần, Hoa gia cũng không làm gì hần, nhưng hần đã mất đi tâm của Tiểu Nam.” Giang Giác nói một cách chắc chắn. Hần không hi vọng Hoa Nam yêu Giang Giác, nhưng nếu y bởi vì bị phản bội mà thương tâm mất mát, tình yêu tan vỡ, hần sẽ càng đau lòng hơn.

Trong mắt Thái Hậu có một tia ngơ ngẩn. Bà nhớ lúc bà còn trẻ, biết rõ đáng trọng phu phong lưu phóng khoáng của bà có nữ nhân khác, cùng những nữ nhân ấy có hài tử, bà lại như cũ không có cách nào ràng buộc trái tim đa tình của hần.

“Cảm tình là chuyện rất khó nói. Minh nhi, người trở về trước đi. Hoàng Thượng khiến cho Hoàng Hậu thương tâm, người cũng đừng nên khiến cho Quân Dao thương tâm, nếu không ai gia nhất định không tha cho người.” Bà nói xong mới cảm thấy mình đã chịu ảnh hưởng của Hoa Nam, cho rằng trượng phu hần là nên chung thủy với thê tử, không nên đa tình.

“Nhi thần cáo lui.” Khóe miệng của hần nhếch lên thành một đường cong khổ sở. Tiếng ‘Minh nhi’ này Thái Hậu có thể gọi thuận miệng như thế, nhưng hần đã nghe vài năm vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Giang Giác, tam ca, người vì sao cứ phải đoạt những thứ của ta? Vì sao đoạt được rồi lại không hảo hảo quý trọng?

Hoa Văn ghé qua Lạc Phượng Cốc nên so với Hoa Nam thì về trẻ hơn một tháng. Hần thật không nghĩ tới một tháng này xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhìn nụ cười dịu dàng yếu ớt của Hoa Nam, mặt hần đông cứng lại, lạnh nhạt nói: “Ở trước mặt ta không cần miễn cưỡng cười vui giả đồ rộng lượng. Muốn khóc cứ khóc, muốn đại náo hoàng cung cứ làm. Còn nếu muốn giết hần thì cứ nói cho ta biết, ta đi giết cho người.”

Trong giọng nói của Hoa Văn bắn ra hàn ý khiến Hoa Nam kinh hoảng, trợn mắt nói: “Nói bậy! Không cho phép người làm tổn thương hần!”

Hoa Văn phát tay áo, hừ lạnh một tiếng: “Người của lang hoàn há có đạo lý bị kẻ khác khi dễ?”

“Hần không có khi dễ ta, chỉ là tuân theo dục vọng của mình mà thôi.” Hoa Nam chậm rãi nói, “Ta cũng không phải miễn cưỡng cười vui, là ta khóc không được. Tình yêu trong tim ta dành cho hần đã phai nhạt, không biết bị ai, cho nên còn có thể cười. Tiểu Văn, hần không làm được điều hần hứa với ta, chẳng lẽ ta phải khóc than gọi quý, thương tâm đến mức đòi sống đòi chết? Ta chính là Hoa Nam của lang hoàn a.”

Hoa Văn tựa hồ đã bị thuyết phục. Khoát tay lên vai y, hân hòa nhã nói: “Thật sự kiên cường thì tốt rồi. Còn nếu không, ta vẫn yêu mến vị Tam công tử thích càn quấy làm nũng vui đùa.”

Thế sự bức y phải trở nên kiên cường, y sao còn có thể làm một hài tử ‘thích càn quấy làm nũng vui đùa’?

Hoa Nam dịu dàng cười, hỏi: “Gặp tên gốc Minh Đường rồi phải không? Con của hân thật xinh đẹp, hiện tại chắc đã biết nói chuyện rồi.”

“Đúng vậy, tên gốc tử kia thật đúng là hay. Hân gọi là ‘Minh Đường’, lại gọi con mình là ‘Minh Bạch.’” Hân ý trong mắt Hoa Văn biến mất, trong nháy mắt tựa như có ánh mặt trời của tháng ba mùa xuân chiếu vào đáy lòng, đôi mắt trở nên ôn nhu ấm áp, “Còn thích nói hươu nói vượn nữa. Nói cái gì mà để tiểu Minh Bạch kết hôn cùng con của ngươi, cái này sẽ phải chờ bao nhiêu năm?”

Khuôn mặt tươi cười của Hoa Nam trong chốc lát cứng lại. Y không dám nhìn Hoa Văn, xấu hổ chật vật nhỏ giọng nói: “Có lẽ... không cần chờ quá nhiều năm.”

“Ngươi nói cái gì?” Hoa Văn cho là mình nghe lầm, suy nghĩ có chút hỗn loạn, sau đó bắt lấy hai vai Hoa Nam lay mạnh, “Ngươi lặp lại lần nữa cho ta!”

“Ta nói... ta hình như thật sự kết linh thai.” Hoa Nam cắn môi, cố lấy hết dũng khí ngẩng đầu, “Ta cũng không muốn, ta không nghĩ sẽ có. Ta chỉ có thể áp chế linh thai phát triển, ta không thể, cũng không nhẫn tâm giết nó.”

Một tảng đá không có sinh mệnh cũng có thể hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt mà có được linh hồn, rồi tu luyện thành người. Nam tử ở lang hoàn sở dĩ có thể sinh con giống như nữ nhân cũng là cùng đạo lý đó. Tinh dịch của con người vốn là sinh vật sống, dịch thể của Giang Giác cùng chân long tinh huyết của Hoa Nam kết hợp, dùng thân thể Hoa Nam như lò luyện, hấp thụ tinh hoa linh lực là sẽ có linh thai.

Hoa Văn hân hân nói: “Tên hỗn đản họ Giang đó, ta thật hận không thể một chiêu đánh chết hân.”

Hoa Nam ngượng ngùng cười cười, vỗ vỗ lưng giúp Hoa Văn thuận khí rồi mới bình tĩnh nói: “Hân ở cùng phi tử của hân, điều đó không sai. Sai chính là ta, từ khi bắt đầu ta vốn không nên đảo loạn mặt nước hồ xuân. Hiện tại ta có linh thai, ta cũng không muốn cho hân biết. Nó đang còn là tiểu long, ta muốn đợi qua vài thập niên nữa, chờ khi trở lại lang hoàn ta sẽ biến nó thành hình, để nó rời khỏi cơ thể mẹ.”

“Giang Giác là sinh phụ của nàng, ngươi dự định cả đời này cũng không cho con gái ngươi gặp người phụ thân còn lại của nàng sao?” Hoa Văn lạnh lùng nói, hân cũng giống như Minh Đường nhận định linh thai kia là nữ hài, “Chờ trước khi hân bằng hà nói cho hân biết, để hân mang theo hối tiếc xuống địa phủ.”

Hoa Nam ghen ngào nhìn trần trối Hoa Văn: “Ngươi quả nhiên là ác ma, chủ ý xấu xa như thế mà ngươi cũng có thể nghĩ đến. Ta vĩnh viễn sẽ không nói cho Giang Giác biết đâu. Còn về hài tử, ta hi vọng nàng có thể vô ưu vô lo phát triển ở lang hoàn. Ta muốn cuộc sống của nàng không có bất kỳ trắc trở nào.”

Hoa Văn cười nhạt: “Làm ác ma thật tốt, dù sao tâm lạnh như băng thì sẽ không bị thương tổn.”

“Chúng ta đều trải qua một hồi tình kiếp.” Hoa Nam cười khổ, xòe hai bàn tay ra, “Ta mới hai mươi tuổi, trên tay không có liên văn*. Ta kết linh thai như vậy, thật sự là kiếp trước thiếu nợ hân.”

*liên văn: hoa văn hình hoa sen.

“Không có liên văn chứng minh linh thai rất suy yếu. Hoàng cung dày đặc âm khí, ngươi lại trẻ tuổi, hài tử này không biết đến năm nào tháng nào mới hấp thụ đủ linh lực biến thành hình. Tộc nhân chúng ta đều là qua sáu mươi tuổi mới có hài tử, cho nên chúng ta đều nghĩ rằng ngươi cùng Giang Giác kiếp này không có duyên có con nối dòng, thật không nghĩ tới vẫn không thoát khỏi ràng buộc, đúng là ý trời trên người.” Hoa Văn buồn rầu nhíu mày, nếu biết sẽ xảy ra chuyện như thế, lúc trước hân nhất định sẽ ngăn cản bọn họ viên phòng. Đáng tiếc trên đời này không có bán thuốc hối hận.

Hoa Nam mỉm cười tỏ vẻ không sao: “Cho nên ta mới nói nhất định kiếp trước đã thiếu nợ hân nên kiếp này phải trả.”

“Vậy đời này hân thiếu nợ ngươi, kiếp hân phải trả lại gấp đôi.” Hoa Văn ngữ khí ôm hận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoa Nam từ từ thả tay xuống, giọng nhẹ nhàng mà kiên quyết: “Không cần. Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, thậm chí tám kiếp, ta chỉ nguyện không bao giờ gặp lại đám người trong hoàng cung kia.”

“Thật không muốn ở lại đây, chúng ta trở về thôi. Là Giang Giác phụ người trước, nếu trở về cũng không ai trách người.” Hoa Văn nội tâm ngang ngạnh, rũ mi mắt xuống suy tư một lát rồi đưa ra đề nghị. Hoa Nam đã thương tâm đến mức độ thể nào mới có thể nói rằng tám kiếp cũng nguyện không bao giờ gặp lại đám người kia?

Hoa Nam không nói gì, ánh mắt trong suốt ung dung lướt qua bốn phía. Cung điện lạnh lẽo như băng này quả thật là không có gì đáng để lưu luyến. Lát sau, y mới khẽ thở dài: “Ta không thể không tuân theo lời hứa, ta sẽ ở cùng hắn đến chết. Tiểu Văn, người có hạnh phúc muốn theo đuổi của người, cứ rời đi đi. Cửu thiên phi long* há có thể bị vây hãm nơi hoàng cung tầm thường?”

*cửu thiên phi long: rồng bay lượn chín tầng trời.

Hoa Văn cười nói: “Không cần, nếu người một mực ở lại bên cạnh hắn, ta sẽ một mực ở lại bên cạnh người.”

“Nhiều người cùng bị vây hãm thì có gì tốt đâu?” Thấy Hoa Văn mở miệng muốn nói, Hoa Nam giơ tay lên ý bảo hắn tạm thời im lặng, “Trước đây khi ta cùng Giang Giác còn vui vẻ, người lo lắng ta sẽ trở thành đối tượng hãm hại của phi tử hậu cung nên mới ở lại bảo vệ ta. Hiện tại đã không còn nguy hiểm nữa, người có thể rời khỏi nơi này, làm chuyện người muốn làm. Người yên tâm, ta không phải một hải tử không có năng lực tự bảo vệ mình. Người đã vì ta bỏ lỡ rất nhiều thời gian, vượt mất Minh Đường, ta sao có thể tiếp tục liên lụy người?”

“Ta đi, người sẽ không tịch mịch?” Hoa Văn vì sự trưởng thành của y mà cảm khái, lần đầu tiên hắn lộ ra thần sắc thương yêu triu mến, “Ta rời đi rồi, người cái tên tiểu ô long này có trốn trong chăn khóc cũng sẽ không ai biết.”

Hoa Nam lắc đầu, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng hàm chứa đôi chút lạc quan thông suốt, “Ta sẽ không tịch mịch. Ở đây ta mang theo rất nhiều thư tịch, trở lại lang hoàn bất quá cũng như thế thôi, vẫn sống như vậy, nhìn hoa nở hoa tàn, ngày tháng luân chuyển, cứ chậm rãi phát triển theo thời gian. Ta sẽ không vì bất cứ ai mà khóc, cũng sẽ không ỷ lại ai. Ta dù sao đã sắp có hải tử rồi, không phải ư?”

Lời y nói là của người đã lĩnh ngộ hết sự đời sau khi trải qua thương tổn, khiến cho Hoa Văn không thể nào phản bác. Một Tiểu Nam ngây thơ yếu ớt như hải đồng của trước kia tựa hồ trong một đêm biến mất. Hoa Nam như vậy khiến Hoa Văn vừa cảm thấy lạ lẫm vừa đau lòng.

“Hảo, ta đi làm chuyện ta muốn làm, chu du thiên hạ. Người hảo hảo bảo trọng, ta sẽ trở về thăm người.” Hoa Văn vươn tay ôm Hoa Nam một chút, sau đó biến thành luồng sáng trắng nhanh chóng biến mất.

Con cháu lang hoàn dù nặng tình nhưng sẽ không bày ra thái độ lưu luyến không rời của nữ nhi tình trường. Hoa Văn có tiêu sái của Hoa Văn, Hoa Nam có siêu thoát của Hoa Nam. Cho nên Hoa Văn không quay đầu lại mà rời đi, cho nên Hoa Nam mới nói rằng y sẽ không khóc.

“Ta và Người đều là nam tử, hà tất phải làm ra loại thái độ của nhi nữ thường tình?”

Đã đi con đường phản bội thì không nên hối hận, hối hận sẽ chỉ khiến chính mình không cách nào thích nghi, dây dưa khấn cầu sẽ chỉ làm người khác phản cảm. Không bằng từ nay về sau yên lặng, không nhắc đến yêu hận tình cừ.

48. Gả Nhầm - Chương 48

Hoa Văn hằng năm đều hồi cung thăm Hoa Nam, Hoa Nam hằng năm vào dịp sinh nhật đều trở lại lang hoàn. Hạ qua đông đến, hợp tan luân chuyển, thời gian bốn năm cứ như vậy theo khe hở thời gian chạy trốn.

Mùa xuân năm thứ tám Long Hữu, Đế – Hậu mang theo chúng phi cùng các hoàng tử, hoàng nữ đến Bắc ngự uyển ở Trùng hoa viên học cưỡi ngựa bắn cung, mấy vị trọng thần giỏi võ nghệ cũng đi theo.

Khi Minh Châu toàn thân mặc trang phục cưỡi ngựa đỏ rực, tư thế đầy oai hùng cưỡi trên lưng con ngựa trắng lướt như gió trong ngự uyển trình diễn kỹ thuật cưỡi ngựa thì trên mặt Giang Giác cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Minh Châu thành thạo ở trên ngựa ngã người về sau xoay vòng, tư thái đẹp mắt, đa dạng liên tục.

Hoa Nam mỉm cười vỗ tay, chúng phi cũng cùng tán thưởng. Tiểu hoàng tử Giang Ly ba tuổi rưỡi ngồi trên đùi Niên phi, vì tuyệt kỹ của tỷ tỷ mà hoan hô.

“Mẫu phi, con cũng muốn học, thỉnh tỷ tỷ dạy con đi.” Giang Ly kéo ống tay áo mẫu thân, nũng nịu thỉnh cầu.

Niên phi điểm lên cái mũi nhỏ của nó, nói: “Con còn nhỏ, phải đợi con cao thêm một chút mới được.”

“Nhưng mà con có thể cưỡi ngựa rồi. Mấy hôm trước phụ hoàng tặng con và Nhị ca mỗi người một con ngựa nhỏ, tụi con đều đã cưỡi hết.” Tiểu hoàng tử đưa ánh mắt to tròn nhìn về phía mẫu thân, sau đó lại quay sang nhìn Minh Châu còn đang trình diễn, rất hâm mộ.

Hoa Nam cùng Giang Giác đều giống như không nghe thấy, chỉ chuyên tâm xem Minh Châu trình diễn.

Niên phi nhìn chăm chú khóe miệng mang theo ý cười của Giang Giác, không biết hẳn đang vì nữ nhi duy nhất tự hào hay là vì Hoa Nam mỉm cười mà vui sướng. Bốn năm nay, Giang Giác càng thêm chuyên tâm vào chính sự, gần như không hề giao thiệp với hậu cung. Điều này khiến cho vị Đế vương luôn dư thừa tinh lực dù ngoài mặt vẫn thanh nhã ôn hòa như gió xuân tháng ba, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong đáy mắt hắt tối tăm u ám thâm trầm như mây đen dày đặc trước trận mưa to, thật khiến nàng cảm thấy lòng chua xót bị ai. Nếu bốn năm trước nàng không quyến rũ hắn một đêm xuân phong, phải chăng hẳn vẫn là vị thiên tử đầy khí phách đã vì Hoàng Hậu hái hoa sen ở Yêu nguyệt trì? Nàng đau lòng cho người nam nhân nàng đã yêu rất nhiều năm, rồi lại nhịn không được oán giận. Nàng tình nguyện mọi người cùng nhau đau khổ, cũng không nguyện thương tiếc người trước mắt. Chỉ cần hắn chịu buông tay với Hoa Nam ngang bướng, đâu có khó gì để mọi người cùng được hạnh phúc? Biết rõ Hoa Nam không chịu thỏa hiệp, vì sao còn khổ sở chờ bốn năm, trải qua khoảng thời gian khổ hạnh như tăng ni phạt tử?*

* Anh Giác, anh mới ‘ăn chay’ có 4 năm mà khổ cái gì? Hờ hờ, chờ đi anh, ngày anh được ‘ăn mặn’ còn xa lắm, khoảng đầu... 16 năm nữa à Còn ta thì khỏe, khỏi edit H, các nàng cũng khỏi cần giải pass ^^

“Khó trách người xưa luôn nói thời gian luôn trôi qua nhanh như tên bắn. Minh Châu đã mười một tuổi rồi, năm đó người vào cùng nàng mới năm tuổi.” Giang Giác nhẹ giọng nói với Hoa Nam ngồi bên cạnh. Bốn năm này bọn họ rất ít khi gặp mặt, cũng rất ít khi nói chuyện với nhau, chỉ những lúc trong cung có lễ mừng long trọng thì bọn họ mới được ở gần nhau như bây giờ.

“Hoàng Thượng thật may mắn. Tiểu công chúa thanh khiết thông minh, lan tâm huệ chất, đã sắp trở thành đại cô nương.” Hoa Nam cười nói, cũng không quay đầu lại nhìn Giang Giác. Hắn mặc dù không nhớ, nhưng đoạn kí ức kia vẫn giống như mảnh vỡ sắc bén tạo thành vết cắt trong lòng. Bây giờ hắn đã nhắc lại, y liền không tự chủ được nhớ đến lần bắn pháo hoa vào đêm y mới nhập cung, dưới bầu trời xán lạn rực rỡ, hắn mang theo khẩu khí ôn hòa trêu chọc y: “Hoàng Hậu cũng có thể suy xét về việc giúp cho trẫm có thêm hoàng tử hoặc hoàng nữ.”

Khi đó y đã nghe rất rõ, nhưng lại cố ý cúi đầu xuống, dùng vẻ mặt hồn nhiên khó hiểu hỏi: “A? Hoàng Thượng, người đang nói gì?”

Lúc y nói chuyện, sắc mặt Đế vương trẻ tuổi cùng không trung như sáng bừng lên, phảng phất tựa thiên nhân, khiến tim y đập mạnh một cái. Hắn tuần mỹ như vậy, so với Nhị ca không hề thua kém.

Sau thời khắc rạng rỡ huy hoàng ngăn ngủi của pháo hoa, trước mắt chỉ còn là hắc ám, giống như tình yêu của hắn vậy, lúc đầu quá mức đẹp đẽ sôi nổi, khi chấm dứt ngọn lửa mãnh liệt mới đem lòng y thiêu cháy thành trong tàn. Pháo hoa tắt, trong không trung chậm rãi phiêu tán màng sương trắng mờ, còn lòng y thì đến cả tro tàn cũng không biết rốt cuộc đã rơi tận nơi nào.

Tâm Hoa Nam không phải vô tình, không phải không nhìn thấy bóng ma dưới đáy mắt Giang Giác, khi ngẫu nhiên bắt gặp sẽ cảm thấy nội tâm chua xót kỳ lạ. Chỉ là, tầng bóng ma này là do hấn tự mình phủ kín, y không có cách nào thay hấn xóa đi.

Y không rõ Giang Giác vì sao cho rằng sau khi phóng túng sẽ được tha thứ, hấn lấy ở đâu ra tự tin như vậy? Qua bốn năm, rõ ràng biết không có khả năng thay đổi, hấn vẫn như trước cố chấp, kiên trì. Hấn không hề cầu xin y tha thứ, chỉ là yên lặng chờ đợi, chờ một ngày y trở lại bên cạnh hấn. Tuy càng chờ đợi hấn càng cô độc thần thờ, hấn thể nhưng có thể tiếp tục kiên trì.

Hoa Nam chưa từng nghĩ đến chuyện tha thứ, dù sao cho đến bây giờ y cũng không có hận Giang Giác, còn muốn nói cái gì tha thứ? Y chỉ là không biết phải làm sao mới có thể ở cạnh hấn như lúc xưa. Y không còn là nam hài luôn mở to đôi mắt trong sáng ngập nước để làm nũng, hấn cũng không còn là người khiến y như người vợ hiền ôn nhu dựa dẫm vào. Cả hai đều cùng bị tổn thương, đều tìm không được chiếc cầu bắt qua hố sâu thăm thẳm ngày càng bị thời gian xé rách.

“Tiểu Nam...” Giang Giác muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn ngừng lại. Lời Hoa Nam nói bốn năm trước đang nhắc nhở hấn không cần chờ mong tha thứ.

“Ta và Người đều là nam tử, hà tất phải làm ra loại thái độ của nhi nữ thường tình?”

Đã đi con đường phản bội thì không nên hối hận, hối hận sẽ chỉ khiến chính mình không cách nào thích nghi, dây dưa khấn cầu sẽ chỉ làm người khác phản cảm. Không bằng từ nay về sau yên lặng, không nhắc đến yêu hận tình cừu.

Xưng hô thân thiết như vậy đã thật lâu không nghe thấy, Hoa Nam cuối cùng nhin không được xoay đầu nhìn hấn, nhàn nhạt mỉm cười, “Àn?”

Nụ cười của Hoa Nam vẫn như ngày đầu trong kí ức Giang Giác, vì vậy hấn liền bật ra nụ cười xuất phát từ nội tâm: “Mặc dù tuế nguyệt vội vàng, lại không hề lưu giữ trên người người bất kỳ vết tích nào.”

“Bệ hạ cũng vậy.” Dù chỉ là đoạn đối thoại thông thường, kí ức vẫn như thủy triều hướng hai người ập đến.

‘Vì để chúng ta nhìn xứng đôi, cho nên bệ hạ, người ngàn lần vạn lần phải bảo dưỡng thật tốt, không nên già nhanh quá. Mấy loại chuyện tổn hao thân thể cùng tinh lực ít làm một chút, thanh tâm quả dục tu thân dưỡng tính sẽ tốt cho người hơn.’

Thanh âm thiếu niên réo rét tươi đẹp như tiếng chuông gió, quanh quẩn trong trí nhớ Giang Giác, vang lên giữa đêm khi hấn bình tĩnh cơn mộng.

Chuyện cũ lưu chuyển trước mắt hai người, ai cũng không để ý đến Minh Châu đang lướt như bay trên tuần kị trăng, ngay giữa không trung xoay người tuyệt đẹp, trên lưng ngựa hai tay nắm vững dây cương. Đột nhiên, một mũi tên không biết từ đâu bay đến khiến con ngựa hoảng hốt hí một hồi dài, hai chân trước giơ lên, tránh được mũi tên. Còn Minh Châu thì không kịp thay đổi tư thế, chỉ có thể hướng mặt đất rơi xuống.

“Minh Châu!” Vương thực nghi thét lên một tiếng kinh hãi. Bỗng thấy cách đó không xa, Kỷ Văn Trạch nhanh chóng lướt đến chỗ Minh Châu, trước khi nàng rơi xuống đã tiếp được nàng.

“Ai da, làm ta sợ muốn chết.” Minh Châu vỗ vỗ ngực, nói với người vừa gây ra họa, “Kỳ nhi, đây là tiền pháp* gì của đệ? Mũi tên bắn đến đâu đó?”

*tiền pháp: kỹ thuật bắn tên.

Giang Giác và Hoa Nam cũng rất hoảng sợ. Giang Giác vội vàng đứng dậy đi xuống thao trường xem thử ái nữ có bị thương hay không. Hoàng đệ bệ hạ tự mình đứng dậy điều tra, hậu phi đương nhiên không thể tiếp tục ngồi đó, đành phải cùng đi theo Giang Giác xuống dưới.

“Phụ hoàng, con không sao.” Minh Châu dí dỏm lè lưỡi với phụ thân, “May mà Kỷ đại nhân động tác nhanh nhẹn, bằng không nữ nhi đã lộn nhào cắm đầu xuống đất rồi, thế nào cũng dính đầy bụi đất.”

“Con nha đầu này, sao phải làm động tác nguy hiểm như thế?” Giang Giác vỗ vỗ đầu nàng, sau đó quay lại nói với nhi tử vừa gây họa: “Tiền pháp của con thật sự quá kém. Mũi tên khi nãy cách rất xa hồng tâm, thiếu chút nữa đã bắn trúng tỷ tỷ của con.”

Cùng lúc Minh Châu trình diễn còn có hai vị hoàng tử luyện tập bắn tên. Tuần kỵ tràng và xạ cung tràng* ở kề bên nhau, nhưng cho dù Giang Kỳ có định bắn tám bia ngắm ở gần tuần kỵ tràng nhất thì cũng không thể bắn đến chỗ Minh Châu.

* tuần kỵ tràng và xạ cung tràng: sân cưỡi ngựa và sân bắn cung.

“Phụ hoàng, đại ca là muốn bắn viên ngọc minh châu trên đầu tỷ tỷ. Khi này đại ca toàn bắn trúng hồng tâm, tiền pháp không hề kém chút nào.” Nhị hoàng tử ở chỗ Trương quý phi giải thích.

Đại hoàng tử cũng vội vàng bồi tội: “Là hài nhi quá tự đại, thiếu chút nữa ngộ thương tỷ tỷ, thỉnh phụ hoàng giáng tội.”

Giang Giác đối với nữ nhi duy nhất hết mực yêu thương, hôm nay vì thuận tiện cho việc trình diễn nên Minh Châu nên nàng đã búi tóc cao lên, dùng sợi dây kim tuyến có đính mười hai hạt ngọc minh châu giữ chặt búi tóc. Nếu Kỳ nhi bắn trúng viên ngọc minh châu trên đầu nàng, dây kim tuyến tất nhiên sẽ đứt. Viên ngọc rơi xuống là chuyện nhỏ, công chúa bị mất mặt trước mọi người mới là chuyện lớn. Nghĩ vậy, hắn không khỏi thầm than vị trưởng tử này quả thật không đủ thận trọng, chỉ vì muốn mọi người chú ý liền đơn giản bắn tên, thiếu chút nữa gây ra đại họa.

Kỳ nhi đã mười tuổi, còn không hiểu chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, hơn nữa chưa chắc chắn liền ra tay, đúng là không phải hành động sáng suốt. Dù có suy xét đến hậu quả sau khi bắn, nhưng mà đường hoàng vô đoán như vậy, thật khó để trọng dụng. Nhớ lại khi xưa, hắn mới mười tuổi đã rất cẩn trọng, đem Giang Diễm cùng chính mình bảo vệ cẩn thận, dù bất cứ ai cũng không thể nhìn ra nửa điểm sơ xuất.

Thấy nhi tử của mình có thái độ thành khẩn cúi đầu nhận lỗi, Giang Giác cũng không nhẫn tâm phạt nặng, chỉ nói: “Con mạo muội ra tay, không biết chừng mực, khi trở về phải hảo hảo suy nghĩ lại.”

Giang Kỳ mặc dù không phải con ruột của Niên phi nhưng là do một tay nàng giáo dưỡng, lúc này thấy nó phạm sai lầm, nàng cũng kinh hãi, thay đứa con nuôi tạ ơn: “Kỳ nhi trẻ người non dạ, nhất thời hồ đồ, thần thiếp thay mặt nó đa tạ ân huệ của bệ hạ vì đã không trách phạt.”

Trữ mỹ nhân cho tới bây giờ vẫn thường tìm cách gây khó dễ Niên phi, lúc này liền châm ngòi thổi gió: “Vừa rồi chút nữa đã hù chết chúng ta, tiểu công chúa xinh đẹp của chúng ta nếu chẳng may bị thương thì biết làm sao? May mắn, Kỷ đại nhân kịp thời cứu giá. Đại hoàng tử, không phải ta nói con, nhưng một mũi tên này của con sai lầm nhiều lắm.”

Vương thực nghi nghi đến nữ nhi của mình thiếu chút nữa bị thương, trên mặt cũng đầy lo sợ, ôm lấy Minh Châu nói: “May mà không có việc gì, đa tạ Kỷ đại nhân.”

Kỷ Văn Trạch không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Nương nương quá lời, bảo vệ công chúa là bổn phận của thần.”

Thấy Trữ mỹ nhân còn muốn mở miệng, Hoa Nam cười nhẹ, “Minh Châu bị dọa sợ rồi? Nào, đi uống một chén trà nóng để định thần, con trình diễn cả nửa ngày chắc cũng đã mệt. Còn Kỳ nhi, sau này không được lấy người khác làm bia ngắm nữa.”

“Dạ.” Minh Châu và Kỳ nhi cùng đáp lời.

Hoa Nam chuyển sự chú ý qua Giang Giác, cười nói: “Công chúa trình diễn đặc sắc như thế, Kỷ đại nhân cũng có công cứu giá, Hoàng Thượng nhất định muốn ban thưởng, đúng không?”

Giang Giác mỉm cười: “Đương nhiên.”

Hắn thưởng cho Kỷ Văn Trạch một cây bút lông quý giá, thưởng cho Minh Châu một xâu chuỗi ngọc mắt mèo. Hai người đồng loạt tạ ơn.

Thế là tất cả đều vui vẻ, mấy vị đại thần đi theo thấy thiên tử một nhà hạnh phúc, cha hiền con thảo, vợ chồng hòa thuận, có thể xem như làm gương cho thiên hạ.

Chỉ có Kỷ Văn Trạch là cảm thấy nụ cười của Hoa Nam nhạt đi rất nhiều. Y đã không còn là hài tử ngây thơ mất cười tâm cười như lúc trước, y hao gầy đăm đăm như mảnh hoa tuyết, tựa như bất cứ lúc nào đều có thể biến mất. Cậu nghĩ, cậu cuối cùng đã có thể hiểu được bóng ma dưới đáy mắt Hoàng Thượng từ đâu

mà đến. Đóa phù dung trắng trong suốt nay biến thành hoa tuyết thanh khiết, lãnh đạm không để người khác đến gần. Dù người có sưởi ấm y, y vẫn chỉ là giọt nước mát, sẽ không vì người mà sinh ra nhiệt tình như lúc xưa, hương thơm sẽ không vì người mà lan tỏa.

“Có lẽ người không tin, từ khi bắt đầu cho đến lúc cuối cùng, lòng ta chưa từng phản bội người.”

“Không cần nói xin lỗi, cũng đừng nói đến chủ đề phản bội hay không phản bội với ta. Vốn dĩ chuẩn mực đạo đức của chúng ta đã khác nhau, cho nên ở cùng nhau là điều không thích hợp. Người chỉ sớm kết thúc sai lầm này thôi.”

49. Gả Nhầm - Chương 49

Có thể do mấy năm nay Giang Giác quá mức vất vả, tâm tình tích tụ, sau khi từ Trùng hoa viên trở về liền lâm bệnh. Lúc đầu có chút đau đầu, nhưng không quá nghiêm trọng. Thế nhưng sau khi uống thuốc thì không những không tốt hơn mà ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng, sốt cao không lùi, hôm nay sau khi bãi triều đã ngất xỉu ở Sùng Hoa Điện.

Cả Hoàng Hậu và Thái Hậu đều bị kinh động, tức trực nơi tẩm điện Hoàng Thượng, chờ kết quả từ các vị thái y đang thay phiên nhau chẩn đoán.

Hơn mười vị thái y có y thuật cao minh sau khi thảo luận đều cho ra cùng một kết quả: “Lao lực quá mức, ăn uống không điều độ, tích tụ trong lòng.”

Hoa Nam nhẹ thở dài, nhàn nhạt đưa mắt nhìn mọi người, trầm thanh nói: “Lui ra hết đi.”

Y căn bản không hỏi phải điều trị thế nào, cần dùng thuốc gì, bệ hạ cần bao lâu mới tỉnh.

Thái Hậu lo lắng nói: “Hoàng Thượng thân gánh giang sơn xã tắc, lại không coi trọng bản thân mình, bệnh đến mức bất tỉnh. Ai, chỉ trách ai gia không tốt, ngày thường không quan tâm nhiều đến Người, ngay cả chuyện Người ăn uống không điều độ cũng không biết.”

Thái Hậu lần này tự ngầm như vậy có một phần xuất phát từ thật tâm, lại có một phần như muốn nói cho Hoa Nam nghe. Bà và Giang Giác là mẫu tử, còn Hoa Nam và Giang Giác là phu thê. Cặp phu thê này một lần giận nhau đến bốn năm, dù cho bọn họ không giận thì người ngoài nhìn vào cũng thấy mệt mỏi. Một người trở nên u sầu kém vui, một người trở nên tỉnh mịch trầm lặng, đây là tội gì? Có gì là không thể tha thứ chứ? Dù cho lúc tuổi trẻ, đem tình yêu và chung thủy ra so sánh được cái gì quan trọng hơn thì sao? Đợi thêm hai mươi năm nữa, hai người sẽ không hối hận đã phí hoài bao nhiêu năm tháng ư?

“Mẫu hậu, Người đừng nói như thế. Đều là lỗi của nhi thần đã không chiếu cố Hoàng Thượng cho tốt.” Hoa Nam cách một tấm màn lụa nhìn về phía gương mặt tái nhợt xa xa, chẳng biết sao lại cảm thấy có chút đau lòng.

“Nam nhi, người để các vị thái y rời đi, có phải vì người có biện pháp tốt chữa trị cho Hoàng Thượng?” Thái Hậu vỗ vỗ lên bàn tay Hoa Nam. Bà không phải trách y, bà chỉ muốn báo cho y biết phải gánh trách nhiệm của Hoàng Hậu.

“Nhi thần cũng biết chút ít y thuật, nhưng phải xem qua mạch của Hoàng Thượng thì mới có thể tùy bệnh hốt thuốc.” Thật ra, y chỉ biết mấy thứ sơ sài như xem mạch đập mạnh yếu thế nào, căn bản không hiểu cái gì là dược lý, sao có thể kê đơn? Chỉ là, y có biện pháp có thể làm Giang Giác tỉnh lại.

“Vậy người mau xem mạch cho Hoàng Thượng a.” Thái Hậu ôn hòa nói, kiên nhẫn chờ đợi kết quả chẩn đoán của Hoa Nam.

Hoa Nam lặp lại kết luận của thái y, sau đó nói với Thái Hậu: “Lúc trước nhi thần có mang từ quê nhà đến một loại linh thảo có thể khởi tử hồi sinh, chỉ cần ngâm nước cho bệ hạ uống, bảo đảm ba ngày sau bệ hạ sẽ tỉnh.”

Thái Hậu kinh hỉ nói: “Thật sao? Nếu là vậy, Nam nhi mau phái người đến Phượng Nghi Cung mang về đây.”

Hoa Nam cười nói: “Mẫu hậu, nhi thần cất ở nơi bí mật, vẫn nên tự mình trở về lấy. Xin mẫu hậu chờ một lát.”

Không lâu sau, Hoa Nam cầm một cây cỏ non xanh mướt quay lại, sai người già nát cho vào nước để Giang Giác uống. Không phải Thái Hậu đa nghi, nhưng cây cỏ kia thật sự rất giống mấy cây cỏ dại mọc trong vườn hoa ở Ngự hoa viên.

Giang Giác sau khi uống cũng không tỉnh lại, nhưng Hoa Nam đã tràn đầy tự tin nói: “Được tính của loại cỏ này chậm, chỉ bằng chờ thêm một ngày. Mẫu hậu cứ về nghỉ ngơi trước, nơi này có nhi thần được rồi.”

Thái Hậu nhớ đến hôm nay Quân Dao muốn dẫn theo cháu gái của bà là Triều Dương tiến cung, lại thấy Hoa Nam tự tin như thế nên nhẹ nhàng thở ra, quay về Từ Ninh Cung.

Thái Hậu đi rồi, Hoa Nam mới chậm rãi bước đến bên cạnh long sàng, vén sa trướng lên cột chặt, sau đó ngồi xuống nhìn sắc mặt tái nhợt của Giang Giác. Dù người khác không nhìn thấy, nhưng y vẫn nhận ra nơi ấn đường* của hắn có một đám hắc khí nồng đậm – lại có người dám dùng tà thuật với chí tôn thiên tử.

*ấn đường: vùng giữa hai lông mày.

Y một tay kết liên hoa ấn, một bên niệm chuỗi pháp chú, kế đó thì nắm lấy một lọn tóc của Giang Giác rồi thổi khí vào. Luồng khí này thần diệu như tiên khí, sắc mặt Giang Giác bắt đầu chậm rãi khôi phục nét hồng hào. Thế nhưng, sắc mặt Hoa Nam lại tái nhợt đi vài phần.

Hoa Nam vừa mới giúp Giang Giác truyền linh khí. Thật ra, dùng miệng kề miệng để truyền linh khí là biện pháp hữu hiệu nhất, ít dùng sức nhất. Tuy nhiên, y lại chọn cách khó nhất mà truyền linh khí. Sợi tóc vốn rất mảnh, rất khó nhìn thấy lỗ nhỏ để thổi khí vào, cho nên đối với người làm phép sẽ bị hao tổn rất lớn. Hoa Nam sau khi làm xong thì cảm thấy choáng váng, đành dùng tay chống đầu, ngồi ở bên giường nghỉ ngơi.

Khi Giang Giác mở mắt ra liền bắt gặp hình ảnh Hoa Nam ngồi ở bên giường, tay nâng mặt nghỉ ngơi. Sắc mặt y tái nhợt như sứ trắng, thế nhưng vẫn hiện ra nét xinh đẹp bằng thanh ngọc khiết, hai mắt khép lại không lộ ra ánh nhìn lạnh lùng hờ hững, bờ môi hơi trề có chút ngây thơ.

Y là một hài tử đơn thuần như vậy, cho nên không thể tiếp nhận bất cứ sự bất trung phản bội nào. Y đau khổ, lại chỉ biết dùng vẻ đậm mạc để che giấu sự cô độc bi ai của mình.

Giang Giác vươn tay, muốn sờ gương mặt nhỏ nhắn của y một chút, lại vì sợ y thức giấc mà ngừng động tác.

Nhưng chút động tĩnh này vẫn đánh thức Hoa Nam. Y mở mắt, thấy Giang Giác đã tỉnh thì lộ ra vui vẻ nhẹ nhàng. Thế là, Giang Giác không do dự nữa, bỏ đi cảm giác chua xót nơi đáy lòng, vươn tay ôm lấy y, cất giọng khàn khàn: “Tiểu Nam, chỉ riêng lúc này thôi, hãy quên đi quá khứ, để chúng ta một lần nữa cảm nhận sự ấm áp của nhau.”

Hoa Nam nhìn hắn chăm chú, cuối cùng chậm rãi gật đầu. Cởi hài cùng y phục, y leo lên giường, nằm bên cạnh hắn. Giang Giác ôm y như đang ôm trong lòng một trân bảo tuyệt thế. Y toàn thân cứng đờ, khó xử liếc mắt nhìn hắn.

Giang Giác ôn hòa nói: “Đừng sợ đừng sợ, ta cái gì cũng không làm, chỉ cần ôm ngươi như vậy thôi, một lát là tốt rồi.”

“Ta thử không nổi.” Y vẫn là nhịn không được, đẩy hắn ra một chút. Khoảng cách gần thế này, y có thể cảm giác nhiệt độ cơ thể cùng với sự biến hóa của bộ vị mẫn cảm nào đó trên người hắn.

“Thật có lỗi, ta đã thất lễ.” Giang Giác đỏ mặt tía tai, ngữ khí xấu hổ. Thân thể tịch mịch bốn năm, khi tiếp cận với mùi hoa sen quen thuộc trên người Hoa Nam liền nổi lên dục niệm.

Hoa Nam nhỏ giọng: “Ngươi nên đi tìm Niên phi các nàng, đừng để các nàng chờ đợi, uống phí tuổi thanh xuân.”

Giang Giác cười khổ: “Nếu ta đi, người có thương tâm không? Có đối với ta càng thêm thất vọng hoàn toàn không?”

“Đã sợ ta thương tâm thất vọng, tại sao còn phải làm như vậy?” Hoa Nam bình tĩnh hỏi, không nhìn ra chút hỉ nộ nào.

Y càng dùng lạnh nhạt để chống đỡ, Giang Giác càng thêm thất vọng. Bởi vì hắn không biết, những khi Hoa Nam ủy khuất khóc lên thành tiếng đều là khi một mình lặng lẽ.

“Là ta không vượt qua được khảo nghiệm, thực xin lỗi.” Giang Giác nắm tay y, đặt lên ngực mình, “Có lẽ người không tin, từ khi bắt đầu cho đến lúc cuối cùng, lòng ta chưa từng phản bội người.”

“Không cần nói xin lỗi, cũng đừng nói đến chủ đề phản bội hay không phản bội với ta. Vốn dĩ chuẩn mực đạo đức của chúng ta đã khác nhau, cho nên ở cùng nhau là điều không thích hợp. Người chỉ sớm kết thúc sai lầm này thôi.” Hoa Nam rút tay về, nói giọng vô tình.

Giang Giác nghe vậy, chỉ cảm thấy như bị một lưỡi dao sắc bén cứa vào lòng, xoáy sâu vào vết thương của hắn. Y thể nhưng lại chối bỏ quá khứ của bọn họ!

“Người...” Vừa mở miệng, đã có một mùi vị tanh nồng dâng lên. Tuy hắn đã kịp thời ngậm miệng lại, vẫn có một dòng máu mỏng manh từ khóe môi tràn ra.

“Ca ca!” Hoa Nam ngồi bật dậy, ra tay điểm mấy đại huyệt của hắn, trong mắt ẩn chứa vài giọt lệ “Người đừng làm ta sợ. Người không thể xảy ra chuyện gì.”

Giang Giác đã ngừng chảy máu, đau đớn qua đi, cũng không còn gì đáng ngại. Thấy Hoa Nam sợt đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hắn vội vàng an ủi: “Không có việc gì, ta không sao. Chỉ là đau lòng một chút thôi, người cứ giải huyệt cho ta đi, ta sẽ không thổ huyết nữa.”

Hoa Nam mở to mắt, cố kiềm chế lại cảm giác muốn khóc, giúp Giang Giác giải huyệt. Y xoa xoa ngực hắn, nói: “Thái y có nói người quá vất vả, khẩu vị không tốt, ăn không ngon, tâm tình cũng không thoải mái, cho nên mới sinh bệnh.”

“Sau này đúng giờ ta sẽ nghỉ ngơi đi ăn, người không cần lo lắng.” Khi này dưới tình huống khẩn cấp, Hoa Nam đã kêu lên một tiếng ‘Ca ca’, đây là cách xưng hô thân thiết ý lại nhất của y dành cho Giang Giác. Trước kia, nó luôn mang theo chút ít ngừ khí làm nũng khiến hắn vừa thương vừa yêu. Mỗi khi có việc muốn nhờ y đều gọi như thế, cho nên bây giờ hắn cũng vô cùng vui vẻ trêu đùa y một chút: “Nếu như Tiểu Nam lo lắng, có thể mỗi lần đến giờ cơm đều giám sát ta.”

Hắn nói lời này vốn là muốn làm dịu đi bầu không khí, thật không nghĩ tới Hoa Nam lại nghiêm túc lắng đầu, lời nói ra cũng hết sức kinh người: “Mặc dù những lời thái y nói đều là sự thật, nhưng nó không thể khiến người bệnh tới mức đột nhiên bất tỉnh. Thật ra, khiến người ngất xỉu chính là... vu cổ*!”

*vu cổ: ‘vu’ là các loại phép thuật, tà thuật; ‘cổ’ là sâu độc.

Trong mắt Giang Giác lộ rõ vẻ không thể tin được những gì hắn vừa nghe, vô thức lặp lại lời Hoa Nam vừa nói: “Vu cổ!?”

“Đúng vậy, vu cổ!” Hoa Nam nặng nề gật đầu, lo lắng nhìn Giang Giác, “Có người muốn hại người, nguyên rửa người.”

Giang Giác yên lặng, hai tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt lạnh băng. Lại có người dám dùng vu thuật với thiên tử, nhất định phải biết rõ loại yêu thuật này là thứ cấm kỵ nhất của quốc triều. Khi tổ phụ Anh Tông của hắn còn tại vị, đã từng có kẻ ở trong nội cung sử dụng vu thuật hãm hại một vị phi tử được sủng ái. Đến lúc điều tra rõ ràng, kẻ dám dùng vu thuật chẳng những bị xử cực hình tại chỗ mà còn liên lụy đến cử tộc. Kể từ sau lần đó, trong vương triều không ai còn dám đụng đến tà thuật. Ngày

“Hoàng Thượng.” Hoa Nam nhẹ nhàng đặt tay lên vai Giang Giác, ngữ khí cùng ánh mắt đều nhu hòa ấm áp, kiên định nói: “Ta sẽ bảo vệ người. Người đeo lang hoàn linh của ta rồi thì không cần sợ những thứ yêu thuật kia nữa.”

“Nếu ta đeo, người lấy gì hấp thụ linh khí? Dù cho ta không sợ vu cổ nữa, kẻ muốn hại ta vẫn có thể đổi sang cách khác. Vấn đề mấu chốt là phải tìm ra kẻ dùng tà thuật.” Giang Giác thuận thể tựa vào người Hoa Nam, tham lam ngửi lấy mùi thơm cơ thể y.

“Ân, ta cũng nghĩ vậy. Nhưng người vẫn nên đeo lang hoàn linh đi. Đây là bảo bối trong tộc chúng ta, toàn tộc chỉ có một bộ, có thể bảo trụ linh khí. Người hiện tại thân thể không khỏe, nếu đeo nó thì sẽ giống như trước đây tinh thần phần chấn, khỏe mạnh cường tráng.”

Hoa Nam đang kiên trì nói, đột nhiên nghe trong bụng Giang Giác vang lên một hồi âm thanh ừng ục. Kế tiếp, vị chí tôn thiên tử thanh quý ưu nhã liền vội vã vén chăn lên, nói: “Ta đi trước.”

Hoa Nam lè lưỡi, ân hận nghĩ: “Chẳng lẽ là do chén nước cỏ xanh kia? Khái, người phàm đã quen dùng thức ăn được nấu chín, thể chết quả nhiên quá kém.”

*Các bạn nhỏ đừng nên bắt chước Tiểu Nam nha, cho người khác uống nước từ cổ đại sẽ làm người ta đau bụng tiêu chảy đấy ==))

Trải qua chút trò đùa nghịch vui vẻ, hai người ngược lại đã tự nhiên vô tư với nhau hơn. Giang Giác lạc quan nghĩ, dù không thể quay ngược về quá khứ, duy trì tình hình hiện tại cũng không có gì không ổn. Có lẽ có một ngày, khi đã trưởng thành hơn, bọn họ có thể một lần nữa yêu nhau.

Khó trách bốn năm liền y không có chút nào động lòng, hóa ra là đã cùng lão tình nhân cũ nổi lại tình xưa, hơn nữa còn lên lút mang thai. Tiểu Nam ơi Tiểu Nam, ta khiến người thất vọng, nên người muốn trả thù ta gấp bội sao?

Hắn đợi bốn năm, khổ bốn năm, bi bốn năm, hận bốn năm; cho rằng thật vất vả mới có thể chờ đến ngày băng tuyết sắp tan rã, thể nhưng đối được chính là kết cục xấu xí dơ bẩn.

50. Gả Nhầm - Chương 50

Giang Giác bắt đầu bí mật điều tra chuyện vu cổ, vừa có chút manh mối thì trong nội cung lại xuất hiện thêm người thứ hai bị hại – Niên phi. Theo như lời kể của Uyển Hòa, cung nữ ở Thụy Phúc Điện, khi nương nương đang kiểm tra việc học của hai vị hoàng tử thì đột nhiên sắc mặt trắng bệch, ôm ngực thống khổ rên rĩ một tiếng rồi ngã xuống. Thái y bắt mạch không tìm ra nguyên nhân, liền có người suy đoán đã trúng thuật vu cổ.

Giang Giác nhìn Hoa Nam, hy vọng y có thể trước tiên giúp Niên phi tỉnh lại. Hoa Nam khẽ gật đầu, ý bảo hắn ra lệnh cho những người xung quanh lui xuống.

Cổ trong người Niên phi nếu so với Giang Giác thì độc hơn rất nhiều, Hoa Nam phải liên tiếp truyền khí hai lần mới khiến hắc khí ở ấn đường của nàng biến mất. Sau khi hoàn tất, y suy yếu quay đầu lại nói với Giang Giác: “Ta đã tận lực rồi. Có lẽ khoảng một canh giờ nữa, nàng sẽ tỉnh lại.”

Sắc mặt y tái nhợt như tờ giấy, vừa đứng dậy đi một bước liền lung lay muốn ngã. Trong ba ngày, y hai lần truyền khí cứu người khiến linh lực tiêu hao. Trước mắt tối sầm, y ngã quỵ về phía trước.

Giang Giác ôm lấy y, rồi bắt mạch xem thử tình trạng của y thế nào. Vừa bắt mạch, hắn liền nhận ra là song mạch. Không dám tin đổi sang tay còn lại, vẫn là song mạch. Giang Giác hỗn loạn kinh sợ, nắm đó y nói tuổi quá nhỏ không thể sinh con nổi dòng, hôm nay không biết lại mang thai hài tử của ai? Khó trách bốn năm liền y không có chút nào động lòng, hóa ra là đã cùng lão tình nhân cũ nổi lại tình xưa, hơn nữa còn lên lút mang thai. Tiểu Nam ơi Tiểu Nam, ta khiến người thất vọng, nên người muốn trả thù ta gấp bội sao?

Giang Giác thống khổ nhắm chặt mắt lại. Hắn sai người đưa Hoa Nam về Phượng Nghi Cung, còn hắn thì trở về Sùng Hoa Điện, truyền tế sư thông linh vào yết kiến.

“Nam tử ở lang hoàn tộc nếu có thai, thời gian mang thai là bao lâu?”

“Theo vi thần biết, thời gian mang thai so với nữ tử thông thường không khác biệt lắm, đều là mười tháng. Nhưng chỗ đặc biệt chính là bọn họ mang linh thai, lúc mang thai dáng người sẽ không thay đổi chút nào, người không biết chuyện không thể nhận ra.”

“Mỗi linh thai đều phải được sinh ra ư? Ý trẫm là, nếu người mang thai thân thể có vấn đề, không muốn sinh hạ, có thể sử dụng biện pháp gì để làm sảy thai không?”

Vị tế sư tim đập mạnh một cái, trên mặt chí tôn thiên tử không có chút biểu tình ôn hòa nào, khóe mắt lạnh như băng ánh ra tia nhìn trong suốt khiến không khí như đông lại thành hai lưỡi đao sắc nhọn, không khí lạnh lẽo đến cực điểm, làm cho kẻ khác hô hấp cũng khó khăn. Hoàng đế bệ hạ sắc mặt luôn hòa nhã hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Có thì có, bất qua nam tử ở lang hoàn chưa bao giờ làm mình sảy thai, cho nên phương pháp cũng không có ai thử qua. Vi thần nghe nói, đối với cơ thể mẹ sẽ gây ra tổn thương rất lớn, bởi vì linh thai là dựa vào cơ thể mẹ mà hấp thụ tinh hoa biến hóa thành hình.”

Vậy chẳng lẽ phải để nghiệt chủng kia sống sót? Nhưng hắn sao có thể nhẫn tâm thương tổn Tiểu Nam?

“Lui xuống đi, chuyện ngày hôm nay không được để cho người thứ ba biết.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Đội tế sư lui xuống rồi, cơn tức giận đè nén đã lâu của Giang Giác cuối cùng bộc phát, dùng toàn lực chưởng mạnh một cái vào bàn phê duyệt tấu chương. Các cung nữ cùng thái giám đứng bên ngoài bất ngờ nghe trong điện phát ra tiếng động liên cuồng quít chạy vào, quỳ xuống nói: “Bệ hạ bớt giận.”

Giang Giác nhắm mắt thở sâu, trong lòng đau đớn không ngừng.

Tiểu Nam ơi Tiểu Nam, đúng là ta phụ ngươi trước, nhưng ngươi sao có thể làm ra chuyện này với kẻ khác?

Hắn đợi bốn năm, khổ bốn năm, bi bốn năm, hận bốn năm; cho rằng thật vất vả mới có thể chờ đến ngày băng tuyết sắp tan rã, thế nhưng đối được chính là kết cục xấu xí dơ bẩn.

Hài tử có đôi mắt trong suốt đó, cuối cùng lại đội cho hắn cái nón xanh lớn nhất thiên hạ.

*nón xanh: bị cấm sùng.

Hoa Nam được thị vệ ở Thụy Phúc Điện dùng bộ liễn* đưa về, cung nữ nội thị vội vàng bước ra nghênh đón.

*bộ liễn:

“Không cần phải tiến vào điện, ta đã không còn cảm thấy không khỏe nữa rồi.” Hoa Nam xoa xoa huyết thái dương, cũng không cần người đứng ngoài dìu, tự mình kéo trường sam lên một chút, nhẹ nhàng nhón chân bước xuống.

Mai Hương đi theo phía sau y, ân cần hỏi: “Hoàng Hậu, sắc mặt Người không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng biết chuyện Niên phi ngắt xỉu, vốn muốn đi cùng Hoàng Hậu, thế nhưng bắt đắ dĩ tiểu Hoàng Hậu này mỗi lần đều chạy rất nhanh, người hầu các nàng căn bản không có cách nào theo kịp.

“Ta truyền linh khí cho Niên phi, linh lực tiêu hao nên ngắt xỉu.” Hoa Nam trả lời. Trong bốn năm Hoa Văn không ở đây, Mai Hương đã trở thành người y tin tưởng nhất.

Mai Hương buồn bực nghĩ thầm: “Hoàng Thượng bình thường dùng hết tâm tư để mong Hoàng Hậu tha thứ, hôm nay một cơ hội thể hiện tốt như vậy sao có thể vô duyên vô cớ bỏ qua? Chẳng lẽ trong lòng Hoàng Thượng vẫn xem Niên phi quan trọng nhất?”

“Nè, ngươi nhú mày làm gì? Đừng bày ra vẻ mặt đau khổ chứ, khó coi chết được.” Hoa Nam cười cười với nàng, kế tiếp phân phó với Hạnh Viên đứng cạnh bên: “Mang cho ta một ly mật ong, ta hơi đói.”

Hạnh Viên lĩnh chỉ, Mai Hương ôn hòa nói: “Hoàng Hậu, có giúp người khác cũng nên lượng sức mà làm, không thể liều mạng được.”

Người thị nữ hảo tâm này cũng không có ý dạy bảo Hoa Nam cách làm việc, nàng chỉ đau lòng cho y. Nếu hôm nay người ngất xỉu là Hoàng Hậu, có phi tử nào sẽ nguyện ý giúp y như thế? Chẳng phải đều sẽ ước gì y vĩnh viễn không cần tỉnh lại? Lúc trước y độc chiếm quân ân, ngày nay toàn bộ chú ý của Hoàng Thượng đều tập trung trên người y, những nữ nhân kia nào có đạo lý không ghen tỵ?

“Ta không có liều mạng a.” Hoa Nam xoay một vòng, ý bảo chính mình rất ổn, “Người không cần khẩn trương, ta vô cùng trân trọng bản thân.”

Mai Hương oán trách nói: “Người bị ngất xỉu, còn có thể nói mình rất ổn? Ai, nếu không phải Người không thể dùng thức ăn đã nấu chín, nô tỳ nhất định phân phó ngự thiện phòng làm cho Người ít đồ bổ chừng cách thủy. Người chỉ ăn hoa quả, uống mật ong, chẳng trách làm sao cũng không béo lên.”

“Được rồi, ta cam đoan không có lần sau. Ta tin Hoàng Thượng sẽ không để bất cứ ai gặp chuyện không may nữa. Ai... Ta nhớ quả đào ở quê nhà của ta quá. Ta mỗi lần đi về đều vội vàng, cứ quên mang cho các người chút ít đặc sản quê hương. Lần này trở về, ta nhất định hái một giỏ quả đào cho các người nếm thử. Không phải ta tự thổi phồng lên đâu, quả đào thật sự ngon lắm, so với quả đào ở Đại hội bàn đào của Vương mẫu nương nương không hề thua kém.”

Khi y nói về quê nhà, gương mặt tươi như hoa nở, thần thái rạng rỡ, đúng là một hài tử lưu luyến gia đình. Bây giờ, y một mình cô đơn trong thâm cung trùng điệp, dù cùng Hoàng Thượng tình cảm tan vỡ, y vẫn đón nhận trách nhiệm Hoàng Hậu mà không trở về lang hoàn. Mai Hương nghĩ, sao có thể không mang thật tâm giao cho y? Y là một hài tử khiến người ta phải yêu thương đau xót, y cứng cỏi kiên cường, dù nội tâm đau buồn cô độc cũng luôn mang theo khuôn mặt tươi cười để an ủi những hạ nhân bọn họ, không cho bọn họ lo lắng.

Đôi khi, Mai Hương lại có thôi thúc muốn ôm y, đem tình cảm ấm áp của nàng truyền cho y. Nàng còn nhớ rõ khi mới vào cung, thiếu niên đắm chìm trong ánh mặt trời kia tú tuyệt mỹ lệ, rực rỡ tinh anh đến dường nào. Nếu hết thấy có thể quay về buổi chiều mùa xuân ôn hòa kia thì thật tốt biết bao.

“Lần trước đại ca của ta gửi thư nói đại tẩu đã mang thai. Có lẽ ta nên thương lượng với bệ hạ để lần này được sớm trở về nhà.” Y nghiêng nghiêng đầu, lộ ra một tia ngây thơ.

Mai Hương thấy trong lòng ấm áp, Hoàng Hậu đã lâu lắm rồi không có vẻ mặt như thế. Bốn năm nay, y dùng vẻ chín chắn lạnh lùng làm mặt nạ nguy trang cho mình, khiến người khác nhìn vào phải xót xa. Hôm nay, y thể hiện bản tính ngây thơ phóng khoáng, có phải hay không Hoàng Thượng đã chờ được đến ngày mây tan trăng sáng?

“Yêu cầu của Người, bệ hạ nhất định sẽ đáp ứng. Nói thật, nô tỳ hầu hạ bệ hạ đã nhiều năm, chưa bao giờ thấy bệ hạ quan tâm một ai nhiều như thế.” Xuất phát từ nguyên tắc giảng hòa không giảng lý, Mai Hương thỉnh thoảng lại nói tốt cho hắn.

“Vậy sao?” Hoa Nam cười nhạt một tiếng, lộ ra biểu tình không đồng ý.

“Đúng nha. Có chuyện này nô tỳ đã giấu ở trong lòng bốn năm rồi, hôm nay nhất định phải nói cho Hoàng Hậu. Lúc bệ hạ mới có một vị hoàng tử, Niên phi nương nương đã từng mang thai, bất qua do cứu tử tử của bệ hạ mà sinh non. Suốt mấy năm sau đó, Niên phi nương nương không thể mang thai nữa, cho nên bệ hạ mới để đại diện hạ nhân Niên phi nương nương là mẫu thân. Nô tỳ nghĩ, đây là nguyên vì sao bệ hạ muốn cho Niên phi nương nương một hài tử.” Ngữ khí của Mai Hương hết sức dễ nghe.

“Thế ư? Tại sao năm đó không ai nói cho ta biết những chuyện này?” Khóe môi Hoa Nam nhếch lên, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú hỏi Mai Hương.

Thật ra đây không phải lý do khiến Giang Giác thất tín bất trung với Hoa Nam. Nhưng nếu lúc ấy nàng nói cho Hoa Nam, y đang thương tâm như vậy nhất định sẽ đẩy Giang Giác ra xa hơn, càng không thể tiếp nhận hắn, xem như nếu hắn thiếu nợ Niên phi quá nhiều thì càng nên hảo hảo quý trọng Niên phi. Lúc này, thấy hai người đã có chút hòa hoãn nàng mới nói, có lẽ nàng cho rằng Hoa Nam có thể thông cảm phần nào.

Một chủ tử thông minh như Hoa Nam đương nhiên hiểu tâm tư của nàng, thấy nàng không tiện trả lời thì hỏi tiếp: “Năm đó Kỳ nhi xảy ra chuyện gì, sao Niên phi vì cứu nó mà sinh non?”

“Mẫu thân của đại diện hạ hồng nhan bạc mệnh. Lúc ấy bên cạnh bệ hạ chỉ có Niên phi nương nương là phi tử, còn Vương thực nghi vẫn chỉ là thị thiếp, cho nên đại diện hạ được giao cho Niên phi nương nương nuôi dưỡng. Có một lần, Niên phi nương nương dẫn theo nhũ mẫu của đại diện hạ và đại diện hạ đi hái sen trong liên trì ở vương phủ. Đại diện hạ nhất thời không cẩn thận rơi xuống nước, nhũ mẫu lại không biết bơi, chỉ có thể lớn tiếng kêu cứu. Nhưng đại diện hạ là một hài tử mới hai tuổi rưỡi, chờ người tới cứu thì không kịp mất rồi. Cho nên, Niên phi nương nương không để tâm chuyện mình đã mang thai ba tháng, nhảy xuống nước cứu được đại diện hạ, vì vậy sinh non. Do nguyên nhân ấy, bệ hạ luôn cảm thấy mắc nợ Niên phi nương nương, còn Niên phi nương nương chỉ nói đó là lỗi của nàng, nàng không nên mang theo hài tử đi chèo thuyền, sinh non hài tử của bệ hạ là tội của nàng.” Mai Hương gục đầu xuống, ngừ khí thương cảm. Lòng của nàng mặc dù hướng về Hoa Nam nhưng nàng vẫn rất cảm thông với Niên phi, khâm phục hành động của Niên phi.

“Nàng mới chính là người xứng đôi nhất với Hoàng Thượng, ta chúc phúc cho bọn họ.” Hoa Nam nhìn Mai Hương, nhàn nhạt nói.

Mai Hương âm thầm thở dài trong lòng, Hoàng Hậu nhìn như đã xúc động, nhưng vẫn là không thể trở lại bên cạnh Hoàng Thượng? Hôm nay những lời nàng nói liệu có giúp kéo gần khoảng cách giữa hai người hay chỉ càng đào rộng thêm hố sâu ngăn cách?

“Con gọi là Giang Viên, được không? Mang ý nghĩa rằng cả nhà chúng ta đoàn đoàn viên viên.”

“Hừ, lúc này mà ngươi còn muốn đoàn đoàn viên viên. Tiểu Nam đã chết rồi, là ngươi hại chết y.”

51. Gả Nhầm - Chương 51: Tiểu Bao Tử Ra Đời Như Thế

Sau khi bệnh của Niên phi khá lên, Hoa Nam theo lời Giang Giác tổ chức một buổi gia yến ở Tử Vi Các, chỉ có Đế – Hậu cùng các phi tần, còn hoàng tử hoàng nữ đều không được mời dự tiệc. Lúc Giang Giác phân phó như thế, Hoa Nam đã có dự cảm không tốt. Có lẽ chuyện vu cổ hủ đã điều tra rõ, và hung thủ là một trong các nữ nhân kia.

Không phải Niên phi, chính nàng cũng là người bị hại. Cũng không thể là Vương thực nghi, mẫu thân của Minh Châu xưa nay vốn ôn nhu thanh nhã. Như vậy là Trương quý phi hay Trữ mỹ nhân?

Hoa Nam lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa. Gia tộc đế vương có nhiều mâu thuẫn, y không muốn tin rằng trong mấy nữ nhân kia sẽ có người ác độc đến mức nguyên rửa phụ quân của mình.

Không có các hài tử điều hòa bầu không khí, cũng không có ca múa đàn sáo giúp vui, bầu không khí thanh lãnh vờn quanh trong phòng khiến Hoa Nam cảm thấy bị áp lực.

“Nếu không có Hoàng Hậu, có lẽ trẫm và Niên phi sẽ không thể cùng nhau dùng bữa với mọi người.” Giang Giác nắm tay Hoa Nam, cười đến ôn nhu mà thương cảm, “Tiểu Nam, cảm ơn ngươi.”

Ngừ khí ảm áp, Hoa Nam nhẹ nhàng đáp: “Không phải đâu, bệ hạ quá lời rồi. Bảo vệ bệ hạ là trách nhiệm của ta.”

Vừa nói, y vừa khéo léo rút tay về. Nhìn sang Niên phi, nàng mới khỏi bệnh chưa lâu, làn da vốn trắng hồng giờ mang theo nét tái nhợt của bệnh tật. Hoa Nam ân cần hỏi: “Niên phi, người khỏe rồi chứ?”

Hai mắt Niên phi lộ ra vẻ cảm kích, hướng về phía Hoa Nam hành lễ, cung kính nói: “Thần thiếp tạ ơn Hoàng Hậu đã cứu mạng. Hiện tại thần thiếp đã khá hơn, đa tạ Hoàng Hậu quan tâm.”

Hoa Nam gật đầu, khẽ cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

Niên phi lại nói: “Chuyện sinh tử của thần thiếp chỉ là chuyện nhỏ. Bệ hạ thân gánh giang sơn xã tắc, không biết là ai lớn mật như thế, dám ám hại bệ hạ.”

Chuyện vu cổ xảy ra ở hậu cung, là phạm vi do Hoa Nam quản lý. Niên phi vừa nói ra lời này, ba người còn lại đều nhìn y, hy vọng y có thể đưa ra đáp án.

Hoa Nam còn chưa mở miệng, Giang Giác đã cướp lời: “Việc này trẫm đã điều tra xong. Ái phi yên tâm, trẫm nhất định sẽ trả lại công đạo cho người.”

Ánh mắt của Giang Giác chậm rãi quét về phía mấy nữ nhân đang ngồi bên dưới, khiến mấy người bọn họ trong lòng đều hoảng hốt, nghĩ thầm: Chẳng lẽ hần nghi ngờ mình?

Cuối cùng, ánh mắt của hần rơi vào trên người Hoa Nam. Hần đầu tiên là mỉm cười, sau đó chợt hỏi: “Hoàng Hậu, nếu như trẫm nói người hạ độc là một trong số chúng ta, người nói người đó sẽ là ai?”

Đôi mày đen nhánh của Hoa Nam hơi cau lại, thần nhiên nói: “Bệ hạ là đang nói đùa với ta ư? Mọi người kính trọng bệ hạ còn không kịp, như thế nào có thể ám hại bệ hạ?”

Giang Giác nắm lấy bàn tay lạnh run của y, yên lặng một lát rồi cười lạnh: “Kính trọng?”

Một người ở sau lưng hần cùng kẻ khác tư thông, ngầm ngầm mang thai. Một người lòng dạ khó lường, ý đồ đẩy hần vào chỗ chết. Đây chính là thê thiếp của hần.

Hoa Nam tự hỏi bản thân không hề làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Giang Giác, hần tại sao lại ném cho y một câu hỏi khó? Tại sao lại dùng ánh mắt lạnh như băng dò xét y?

“Tất nhiên.” Hoa Nam ngập ngừng trả lời, bầu không khí băng lãnh này khiến y muốn chạy trốn. Vốn nghĩ rằng sẽ không thương tâm nữa, nhưng khi bị hần nhìn như vậy vì sao vẫn cảm thấy trong nội tâm mơ hồ có rút đau đớn?

“Hôm nay trẫm sẽ để người nhìn thử xem, có vài người kính trọng trẫm thế nào.” Ánh mắt Giang Giác đảo một vòng trên người Trương quý phi, “Trận lũ lụt năm năm trước, nàng tung tin đồn rằng trẫm mưa móc không đều, khiến cho âm dương không điều hòa, vì vậy trời giáng nạn kiếp gây khổ cho dân chúng. Chuyện này, trẫm có thể tha thứ cho nàng.”

Cơ thể mềm mại của Trương quý phi run lên, khó khăn nói: “Thần thiếp đáng chết, thần thiếp nhất thời hồ đồ, thỉnh bệ hạ trách phạt.”

Giang Giác không để ý đến nàng nữa, ánh mắt như lưỡi đao quét về phía Trữ mỹ nhân, khoe miệng nhếch lên thành đường cong lãnh khốc: “Trữ Tương, ngươi là người thứ nhất khiến trẫm nhìn lầm.”

Trữ mỹ nhân không kinh ngạc cũng không hề sợ hãi, nàng chỉ lẳng lặng nhìn Giang Giác chăm chú, thần nhiên nói: “Bệ hạ đang nói cái gì? Thần thiếp không hiểu.”

Giang Giác cười khẩy một tiếng: “Thị nữ Y Lan của ngươi đã khai hết rồi, ngươi còn muốn chối cãi? Vào thời tiên hoàng, người hạ cổ trong cung chính là cô bà* của ngươi. Năm đó khi cả nhà ngươi chưa vào kinh, phụ thân ngươi do kén rể nhập phủ nên ngươi theo họ mẫu thân. Đến lúc ngươi vào cung, lại không điều tra ra được ngươi còn một thân thích như thế.”

*cô bà: cô của cha.

Trữ mỹ nhân cười nói: “Không phải thuộc hạ của bệ hạ làm việc không chu toàn, mà là lúc trước bệ hạ rất yêu thích ta, cho nên bọn họ mới không điều tra kỹ lưỡng.”

Nàng nói như thế tức là đã thừa nhận những việc mình làm. Hoa Nam hít vào một hơi, Trữ mỹ nhân bình thường nhiệt tình cởi mở, nói năng thẳng thắn lại muốn giết Giang Giác cùng Niên phi, nàng không phải đã điên rồi chứ?

“Từ khi người này vào cung, ngươi không hề liếc nhìn đến ta nữa.” Nàng chỉ về phía Hoa Nam, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như lưỡi đao, đến mức có thể rạch nát kẻ khác, “Không chỉ ta, Vương tỷ tỷ và Trương tỷ tỷ đều cùng chung cảnh ngộ. Chỉ là, bọn họ còn có hài tử, còn có một chút an ủi, nhưng ta thì cái gì cũng không có.”

Nàng rời khỏi chỗ ngồi, đứng ra giữa phòng, lạnh lùng nhìn Niên phi: “Người thật sự là thủ đoạn cao thâm. Lúc hai người bọn họ gần bó như keo sơn mà người cũng có thể tìm được khe hở để len vào.”

Niên phi xưa nay bình tĩnh, lúc này bị lên án vẫn bình thản trả lời: “Ta là phi tử của bệ hạ, hạnh phúc của bệ hạ là niềm vui của ta. Ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phá hoại mối quan hệ Đế – Hậu.”

Trữ mỹ nhân cười lạnh: “Ta xem thường người nhất chính là ở điểm đó. Rõ ràng trong lòng đổ kị đến phát điên nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn giả dờ hiền lành độ lượng.”

Niên phi liếc xéo nàng, thản nhiên nói: “Hóa ra bởi vì nguyên nhân này nên người mới muốn đưa ta vào chỗ chết?”

Niên phi là một nữ nhân thông minh. Trữ mỹ nhân vạch trần nội tâm xấu xí ẩn dưới vẻ ngoài của nàng, nàng liền vội vàng kéo chủ đề trở lại chuyện vu cáo, khiến lực chú ý của mọi người tập trung vào sự độc ác của nữ nhân kia.

“Nếu người và Hoàng Thượng cùng chết, đi làm đôi uyên ương đồng mệnh, như vậy mọi người đều sẽ được giải thoát. Ta không cần tiếp tục ghen ghét oán hận, Hoàng Hậu không cần tiếp tục bị ràng buộc như chim trong ***g, Trương tỷ tỷ cùng Vương tỷ tỷ không cần mỗi ngày si ngốc chờ mong.” Trữ mỹ nhân nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Hoa Nam đang ngồi cạnh Giang Giác, nói: “Hoàng Hậu, đến đây, ta có lời muốn nói với người.”

Hoa Nam đứng lên, Giang Giác liền kéo cổ tay y lại. Y nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

“Người quay về lang hoàn của người đi, chỗ này không hợp với người đâu. Giang Giác đối với chúng ta đều không có thật tâm. Nếu như nói yêu, có lẽ hẳn chỉ yêu Niên phi cùng chính hắc.” Trữ mỹ nhân nhỏ giọng bên tai Hoa Nam, “Tuy người độc chiếm hắc lâu như vậy, nhưng ta không hận người, bởi vì người cũng đáng thương như chúng ta.”

Hoa Nam hạ khóa miệng, nhìn Giang Giác thấp giọng nói: “Ta hiện tại sẽ không đi. Ta đã đáp ứng ở cùng hắc đến chết.”

Giang Giác nghe không rõ Hoa Nam đang nói gì, nhưng thấy hai người họ dưới ánh mắt bao người thâm thâm thì thì như thế, lập tức có điểm không vui. Hắc không biết Trữ Tương âm mưu thế nào, rất sợ nàng chia rẽ mối quan hệ của bọn họ, một lòng trông mong bọn họ kết thúc.

Trữ mỹ nhân nhận ra Giang Giác đang cực lực che giấu sự lo nghĩ, khéo môi câu dẫn thành một đường cong đắc ý, buồn bã nói bên tai Hoa Nam: “Hắc là người như vậy, người vẫn giữ chữ tín với hắc, có đáng giá hay không? Nếu người không nghe lời khuyên của ta, ta đành phải...”

Hoa Nam không nghĩ gì khi nàng kéo dài âm cuối, chỉ đến khi phát hiện nụ cười quỷ dị trên mặt nàng, y mới cảnh giác lui về sau, đáng tiếc là vẫn chậm. Trong tay Trữ mỹ nhân đột nhiên lóe lên tia lạnh băng của lưỡi dao bén nhọn, vừa nhanh vừa tàn độc cắm vào bụng Hoa Nam.

Ánh dao màu bạc như kim châm phóng thẳng vào mắt Giang Giác: “Tiểu Nam!”

Hoa Nam chỉ cảm thấy một cơn đau đớn kịch liệt tản ra từ bụng, máu tươi nhanh chóng tràn ra. Nhìn chủ thủ* còn cắm trên người y, khuôn mặt Trữ mỹ nhân đầy vận vẹo: “Nếu ngay cả một tia hy vọng hắc cũng không cho ta, vậy ta sẽ hủy đi toàn bộ hy vọng của hắc.”

*chủ thủ: dao găm.

“Tiện tỷ!” Giang Giác nhanh chóng chạy tới đỡ được thân thể đang lung lay sắp ngã của Hoa Nam, một cước đá vào người Trữ mỹ nhân. Hắc trừng to đôi mắt đã phủ đầy tơ máu, sắc mặt tái nhợt, biểu tình cực kỳ kinh khủng hung ác, “Người đâu, đem tiện tỷ này giải vào thiên lao trước.”

“Hoàng Thượng.” Mồ hôi lạnh của Hoa Nam ròng ròng chảy xuống, y đưa tay che miệng vết thương, lập tức bàn tay dính đầy máu, “Đau.”

“Ngoan, đừng sợ đừng sợ, thái y sẽ chữa khỏi cho người mà.” Giang Giác ôm lấy Hoa Nam, nói với thái giám hầu cận Lộ Hồng: “Nhanh đi truyền thái y.”

Hoa Nam giữ chặt tay Giang Giác, vô lực nói: “Không, đại phu của các người không trị được vết thương của ta đâu, không cần truyền thái y. Đưa ta về Phượng Nghi Cung, ta tự mình có biện pháp.”

Trên tay y dính đầy máu tươi, khiến tay Giang Giác cũng nhiễm đỏ.

Giang Giác ôm Hoa Nam, vội vàng chạy thẳng đến Phượng Nghi Cung. Phần y phục ở vùng bụng y hoàn toàn bị máu tươi thấm ướt, sắc mặt tái nhợt đến nỗi gần như trong suốt, huyết sắc trên môi cũng biến mất, dần dần trở nên xanh trắng.

Đám cung nô ở Phượng Nghi Cung thấy Hoàng Hậu bị thương trở về đều sợ tới mức mặt không còn chút máu. Mai Hương và Hạnh Viên đi theo Giang Giác vào trong tẩm thất, chờ hẩn phân phó.

“Chủy thủ phải rút ra.” Lông mi Hoa Nam thấm đẫm mồ hôi khiến ánh mắt có chút mơ hồ, “Mang cái hồ lô nhỏ màu trắng trong hộp đồ của ta đến đây, bên trong có thuốc.”

Mai Hương và Hạnh Viên vội vàng đi tìm cái hộp đồ của Hoa Nam. Bàn tay Giang Giác run rẩy dò xét lưỡi dao sắc bén ở bụng y, hẩn không dám rút ra, sợ sẽ rút đi luôn sinh mệnh Tiểu Nam, sợ Tiểu Nam sẽ vì thế mà rời đi.

“Phải rút dao, ta mới không có việc gì. Nếu không, linh thai sẽ không giữ được.” Hoa Nam suy yếu cười cười với Giang Giác, động viên hẩn ra tay. Y biết, sở dĩ y không bất tỉnh là vì linh thai đã giúp y đỡ một dao kia, cho nên Trữ mỹ nhân không tổn thương được đến chỗ yếu hại của y.

“Linh thai của người thuộc về ai?” Giang Giác mờ mịt hỏi, hoang mang nhìn y. Tuy trong lòng đã có đáp án chính xác, hẩn vẫn muốn Hoa Nam chính miệng nói ra.

Thân thể đang run rẩy của Hoa Nam đột nhiên bất động. Y giống như bị đóng băng, không nhúc nhích nữa. Cuối cùng mọi chuyện đều sáng tỏ. Giang Giác sớm đã biết y có linh thai, nhưng hẩn nghi ngờ y ở bên ngoài... Cho nên trên yến tiệc, hẩn mới dùng ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn y.

“Người nghĩ là thuộc về ai?” Tia tin cậy cuối cùng trong lòng Hoa Nam dành cho Giang Giác chỉ trong khoảnh khắc hoàn toàn hóa thành tro bụi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, “Đến tận bây giờ, người vẫn không hề tin tưởng ta?”

Giang Giác gần như run rẩy bắt lấy bả vai thon gầy của y: “Có phải thuộc về ta hay không?”

Hoa Nam không trả lời, tự tay cầm lấy chuôi dao rút mạnh. Máu bắn ra tung tóe, long bào vàng rực của Giang Giác nhiễm một mảng máu thật lớn.

“Tiểu Nam!” Giang Giác cuối cùng đã biết cái gì gọi là sợ hãi, hẩn gắt gao ôm chặt Hoa Nam, lớn giọng quát gọi hai người Mai Hương: “Tìm được chưa?”

Mai Hương cùng Hạnh Viên càng thêm luống cuống tay chân, ngã ngã bò bò đem hộp đồ đổ loạn ra khắp giường. Thấy hai nàng hoảng loạn như thế, đã một lúc lâu cũng tìm không ra, Giang Giác buông Hoa Nam ra, cùng quỳ xuống tìm kiếm với hai nàng.

Vừa mới tìm được bình hồ lô nhỏ màu trắng trong hộp gấm, lại phát hiện người mất quá nhiều máu ở trên giường đang lơ lửng giữa không trung, bị một vầng hào quang cực lớn bao phủ. Từng giọt máu đỏ sẫm như bông tuyết rơi phiêu tán khắp phượng sàng. Hoa Nam toàn thân xích lỏa như hài nhi mới sinh, tóc dài đen nhánh mây trôi bồng bềnh rũ xuống.

Giang Giác giật mình phát hiện, một lỗ hồng trên bụng Hoa Nam đang dần dần mở rộng, máu tươi cùng nước trong ứa ra, đột nhiên “Anh” một tiếng, một viên dạ minh châu trong suốt từ trong lỗ hồng rơi ra, chậm rãi hóa thành bộ dáng của hài nhi, yên tĩnh nằm bên cạnh Hoa Nam.

Vầng hào quang đang bao phủ Hoa Nam từ từ thu nhỏ lại, giữ lấy Hoa Nam cùng hài nhi kia nhẹ nhàng đáp xuống giường. Giang Giác không kịp nhìn xem hài nhi đó là nam hay nữ, chỉ thấy trên gương mặt Tiểu Nam đã không còn một tia huyết sắc, thậm chí không còn chút thanh âm hô hấp nào.

“Tiểu... Tiểu Nam.” Giang Giác sợ hãi kêu một tiếng, Hoa Nam không trả lời. Hẩn một tay nâng cánh tay Hoa Nam lên, một tay run rẩy dò xét chóp mũi của y, không có bất luận một hơi khí tức nào. Cảm giác này khiến hẩn tuyệt vọng, phảng phất như đột nhiên rơi vào hầm băng sâu không thấy đáy, thế giới trước

mắt hư ảo trôi vụt qua, rồi lại nhanh chóng sụp đổ. Toàn thân hân lạnh toát, máu ngừng lưu chuyển, vô lực quỳ xuống trước giường. Môi mấp máy muốn gọi tên người mình yêu thương một tiếng, nhưng làm sao cũng không phát ra thành lời.

“Hoàng Hậu.” Mai Hương và Hạnh Viên đồng loạt quỳ xuống, lệ rơi đầy mắt.

Trong lúc nhất thời không ai để ý đến hài nhi vừa sinh ra, chỉ đến khi nghe thấy nó yếu ớt khóc lên thì mọi người mới nhận ra bên cạnh Hoa Nam còn có một hài nhi.

Mai Hương cúi xuống cạnh giường ôm hài nhi lên. Đứa bé này trên đầu có một cặp sừng nhỏ màu xanh ngọc, mười phần đáng yêu, làn da trắng nõn mịn màng, không giống như những hài nhi khác lúc mới sinh khuôn mặt đều nhỏ nhắn hồng hồng, làn da nhẵn nhẵn.

“Bê hạ, là tiểu công chúa.” Mai Hương ôm hài nhi nặng chưa tới mấy lượng* đưa đến trước mặt Giang Giác, thế nhưng ánh mắt hân vẫn vô thần, không hề rời khỏi người Hoa Nam.

*1 lượng là 50g, có nghĩa đứa bé này chỉ mấy trăm gram. Nhưng bởi vì đứa bé này là linh thể giống Hoa Nam nên rất nhẹ chứ không phải do sinh thiếu tháng như con nít thông thường nên mới nhẹ cân đầu.

“Bê hạ.” Mai Hương lại gọi một tiếng.

Đôi mắt đỏ ngầu của Giang Giác cuối cùng cũng rời khỏi Hoa Nam. Hân đẩy Mai Hương ra, lão đảo đi vài bước đến chỗ đồng hồ đặc lung tung hồi nãy, cầm lấy bình hồ lô nhỏ màu trắng, mở nút bình ra, phát hiện là bột phấn. Trong mắt lóe lên một tia nhợt nhạt, hân đem toàn bộ bột phấn đổ lên vết thương đã ngừng chảy máu của Hoa Nam rồi phân phó: “Đi lấy vải băng sạch sẽ đến đây băng bó cho Hoàng Hậu.”

Mai Hương cảm thấy hân có điểm không ổn, sợ hãi kêu một tiếng: “Hoàng Thượng.”

Hạnh Viên đẩy lòng lạnh buốt, cuống quýt tìm một đoạn vải băng đến. Giang Giác lơ ngơ băng bó cho Hoa Nam xong thì mau chóng đắp chăn cho y, miệng lầm bầm: “Tiểu Nam sợ nhất là xấu hổ. Nếu tất cả mọi người cứ nhìn thân thể của y, y sẽ ngượng ngùng không chịu tỉnh lại.”

Mai Hương ôm hài nhi trong lòng, lệ rơi đầy mắt. Hoàng Hậu là người tốt như thế, tại sao lại đi đến tình cảnh hôm nay?

“Tiểu Nam là người ở lang hoàn, y có thể sống mấy trăm tuổi, nhất định sẽ không chết trước ta.” Hân cầm lấy bàn tay đang dần dần lạnh giá của Hoa Nam áp lên gò má, tự huyễn hoặc chính mình như để tìm chút an ủi.

Đứa bé tựa hồ như cảm nhận được bầu không khí bi thương, tiếng khóc càng lúc càng lớn hơn. Cuối cùng, nó cũng khiến Giang Giác chú ý, hân nói: “Công chúa thấy lạnh, tìm một bộ y phục đến mặc cho nàng.”

Trong Phượng Nghi Cung nào có y phục của tiểu hài tử, Hạnh Viên đành lấy cái yếm bọc nó lại trước, sau đó mới đến chỗ Vương thực nghi tìm mấy bộ y phục Minh Châu từng mặc lúc nhỏ.

Giang Giác ôm đứa bé nhẹ hẫng trong tay, ôn hòa nói: “Nữ nhi ngoan, đừng khóc.”

Giống như nghe hiểu được lời của phụ thân, nó chậm rãi ngừng khóc, mở to đôi mắt đen tuyền nhìn Giang Giác.

“Con gọi là Giang Viên, được không?” Hân đặt đứa bé nằm xuống cạnh Hoa Nam, dùng chăn mỏng đắp lên cho hai người, sau đó dịu dàng đặt xuống trán họ một nụ hôn, “Mang ý nghĩa rằng cả nhà chúng ta đoàn đoàn viên viên.”

*chữ ‘Viên’ [yuán] trong Giang Viên có nghĩa là hình tròn, toàn vẹn, tốt đẹp.

“Hừ, lúc này mà người còn muốn đoàn đoàn viên viên. Tiểu Nam đã chết rồi, là người hại chết y.” Thanh âm lạnh băng mang theo phần nộ từ cửa điện truyền đến.

Là Hoa Vãn, hân vừa mới gấp rút trở về.

“Nói bậy, Tiểu Nam sẽ không chết.” Giang Giác thở gấp từng hồi, nhìn thẳng vào Hoa Vãn, ánh mắt lạnh lùng quét ngang mặt Hoa Vãn. Nhưng chỉ chớp mắt một cái, ánh mắt ấy lại trở nên nhu hòa, nhìn về phía Hoa Nam.

Hoa Văn lạnh lùng nói: “Người nếu không phải họ Giang, ta đã sớm giết người ba lượt.”

Ánh mắt Giang Giác lạnh lẽo như hàn băng, ánh mắt Hoa Văn sắc bén như lưỡi kiếm, hai ánh mắt phóng thẳng vào nhau làm cho không khí tựa hồ không hề lưu chuyển, giống như giọt nước mùa đông ngưng tụ lại thành băng.

“Người trở về cứu y, phải không? Xin người hãy giúp y tỉnh lại.” Cuối cùng, hàn băng bị lưỡi kiếm đánh tan. Giang Giác tình nguyện chịu thua, không bảo vệ tốt cho Tiểu Nam, không tin tưởng y, tất cả đều là lỗi của hắn, hắn sao có thể trách khi Hoa Văn muốn giết hắn?

Hoa Văn nhíu mày, nói: “Người không nhận ra y đã không còn hô hấp sao? Y chết rồi, ta đến là để mang y về lang hoàn an táng.”

“Nói vậy! Y là rỗng, rỗng sao có thể chết được!” Giang Giác sắc mặt tái nhợt, ánh mắt dọa người, “Người còn nói lung một tiếng nữa, ta sẽ không để người rời khỏi hoàng cung.”

Hoa Văn nghiêng rằng: “Y mất máu quá nhiều, lại dùng hết linh lực cuối cùng để cứu hài nhi, hiện tại linh hồn y đã rời khỏi cơ thể. Người muốn đoạt lại hồn phách của y, có thể, nhưng phải để y uống hết dòng máu nóng trong người người.”

“Được.” Chỉ cần có thể cứu Tiểu Nam, hắn nguyện ý lấy mạng đổi mạng. “Người tới lấy.”

“Nhị ca, người có thể tha thứ cho Tần Hoán, tại sao Tiểu Nam không thể tha thứ cho ta?”

“Người không phải Tần Hoán, Tiểu Nam cũng không phải ta, cho nên không thể so sánh với nhau được.”

52. Gả Nhầm - Chương 52

“Không được!” Thái Hậu mang theo bốn người Niên phi chạy đến, nghe thấy hai người đối thoại liền vội vàng ngăn cản, “Hoàng Thượng thân gánh giang sơn xã tắc, sao có thể xem thường tính mạng của mình như thế?”

Bà chuyển ánh mắt sang Hoa Văn, thành khẩn nói: “Không còn biện pháp nào khác sao?”

Hoa Văn cau mày, nói: “Không có. Thái Hậu nương nương nói đúng, bệ hạ thân thể ngàn vàng, không thể tùy ý mạo hiểm được. Xin cho phép tại hạ mang di thể Tam công tử cùng tiểu tiểu thư về.”

Giang Giác nhặt lên cây dao đã tổn thương Hoa Nam, hướng về phía ngực mình, ánh mắt dứt khoát quét qua mọi người, kế tiếp nói với Niên phi: “Hâm nhi, thực xin lỗi, chúng ta đều đã thay đổi.”

Đã rất nhiều năm rồi hắn không gọi khuê danh* của Niên phi, giờ đây hắn muốn thông báo cho tất cả mọi người rằng tình cảm của hắn theo thời gian đã thay đổi, khiến cho Niên phi giật mình, nhin không được chậm rãi rơi lệ.

*khuê danh: tên gọi của người con gái lúc chưa lấy chồng.

Ánh mắt Giang Giác cũng không dừng lại trên người Niên phi quá lâu. Hắn ngược nhìn phía Hoa Văn, chân thành mà tin tưởng nói: “Nhất định phải cứu y tỉnh lại.”

“Thật sự muốn nhìn hắn xé ***g ngực ra lấy máu?” Ngoài cửa sổ, nam tử trẻ tuổi thanh dật mặc y phục màu trắng cất tiếng hỏi. Hắn xòe bàn tay ra, trong đó có một vầng sáng màu vàng nhạt, bên trong là một tiểu bạch long, trên đầu có cặp sừng màu xanh ngọc nhỏ nhỏ, hai mắt nhắm lại. Nghe thấy có người hỏi, tiểu bạch long chậm rãi lắc đầu.

Nam tử nói: “Vậy trở về đi, cục cưng ngoan, về xem nữ nhi của người.”

Tiểu bạch long do dự rút đầu về, trốn trong vầng sáng không chịu nhúc nhích.

“Nhị ca đưa người trở về.” Nam tử ôn nhu nói, tay áo khẽ nhúc nhích, chớp mắt người đã vào tới trong điện.

“Nhị công tử.” Hoa Văn nhìn thấy Hoa Sam thì có chút cúi người.

Mặc dù tất cả mọi người ở đây đều đang cực kỳ đau khổ xót thương trong lòng, nhưng vẫn không thể không tán thưởng vẻ đẹp của nam tử này. Nếu chia vẻ đẹp của cả thế gian làm mười phần thì một mình hắn đã độc chiếm tám phần. Không chỉ khiến người ta ngưỡng mộ vì dung mạo, nam tử này còn tỏa ra khí chất rạng rỡ sâu thẳm, y phục trắng nhẹ tung bay, phảng phất như được bao phủ bởi một tầng tiên khí.

Hoa Sam gật đầu, đối với ánh mắt kinh ngạc thán phục của mọi người đã tập mãi thành quen. Đi đến bên cạnh Giang Giác, hắn cười nói: “Ngọc nhi, đã lâu không gặp.”

Giang Giác nhìn thấy Hoa Sam thì tựa như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng. Hắn nắm lấy cổ tay Hoa Sam, kéo đến trước cơ thể Hoa Nam, khẩn cầu: “Hoa Sam, ta biết huynh nhất định có thể cứu hắn. Bất kể muốn ta phải trả một cái giá lớn thế nào cũng được, xin huynh cứu hắn tỉnh lại.”

Hoa Sam duỗi tay ra, thổi nhẹ vào vàng sáng, thân thể Hoa Nam lập tức được một tầng ánh sáng vàng rực bao phủ. Từ khi trên mặt y dần dần biến mất, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người khẽ run rẩy bờ mi, chậm rãi mở mắt ra. Y đã sống lại!

Hoa Văn nhếch miệng, Nhị công tử quá nhẹ tay với tên Hoàng đế này.

“Tiểu Nam, thực xin lỗi.” Giang Giác thanh âm khàn khàn, quỳ gối trước phượng sàng, nắm tay Hoa Nam.

Hoa Nam muốn rút tay về nhưng do mất quá nhiều máu nên không còn khí lực, đành hướng đôi mắt trong veo về phía Hoa Sam. Hoa Sam ngồi xuống bên giường, khẽ vuốt ve gương mặt tái nhợt của y, ôn nhu nói: “Nhị ca ở đây, sẽ không có bất cứ ai có thể tổn thương ngươi nữa, không cần sợ.”

Lúc này, Thái Hậu mới ôm Giang Viên bước đến, hiền từ nói: “Nam nhi, đây là hài tử của ngươi, ngươi xem nó xinh xắn biết bao nhiêu.”

Không ngờ, Hoa Nam vừa nhìn thấy hài tử liền nhịn không được lệ rơi đầy mặt, dường như vô cùng bị thương.

Hoa Sam nhẹ nhàng vỗ về y, trấn an: “Không sao đâu. Ta sẽ mang nó về lang hoàn, nó sẽ không có việc gì.”

Thấy bọn người Thái Hậu không hiểu ra sao, Hoa Văn đành nhân nhạ giải thích: “Tất cả hài tử ở lang hoàn khi sinh ra đều có thể hoàn toàn biến thành hình người. Đứa bé này trên đầu có sừng, chứng tỏ nó rất yếu. Nếu tiếp tục ở lại hoàng cung, có thể sống được một tháng hay không vẫn còn là câu hỏi.”

Gương mặt Giang Giác căng cứng, thần sắc ảm đạm, tay siết chặt thành quyền, từ nãy đến giờ vẫn chưa nói gì.

Hoa Sam quay lại nhìn mọi người, cười nói: “Tiểu đệ đã thoát hiểm, nhưng tại hạ vẫn cần tiếp tục trị thương cho y. Các vị có thể tạm thời tránh mặt không?”

Thái Hậu đưa cháu gái của bà cho Hoa Văn rồi dẫn theo chúng phi rời đi. Nhất thời, trong điện chỉ còn lại ba người ở lang hoàn và Giang Giác.

Hoa Văn lạnh lùng nói: “Bệ hạ, Người vẫn nên tránh mặt một chút thì tốt hơn.”

Giang Giác liếc nhìn Hoa Văn, sau đó dời ánh mắt dò hỏi về phía Hoa Sam. Nhưng Hoa Sam cũng nói y như thế: “Người nên đi ra ngoài thì hơn.”

Thời gian chờ đợi luôn đặc biệt dài đằng dặc. Giang Giác ở bên ngoài đi qua đi lại, đến lúc nghe tiếng nữ nhi khóc thì nhịn không được đẩy cửa bước vào, bị Hoa Văn hung hăng trừng mắt. Hắn thấy sắc mặt Hoa Nam đã hồng hào không ít, nhưng gương mặt Hoa Sam ngược lại đỏ đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ ửng. Hắn có chút xấu hổ, không dám nhìn Hoa Sam.

Hoa Sam nhẹ nhàng thở phào, nói với Giang Giác: “Nếu không phải thấy ngươi chịu hy sinh mạng sống cứu Tiểu Nam, ta sẽ không đưa hồn phách y trở về.”

Giang Giác nhíu mày, nói: “Là ta có lỗi với hắn.”

Hoa Sam lắc đầu: “Người sai, nhưng Tiểu Nam cũng sai. Dù ngươi tổn thương trái tim y thế nào, y cũng không nên dùng biện pháp tuyệt tình khiến nhiều người thương tâm tiếc nuối như thế.”

Hoa Nam nằm trên giường trề trề môi. Y nhắm mắt lại, không nhìn bọn họ nữa. Lúc đó lòng y đã nguội lạnh, xác thực nghĩ rằng sẽ cứ như vậy rồi đi, lại không nghĩ đến phụ mẫu cùng ca ca sẽ đau lòng biết bao. Y chỉ nghĩ đến bi thương của mình mà quên đi người khác, quả thật có chút ích kỷ.

“Ngọc nhi, kỳ thực ta cũng giống như Hoa Văn vậy, nghĩ muốn giết người. Người sao có thể dụ dỗ đệ đệ thuần khiết thiện lương của ta xong rồi sau đó tổn thương y nặng nề?” Ánh mắt Hoa Sam thanh tịnh chín chắn, thậm chí còn có một tầng hơi nước trong vắt như hải đồng, lại mang theo ánh sáng trí tuệ không thể miêu tả bằng lời, đẹp đến mức khiến người khác tâm hồn điên đảo. Dù bây giờ ngữ khí của hắn rất ôn hòa nhưng vẫn làm cho Giang Giác cảm thấy một luồng sát khí.

Giang Giác nhìn về phía Hoa Nam, khẽ cười khổ: “Thời tuổi trẻ, dục vọng vẫn luôn vượt lên trên lý trí. Ta không chối bỏ rằng mình đã phạm lỗi, thế nhưng Tiểu Nam, ta thật sự không đáng để tha thứ như vậy sao?” Hắn quay lại nhìn Hoa Sam chăm chú: “Nhị ca, người có thể tha thứ cho Tần Hoán, tại sao Tiểu Nam không thể tha thứ cho ta?”

Hoa Sam gọi Giang Giác là ‘Ngọc nhi’*, bởi vì khi Giang Giác còn nhỏ địa vị không sánh bằng Giang Minh, mà lúc đó tên hai người lại tương tự, cho nên phụ hoàng đành tách tên của hắn ra phân nửa để gọi. Từ trước đến giờ, hắn luôn gọi Hoa Sam là ‘Hoa huynh’, hôm nay sửa thành ‘Nhị ca’, cho thấy hắn và Hoa Nam đã có quan hệ phụ thê. Dù Hoa Nam không chịu tha thứ cho hắn, nhưng danh phận thì nhất định phải cho hắn.

* chữ ‘Giác’ [jué] viết thế này còn chữ ‘Ngọc’ [yù] viết thế này → chữ ‘Ngọc’ là phân nửa phía sau của chữ ‘Giác’. Không biết có ai còn nhớ không, ta đã từng giải thích chữ ‘Giác’ có nghĩa là hai mảnh ngọc ghép lại, bây giờ tách ra nghĩa là chỉ còn một mảnh ngọc thôi.

“Người không phải Tần Hoán, Tiểu Nam cũng không phải ta, cho nên không thể so sánh với nhau được.” Khóe miệng Hoa Sam nhếch lên thành một đường cong châm biếm, “Người còn chưa hiểu ư? Nội tâm Tiểu Nam quá trong sáng, người một lần lẹch khỏi quỹ đạo còn muốn trở lại sánh đôi bên y, y sẽ cảm thấy so với nuốt phải ruồi bọ còn mắc ới hơn.”

Gương mặt Giang Giác đổi màu liên tục*, biểu tình phức tạp rối bời. Hoa Văn thấy vậy thì trong lòng vui vẻ vô cùng, đáng đời, ai bảo người phụ tiểu ô long nhà chúng ta!

*nguyên văn là ngũ thải tân phân, có nghĩa là năm màu vàng, xanh, đỏ, trắng, đen.

Hoa Nam mệt mỏi chau mày. Y không muốn nghe tiếp mấy chuyện tha thứ hay không tha thứ nữa. Giữa bọn họ đã không có sự tin tưởng, lại có hố sâu ngăn cách lớn như vậy, sao còn có thể tiếp tục kề cận bên nhau?

“Tiểu Nam mệt rồi, chúng ta ra ngoài đi.” Hoa Sam ôm hài nhi, dẫn theo mọi người bước ra ngoài.

Đứa bé này không khóc không nháo, yên tĩnh ghé vào vai Hoa Nam, mở to đôi mắt đen láy nhìn mọi người.

Giang Giác thật sự không ngờ Hoa Nam có thể đành lòng đem đứa bé này giấu trong bụng bốn năm. Y oán hận chính mình đến mức độ đó sao?

Mọi người ở Phượng Nghi Cung thấy Hoàng đế đã khôi phục thái độ ung dung thì biết ngay nguy hiểm đã qua, lập tức hết thấy sự hiếu kỳ đều tập trung vào tiểu công chúa có cặp sừng màu xanh ngọc. Đứa bé này trắng nõn phần nộn, đôi mắt đen tuyền sáng rực, hoàn toàn không giống hài tử mới sinh. Bộ tộc của Hoàng Hậu quả nhiên thật may mắn, sinh hài tử không giống như người thường, hơn nữa từ đầu tới cuối không hề có ai phát hiện y mang thai, không hổ là nơi thần bí trữ danh a.

“Từ khi sinh ra đến giờ nó chưa được uống sữa, không đói bụng sao? Có cần trầm gọi một nhũ mẫu đến không?” Nhìn tiểu nữ nhi, Giang Giác lộ ra nụ cười dịu dàng ấm áp. Hắn ân cần hỏi thăm Hoa Sam, nhân tiện đón lấy nữ nhi ôm vào ngực.

“Bệ hạ sai người mang một chén mật ong đến là được rồi. Bảo bảo rất yếu, hai ngày nữa ta sẽ mang nó trở về lang hoàn.” Ở trước mặt mọi người, Hoa Sam liền khôi phục lại cách gọi kính trọng dành cho bậc đế vương.

Giang Giác không rời mắt khỏi nữ nhi, nhẹ giọng hỏi: “Phải bao lâu mới có thể đưa nó quay lại đây?”

Hoa Sam nói: “Ta nghĩ Tiểu Nam sẽ hy vọng Quân Quân* được trưởng thành ở lang hoàn hơn.”

*chữ ‘Quân’ [yún] có nghĩa là cây trúc.

“Quân Quân?” Giang Giác nhướn mi hỏi.

Hoa Sam cười nói: “Là nhũ danh* do một người bạn của Tiểu Nam đặt cho đứa bé này.”

*nhũ danh: tên gọi thân mật khi còn bé, như ta gọi ‘bé Năm’ hay ‘nhóc Cún’ gì gì đó

Giang Giác mắt mắt gật đầu. Mọi người đều biết Tiểu Nam có hài tử, chỉ có hắc thân là phụ hoàng của nó lại không biết.

Có lẽ vì chưa từng nhìn thấy hài tử có sừng nên khi đã khôi phục lại thể lực được một chút, Hoa Nam liền có chút tò mò sờ cặp sừng nhỏ trên đầu nữ nhi, nhẹ giọng hỏi: “Quân Quân khi trưởng thành vẫn còn giữ lại cặp sừng nhỏ này sao?”

Hoa Sam vỗ vỗ vai y, nói: “Không đâu. Qua vài năm nữa, chờ khi nó điều dưỡng thân thể thật tốt thì có thể biến hóa thành hình dạng con người hoàn toàn.”

Hoa Nam ngược mắt nhìn huynh trưởng, áy náy nói: “Nhị ca đã từng thề rằng sẽ vĩnh viễn không rời khỏi lang hoàn. Lần này lại vì ta mà phá lời thề, thực xin lỗi.”

“Mấy loại lời thề thế này, chỉ có thể tuân thủ vào lúc cần tuân thủ thôi.” Hoa Sam nhéo nhéo cái mũi của y. Trong mắt hắc, người đệ đệ này vẫn chỉ là hài tử thường chui vào lòng phụ mẫu làm nũng, dù bây giờ y đã làm phụ thân cũng vậy.

Hoa Nam nháy mắt mấy cái, Hoa Sam cười nói: “Đôi khi xuất hiện tình huống đặc biệt thì vẫn có thể phá lệ mà. Hôm qua, thấy hắc vì ngươi mà sẵn sàng hy sinh mạng sống, ngươi có cảm động không? Tha thứ cho hắc không chỉ là khoan dung với hắc mà còn là khoan dung với chính mình nữa.”

Nửa đêm bừng tỉnh từ cơn mộng, một mình mở to đôi mắt đối diện với bóng đêm dày đặc, y quả thật đã từng nghĩ đến chuyện tha thứ, nhưng Giang Giác lại bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất rồi.

“Hiện tại nói tha thứ thì có ý nghĩa gì đâu? Dù sao chúng ta cũng không thể trở lại như lúc trước.” Hoa Nam nhẹ nhàng thở phào một cái, khuôn mặt tươi cười có chút giãn ra, “Ta cho rằng mỗi lần nghĩ đến chuyện này đều sẽ đau lòng thương cảm. Nhưng hiện tại, ta ngay cả cảm giác như vậy cũng không có.”

“Ngươi không còn yêu thương hắc nữa ư?”

Hoa Nam lắc đầu: “Ta không biết. Nhị ca, ta không đủ kiên cường, bị tổn thương một lần sẽ rất sợ hãi, không dám tiếp tục yêu. Tình yêu thật sự quan trọng như vậy sao? Ta cảm thấy, tình yêu chỉ là thứ xa xỉ phẩm dành cho những người tìm kiếm cảm giác ấm áp. Còn ở nơi hoàng cung lạnh lẽo này, ta không dám hy vọng chuyện tình yêu xa vời, thậm chí ngay cả cảm giác ấm áp ta cũng không cảm nhận được.”

“Như vậy, ngươi có muốn theo ta trở về lang hoàn không?”

“Không, ta đã đáp ứng hắc sẽ ở cạnh hắc đến chết.” Hoa Nam trả lời không chút do dự.

Hoa Sam lại hỏi: “Nếu như ta khiến hắc quên đi lời hứa của ngươi?”

Hoa Nam mở to mắt: “Ngươi muốn xóa đi một phần trí nhớ của hắc?”

“Có gì mà không thể?” Hoa Sam nhàn nhạt hỏi, trong mắt hiện ra một tia vui vẻ dịu dàng.

“Không cần, ta phải giữ lời hứa với hắc, ở cạnh hắc đến chết.” Hoa Nam yên lặng nhìn ca ca, đột nhiên cười khổ, “Nhị ca, ngươi lại ép ta nói ta còn yêu hắc.”

“Yêu một người, chính là cho dù không vui cũng muốn ở cạnh người đó. Tuy tên xấu xa kia không xứng đáng, thế nhưng ngươi vẫn yêu hắc, ngươi đúng là tiểu ngu ngốc.” Hoa Sam nhu hòa cười với đệ đệ, ánh mắt triu mến.

Hoa Nam ngượng ngùng nói: “Quen tai quá nha. Có phải là những lời năm xưa đại ca nói với ngươi không?”

Hoa Sam gật đầu, nói khẽ: “Ta biết Giang Giác không thể so với Tần Hoán, nhưng đạo lý vẫn là giống nhau. Người cứ tự mình suy nghĩ lại cho kỹ.”

Hoa Nam nhíu mày, hết nhìn nữ nhi lại nhìn sang huynh trưởng, cuối cùng nói: “Nhị ca, ta mới hai mươi mấy tuổi, có lẽ ta còn chưa hiểu hết thực tế cuộc sống, rất nhiều việc ta hiện tại nhìn không thông suốt, thôi cứ để thời gian thay ta giải quyết những vấn đề này. Ta ở đây cùng hần, từng ngày từng ngày chậm rãi suy nghĩ, có lẽ trước khi hần già yếu chết đi ta sẽ đột nhiên nghĩ thông suốt, lựa chọn giải phóng quá khứ.”

Hoa Sam không tiếp tục khuyên y nữa, đạo lý của người ngoài cuộc chỉ là mớ lý thuyết sáo rỗng, nếu người trong cuộc mà không tự nghĩ ra thì cũng chỉ là uổng công thôi. Có lẽ thật sự chờ qua mười năm hai mươi năm nữa, khi Tiểu Nam trưởng thành hơn, năm tháng sẽ bào mòn đi khúc mắc trong lòng y, vậy y có thể từ bỏ đoạn tình cảm mờ mịt này.

Sau đó, Hoa Văn có hỏi Hoa Sam rằng vì sao phải nói giúp Giang Giác, Hoa Sam nói: “Ta không phải giúp Giang Giác, ta là giúp Tiểu Nam. Tiểu Nam còn yêu hần nên mới cố ý ở lại hoàng cung, nếu như ta lúc ấy cứ tiếp tục khuyên y trở về lang hoàn thì không phải càng làm y thương tâm hơn sao? Lúc trước đồng ý cho y tiến cung, không phải đều là vì muốn y được vui vẻ?”

“Đau dài không bằng đau ngắn, để y một mực ở lại trong cung đối diện với Giang Giác, y sẽ vĩnh viễn không buông xuống được, không bằng đưa y trở về.” Hoa Văn phản đối.

Hoa Sam mỉm cười: “Tôn trọng ý của Tiểu Nam đi, loại chuyện này chỉ có thể do y tự mình làm chủ.”

Hoa Văn suy nghĩ một chút: “Cũng phải.”

“Con cứ tưởng rằng phụ hoàng có những hài tử khác nên không cần con nữa, bởi vì trên đầu con có sừng nên Người mới không thích con.”

“Không có đâu, phụ hoàng thích nhất chính là Quân Quân.”

53. Gả Nhầm - Chương 53: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 1

Tháng tư năm Long Hữu thứ mười ba, trưởng công chúa Giang Minh Châu mười sáu tuổi được phụ hoàng tứ hôn cho Kỷ Văn Trạch, trạng nguyên năm Long Hữu thứ ba. Trưởng công chúa nhỏ tuổi hơn Kỷ Văn Trạch đúng một con giáp, vốn dĩ Giang Giác không nỡ gả nữ nhi của mình cho một ‘lão nam nhân’, thế nhưng năm năm trước thao trường kết duyên*, ánh mắt Minh Châu cứ một mực rơi vào trên người Kỷ Văn Trạch, tâm hồn thiếu nữ mơ mộng nhiều năm, cuối cùng đã thăng thần nói với phụ hoàng rằng nếu không phải Kỷ Văn Trạch thì sẽ không lấy chồng. Giang Giác bắt buộc phải tứ hôn. Lần này, Kỷ Văn Trạch không cự tuyệt, bởi vì cô nương kia chính là người ở gần Hoàng Hậu nhất. *Năm năm trước Tiểu Kỷ đã cứu Minh Châu khi cô bé bị ngã ngựa ấy ^^ Ở mà Tiểu Kỷ cũng chung tình với Hoa Nam quá đi, bao nhiêu năm rồi vẫn mang trong lòng hình bóng Hoa Nam, có chút tội nghiệp giùm Minh Châu >.< ngày=“” thành=“” thân=“” được=“” định=“” vào=“” tháng=“” chín=“” tượng=“” trưng=“” cho=“” ý=“” nghĩa=“” thiên=“” trường=“” địa=“” cửu.=“” lúc=“” lâm=“” triều=“” giang=“” giác=“” đã=“” tứ=“” hôn=“” sau=“” khi=“” bãi=“” triều=“” liên=“” đến=“” phượng=“” nghi=“” cung=“” nói=“” cho=“” hoa=“” nam=“” biết.=“” trên=“” đường=“” đi=“” qua=“” ngự=“” hoa=“” viên=“” hần=“” tử=“” tử=“” mĩ=“” chọn=“” một=“” nhánh=“” đào=“” mang=“” tặng=“” cho=“” y.=“” hần=“” vừa=“” bề=“” nhánh=“” đào=“” xong=“” quay=“” đầu=“” lại=“” đã=“” thấy=“” cung=“” nữ=“” thái=“” giám=“” kinh=“” ngạc=“” ngẩng=“” đầu=“” nhìn=“” lên=“” khoảng=“” không=“” trên=“” trời.=“” nhìn=“” theo=“” ánh=“” mắt=“” những=“” người=“” đó=“” hần=“” phát=“” hiện=“” ở=“” không=“” trung=“” có=“” một=“” con=“” ngựa=“” đang=“” bay=“” về=“” phía=“” họ.=“” thật=“” sự=“” là=“” bay=“” tới=“” bởi=“” vì=“” con=“” ngựa=“” này=“” có=“” một=“” đôi=“” cánh=“” rất=“” rộng.=“” cảnh=“” tượng=“” này=“” thật=“” sự=“” là=“” chưa=“” bao=“” giờ=“” bắt=“” gặp=“” trong=“” lúc=“” nhất=“” thời=“” hần=“” ngây=“” ngẩn=“” cả=“” người.=“” nhưng=“” dù=“” sao=“” hần=“” cũng=“” là=“” vua=“” một=“” nước=“” lập=“” tức=“” đã=“”

trần=“” định=“” lại,=“” ra=“” lệnh:=“” “nhanh=“” chóng=“” triệu=“” tập=“” ba=“” trăm=“” danh=“”
cung=“” tiền=“” thủ=“” đến=“”>

Có một thái giám kịp thời phản ứng, kinh hoảng thốt lên: “Bệ hạ, thứ ấy rất kỳ lạ, có lẽ Hoàng Hậu sẽ biết nó là thứ gì. Xin Người đi giá đến Phụng Nghi Cung trước.”

Con ngựa kia càng bay càng thấp, càng bay càng chậm. Thị lực Giang Giác tốt vô cùng, lập tức phát hiện ra có người đang cười trên nó, tựa hồ là một tiểu hài tử. Một ý niệm giống như thoáng qua trong đầu khiến hần nội tâm hốt hoảng, tay nhịn không được phát run, chân không cách nào di chuyển. “Không cần. Trẫm có dự cảm, là Quân Quân đã quay lại, tiểu nữ nhi của ta.”

Ngữ khí của hần không bình tĩnh như thường ngày, trước mặt nô bộc lại tự xưng ‘Ta’, có thể thấy tâm tình hần đang cực kỳ kích động. Cung tiền thủ còn chưa đến, ngựa bay đã đáp xuống đất. Người cười trên lưng nó là một tiểu cô nương, khoảng chừng bốn năm tuổi, trên lưng đeo một giỏ trúc nhỏ, trên trán có một cặp sừng xanh ngọc, toàn thân mặc y phục trắng. Tiểu cô nương dịu dàng nói: “Phi Phi, để ta xuống nào.”

Con ngựa kia quỳ hai chân trước xuống, hạ thấp cơ thể. Tiểu cô nương từ trên lưng ngựa chậm rãi tuột xuống, khi đặt chân lên mặt đất rồi mới vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, thấy cả đám người bày sẵn trận địa sẵn sàng nghênh địch cũng không sợ hãi, chỉ dùng thanh âm trong vắt nói với Giang Giác: “Vị thúc thúc này, con đến tìm phụ thân. Y tên gọi là Hoa Nam, thúc có quen không? Có biết y đang ở đâu không? Có thể dẫn con đi tìm y không?”

Giang Giác lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhi của mình thì kích động đến mức hai mắt ngấn lệ. Hần chậm rãi đi đến cạnh nàng, cúi xuống ôm nàng, dịu dàng nói: “Đương nhiên biết, ta dẫn con đi tìm y.”

Quân Quân lớn lên rất đáng yêu. Hai mắt như giọt nước, da thịt tuyết trắng non mềm như cánh hoa. Chỉ năm tuổi đã có thể nhìn ra được tương lai nàng nhất định sẽ khuynh quốc khuynh thành. “Tạ ơn thúc thúc.”

Quân Quân mỉm cười rạng rỡ, ôm cổ Giang Giác, “Thúc đúng là người tốt. Chờ khi con gặp được phụ thân rồi, con sẽ mời thúc ăn quả đào.”

“Trên lưng Quân Quân là quả đào à?”

Giang Giác cười, đưa mắt nhìn giỏ trúc nhỏ sau lưng nàng, “Có nặng hay không?”

“Sao thúc biết con tên là Quân Quân?”

Tiểu nha đầu kinh ngạc nhìn hần. Giang Giác hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của nàng, ôn hòa nói: “Bởi vì ta không phải là thúc thúc gì cả, ta là phụ hoàng của con.”

Đám thái giám cung nữ nghe vậy lập tức quỳ xuống hành lễ: “Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Cung tiền thủ vừa chạy đến đã thấy Hoàng Thượng vừa vuốt ve tiểu cô nương đáng yêu vừa cười nói vui vẻ, lập tức cũng quỳ xuống thỉnh an theo. “Người chính là phụ hoàng a?”

Quân Quân chu môi, cũng không hề kinh ngạc, “Con mới năm tuổi, không phải thiên tuế.”

Giang Giác bật cười, ra lệnh cho đám người phía sau bình thân. Đưa giỏ trúc nhỏ sau lưng nàng cho một thái giám hầu cận cầm giúp, hần ôm lấy nữ nhi, vừa đi vừa hỏi: “Quân Quân sao lại không hề hoảng hốt chút nào?”

Quân Quân tức giận trừng mắt liếc hần: “Phụ thân đã từng nói qua Người có hình dạng thế nào. Con không cần Người ôm, cho đến bây giờ Người chưa từng đi thăm con.”

Giang Giác cảm thấy đáy lòng chua xót, hần ôm tiểu nữ nhi chặt hơn, ôn nhu dỗ dành: “Không phải là phụ hoàng không muốn đi gặp con, mà là chỗ con ở quá thần bí, người thường không vào được. Phụ hoàng mỗi ngày đều đoán xem Quân Quân đã cao bao nhiêu rồi, có dùng bữa hay chưa, khi thời tiết thay đổi Quân Quân có mặc đủ y phục hay không.”

Hần từng khéo léo thỉnh cầu Hoa Nam dẫn hần trở về lang hoàn thăm nữ nhi, thế nhưng Hoa Nam lại nói dùng linh lực của y bây giờ không cách nào mang theo người thường xuyên qua kết giới, đành phải bỏ cuộc. Hần cũng muốn Hoa Nam dẫn nữ nhi quay lại đây, nhưng nhớ đến lời nói của Hoa Nam năm đó thì có chút

do dự. Vì thế, năm năm nay dù hắt nóng ruột Quân Quân nghe vậy thì vành mắt đỏ lên, nước nỏ nói: “Con cứ tưởng rằng phụ hoàng có những hài tử khác nên không cần con nữa, bởi vì trên đầu con có sừng nên Người mới không thích con.”

Giang Giác nhất thời không kịp chuẩn bị, đột nhiên bị nữ nhi nói hai câu như thế khiến lòng dạ co rút, đau đớn không chịu nổi. “Không có đâu, phụ hoàng thích nhất chính là Quân Quân.”

Vành mắt Giang Giác cay cay, có chút xúc động muốn rơi lệ. Quân Quân ngây thơ gật đầu, dụi dụi mắt nói: “Phụ thân cũng nói vậy đó, cho nên con rất muốn gặp phụ hoàng. Lần này con xin cữu cữu cho con mượn ngựa bay cưỡi đến hoàng cung, một nửa là vì để gặp phụ hoàng.”

Miệng lưỡi tiểu nha đầu so với tỷ tỷ của nàng còn ngọt hơn. Giờ khắc này, dù bảo Giang Giác vì tiểu nữ nhi đi tìm cái chết thì hẳn cũng vui vẻ lĩnh mệnh, Quân Quân chính là một hài tử khiến người ta yêu thương như vậy đó. “Quả nhiên chó không chê chủ nghèo, nữ nhi không chê phụ thân xấu. Nhị cữu cữu của con không phải so với phụ thân còn đẹp hơn sao?”

“Nhị cữu cữu thật sự rất đẹp, nhưng con không phải do cữu cữu sinh. Con là do phụ thân sinh ra, cho nên phụ thân nhìn đẹp nhất.”

54. Gả Nhầm - Chương 54: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 2

“Phía trước chính là chỗ phụ thân con ở.” Giang Giác chỉ về phía Phượng Nghi Cung cách đó không xa, hỏi nữ nhi: “Con mới năm tuổi, sao cữu cữu của con lại yên tâm để con một mình ra ngoài?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Quân Quân hơi trề ra một chút, nhìn Giang Giác nói: “Phi Phi là thần thú, biết đường. Hơn nữa, con có mang theo quả đào, sẽ không bị đói, nên cữu cữu đương nhiên yên tâm.”

Nàng cho rằng chỉ cần biết đường và no bụng thì có thể khiến người lớn yên tâm, quả nhiên là hài tử a.

Đi đến cửa Phượng Nghi Cung, không chờ thái giám truyền báo, thanh âm giòn tan vui sướng của Quân Quân đã vang lên: “Phụ thân, phụ thân, Quân Quân đến thăm Người.”

Hoa Nam nhanh chóng chạy ra, thấy hài tử Giang Giác đang ôm đúng là nữ nhi y ngày đêm mong nhớ thì vừa mừng vừa sợ, nhận lấy Quân Quân từ trong tay Giang Giác, trìu mến hỏi: “Sao con lại đến đây? Trốn ra à?”

Quân Quân ngược mắt nhìn phụ thân một cái, mắt hững nói: “Không phải. Ngoại công ngoại bà cũng đều biết mà, Nhị cữu cữu cho con mượn ngựa bay, còn hái cho con một giỏ quả đào để con mang theo ăn.”

“Bọn họ thật quá liều lĩnh. Con mới năm tuổi, sao có thể để con một mình ra khỏi nhà?” Hoa Nam nhíu mày, suy nghĩ một chút, đoán rằng có khả năng bọn họ đã âm thầm phái người bảo vệ nha đầu kia.

Quân Quân thấy phụ thân gặp mình mà không hề cao hứng, lại còn hỏi cái này, trách cái kia, không khỏi ủy khuất vô cùng, miệng trề dài ra: “Người ta mỗi lần đói bụng thì ăn một quả đào, gian gian khổ khổ đeo trên lưng mau chóng đưa đến cho phụ thân ăn. Phụ thân lại không vui vẻ, có phải đã chán ghét Quân Quân không?”

Giang Giác thấy tiểu nữ nhi nhạy cảm như vậy thì xoa xoa đầu nàng, ôn nhu dỗ dành: “Phụ thân chỉ là lo lắng Quân Quân xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ không hề chán ghét Quân Quân. Y nhìn thấy Quân Quân thì rất vui vẻ, con xem y khi này y chạy như bay ra đây có biết bao nhiêu lo lắng a. Phụ hoàng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy y chạy nhanh hơn thế.”

Quân Quân nhìn Hoa Nam, cảm thấy phụ hoàng nói rất có lý thì lại ôm lấy cổ Hoa Nam làm nũng: “Phụ thân cười một cái đi, rồi Quân Quân cho Người ăn quả đào.”

Người hầu trong Phượng Nghi Cung nhìn không được cười rộ lên, tiểu công chúa khờ dại này lại xem phụ thân như hài tử mà dụ dỗ.

Hoa Nam gương mặt mỉm cười, hôn lên trán cùng hai má của nữ nhi, sau đó ôm nàng đi vào trong điện.

“Cứu cứu sợ lưng con không cử động được nên chỉ hái mười quả đào. Trên đường đi con ăn ba quả, còn lại bảy quả. Cho phụ hoàng một quả, hoàng tổ mẫu một quả, còn các ca ca cùng các tỷ tỷ mỗi người một quả, như vậy phụ thân chỉ còn một quả. Sớm biết như vậy con sẽ không ăn.” Tiểu nha đầu đem mấy quả đào trong giỏ trúc ra, bắt đầu chia phần, đến khi thấy Hoa Nam chỉ còn một quả thì buồn bã vô cùng.

“Bảo bối, phụ thân ăn một quả là đủ rồi.” Ánh mắt Hoa Nam mang theo nét cười dịu dàng, yêu thương quỳ gối xuống ôm nữ nhi rực rỡ như đóa Tử La Lan vào ngực, hôn lướt qua trán nàng, phảng phất như chỉ cần ôm nữ nhi là đã thấy thỏa mãn.

Đây là lần đầu tiên một nhà ba người bọn họ ở cạnh nhau. Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Giác lại có chút cay đắng, đồng thời lại có một loại cảm giác thỏa mãn ấm áp. Nhìn Tiểu Nam ôm Quân Quân trò chuyện, hẳn cảm thấy tháng ngày trống rỗng vừa qua đột nhiên phong phú hơn nhiều.

“Phụ thân quả nhiên không gạt con, bộ dáng phụ hoàng rất dễ nhìn.” Quân Quân thấy Giang Giác đang chăm chú nhìn bọn họ thì cũng tỉ mỉ nhìn lại hẳn, sau đó đưa ra kết luận.

Hoa Nam nghe vậy thì đỏ bừng cả mặt, tựa như có phần hoa anh đào bay loạn đến trên mặt y. Giang Giác vui vẻ điểm nhẹ lên cái mũi nhỏ của nữ nhi, cười nói: “Xét về tướng mạo, trên đời này không ai có thể vượt qua phụ thân của con.”

Quân Quân cười đến mức lộ ra hai hàm răng trắng nõn đều tăm tắp, cái đầu nhỏ gật mạnh như gà con mổ thóc, bộ dáng đáng yêu cực kỳ, làm cho hai vị phụ thân phụ hoàng cũng nhịn không được bật cười ra tiếng.

“Quả nhiên chó không chê chủ nghèo, nữ nhi không chê phụ thân xấu. Nhị cứu cứu của con không phải so với phụ thân còn đẹp hơn sao?” Hoa Nam hỏi Quân Quân.

Quân Quân gật đầu một cái, trả lời với vẻ hiển nhiên: “Nhị cứu cứu thật sự rất đẹp, nhưng con không phải do cứu cứu sinh. Con là do phụ thân sinh ra, cho nên phụ thân nhìn đẹp nhất.”

Ánh mắt của nàng trong suốt không nhiễm đến nửa hạt bụi trần, biểu tình nghiêm túc mà chăm chú. Hoa Nam muốn cười, thế nhưng không cười được, đây là điểm vĩ đại của quan hệ huyết thống sao? Mỗi năm, Quân Quân bắt quá chỉ ở cùng y một tháng. Nàng là do Nhị ca nuôi dưỡng, thế nhưng trong lòng nàng vẫn xem y như người thân thiết nhất.

“Phụ thân, Người ôm chặt quá.” Quân Quân ở trong ngực Hoa Nam thoáng vùng vẫy, hoang mang nhìn y.

Hoa Nam dán mặt mình lên gương mặt non nớt của nữ nhi, ôn nhu nói: “Quân Quân đúng là hảo hài tử.”

“Quân Quân đương nhiên là hảo hài tử.” Tiểu nha đầu ngọt ngào nói, trên mặt rạng rỡ hẳn lên.

Tay áo Giang Giác khẽ động, nghĩ muốn ôm lấy người yêu cùng nữ nhi, cuối cùng lại không hề nhúc nhích. Hôm nay, sau mười một năm, hẳn đã ở vào tuổi trung niên, không còn tinh thần kiên cường không ngại mưa gió như xưa. Đã bị cự tuyệt nhiều lần như thế khiến hẳn không còn can đảm mở miệng thỉnh cầu tha thứ.

Hắn cứ cho rằng đã dành tặng Tiểu Nam những thứ tốt nhất, hóa ra chỉ toàn thứ phẩm, ngay cả tình yêu duy nhất cũng mang theo khiếm khuyết cùng tỳ vết.

55. Gả Nhầm - Chương 55: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 3

Ở Từ Ninh Cung, Quân Quân đã gặp được tất cả người thân của mình. Minh Châu đem nàng ôm vào lòng, cười nói: “Muội muội thật nhẹ quá a, một chút trọng lượng cũng không có.”

Quân Quân cười hì hì: “Đại tỷ tỷ thật xinh đẹp a.”

“Tiểu công chúa miệng lưỡi ngọt ghê.” Vương thực nghi cười vui vẻ, bất cứ người mẫu thân nào khi nghe nữ nhi của mình được người khác khen xinh đẹp đều vô cùng cao hứng.

“Đến đây, tỷ tỷ giới thiệu cho muội. Ba nam hài bên này theo thứ tự là Đại ca, Nhị ca cùng Tam ca của muội. Bảo bối, muội nói xem trong ba vị ca ca này ai là người đẹp nhất?” Minh Châu ôm Quân Quân đến trước mặt ba đệ đệ, để Quân Quân quan sát kỹ lưỡng.

Đây là một câu hỏi rất khó trả lời, dù nói ai đẹp nhất cũng sẽ đắc tội hai người khác. Quân Quân nhìn kỹ ba người một lượt rồi lại quay đầu nhìn Giang Giác, thanh âm giòn tan trả lời: “Phụ hoàng đẹp nhất.”

Mấy huynh đệ Giang Giác bật cười to thành tiếng, Thái Hậu cùng chúng phi cũng che miệng cười khẽ. Tiểu công chúa này so với Minh Châu năm đó còn muốn quý quái lém lỉnh hơn.

“Ân, vậy bảo bảo nói xem Triều Dương tỷ tỷ của Tứ hoàng thúc đẹp hay là Vô Hạ tỷ tỷ của Ngũ hoàng thúc đẹp?” Minh Châu ôm Quân Quân xoay một vòng, để nàng nhìn rõ hai đường muội* lớn hơn nàng vài tuổi.

*đường muội: em họ (Triều Dương là con Giang Minh, Vô Hạ là con Giang Diễm).

Quân Quân nghiêng đầu suy nghĩ, rồi sờ sờ mặt Minh Châu, trả lời thế này: “Đại tỷ tỷ đẹp nhất.”

“Thật đúng là tiểu thông minh.” Minh Châu khẽ dùng trán chạm vào trán Quân Quân một cái, cười đến rạn vỡ. Nếu người muội muội này có thể ở cạnh phụ hoàng thì tốt quá, phụ hoàng chắc hẳn là sẽ cười nhiều hơn. Rất nhiều năm rồi nàng chưa từng thấy phụ hoàng cười tươi như vậy.

Quân Quân thấy mọi người cười thì cười theo, nhưng kỳ thật nàng không hiểu chuyện này có gì buồn cười, bất quá do mọi người cao hứng thì nàng cũng cao hứng. Nàng quay đầu nhìn vị ca ca nhỏ nhất đang cười với nàng, le lưỡi với hắn một cái. Ân, ngoại trừ phụ hoàng thì vị ca ca này là đẹp nhất*.

*Quân Quân đang nói đến Thái tử Giang Ly, con của Giang Giác và Niên phi ấy.

Bọn hài tử đều cười thật đơn thuần, nhưng tâm tư của người lớn thì lại không giống nhau. Giang Giác ánh mắt ôn nhu dịu dàng đặt trên người Hoa Nam và Quân Quân, cười hài lòng mà cảm động. Giang Minh mỉm cười yếu ớt nhìn Hoa Nam chăm chú, ánh mắt u buồn thấu hiểu. Giang Diễm khoe miệng mang theo nét cười chậm rãi lướt nhìn mọi người, thầm nghĩ cuối cùng một nhà hoàng huynh đã viên mãn.

Tiệc tối được bày ở Từ Ninh Cung, đây là buổi gia yến hoàng cung đầy đủ nhất trong vòng năm năm nay. Giang Giác kéo tiểu nữ nhi đến gần, múc một muỗng nhỏ mật ong dứt nàng uống. Quân Quân ngậm vào miệng, lập tức cau mày. Hoa Nam thấy vậy liền nhỏ giọng nói với nữ nhi: “Ngoan, nuốt xuống đi.”

“Sao vậy, rất khó ăn ư?” Giang Giác buông muỗng mật ong xuống, hỏi nữ nhi.

Quân Quân nhìn Hoa Nam, cẩn thận gật đầu, hỏi: “Ông mật là do phụ hoàng nuôi hay phụ thân nuôi?”

Giang Giác ngạc nhiên nói: “Cả hai đều không phải, sao con hỏi như thế?”

Hắn đường đường là vua một nước, thế nào có khả năng chạy đi nuôi ông mật?

Quân Quân nói khẽ: “Khó trách không thể ăn.”

Đây là lý luận gì chứ? Giang Giác càng thêm khó hiểu. Hoa Nam hơi nghiêng người qua, kề sát bên tai Giang Giác nói: “Ồ quê hương, đều là do chúng ta tự nuôi ông mật. Ông mật do Đại ca và Nhị ca nuôi cho ra mật rất ngon, vì thế Quân Quân cho rằng ông mật không thể ăn là do ông mật không phải chúng ta tự mình nuôi.”

Những người ở quê hương của Hoa Nam đều ăn hoa quả uống mật ong lớn lên, chắc hẳn khẩu vị của Hoa Nam cũng giống như Quân Quân. Nhưng từ xưa đến giờ, mỗi lần y dùng bữa đều không lộ ra biểu tình chán ghét, có lẽ là y sợ vị Hoàng đế này khó xử. Hắn cứ cho rằng đã dành tặng Tiểu Nam những thứ tốt nhất, hóa ra chỉ toàn thứ phẩm, ngay cả tình yêu duy nhất cũng mang theo khiếm khuyết cùng tỳ vết.

“Quân Quân nếu không thích ăn thì thôi, đợi lát nữa trở về ăn quả đào.” Giang Giác sờ sờ cái đầu nhỏ của nữ nhi.

Tiểu nha đầu không chút do dự lắc đầu: “Không được a, đó là để tặng cho mọi người, con không thể ăn nữa. Ngày mai con còn phải đem chia cho mọi người.”

Giang Giác cảm thấy hứng thú hỏi: “Nếu muốn chia cho mọi người, sao con không mang theo đến Từ Ninh Cung?”

Quân Quân liếc đôi mắt to tròn đen láy nhìn phụ quân, tỏ vẻ ‘biết rồi còn làm bộ hỏi’: “Chỉ có mấy quả, nhưng lại có nhiều người như thế thì làm sao chia? Nếu chia không được sẽ dẫn đến ghen tỵ, lỡ đâu chỉ vì một quả đào mà gây ra án mạng thì sao? Nhị cứ cứ từng kể chuyện xưa rằng vì quả đào mà dẫn tới án mạng, chúng ta phải biết rút cảnh giác.”

Quân Quân đang nói chính là điển cố nhị đào sát tam sĩ*. Thật không ngờ Hoa Nam lại đi kể một câu chuyện xưa phức tạp như thế cho tiểu hài tử nghe, hơn nữa nàng nghe xong thì vẫn nhớ kỹ, còn có thể lúc này nói có sách, mách có chứng.

*điển cố nhị đào sát tam sĩ: .tangthuvien.com/forum/showpost.php?p=1029281&postcount=138

Giang Giác cười ngất, ôm nữ nhi hôn liên tục, cất lời khen ngợi: “Bảo bảo của ta thật sự là vừa thông minh vừa đáng yêu.”

Tiểu cô nương mặt mày rạng rỡ, đắc ý vô cùng, ôm lấy cổ phụ hoàng nói: “Những chuyện xưa mà Nhị cứ kể con đều nhớ rất rõ, đêm nay con sẽ kể cho phụ hoàng nghe.”

Nàng nói như vậy chính là mời Giang Giác đêm nay đến Phòng Nghi Cung. Giang Giác nhìn Hoa Nam chăm chú, thấy y không sửa lại của nữ nhi thì mỉm cười gật đầu: “Được, bảo bảo kể chuyện xưa nhất định rất đặc sắc.”

Giang Giác đã từng cho rằng có quyền lực là mạnh nhất, đến khi ở cùng Hoa Nam hẳn mới cảm thấy không chế lực lượng tự nhiên là mạnh nhất. Còn hiện tại, hẳn cảm thấy cả hai đều không phải.

Hắn vốn cho rằng mình đã có được tất cả, lại bởi vì đi sai một bước mà hối hận cả nửa đời.

56. Gả Nhầm - Chương 56: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 4

Giống như những hài tử khác, Quân Quân có thói quen rất tốt, trước tiên thả búi tóc xuống, dùng lược chải chỉnh tề, sau đó mới cởi y phục ra gấp lại. Bàn tay nhỏ bé của nàng rất khéo léo, yêu cầu rất cao, ngay cả những nếp gấp cũng muốn đẹp để thẳng thớm. Giang Giác ung dung nhìn nữ nhi gấp y phục, thấy nàng dùng tay vuốt hai lần nơi nếp gấp, cuối cùng mới gấp gọn lần cuối cùng rồi đưa y phục đã được gấp xong cho Mai Hương đem đi cất.

“Quân Quân luôn tự mình gấp y phục sao?” Giang Giác xoa đầu nữ nhi hỏi.

Quân Quân đưa ngón tay ra tính tính, kể đó trả lời: “Không phải, sáu tháng rưỡi trước còn do Nhị cứ cứ giúp con gấp.”

“Ồ lang hoàn có vui không?” Giang Giác ôn hòa cười, lại hỏi.

Quân Quân gật đầu: “Vui, nhưng mà có đôi khi con đặc biệt rất nhớ phụ thân, còn nghĩ xem không biết phụ hoàng rốt cuộc có hình dáng như thế nào? Lúc đó, con muốn khóc lắm, nhưng Nhị cứ cứ đã nói hài tử không được dễ dàng rơi lệ, vì vậy con đã cố nhịn.”

“Thực xin lỗi.” Giang Giác kéo nữ nhi vào trong ngực, trầm giọng nói xin lỗi, trong mắt đau thương lưu chuyển, nội tâm nếm đủ mùi vị cay đắng lẫn lộn.

“Phụ hoàng, phụ thân, hai người thay y phục lên giường đi, Quân Quân phải kể chuyện xưa rồi.” Bàn tay nhỏ bé của Quân Quân vỗ vỗ lên phần giường bên cạnh, ý bảo hai vị phụ hoàng phụ thân tranh thủ thời gian nằm xuống.

Giang Giác và Hoa Nam nằm ở hai bên trái phải của Quân Quân, mỉm cười nghe nàng kể chuyện xưa. Thỉnh thoảng, hai người lại đặt ra vài câu hỏi trêu đùa tiểu nha đầu một chút, khi đó Quân Quân sẽ gãi gãi cái sừng nhỏ, đau khổ suy nghĩ, kế tiếp mới nghiêm túc trả lời.

Sau khi kể xong hai chuyện xưa, Hoa Nam vỗ nhẹ lên ngực nữ nhi, ôn nhu dỗ: “Muộn rồi, bảo bảo ngủ đi.”

Bàn tay nhỏ bé của Quân Quân che miệng ngáp một cái, ngoan ngoãn gật đầu: “Ân, phụ hoàng, phụ thân ngủ ngon. Ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại.” Hoa Nam cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, mỉm cười đặt xuống trán nàng một nụ hôn.

“Bảo bảo, mộng đẹp.” Giang Giác nhẹ nhàng nói, âm sắc trong suốt thanh thản, giống như nước ngầm ở đáy cốc sâu thẳm, khẽ chảy qua lòng Quân Quân. Nàng dùng bàn tay còn lại nắm lấy bàn tay rất to của hắn, lông mi hơi chớp, nhẹ như cánh bướm. Giang Giác ánh mắt sáng lên, khoe miệng mang theo ý cười, ở nơi Hoa Nam vừa hôn đặt xuống một nụ hôn nữa.

Cái này không phải xem như dùng nữ nhi làm nơi hôn môi gián tiếp sao? Mặt Hoa Nam không khỏi nóng lên, ánh mắt vừa rời khỏi người nữ nhi thì đã bắt gặp Giang Giác đang đưa tình ẩn tình với mình. Mắt hắn sâu như nước hồ thu, con ngươi đen tuyền, là một đôi mắt tựa hồ có thể câu hồn đoạt phách. Hoa Nam tim đập mạnh, vội vàng nhắm mắt nói: “Ngủ đi.”

Dù đã nhắm mắt lại, Hoa Nam cũng có thể cảm nhận được ánh mắt Giang Giác đang đặt trên người mình. Thế là, y buông bàn tay nhỏ bé của nữ nhi ra, xoay người đưa lưng về phía cha con họ. Rất lâu sau đó, y vẫn cảm giác không được tự nhiên lắm khi ở gần nhau, chợt nghe Quân Quân mơ hồ gọi: “Phụ hoàng... phụ thân...”

“Bảo bảo, chúng ta ở đây.” Giang Giác vỗ nhẹ lên người nữ nhi, dùng thanh âm khe khẽ dỗ dành. Hắn biết rõ nữ nhi đang nằm mộng, không nghe được lời hắn nói. Chỉ là nếu Quân Quân gọi hắn, bất cứ tình huống nào hắn cũng sẽ trả lời.

Cuối cùng, Hoa Nam xoay người lại, ôm lấy nữ nhi tiếp tục giả bộ ngủ. Quân Quân theo thói quen rút vào trong ngực Hoa Nam, chu chu cái miệng bé xíu, khoe miệng vẽ ra nụ cười rất nhẹ, tựa hồ trong mộng cũng rất vui vẻ.

Bởi vì có nữ nhi ở cạnh bên, Hoa Nam không còn cảm thấy màn đêm tại thâm cung vừa dài dằng dặc vừa lạnh như băng.

Giang Giác đã từng cho rằng có quyền lực là mạnh nhất, đến khi ở cùng Hoa Nam hắn mới cảm thấy không chế lực lượng tự nhiên là mạnh nhất. Còn hiện tại, hắn cảm thấy cả hai đều không phải. Khi hắn nhìn Quân Quân làm nũng, nhìn Tiểu Nam ôm nữ nhi chơi đùa, hắn cảm giác dường như ***g ngực được sưởi ấm mới là mạnh nhất, bởi vì hắn có thể vì loại cảm giác này mà làm hết thảy. Hắn vốn cho rằng mình đã có được tất cả, lại bởi vì đi sai một bước mà hối hận cả nửa đời. Đúng vậy, hối hận sẽ chỉ làm chính mình không cách nào thích nghi, nhưng hắn đã hối hận rất nhiều năm rồi, lục phủ ngũ tạng đều cay đắng như uống phải hoàng liên*.

*hoàng liên: một vị thuốc siêu siêu đắng >.< “nếu=”” thật=”” sự=”” vút=”” bỏ=”” ngôi=”” vị=”” hoàng=”” để=”” để=”” đi=”” nuôi=”” ong,=”” người=”” sẽ=”” không=”” được=”” thoải=”” mái,=”” sẽ=”” cảm=”” thấy=”” rằng=”” những=”” tham=”” vọng=”” của=”” người=”” không=”” cách=”” nào=”” thực=”” hiện,=”” kỳ=”” thật,=”” con=”” người=”” luôn=”” vào=”” lúc=”” đã=”” mất=”” đi=”” rồi=”” mới=”” nhận=”” ra=”” thứ=”” mình=”” từng=”” có=”” là=”” quý=”” nhất,=”” không=”” cần=”” đặt=”” ra=”” giả=”” thiết=”” nếu=”” như,=”” hiện=”” tại=”” chính=”” là=”” tốt=””>

57. Gả Nhầm - Chương 57: Lấy Mật Cho Tiểu Bao Tử

Bởi vì bữa ăn của Hoa Nam lấy mật ong làm món chính nên lúc trước Giang Giác đã sai người xây một phong trường* nhỏ trong cung. Ở quê hương, Hoa Nam đã từng theo các ca ca học cách lấy mật, vì thế nếu Quân Quân cảm thấy mật ong hắn là nên do song thân tự tay lấy, y sao có thể không biết xấu hổ đến mức ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ của nữ nhi cũng không thực hiện? Y dự định chờ Minh Châu ôm Quân Quân đến cung khác chơi rồi sẽ tới phong trường tự mình lấy mật.

*phong trường: chỗ để nuôi ong, hình số (1) cuối bài.

Lúc này là giờ Tỵ một khắc, khi Hoa Nam đến phong trường liền bắt gặp một thân ảnh vàng rực đội duy mạo, mang tay áo rời** và bao tay đứng bên cạnh thùng nuôi ong lấy mật, đám nội thị phụ trách nuôi ong cẩn thận trông chừng ở một bên.

*duy mạo: loại mũ có phủ thêm khăn phía trên, hình số (2) cuối bài.

**tay áo rời: hình số (3) cuối bài.

Vì tránh làm kinh động ong mật trong thùng nên đám nội thị nhìn thấy Hoa Nam chỉ quỳ xuống, thấp giọng thỉnh an.

Giang Giác vốn đang chăm chú làm nên không để ý lắm, đến khi nghe tiếng mới quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt y lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hoàng Thượng không quen những chuyện này, hay là để ta làm cho.” Hoa Nam vẫy vẫy tay với nội thị, ý bảo bọn họ cầm dụng cụ đến cho y.

Giang Giác kiên định lắc đầu, nói khẽ: “Để người làm phụ hoàng như ta vì nữ nhi làm chút chuyện đi.”

Hoa Nam nhẹ nhàng gật đầu, tiếp nhận duy mạo cùng bao tay, bắt đầu chăm chú làm việc.

Xong việc, hai người tháo tay áo rời cùng bao tay xuống. Giang Giác lần đầu tiên làm loại việc này, lại là vì nữ nhi mà làm nên cảm thấy rất thú vị, cười nói với Hoa Nam: “Nếu thật sự phải làm người nuôi ong cũng không tệ, tự cấp tự túc, không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Hoa Nam cười nhẹ: “Nếu quả thật vứt bỏ ngôi vị Hoàng đế để đi nuôi ong, người sẽ không được thoải mái, sẽ cảm thấy rằng những tham vọng của người không cách nào thực hiện. Kỳ thật, con người luôn vào lúc đã mất đi rồi mới nhận ra thứ mình từng có là quý nhất. Không cần đặt ra giả thiết nếu như, hiện tại chính là tốt nhất.”

Nói xong, bắt gặp gương mặt Giang Giác lộ ra vẻ ảm đạm, Hoa Nam lập tức ý thức được mình đã hơi quá lời nên vội vàng bổ sung thêm: “Ý ta là Hoàng Thượng là một minh quân, nếu đi làm người nuôi ong sẽ là tổn thất cho giang sơn xã tắc.”

“Vậy sao?” Giang Giác cười chua xót, “Trở về đi, lát nữa Quân Quân phải dùng bữa trưa rồi.”

“Àn.” Hoa Nam xoay người, cùng Giang Giác sóng vai bước đi, lại không chú ý rằng tay áo của Giang Giác đã bị mắc vào thùng nuôi ong. Hắn vừa di chuyển một chút, thùng nuôi ong đã bị chấn động, đàn ong mật lập tức giạt mình, ‘vù vù’ bay ra khỏi thùng. Giang Giác hoảng hốt, sợ Hoa Nam bị đốt, kêu lên một tiếng “Chú ý”. Hoa Nam còn chưa kịp phản ứng, đã bị Giang Giác đẩy té ngã xuống đất, thay y chịu hết cơn đau ong đốt.

Đám nội thị phụ trách nuôi ong thấy Đế – Hậu bị kinh động, vội vàng chu môi huyết sáo, đàn ong mật liền ngoan ngoãn bay về thùng, nhưng Giang Giác vẫn bị đốt hai dấu.

“Khiến Hoàng Thượng Hoàng Hậu sợ hãi, nô tài tội đáng chết vạn lần.” Đám nội thị trông thấy trên mu bàn tay bệ hạ hiện lên vết sưng đỏ, lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

Giang Giác giống như không nghe thấy, kiểm tra Hoa Nam từ trên xuống dưới một lượt, ân cần hỏi thăm: “Tiểu Nam có bị thương không?”

Hoa Nam nhìn y chăm chú, sắc mặt tái nhợt: “Không có. Người mau rút vôi đốt ra rồi bôi thuốc.”

Nội thị hầu hạ Giang Giác dùng nước sạch tẩy trừ vết thương, lại dùng hoa Tử La Lan* giã nát rồi bôi lên vết ong đốt. Hoa Nam giúp hấn băng bó xong, bình thần nói: “Đi thôi, Quân Quân sắp về Phượng Nghi Cung rồi.”

*hoa Tử La Lan: hoa Violet hay còn gọi là hoa Păng-xê. Chỗ này ta không chắc lắm, bởi vì ta chỉ biết nếu bị ong mật đốt thì nên bôi vôi vào để trung hòa thôi. Hình số (4) cuối bài.

Sau khi trở về, Minh Châu phái người đến bẩm báo rằng Quân Quân đang ở Đông Cung cùng Thái tử chơi đùa, và nàng sẽ ở lại Đông Cung dùng bữa.

Hoa Nam hỏi nội thị ở Đông Cung: “Hôm nay Thái tử không phải lên lớp sao?”

Nội thị cúi thấp người trả lời: “Bẩm Hoàng Hậu, buổi sáng Thái tử có một khóa nhạc lý, buổi chiều có một khóa thuật số, một khóa võ thuật.”

Giang Giác nói với nội thị: “Nếu tiểu công chúa đang chơi vui vẻ ở Đông Cung thì cứ hủy bỏ lịch học chiều nay đi.”

Hoa Nam lên tiếng ngăn cản: “Sao vậy được? Ly nhi lên lớp thì bảo Minh Châu dẫn Quân Quân đến nơi khác chơi. Việc học tập của Thái tử đâu thể vì chơi đùa cùng ấu muội mà xao nhãng?”

“Vậy được. Dù sao Quân Quân cũng đã quay lại đây rồi, huynh đệ tỷ muội bọn chúng còn nhiều cơ hội ở cạnh nhau mà.” Giang Giác gật đầu, cho nội thị lui xuống.

Hoa Nam không đủ nhẫn tâm nói cho Giang Giác biết, Quân Quân nhiều nhất chỉ có thể ở đây đến sau Tết Đoan Ngọ. Vốn dĩ nàng sinh ra đã có thân thể không khỏe mạnh, năm tuổi rồi còn chưa hoàn toàn hóa thành hình dạng người bình thường. Hoàng cung không phải là nơi thích hợp để hấp thu linh khí, nếu ở đây lâu dài, thân thể nàng sẽ ngày càng yếu hơn.

Nữ nhi không có ở đây, ngoại trừ quốc yến, gia yến, dã ngoại, hai người đã rất nhiều năm không dùng bữa cùng nhau. Hoa Nam muốn bảo hấn trở về Sùng Hoa Điện, lại không biết mở miệng thế nào.

Ngượng ngùng cả nửa ngày, hai người vẫn ngồi xuống dùng bữa mật ong hoa quả. Vốn dĩ là những món quen thuộc, bỗng nhiên sao có cảm giác khang khác, chẳng lẽ thật sự vì đây là mật ong do chính mình lấy nên mới ngọt hơn?

“Tự nhiên ta cảm thấy, vết ong đốt của ta cũng rất đáng yêu.” Hai mắt Giang Giác phát ra tia sáng rực rỡ, nụ cười tươi như hoa đào nở rộ.

Hoa Nam nhìn bàn tay được băng bó của hấn, ánh mắt lưu chuyển, chậm rãi hỏi: “Không đau?”

Giang Giác nâng tay Hoa Nam lên, ánh mắt chân thành, nhẹ giọng trả lời: “Chỉ cần có thể bảo vệ người chu toàn, dù có bị ong đốt đầy đầu ta cũng sẽ không cảm thấy đau.”

Hoa Nam đưa mắt nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ của hấn, cảm thấy nó tràn ngập thành khẩn, nhất thời không nói gì mà chỉ thở dài một hơi. Y không nghĩ ra, Giang Giác vốn là một người gọn gàng, làm việc cẩn thận từng ly từng tý, sao có thể bất cẩn mặc tay áo vào thùng nuôi ong? Y nhớ lúc mới bước vào phong trường đã thấy rõ ràng vạt áo của hấn xếp gọn trên đai lưng a.

“Là phụ thân muốn ở bên cạnh phụ hoàng, cho nên phụ thân chỉ có thể ở trong hoàng cung với hấn.”

“Con hỏi đại tỷ tỷ tại sao phải lập gia đình, tỷ ấy nói vì yêu một người nên mới muốn ở bên cạnh người đó, thời thời khắc khắc đều được nhìn thấy hấn. Hóa ra phụ thân cũng yêu phụ hoàng như thế.”

58. Gả Nhầm - Chương 58: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 5

Ngày năm tháng năm, ngày bảy tháng bảy, ngày chín tháng chín. Đoan ngo, đêm thất tịch, tết Trùng Dương, ba ngày đại lễ này đều dành cho nữ nhi, dù khuê nữ có xuất giá cũng phải về nhà thăm bố mẹ cùng người thân. Vừa vặn lần này Quân Quân quay lại đây, có thể cùng mọi người chung vui, đồng thời cũng là cái tết Đoan ngo cuối cùng của Minh Châu trước khi xuất giá. Bởi vậy, Giang Giác liền thay đổi thói quen tiết kiệm bao nhiêu năm trời, quyết định tổ chức lễ chúc mừng vô cùng long trọng.

Lần gia yến hoàng gia này cực kỳ xa hoa, mỗi món ăn trong chén nếu so sánh đều vượt xa năm rồi. Trước mặt Quân Quân có bảy tám ly thủy tinh, Giang Giác vì để giúp nữ nhi được thỏa thích tận hưởng hoa quả nên đã lệnh cho ngự trù dùng các loại trái cây như dưa, thanh mai, anh đào, và các loại trái cây bốn mùa khác điêu khắc thành hình những con vật nhỏ, ngay cả mật ong hấn cũng dùng hết tâm trí chọn các loại mật trà, mật cao do cung nữ cẩn thận lựa chọn.

Quân Quân ăn no rồi thì ngồi trên đùi Hoa Nam, dịu dàng nói: “Nếu ngày nào cũng có thể dùng bữa cùng mọi người như vậy thì tốt quá.”

Hoa Nam dùng khăn mềm lau miệng giúp nữ nhi, hỏi nàng: “Bảo bảo có nhớ ngoại công ngoại bà và các cữu cữu không?”

Quân Quân chớp mắt mấy cái, nói: “Nhớ. Tại sao chúng ta không thể sống chung với nhau mà không phải thiếu phụ hoàng phụ thân hoặc thiếu ngoại công ngoại bà bọn họ?”

Hoa Nam giải thích: “Bởi vì quê của chúng ta cùng quê của phụ hoàng con có sự khác biệt khá lớn. Nếu như cữu cữu bọn họ đến đây, thời gian dài sẽ không quen. Tương tự, phụ hoàng con nếu ở lang hoàn cũng sẽ không quen.”

“Nhị cữu phụ là người ở cùng quê với phụ hoàng, nhưng vẫn sống ở lang hoàn rất tốt đó thôi. Còn phụ thân là người ở lang hoàn, sống trong hoàng cung cũng rất tốt.” Quân Quân nghi hoặc phản bác.

Hoa Nam đặt tay phải lên gương mặt nữ nhi, dùng ngón tay chọc chọc vào phần da thịt non mịn nơi vùng bụng của nàng. Y không cách nào giải thích sở dĩ Tần Hoán có thể an nhàn sống ở lang hoàn là vì hần yêu Hoa Sam, cũng không cách nào giải thích y tiếp tục cô tịch trong hoàng cung là vì trách nhiệm.

“Phụ thân?” Quân Quân thấy Hoa Nam không trả lời, kéo kéo ống tay áo của y.

Hoa Nam lấy lại tinh thần, mỉm cười với nữ nhi: “Phụ hoàng con không giống Nhị cữu phụ. Hần là Hoàng đế, có rất nhiều nhiệm vụ không thể buông xuống, cho nên không thể đến lang hoàn sống.”

Quân Quân suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Phụ thân có phải cũng có trách nhiệm không thể buông xuống, cho nên mới không trở về lang hoàn sống không?”

Giang Giác này giờ vẫn một mực lắng nghe bọn họ nói chuyện, nghe đến đây thì đồng tử không khỏi co rút lại, căng thẳng chờ Hoa Nam trả lời.

“Là phụ thân muốn ở bên cạnh phụ hoàng, cho nên phụ thân chỉ có thể ở trong hoàng cung với hần.” Hoa Nam trả lời như vậy, gánh nặng trong lòng Giang Giác liền được hóa giải, lặng lẽ ngồi nhích lại gần bọn họ một chút.

Quân Quân nghe Hoa Nam trả lời xong thì ôm cái miệng nhỏ nhắn mà cười không người. Hoa Nam kỳ quái hỏi nàng cười cái gì, nàng trả lời: “Con hỏi đại tỷ tỷ tại sao phải lập gia đình, tỷ ấy nói vì yêu một người nên mới muốn ở bên cạnh người đó, thời thời khắc khắc đều được nhìn thấy hần. Hóa ra phụ thân cũng yêu phụ hoàng như thế.”

Hoa Nam không nói gì, con nha đầu khỉ này, có đôi lúc thật không biết trả lời mấy câu hỏi của nàng ra sao.

“Phụ thân, sau này con có thể có thêm đệ đệ hoặc muội muội không?” Quân Quân chờ đợi nhìn Hoa Nam.

Hoa Nam còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ sau câu hỏi của Quân Quân thì lại tiếp tục bị nàng dọa chết khiếp, ngay đến cả Giang Giác cũng không hiểu ra sao, hỏi nàng: “Bảo bảo muốn có thêm đệ đệ muội muội?”

Quân Quân gật đầu như bầm tỏi, nhìn song thân nói: “Mấy đêm rồi phụ hoàng và phụ thân đều ngủ cùng một chỗ. Nếu ngủ cùng một chỗ sẽ có tiểu bảo bảo a.”

Trên mặt Hoa Nam nổi lên vài tia hắc tuyến, tức giận hỏi: “Đây là do ai nói?”

Quân Quân rất vô tội gãi gãi đầu: “Con nhớ không rõ, hình như là ngoại bà nói.”

Mặt Hoa Nam co rút lại, nương, nữ nhi của con mới năm tuổi!

“Khi nào có thì cho con biết nha.” Nàng giương đôi mắt chờ mong nhìn song thân chăm chú, đợi bọn họ trả lời.

Hoa Nam búng nhẹ lên trán nàng, nói: “Cái này con cứ hỏi phụ hoàng của con ấy. Có lẽ sau này hần sẽ cho con thêm một vài đệ đệ muội muội cùng cha khác mẹ.”

Khẩu khí của y nhẹ như gió thoảng nhưng không biết vì sao trong lòng lại có chút chua xót, nhất định là vì cây thanh mai* tỏa ra mùi vị cay cay.

Đôi chân mày đen rậm của Giang Giác hơi nhíu lại, nhưng lúc Quân Quân nhìn hắn thì hắn đã nhanh chóng khôi phục bình thường. Hắn dùng khẩu khí yêu thương nói: “Bảo bảo đáng yêu như vậy, phụ hoàng không muốn có thêm hài tử khác nữa, chỉ thương một mình bảo bảo là đủ rồi.”

Thấy gương mặt Quân Quân hiện lên vẻ thất vọng, Giang Giác vội vàng nói sang chuyện khác: “Bảo bảo ăn no rồi ư? Vậy chúng ta đến Lâm Tiên Lâu xem pháo hoa thôi.”

Hắn nhắc đến pháo hoa, Hoa Nam liền nhớ lại đêm y mới vào cung, gió trăng u ám, quyến luyến đổi thay, nháy mắt mười một năm đã trôi qua. Quân Quân đã năm tuổi, y không còn là thiếu niên giả ngốc để trốn tránh câu hỏi, Giang Giác cũng không còn là phong lưu thiên tử xuân phong đắc ý. Bên ngoài bọn họ không già nhưng tâm đã chậm rãi già đi, nếu không còn yêu sẽ không hứa hẹn về những điều mình không thể hứa.

“Trẫm chỉ là một người phụ thân hy vọng nữ nhi của mình có được thật nhiều niềm vui.”

59. Gả Nhầm - Chương 59: Tiểu Bao Tử Thăm Người Thân 6

“Pháo hoa là gì?” Quân Quân hiếu kỳ hỏi.

“Bảo bảo xem rồi sẽ biết.” Giang Giác ôm lấy nữ nhi, cao giọng nói: “Bãi giá Lâm Tiên Lâu.”

Giang Giác ôm nữ nhi bước lên tòa kiến trúc cao nhất trong hoàng cung, hậu phi theo sau, cùng nhìn bao quát ánh đèn rạng rỡ sắc màu dưới lầu, lấp lánh trong màn đêm thăm thẳm.

“Phụ hoàng, nữ nhi có thể xuống chỗ bắn pháo hoa không?” Minh Châu đứng cạnh Giang Giác hỏi.

Quân Quân không biết pháo hoa là gì, nhưng thấy bộ dáng kích động của Minh Châu thì cũng thấy thú vị theo, nói: “Đại tỷ tỷ dẫn muội đi với.”

Giang Giác chọc Minh Châu: “Khi con còn bé thì có thể nghịch ngợm, nhưng hôm nay sắp lập gia đình rồi sao vẫn không ra dáng thực nữ chứ? Trẫm nghe nói Tiểu Kỷ chỉ thích những cô nương chừng chạc đoan trang thôi.”

Minh Châu lập tức biến thành bộ dáng đoan trang, le lưỡi nói: “Àn, thì không đi. Chỗ bắn pháo hoa hơi nguy hiểm, muội muội có đôi mắt to xinh đẹp như thế, nếu không cẩn thận bị khói hun chảy nước mắt thì không hay chút nào.”

Những lời này của Minh Châu lập tức dẫn đến lời trêu ghẹo của tần phi: “Quả nhiên sắp lập gia đình nên thận trọng hẳn.”

Minh Châu mặt đỏ lên, liếc xéo các nàng nhưng cũng không phản bác. Giang Giác vỗ vỗ đầu đại nữ nhi, ôn nhu mỉm cười. Minh Châu cùng hắn luôn rất thân thiết, thế là nàng tựa đầu vào vai hắn, thầm nghĩ may mắn tiểu muội đã quay lại, bằng không khi nàng xuất giá phụ hoàng sẽ mất đi một người tri kỷ thân thương, tất nhiên sẽ mất đi không ít niềm vui.

Lúc này, nhìn ra phía xa, bọn họ đột nhiên nhìn thấy mười ánh lửa sáng rực phóng thẳng lên không trung, luồng ánh sáng ấy tựa như mũi tên xé toạc bầu trời mang theo tiếng nổ vang rền, nổ rộ thành từng bông hoa chói mắt.

“Oa, thật đẹp quá nha!” Quân Quân vỗ vỗ bàn tay bé nhỏ thán phục.

Giang Giác hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Bảo bảo thích là tốt rồi, phía sau càng đẹp hơn.”

Quả nhiên, đợt bắn pháo hoa tiếp theo càng thêm tuyệt diệu, tựa như có hàng vạn ngôi sao đang lấp lánh, xanh thẳm, ánh hồng cùng vàng rực, trong mắt mọi người đều là rực rỡ sắc màu, xán lạn đến cực điểm.

“Oa!” Quân Quân lại thét lên một tiếng kinh ngạc, nàng thấy pháo hoa nổ tung trên bầu trời, vô số tia lửa bạc phóng xạ ra chung quanh theo hình cầu, rồi lại nổ rộ thành những đóa hoa nhỏ, một lần nữa nổ tung, phát ra càng nhiều hơn những quả cầu sáng nhỏ li ti.

Từng đợt từng đợt pháo hoa mỹ diệu cứ thế hiện lên không trung, khiến người xem hoa cả mắt.

“Con muốn hái một đóa pháo hoa tặng cho phụ thân.” Quân Quân hưng phấn nói. Giang Giác còn chưa kịp phản ứng, nàng đã biến trở về nguyên hình bay vào khoảng không.

“Quân Quân!” Hoa Nam cùng Giang Giác đồng loạt thét lên hoảng hốt. Hoa Nam niệm một chuỗi chú ngữ, cũng cười mây bay ra.

Dưới bầu trời sáng rực, chỉ thấy một thân ảnh màu bạc nhanh chóng đón lấy con rồng nhỏ khi nó còn chưa kịp bay đến gần pháo hoa, nhẹ nhàng di chuyển, khi mọi người nhìn lại đã thấy một người trưởng thành đang ôm một đứa bé. Bọn họ chậm rãi đáp xuống, gió khẽ lướt qua, nổi bật lên giữa đợt pháo hoa là hình ảnh Hoa Nam tay áo phấp phới, bông bành linh động phảng phất như khinh vân tế nguyệt, lưu phong hồi tuyết*, có lẽ chỉ có những tiên tử đã tắm ở Ngân Hà trên thiên giới mới có được dung nhan tuyệt sắc, khí chất xuất trần như vậy. Tâm Đế vương đắm chìm trong men say, thi triển khinh công bay xuống, bước nhanh đến bên cạnh người yêu, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người ôm lấy Hoa Nam và Quân Quân, sau đó đặt xuống bờ môi hồng nhuận của y một nụ hôn.

*khinh vân tế nguyệt, lưu phong hồi tuyết: mây che bóng nguyệt, gió bay làn tuyết. Câu này được trích ra từ bài thơ Lạc thần phú (Bài phú về nữ thần sông Lạc) của nhà thơ Tào Thực.

Hoa Nam hoảng hồn đẩy Giang Giác ra, nhưng Quân Quân lại hoàn toàn không giạt mình, mở to mắt nhìn hai vị phụ thân, cười hì hì: “Phụ hoàng cũng hôn con đi.”

Giang Giác đặt xuống trán Quân Quân một nụ hôn theo yêu cầu của nàng, sau đó nắm tay Hoa Nam leo lên Lâm Tiên Lầu.

Vừa rồi ở trước mặt mọi người hôn môi nên khi trở lại Lâm Tiên Lầu, Hoa Nam có chút ngượng ngùng. Minh Châu nhìn lướt qua bọn họ, đôi mắt to tròn linh động đảo một vòng, hỏi Giang Giác: “Phụ hoàng, pháo hoa này thật đẹp, không giống với pháo hoa khi xưa con phóng. Là mua ở đâu vậy?”

“Không phải mua, là bí chế* của Hỏa Vân đường.” Giang Giác trả lời.

*bí chế: bí quyết chế tạo riêng.

Hỏa Vân đường do triều đình lập nên, chuyên phụ trách nghiên cứu chế tạo cơ cấu binh khí cùng hỏa dược. Lúc đường chủ Hỏa Vân đường nhận được mệnh lệnh của Giang Giác đã sưng sốt cả nửa ngày, không rõ vì sao Hoàng đế bệ hạ luôn chăm lo việc nước, chủ trương tiết kiệm lại lãng phí nhân lực vật lực tài lực* cho thứ đồ chơi này.

*nhân lực vật lực tài lực: sức người, nguyên liệu, tiền bạc.

Lúc ấy, Giang Giác đã cười giải thích: “Trẫm chỉ là một người phụ thân hy vọng nữ nhi của mình có được thật nhiều niềm vui.”

“Thực xin lỗi. Ta biết không phải xin lỗi thì có thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng xem như nể mặt Quân Quân, thỉnh cầu người hãy tha thứ cho ta.”

Hoa Nam im lặng không nói, nhẹ mỉm cười, cuối cùng gật đầu. Chỉ là tha thứ mà thôi, tha thứ cũng không đồng nghĩa với việc quay lại lúc đầu, miễn có thể dành cho nữ nhi một hạnh phúc vẹn toàn là được.

60. Gả Nhầm - Chương 60: Tiểu Bao Tử Về Nhà

Qua tết Đoan Ngọ, sinh lực của Quân Quân đã không còn được như trước. Buổi tối vừa lên giường đã ngủ ngay, buổi sáng mặt trời lên cao quá đầu vẫn chưa thức. Hoa Nam nói cho Giang Giác biết Quân Quân

không thể tiếp tục ở lại hoàng cung, Giang Giác lập tức tâm tình co rút, khẩn thiết hỏi: “Không có cách nào để nàng ở lại bên cạnh chúng ta sao? Ta nhớ người từng nói lang hoàn linh có thể hấp thụ linh khí, hay là để nàng đeo lang hoàn linh?”

Hoa Nam chậm rãi lắc đầu, khó xử nói: “Nàng tuổi còn nhỏ, thể chất lại yếu, cho dù đeo lang hoàn linh cũng không có bao nhiêu tác dụng, vẫn là trở về lang hoàn tốt hơn.”

Quân Quân lẩm bẩm trong miệng: “Con muốn chờ qua lễ xuất giá của đại tỷ rồi mới trở về.”

Gương mặt nàng đầy chờ mong nhìn Hoa Nam, đôi mắt nai con mở to ngập tràn quyến luyến. Hoa Nam suýt nữa đã đồng ý với nàng, thế nhưng nhìn sắc mặt nàng ngày một tái nhợt thì lý trí vẫn chiếm ưu thế hơn.

Nghe phụ thân cự tuyệt, Quân Quân gần như rơi lệ, còn Giang Giác thì mặt mũi ưu sầu. Nàng vừa khóc vừa hỏi: “Vậy phụ thân có đưa con về không?”

Hoa Nam gật đầu: “Ân, phụ thân sẽ đưa con về, ở cùng con đến khi nào tinh thần con tốt hơn mới thôi.”

Cuối cùng Quân Quân đã tìm được chút niềm an ủi, nàng kéo tay Giang Giác, nói: “Sau này khi nào con mới có thể gặp lại phụ hoàng?”

Giang Giác không biết trả lời câu hỏi này thế nào, nhìn về phía Hoa Nam. Hoa Nam hứa hẹn: “Sau này chỉ cần phụ hoàng con rảnh rỗi, phụ thân sẽ nghĩ biện pháp dẫn hắc xuyên qua kết giới về thăm con.”

“Thật sao?” Hai mắt Quân Quân đột nhiên sáng lên, nhào đến ôm chặt Giang Giác, “Cuối cùng con có thể nói với mấy đứa bạn ở quê hương rằng con không phải chỉ có một phụ thân.”

Giang Giác và Hoa Nam nghe được câu này, trong lòng lập tức đau đến máu tươi đầm đìa, đồng thanh hỏi: “Có người cười nhạo bảo sao ư?”

Quân Quân dụi dụi đôi mắt cay xè: “Không có cười nhạo, nhưng mà bọn họ nói con chỉ có một phụ thân, thật đáng thương. Bọn họ nếu không phải có mẫu thân thì đều có một phụ thân khác.”

“Bảo bảo, thực xin lỗi.” Hoa Nam xoa đầu nữ nhi, trầm giọng nói xin lỗi, nội tâm vừa chua xót vừa đau đớn. Nếu như năm đó y không quá mức phóng túng, tuổi còn nhỏ đã mang linh thai thì hải tử sinh ra đầu yếu ớt như vậy. Hóa ra, Quân Quân vẫn luôn vì cặp sừng trên đầu nàng mà tự tin, rồi lại vì bị các hải tử đồng trang lứa thương hại mà buồn bã.

“Phụ thân không cần xin lỗi con.” Quân Quân nhanh chóng lau đi hai hàng nước mắt trên mặt, thanh âm rất nhẹ, chỉ lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Giang Giác đặt nữ nhi đang ngủ an ổn lên giường, thay nàng đắp chăn cẩn thận. Sau đó, hắn nắm tay Hoa Nam, đôi mắt bi thương nhìn thẳng vào y: “Thực xin lỗi. Ta biết không phải xin lỗi thì có thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng xem như nể mặt Quân Quân, thỉnh cầu người hãy tha thứ cho ta.”

Hoa Nam im lặng không nói, nhẹ mím cười, cuối cùng gật đầu. Chỉ là tha thứ mà thôi, tha thứ cũng không đồng nghĩa với việc quay lại lúc đầu, miễn có thể dành cho nữ nhi một hạnh phúc vẹn toàn là được.

Quân Quân rất ngoan ngoãn thông minh. Hoa Nam trở về cùng nàng mấy ngày, tinh thần vừa tốt lên nàng đã hỏi Hoa Nam ngay: “Đại tỷ tỷ sắp thành thân, phụ thân có phải có rất nhiều chuyện cần làm không?”

Hoa Nam nhẹ nhàng gật đầu. Quân Quân cúi cái đầu nhỏ xuống, nói: “Vậy phụ thân mau quay lại đi.”

“Bảo bảo ngoan quá. Ở nhà phải biết nghe lời người lớn đó. Chờ khi đại tỷ tỷ của con thành thân, phụ thân lại trở về thăm con nữa, được không?” Hoa Nam ôn nhu hỏi, bàn tay dịu dàng xoa đầu nữ nhi.

“Ân, con biết rồi.” Quân Quân nhỏ giọng trả lời.

Hoa Nam hôn nữ nhi mấy cái, kế đó đứng dậy rời khỏi trúc lâu. Y vừa đi, Quân Quân đã lấy hai tay ôm đầu gối, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào đôi chân, âm thầm khóc nức nở nghẹn ngào.

Nàng khóc thật thương tâm nên không nghe thấy tiếng cửa trúc lại bị đẩy ra, cho đến khi được một người ôm lấy nàng mới phát hiện trong phòng có nhiều hơn một người. Nàng vội vàng ngẩng đầu, phát hiện phụ thân đi rồi quay lại, trong cặp mắt sưng nước tràn đầy kinh ngạc.

“Bảo bảo, không cần thương tâm, phụ thân sẽ ở đây hai tháng nữa mới quay lại hoàng cung.” Thằng chín Minh Châu thành thân, đến tháng bảy y quay lại xử lý mọi chuyện chắc hẳn không thể tính là chậm trễ. Mọi người đều ích kỷ, y muốn dành nhiều thời gian hơn cho nữ nhi mà y đã phụ lòng quá nhiều, cho nên đại sự gì cũng đừng đến làm phiền y.

Quân Quân đầu tiên là nín khóc mỉm cười, tiếp theo mới lo lắng hỏi: “Những người trong cung có khi nào trách phụ thân ở quê hương lâu biếng không?”

Hoa Nam thấy nữ nhi hiểu chuyện như thế, tuổi còn nhỏ đã biết suy nghĩ giùm y thì trong lòng ấm áp hẳn, cười nói: “Tất nhiên là không rồi. Phụ thân là dưới một người, trên vạn người. Trừ phụ hoàng con có thể quản ta, những người khác đều không thể nói gì ta cả. Con nghĩ thử xem, phụ hoàng thương con như thế, sao lại không muốn nữ nhi bảo bối của hắn được ở cùng phụ thân?”

“Phụ thân ở đây với con, phụ hoàng sẽ không được gặp phụ thân, vậy phụ hoàng có khi nào nhớ phụ thân đến muốn khóc không?” Tiểu nha đầu ôm ngực suy bụng ta ra bụng người, nghĩ nghĩ: “Nếu phụ hoàng bởi vì không được gặp phụ thân mà khó chịu, dù phụ thân có ở cạnh Quân Quân, Quân Quân cũng khó chịu theo.”

Hoa Nam cảm động, ôm nữ nhi dỗ dành: “Không đâu. Phụ hoàng con còn có những người khác ở cạnh, hơn nữa hắn đã là người lớn rồi, sẽ không có những lúc muốn khóc.”

Nữ nhi ngoan ngoãn như thế khiến y thật đau lòng. Chỉ cần nữ nhi được vui vẻ, y sẽ không để ý đến bất cứ ai. Huống hồ gì Giang Giác là người không cần y quan tâm, hắn có rất nhiều phi tử cùng hài tử, bất luận là người nào cũng có thể giúp hắn giải sầu, hắn sẽ không cần đến Hoàng Hậu đã nhiều năm hữu danh vô thực.

Hoa Nam nói với nữ nhi rằng Giang Giác không có những lúc muốn khóc, nhưng thật ra y sai rồi. Y không biết, rất nhiều khi hắn muốn khóc cũng không thể nào khóc được.

“Người có rất nhiều năm, có thể để chính mình chậm rãi suy nghĩ. Nhưng phụ hoàng của con thì không có nhiều thời gian như vậy. Người chẳng lẽ không phát hiện thân thể phụ hoàng đã không được như xưa?”

61. Gả Nhầm - Chương 61: Công Chúa Xuất Giá

Khi Minh Châu đến tuổi cập kê, Giang Giác đã ban cho nàng một cung điện để nàng ở riêng. Vào đêm trước ngày xuất giá, khi Thái Hậu, Hoàng Hậu cùng mẫu thân của nàng đến thăm liền thấy nàng đang ngẩng đầu lên trời cầu nguyện.

Vương thực nghi cười hỏi: “Con có nguyện vọng gì?”

Minh Châu thần bí đáp: “Không thể nói cho mọi người biết được, nói ra sẽ không linh.”

Thái Hậu hiền từ nhìn kỹ cháu gái của mình: “Tân nương có thể cầu nguyện điều gì nào?”

Có lẽ chính là cùng người trong lòng sống đến răng long đầu bạc? Không ngờ, ánh mắt Minh Châu khẽ chuyển, mỉm cười nhẹ nhàng: “Là cầu nguyện cho phụ hoàng cùng Hoàng Hậu.”

Hoa Nam nghe vậy, bật cười: “Vậy sao? Con có lòng chúc phúc an khang như thế thật tốt quá, đa tạ con.”

Minh Châu không đáp, thật ra nguyện vọng của nàng chính là hy vọng phụ hoàng có thể cùng Hoàng Hậu hòa hảo như lúc đầu. Trong ấn tượng của nàng, thời gian phụ hoàng vui vẻ nhất là những ngày tháng hạnh phúc với Hoàng Hậu.

Vương thực nghi cùng Thái Hậu kéo Minh Châu ngồi xuống, dặn dò nàng rất nhiều điều. Khi nói xong thì cũng muộn lắm rồi, bọn họ vừa đứng dậy định rời đi thì Minh Châu đột nhiên lên tiếng: “Hoàng Hậu, Minh Châu có chuyện muốn nói với Người, xin Người lưu lại.”

Minh Châu là khuê nữ sắp xuất giá, còn Hoa Nam dù sao cũng là nam tử, tuy rằng đã có nữ nhi rồi nhưng nếu hai người ở chung một chỗ thì vẫn có điểm không tiện. Hoa Nam dùng ánh mắt hỏi ý Thái Hậu, bà nhẹ nhàng gật đầu, cùng với Vương thực nghi nhanh chóng rời đi, trong điện chỉ còn lại Minh Châu và Hoa Nam.

Cửa điện vừa đóng, Minh Châu đột nhiên quỳ xuống, dọa Hoa Nam sợ chết khiếp lên, vội vàng kéo nàng đứng dậy: “Minh Châu con đang làm gì? Đối với phụ hoàng con cũng không dễ dàng quỳ xuống, sao có thể tùy tiện quỳ trước ta?”

Minh Châu kiên quyết không đứng dậy: “Hoàng hậu, xin để Minh Châu nói hết lời.”

Hoa Nam không làm nàng nhúc nhích được, lại thấy giờ phút này từ khóe mắt đến chân mày của nàng đều không thể hiện nét vui đùa, biết rõ nàng có điều quan trọng muốn nói nên không miễn cưỡng nàng nữa.

Minh Châu sâu kín nhìn y, trịnh trọng gọi: “Phụ hậu*.”

*phụ hậu: chắc là phụ thân + Hoàng Hậu

Hoa Nam khẽ giật mình, không nghĩ tới nàng có thể xưng hô với mình như vậy, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Minh Châu cười khổ: “Xin tha thứ cho Minh Châu mười một năm qua bất kính, chưa từng xưng hô theo quy củ với Người một lần. Con kính yêu phụ hoàng, cũng rất kính yêu Người. Con là nữ nhi của phụ hoàng, có người nói nữ nhi là tình nhân kiếp trước của phụ thân, cho nên con hiểu rõ tình cảm của phụ hoàng. Từ khi con năm tuổi, phụ hoàng chỉ yêu một mình Người. Mặc kệ có bao nhiêu sóng gió, đến tận bây giờ phụ hoàng vẫn yêu Người như xưa. Cho nên Minh Châu thỉnh cầu Người, đối với phụ hoàng tốt một chút.”

Hoa Nam kéo tay nàng, khéo léo dùng một luồng lực nhỏ đỡ nàng dậy, sau đó mới thấp giọng nói: “Ta biết. Ta sẽ làm tròn trách nhiệm Hoàng Hậu.”

Minh Châu tựa hồ không thỏa mãn với đáp án này, ánh mắt dán chặt trên mặt Hoa Nam, hỏi: “Phụ hậu, Người vẫn yêu phụ hoàng như trước. Nếu đã vậy, sao hai người không thể trở lại như lúc xưa? Chẳng lẽ Người muốn phụ hoàng phải hối hận tiếc thương cả đời? Sự trừng phạt của Người quá nặng!”

Đối mặt với lời lẽ sắc bén bức người của nàng, y chỉ có thể miễn cưỡng duy trì nụ cười khi này: “Minh Châu, chuyện tình cảm không phải đơn giản như vậy, chúng ta không trở lại như trước. Nếu có thể, vì Quân Quân ta đã ép mình làm rồi.”

Minh Châu chán nản nói: “Tha thứ, thật sự khó như thế ư?”

Hoa Nam chậm rãi lắc đầu: “Tha thứ không khó, khó chính là khúc mắc không cách nào giải. Ta hiện tại không làm được, nhưng có lẽ có một ngày, chờ ta vượt qua thương đau, lãnh đạm nhìn thị phi ân oán, ta sẽ buông quá khứ xuống.”

“Người có rất nhiều năm, có thể để chính mình chậm rãi suy nghĩ. Nhưng phụ hoàng của con thì không có nhiều thời gian như vậy. Người chẳng lẽ không phát hiện thân thể phụ hoàng đã không được như xưa?” Minh Châu gần như ai oán hỏi.

Có Minh Châu nhắc nhở, Hoa Nam mới nghĩ đến, khí sắc của Giang Giác gần đây đúng là không tốt như bình thường. Hắn tưởng nhớ Quân Quân đã trở về lang hoàn, lại nghĩ đến Minh Châu sắp xuất giá, hai nữ nhi đều rời đi dẫn đến tâm tình của hắn tích tụ muộn phiền.

“Người biết ta đã hối hận rất nhiều năm.” Giang Giác bắt lấy cổ tay y, vành mắt lặng lẽ đỏ hoe.

“Vậy người cứ tiếp tục hối hận a. Nếu mười năm sau người vẫn duy trì được tâm tình như trước, ta sẽ buông xuống quá khứ, một lần nữa cùng người làm lại từ đầu.”

62. Gả Nhâm - Chương 62

Ngày kế tiếp, Minh Châu trong vòng vây của cung nhân nói lời từ biệt Đế – Hậu. Nàng mặc y phục lộng lẫy, trang điểm kỹ lưỡng, xinh đẹp không gì tả nổi. Hoa Nam nhớ lại, hài tử này vào lúc năm tuổi từng nài nỉ Giang Minh vẽ ra bộ dáng nàng ở tuổi cập kê. Người thiếu nữ phong hoa tuyệt đại được bút pháp thần kỳ của Giang Minh miêu tả ra chẳng phải so với nữ tử trước mắt thì có đến chín phần tương tự ư? “Nữ nhi của ta là tân nương xinh đẹp nhất trong thiên hạ.”

Khi nàng cúi lạy, Giang Giác tự mình nâng nàng dậy, tự hào tán dương. “Tạ ơn phụ hoàng. Từ nay về sau nữ nhi không cách nào thường xuyên hầu hạ bên cạnh Người, xin Người bảo trọng long thể. Bất cứ khi nào Người nhớ nữ nhi thì cứ phái người truyền báo, nữ nhi sẽ đến ngay.”

“Hảo hài tử, phụ hoàng biết con có lòng. Mau đi đi, đừng để lỡ giờ lành.”

Giang Giác muốn xoa đầu nữ nhi, nhưng thấy có hỉ khăn dính trên châu cùng mũ phượng trên đầu nàng thì đành rút tay về. Minh Châu lưu luyến không rời, trước khi ra khỏi cửa còn liếc mắt nhìn Hoa Nam thật sâu. Ánh mắt kia vừa khẩn cầu vừa mang theo hận ý, khiến Hoa Nam chấn động, nội tâm dấy lên chua xót. “Lại thêm một nữ nhi rời khỏi ta.”

Giang Giác nắm tay Hoa Nam, thương cảm nhìn y, “May mắn, người vẫn một mực bên cạnh ta. Tiểu Nam, cảm ơn người.”

Hoa Nam xấu hổ cười: “Hoàng Thượng, ta đã đáp ứng sẽ mãi ở bên cạnh người. Người dân lang hoàn không biết nuốt lời.”

“Ta cũng đáp ứng người sẽ một lòng chung thủy với người, nhưng ta không làm được. Người có hận ta không?”

Trong mắt hắn có vẻ xấu hổ, không tự giác nắm chặt tay Hoa Nam, chỉ sợ y nói “Hận”

, sau đó tránh khỏi sự đụng chạm của hắn. “Quá khứ đã qua rồi.”

Hoa Nam có chút trầm ngâm, cuối cùng vẫn thốt lên câu hỏi y chôn dưới đáy lòng nhiều năm: “Biết rõ ta nhất định sẽ biết, cũng nhất định sẽ hận người, tại sao người còn làm như vậy? Cho Niên phi một hài tử, còn muốn ta thông cảm, trên đời làm gì có chuyện tốt như thế? Người biết ta không có khả năng chấp nhận, người biết ta sẽ đau lòng, sẽ khóc lóc, nhưng người vẫn làm, người có tư cách gì luôn muốn ta tha thứ? Người là kẻ làm việc không lo lắng đến hậu quả sao? Hay người cho rằng ta chỉ là một hài tử đơn thuần, khóc hai tiếng, đâm người hai quyền, để người dục dãi vài câu thì ta sẽ dễ dàng quên đi?”

Càng nói, tâm tình Hoa Nam càng kích động, cuối cùng vành mắt đã có chút phiếm hồng. Y cắn môi dưới, trừng mắt nhìn Giang Giác. Y vốn không nên nói những lời này vào ngày đại hỉ của Minh Châu, y nên kiềm chế tâm tình của mình, nhưng sự oán hận của Minh Châu khiến y ủy khuất, bắt đầu nói rồi thì không thể không chế tốt bản thân được nữa. “Ta nhớ ta từng nói với người ‘Chúng ta được người trong thiên hạ cung phụng, nhất cử nhất động đều bị mọi người chú ý. Dân chúng hy vọng chúng ta làm sao thì chúng ta phải làm thế, hơn nữa còn phải làm cho thật tốt.’”

Giang Giác đặt hai tay lên vai y, nhìn thẳng vào mắt y, “Người nhớ trận lũ lụt năm thứ ba Long Hữu không? Khi ấy, trong nội cung có người tung tin đồn là ta chuyên sủng nam hậu khiến âm dương không điều hòa, vì vậy trời mới đổ mưa to. Đó là thủ đoạn để tranh thủ tình cảm, ta có thể không để ý tới, nhưng ta không thể không để ý lời đồn trong dân gia. Dân chúng cho rằng, phân bố mưa chính là Long Vương, và người là tiểu long, đồng loại của người đối xử với dân chúng thiên hạ như vậy, người làm Hoàng đế như ta chuyên sủng Hoàng Hậu chính là ngu ngốc. Khi trời quang mây tạnh, ta đã sai người phổ biến các bài hát trẻ thơ về phẩm đức của Hoàng Hậu, đáng tiếc hiệu quả quá ít ỏi. Thanh danh cả hai chúng ta đều bị tổn hại rất lớn, ta phải nghĩ ra biện pháp làm thay đổi cục diện. Đây là một trong các nguyên nhân. Thứ hai, ta muốn tìm nữ tử thích hợp trở thành Thái tử. Cuối cùng, ta nợ Niên phi rất nhiều, cho nên không cách nào cự tuyệt nàng. Trước hai nguyên nhân đầu, ta đã nghĩ qua rất nhiều lần, nhưng vẫn do dự không quyết. Cho tới đêm đó khi Niên phi đến Sùng Hoa Điện, ta trong nháy mắt hoảng hốt đã nói ra lời sai lầm. Vì thế... khiến người thương tâm.”

Hoa Nam nghe xong thì cười rộ lên, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. Y gật đầu nói: “Hay, hay lắm. Thật không hồ là bệ hạ, làm chuyện gì đều có mục đích cả. Như vậy người muốn cùng người của lang hoàn thành thân cũng là có mục đích? Mới gặp ta, người không hề yêu thích ta, ta có mị lực gì khiến kẻ càng gặp khó càng mạnh mẽ hơn như người theo đuổi?”

“Ta cũng không tin chuyện vận mệnh, nhưng thành thân cùng người của lang hoàn là phương pháp nhanh nhất và hữu hiệu nhất để ta củng cố quyền lực. Trong mắt người đời, lang hoàn chính là thần bảo hộ cho giang sơn.”

Giang Giác sắc mặt tái nhợt trả lời: “Lúc mới gặp người, ta không hề thương người, nhưng mỗi lần nhìn thấy người thì ta lại có thêm một phần ái mộ, cứ vậy cho đến lúc không cách nào tự kiềm chế.”

Hoa Nam cười nhạo một tiếng: “Cuối cùng cũng chịu nói thật với ta. Bệ hạ, Người anh minh thần võ, mỗi bước đi đều tính toán trăm phương nghìn kế, không cần lang hoàn hỗ trợ Người vẫn có thể củng cố quyền lực thôi.”

“Ta chỉ hy vọng giữa chúng ta không có bất kỳ chuyện gì giấu diếm đối phương.”

Giang Giác khó khăn nói, ngữ điệu đặc biệt nhu hòa. “Người đã giấu diếm ta nhiều lắm.”

Đầu chân mày Hoa Nam hơi chau lên, dường như có điểm khinh thường. “Vậy người không có chuyện gì giấu diếm ta ư? Tiểu Nam, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian, người thực sự... muốn ta ôm theo nỗi tiếc mà chết?”

Giang Giác nghĩ, Hoa Nam vĩnh viễn cũng không hiểu được nỗi bi ai tuyệt vọng của hắn. Người yêu chỉ xích thiên nhai*, nữ nhi ở nơi đất khách. Từ trước đến giờ, hắn luôn cho rằng cuối cùng ông trời sẽ chiếu cố hắn, tận hôm nay mới phát hiện cuộc đời hắn tựa như ánh trăng giữa không trung, sau một ngày toàn vẹn là thời gian dài khiếm khuyết. *chỉ xích thiên nhai: gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt (theo QT). Hoa Nam ngạc nhiên: “Lúc đầu người nghi ngờ Quân Quân không phải con của người là vì người sớm đã biết trước khi ta vào cung có quen biết Cảnh vương?”

Giang Giác gật đầu, trước khi Hoa Nam vào cung hắn đã nhìn thấy chiếc vòng bạc trên tay Giang Minh. Hắn không phải là người mù, lần đầu tiên nhìn thấy lang hoàn linh của Hoa Nam đã suy đoán thiếu niên đơn thuần kia mơ hồ là vì tên của hắn mới bằng lòng xuất giá. Cho nên, ngày ấy hắn đã bắt Hoa Nam phải đem chữ ‘Giang Giác’ viết hàng trăm hàng nghìn lần. Hắn muốn nhắc nhở Hoa Nam, người y lấy là Giang Giác hắn chứ không phải Giang Quyết. “Người đứng trên đỉnh cao quyền lực, giang sơn và mỹ người đều nắm chặt trong tay, còn có gì phải nuối tiếc?”

Hoa Nam hai mắt đỏ ửng, “Chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa, có chung một nữ nhi thôi. Minh Châu cứ cho rằng ta cố ý tra tấn người, nhưng đối với người mà nói, là người đang tự tra tấn chính người.”

Lúc trước Giang Giác hưng hăng đắm vào lòng Hoa Nam hai đao, y không phải không tức không hận không oán. Nhưng đó đều là những cảm xúc xấu xí, y đã dùng vẻ đăm đăm an tĩnh đặc biệt của người ở lang hoàn áp chế tâm tình, khiến bản thân không khóc không nháo không hỏi. Thời gian lâu dài, vết thương tuy khép miệng nhưng bên trong lại mưng mủ. Cho nên, bất kể y cố gắng muốn buông tay thế nào, vết thương thối rửa kia vẫn nhắc nhở y cơn đau đến lúc đầu. Hôm nay đem chuyện xưa nhắc lại, tâm tình oán hận được phát tiết ra ngoài, tựa như phá bỏ bọc mủ thối rửa vậy. Dù trong lòng oán hận không chịu nổi nhưng lại thoải mái vô cùng. “Người biết ta đã hối hận rất nhiều năm.”

Giang Giác bắt lấy cổ tay y, vành mắt lạnh lẽo đỏ hoe. Hoa Nam cười lạnh: “Vậy người cứ tiếp tục hối hận a. Nếu mười năm sau người vẫn duy trì được tâm tình như trước, ta sẽ buông xuống quá khứ, một lần nữa cùng người làm lại từ đầu.”

Phụ hoàng mới bốn mươi bốn tuổi đã có người xem hắn cùng phụ thân là cha con. Nếu đợi đến lúc hắn sáu mươi bốn hay bảy mươi bốn tuổi, người ta chẳng phải xem bọn họ là ông cháu?

63. Gả Nhâm - Chương 63

Mười một năm rồi lại thêm mười năm. Hai mươi một năm, thì ra là nửa đời người a. Để vương hai mươi ba tuổi tinh thần hăng hái có từng nghĩ đến cuộc đời mình lại bị gãy nát dưới tay thiếu niên hồn nhiên?

Mười năm sau ngày ấy, Giang Giác bốn mươi bốn tuổi còn có tâm lực đuổi theo bước chân Hoa Nam? Hoa Nam ba mươi chín tuổi phong thái xinh đẹp tuyệt trần, vẫn như thiếu niên, cùng nữ nhi đứng cạnh nhau tuyệt đối sẽ không có ai cho rằng họ là phụ tử. Giang Giác mặc dù khuôn mặt vẫn tuần tú như tranh họa, nhưng nếu nhìn kỹ dưới khóe mắt sẽ thấy đã có nếp nhăn, bên tóc mai cũng có sợi bạc. Cùng Hoa Nam đứng cạnh nhau, hẳn dần dần có cảm giác tự ti. Có lẽ, đã gần hai mươi năm hẳn theo đuổi mà không đạt được kết quả, bởi vì người siêu phàm thoát tục như vậy hẳn là nên sống ngoài chốn hồng trần.

“Phụ hoàng, con nghe nói chợ đêm bên ngoài cung rất vui. Đêm nay con có thể ra ngoài xem không?” Một thiếu nữ mặc y phục trắng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Giang Giác, ôm lấy cánh tay hắn làm nũng. Thiếu nữ này có bộ dáng khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, nhìn qua thanh khiết trong sáng, dịu dàng xinh đẹp, tựa như là tiên nữ giáng trần, chính là tiểu nữ nhi Quân Quân của Giang Giác. Sáu tuổi nàng đã có thể dùng pháp lực thu hồi cặp sừng rồng trên trán, tuy nhiên Hoa Nam cảm thấy nàng không thích hợp trưởng thành tại hoàng cung nên bảo nàng cứ ở lại lang hoàn. Đến khi nàng tròn mười lăm tuổi, Hoa Nam mới đồng ý cho nàng quay lại hoàng cung.

“Nếu phụ hoàng nói không, con sẽ an phận ở lại trong cung chứ?” Giang Giác ngậm cười, trên mặt lại ra vẻ nghiêm túc.

Quân Quân lắc đầu, le lưỡi: “Không, con sẽ lén lút chuồn đi.”

“Càng lớn càng bướng bỉnh.” Giang Giác nhéo mũi nàng. Nàng có một nửa huyết thống ở lang hoàn, thể trọng nhẹ như hải nhi, ánh mắt trong sáng ngây thơ. Tuy đã mười sáu tuổi, Giang Giác vẫn xem nàng như tiểu hài tử, thân thiết với nàng còn hơn cả Minh Châu, đối với nàng gần như là nói gì nghe nấy, “Phải tự mình cẩn thận một chút. Bảo bảo của ta xinh đẹp như thế, lỡ đâu ra ngoài gây nên náo loạn thì không tốt.”

“Không có đâu. Thái tử ca ca sẽ làm hộ hoa sứ giả của con.” Quân Quân được phụ thân ca ngợi, mỉm cười rạng rỡ.

Giang Giác nhếch mi: “Thái tử cũng đi?”

“Ân. Thái Tử ca ca là Thái tử, càng nên ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình a, tiện thể bảo vệ ấu muội, nhất cử lưỡng tiện.” Quân Quân trả lời.

“Về sớm một chút, đừng ở bên ngoài gây họa sinh sự.” Giang Giác dặn dò nữ nhi, sau đó ho nhẹ một tiếng.

“Phụ hoàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng làm mệt chết thân thể. Những việc vặt vãnh có thể giao cho Thái tử ca ca, tránh cho hắn quá nhàn rỗi đi tìm cung nữ vui đùa âm ỉ.” Quân Quân đấm lưng giúp phụ thân, lúc đầu ngữ khí còn ôn hòa thích hợp, nói đến nửa câu sau thì đã có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng lớn lên mà không có song thân bên cạnh, trước đây gần như không có tiếp xúc gì với Thái tử, thể nhưng sau khi quay lại hoàng cung thì chung sống với Thái tử vô cùng hòa thuận, có chút tình cảm luyện huynh*. Lần trước, bất quá Thái tử chỉ cùng vài thị nữ chơi đùa giải đố, nàng nhìn thấy liền tức giận, vài ngày không thèm để ý đến Thái tử.

*luyện huynh: đặc biệt yêu mến ngưỡng mộ huynh trưởng của mình, thường đi kèm với tính độc chiếm.

“Thái tử nhàn rỗi? Năm ngoái ta đi thị sát đề đập ở mười ba quận Đông Bắc suốt nửa năm, sự vụ trong triều đều do Thái tử xử lý. Khi ta trở về, Thái tử vẫn làm giám quốc như trước. Mỗi ngày có nhiều sự vụ như vậy, chỉ có con là nói hắn nhàn rỗi thôi.” Giang Giác nửa vui đùa nửa giáo huấn nữ nhi.

Quân Quân làm mặt quỷ nói: “Con biết rồi, sau này con sẽ ít đi làm phiền hắn.”

Từ khi nữ nhi quay lại, mỗi ngày Giang Giác đều đến Phượng Nghi Cung cùng bọn họ dùng bữa. Đêm nay nữ nhi không ở đây, hai người lặng yên ăn hoa quả uống mật ong. Giang Giác buông ly thủy tinh xuống, cười nhẹ: “Quân Quân đi dạo chợ đêm rồi, hay là chúng ta cũng đi cho thêm phần náo nhiệt?”

Hoa Nam có chút động tâm, hỏi hần: “Được không? Đợi lát nữa đám hài tử đến thỉnh an không thấy chúng ta thì sao đây?”

Đám hài tử Hoa Nam nói chính là cặp song sinh của Minh Châu, đã được bảy tuổi, nghịch ngợm muốn chết. Hiện tại Minh Châu lại mang thai, không có sức lực trông nom chúng, Vương thực nghi liền đón hai đứa cháu ngoại vào cung chăm sóc.

“Không sao đâu, cứ bảo Mai Hương nói với bọn chúng rằng người đã mệt nên đi ngủ rồi.” Giang Giác nhảy mắt mấy cái, thúc giục Hoa Nam, “Chúng ta tranh thủ thời gian thay y phục đi.”

Kinh kỳ phồn hoa sung túc, đêm nay dù không phải dịp tết hay dịp lễ nhưng phố xá vẫn tương đối náo nhiệt. Những người bán hàng rong từ khắp nơi bày hàng dọc theo phố xá, nhiệt tình rao hàng. Còn có làm xiếc, ảo thuật, đoán chữ. Ai nấy đều hồi hã, người qua đường đông như mắc cửi.

Trước một gian hàng nhỏ bày bán những sợi dây được kết lại, bọn họ nhìn thấy Quân Quân cùng Thái tử. Quân Quân tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, cứ chọn hết cái này tới cái kia, cuối cùng cầm một cái kết tương đối tinh xảo khéo léo hỏi ý kiến Thái tử.

Giang Giác nắm tay Hoa Nam đi đến trước gian hàng. Quân Quân cùng Thái tử nhìn thấy họ thì lấp bắp kinh hãi, đồng loạt mở miệng: “Phụ... ách, phụ thân, hai người cũng đến à?”

Giang Giác cọ cọ lên cánh mũi thon của Quân Quân, trêu chọc nàng: “Ta sợ nữ nhi bảo bối của ta không biết đường về nhà nên đương nhiên muốn cùng ra ngoài xem.”

Quân Quân bĩu môi, cầm lấy cái đồng tâm kết hình quả đào hỏi Giang Giác: “Đẹp không?”

Giang Giác nói: “Đẹp, cái kết này cũng biết thất.”

Nhận một sợi dây đỏ từ ông chủ quầy hàng, Giang Giác khéo léo thất ra một cái đồng tâm kết hình quả đào rồi đưa cho nữ nhi: “Đính thêm vài hạt châu cùng mấy sợi tua rua thì sẽ giống hệt cái đồng tâm kết trong tay con.”

Quân Quân thán phục nói: “Phụ... ách, phụ thân thật sự là không gì không giỏi. Nữ nhi bội phục.”

Nàng nhờ ông chủ đem hạt châu cùng sợi tua rua đính vào, sau đó nhét đồng tâm kết vào lòng bàn tay Giang Giác, mập mờ liếc mắt nhìn Hoa Nam, nhỏ giọng nói bên tai hần: “Muốn tặng ai thì cứ tặng a, người kia nhất định sẽ nhận.”

Giang Giác nắm thật chặt đồng tâm kết, gật đầu với nữ nhi.

Quân Quân cùng Thái tử chọn thêm vài cái kết nữa, vừa định trả tiền đã nghe ông chủ nói: “Vị lão gia này cùng tiểu công tử không chọn một cái sao?”

Ông chủ xưng hô như vậy chính là xem Giang Giác như phụ thân của ba người Quân Quân bọn họ. Nụ cười trên mặt hần nhất thời đông cứng, lạnh lùng liếc mắt nhìn ông chủ.

Quân Quân cũng trừng mắt với ông, “Phụ thân của ta tự mình thất, không mua của ông. Hừ!” Nàng đoạt lấy cái kết trên tay Thái tử, đem luôn cả mấy cái kết nàng vừa chọn đặt trả xuống quầy hàng hết. Kéo tay Giang Giác đi, nàng nói: “Chúng ta đi thôi, con không muốn mua nữa.”

Ông chủ vội la lên: “Tiểu thư, Người đừng như vậy a.”

Thái tử lắc lắc đầu với ông chủ, đặt một thỏi bạc lên quầy hàng của ông rồi theo chân Giang Giác rời đi.

Giang Giác bị nữ nhi quần lấy, sắc mặt thâm trầm như nước. Hoa Nam do dự nắm lấy bàn tay đang siết chặt thành quyền của hần, hơi dùng chút lực, không nói gì lạnh lẽo an ủi. Giang Giác thả lỏng nắm tay, đảo ngược cầm lấy tay Hoa Nam, lòng bàn tay hai người ngăn cách bởi một cái đồng tâm kết.

Quân Quân thấy biểu tình của phụ hoàng dần dần dịu lại thì âm thầm thở phào một tiếng. Nhưng nàng lại nghĩ đến vấn đề khác, phụ hoàng mới bốn mươi bốn tuổi đã có người xem hần cùng phụ thân là cha con. Nếu đợi đến lúc hần sáu mươi bốn hay bảy mươi bốn tuổi, người ta chẳng phải xem bọn họ là ông cháu? Nghĩ vậy, nàng khẽ lau mồ hôi, cầu nguyện cho phụ hoàng đừng tiếp tục già thêm nữa.

Hoa Nam cũng biết tâm tình Giang Giác đã hòa hoãn nên có ý rút tay về, không ngờ Giang Giác nắm rất chặt, không chịu buông. Cho đến khi hồi cung, Giang Giác mới nhét đồng tâm kết vào tay y rồi lưu luyến buông tay y ra.

Giữa y và hắn, rốt cuộc ai thâm tình hơn? Đưa mắt nhìn đồng tâm kết bên gối, lòng y đã hiểu đáp án.

64. Gả Nhầm - Chương 64: Đồng Tâm

Hai mươi năm sau, hắn vẫn có thể nhớ như in cách thắt ra đồng tâm kết tinh xảo như vậy, Hoa Nam không thể không bội phục trí nhớ của Giang Giác. Nếu đổi lại là y, y tuyệt đối thắt không ra.

Y cầm cái kết trong tay ngắm nhìn, sau đó lại nhìn lướt qua khắp điện nhưng không tìm được chỗ nào có thể đặt đồng tâm kết cả. Cuối cùng, y quăng nó lên trên thư án.

Suốt một đêm này, ký ức cứ từng đoạn ngắn trở về, trí nhớ hỗn loạn đan xen, khiến Hoa Nam lặn qua lặn lại thế nào cũng không ngủ ngon được. Y vén chăn lên, cầm lấy đồng tâm kết, kéo đầu nút dây, từng hạt châu và sợi tua rua rơi xuống đất, vốn dĩ là một cái đồng tâm kết tinh xảo đã biến thành sợi dây bình thường. Y nhớ lại thủ pháp của Giang Giác, muốn đem sợi dây một lần nữa thắt thành cái kết, vậy nhưng trong đầu lại dấn độn không cách nào xác định nổi trình tự.

Hoa Nam rất lo lắng, muốn đem đồng tâm kết trở về như cũ, nhưng thế nào cũng làm không được. Nhìn sợi dây đỏ tươi, y gấp đến mức cơ hồ rơi lệ. Tại sao Giang Giác nhớ rõ cách thắt, tại sao y không nhớ chứ? Tại sao có thể như vậy? Tại sao y ngốc như vậy?

Hoa Nam không đợi được đến hừng đông, y thực sự rất muốn đem cái kết đã bị y hủy đi thắt lại như cũ. Hoa Nam vội vàng mặc y phục vào đi tìm Giang Giác. Lúc này đã là đêm khuya, trong nội cung có thị vệ tuần tra, y không muốn bị mọi người phát hiện liền dùng ẩn thân thuật như lúc xưa.

Giang Giác đã ngủ, nhưng trong lúc ngủ say hắn tựa hồ vẫn không được thoải mái, đầu lông mày nhíu chặt, ngẫu nhiên ho khan hai tiếng. Hoa Nam nghe thấy, chẳng biết tại sao hốc mắt cay cay, ánh mắt dần dần mơ hồ.

“Tiểu Nam.” Giang Giác kêu khẽ, hai mắt không mở ra, đại khái chắc là mơ thấy y.

Hoa Nam thu hồi ẩn thân thuật, lặng lẽ đi đến cạnh giường, nắm lấy tay của hắn.

Giang Giác chậm rãi mở mắt ra, có chút ngẩn ngơ mơ hồ: “Ta không phải đang nằm mơ, thật sự là người rồi.”

Hoa Nam gật đầu, lau nước mắt, đưa ra sợi dây đỏ, nói: “Ta đem đồng tâm kết hủy mất, không thắt lại được. Người giúp ta thắt đi.”

“Đưa ngốc, bởi vì chuyện này mà khóc sao? Ta giúp người thắt lại như cũ, người không cần thương tâm.” Giang Giác ngồi dậy, nhận lấy sợi dây, nhanh chóng thắt nó trở thành đồng tâm kết hình quả đào. Hắn đưa cho Hoa Nam, nói: “Người xem, thắt xong rồi, đừng khóc nữa.”

“Tại sao người còn nhớ rõ cách thắt?” Hoa Nam hỏi.

Giang Giác cười chua xót: “Bởi vì ta đã thắt vô số lần, nhưng không bao giờ dám tặng cho người, ta sợ người không nhận. Đêm nay nếu không có Quân Quân cổ vũ ta, ta cũng là... không dám.”

Hoa Nam sững sờ nhìn hắn. Giang Giác ngồi xích vào bên trong, vỗ vỗ lên giường, nói: “Dưới mặt đất có lạnh không? Lên đây đi.”

“Người sẽ không làm mấy chuyện xấu với ta chứ?” Hoa Nam cảnh giác nhìn hắn.

Giang Giác cười rộ lên ha hả: “Ta làm sao dám? Tiểu ô long pháp lực lợi hại thế kia mà.”

Hoa Nam hung hăng trừng Giang Giác, cởi y phục và giày vớ, nằm nghiêng người bên cạnh hắn, hai mắt khẽ chớp không dám nhìn thẳng hắn. Giang Giác rất muốn đưa tay ra ôm y vào lòng, nhưng cánh tay vừa vươn ra đã lập tức ngừng lại, hắn sợ y bị kinh hãi.

Nếu như là ban ngày, thời điểm lý trí mọi người đều thanh tỉnh, bọn họ nhất định không thể nằm ở bên nhau bình thản như vậy. Tuy nhiên trong màn đêm lạnh lùng vắng lặng, bọn họ đều muốn đem chiếc mặt nạ kiên cường kia vứt xuống, lộ ra vẻ mặt yếu ớt khiến người ta thương tiếc.

“Ca ca, ta lạnh.” Hoa Nam thấp giọng nói, đôi con ngươi vừa khóc trong sáng óng ánh như thủy tinh đã rửa sạch, khiến kẻ khác trầm tụy mê loạn.

Giang Giác tim đập mạnh, hắn không dám kết luận lời này của Hoa Nam là đang khéo léo mời gọi hay là thật sự cảm thấy lạnh, nhưng từ sau chuyện vu cổ kia, đây là lần đầu tiên y gọi hắn như vậy. Chỉ hai chữ đơn giản thôi nhưng đã chứa đựng đầy đủ nhiệt độ nhen nhóm dòng máu nóng trong người hắn. Hắn đưa tay ôm chặt Hoa Nam vào lòng, vỗ vỗ tấm lưng thon gầy của y, nói: “Còn lạnh không?”

Hoa Nam bình tĩnh nhìn hắn, chu môi nói: “Không lạnh.”

Trong ***g ngực ôn hòa của Giang Giác, Hoa Nam tựa hồ nhớ lại năm y mười tám tuổi, nhưng người trước mắt kia đã thật sự không còn trẻ nữa. Trải qua tang thương, hắn như viên ngọc quý bị thời gian bào mòn, khắp người loang lổ vết thương chờ y an ủi. Rõ ràng lúc trước người sai là hắn, người bị tổn thương là y, tại sao cuối cùng người bị thương u sầu héo hon lại là hắn? Hoa Nam có chút mơ hồ, cái hiểu cái không, nhưng còn chưa kịp nghĩ kỹ đã bị Giang Giác hôn. Hoa Nam nhắm mắt lại, mặc hắn khẩn thiết vừa mút vừa gặm cắn, cho nên không nhìn thấy ánh mắt bị thương như nước của hắn đã uyển chuyển biến thành thâm tình. Ngay khi nụ hôn kéo dài chấm dứt, hai người này giờ hít thở không thông liền tham lam hô hấp, nhìn thấy trên mặt đối phương đỏ ửng thì lộ ra ý ngượng ngùng.

Hoa Nam chờ trong chốc lát, cứ nghĩ rằng Giang Giác sẽ có động tác tiếp theo, thế nhưng hắn chỉ ôm chặt y mà không tiến thêm bước nữa. Hoa Nam có chút kỳ quái, bàn tay từ trên ngực hắn chậm rãi dò tìm xuống dưới, lúc tiến đến bụng thì bỗng nhiên bị hắn ngăn chặn, trầm giọng nói: “Tiểu Nam muốn làm?”

Hoa Nam từ chối cho ý kiến, ánh mắt đen âm trầm nhìn hắn.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Hoa Nam, Giang Giác chật vật cười: “Nếu là hai năm trước, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như thế. Nhưng hiện tại... ta có lòng mà không có sức.”

Thấy Hoa Nam lộ ra vẻ khó hiểu, Giang Giác khó khăn nói: “Sáu tháng cuối năm trước, ta đến mười ba quận Đông Bắc thị sát đề đập. Thời tiết ở đó âm hàn, điều kiện không thể so với trong cung, tựa hồ... đối với thân thể ta có điểm ảnh hưởng.”

Giang Giác nói xong chính là một mảng lặng yên kỳ quái, lâu dài mà trầm lắng. Vận mệnh dường như luôn trêu chọc hắn, hơn mười năm trước khi quan hệ giữa bọn họ vừa hòa hoãn thì hắn hiểu lầm Hoa Nam ở bên ngoài...; hơn mười năm sau, Hoa Nam chủ động tiến tới thì hắn đã đánh mất bản năng nam nhân.

“Một chút phản ứng cũng không có ư?” Hoa Nam hỏi, tay phải cố chấp dò xét nơi giữa hai chân Giang Giác, dù cho không phải cứng rắn nóng rực như bàn ủi nhưng ít ra cũng không phải mềm nhũn vô lực, điều này khiến Hoa Nam cảm thấy vẫn còn chút may mắn, có lẽ tình huống không đến mức tuyệt vọng như Giang Giác nghĩ.

“Ngươi...” Giang Giác muốn ngăn cản Hoa Nam, nhưng đã bị y nhanh chóng điểm huyết đạo. Y chui vào trong chăn, cởi bỏ quần trong của hắn, há miệng ngậm lấy khối thịt ẩm áp.

Hoa Nam nghe được từ miệng Giang Giác mơ hồ bật ra tiếng tên rĩ, vụng về liếm dục vọng trong miệng một cái, cảm giác hình như nó có xu hướng to lên. Y tìm được cổ vũ, càng thêm ra sức hầu hạ.

“Tiểu Nam...” Giang Giác nhắm nhin sung sướng cùng bị thương tràn ngập, lỗ chã rơi lệ. Hắn là người cực kỳ ần nhẫn, dù vui vẻ hay thống khổ đến đâu cũng chưa từng rơi lệ, nhưng lúc này y đã khiến cảm xúc chân thật nhất của hắn phơi bày.

Hoa Nam dùng tới tất cả kỹ xảo, cuối cùng chứng minh Giang Giác vẫn ‘làm được’. Y chui ra khỏi chăn, lau lau miệng, an ủi hắn: “Ngươi đừng sợ, cũng không phải hoàn toàn hết hy vọng. Ngươi đừng giấu bệnh

sợ thầy, cứ để thái y bốc vài thang thuốc, chắc hẳn có thể khôi phục.”

Tình trạng Giang Giác hiện tại khẳng định không chỉ là vì năm trước chịu khổ bị cảm lạnh, mà một nguyên nhân khác là do hắn đã hai mươi năm hậu phi vờn quanh nhưng không có một lần hoan ái bình thường. Nghĩ đến đây, Hoa Nam không khỏi có chút áy náy, về phương diện này xảy ra vấn đề tựa hồ là do trách nhiệm làm Hoàng Hậu của y.

“Thật đúng là đũa ngọc.” Giang Giác khẽ vuốt ve gương mặt của y, thở dài: “Người cứ như vậy bảo ta làm sao cam lòng mà buông tay?”

“Vậy không cần phải buông tay a.” Hoa Nam nhắm mắt lại, ôm lấy eo Giang Giác, thấp giọng: “Ta cũng luyện tiếc người.”

Hoa Nam chủ động ôm hắn, chỉ một cái ôm đã khiến hắn vui sướng cực điểm. Mắt rồi tìm lại được, thật đúng là do ông trời hậu ái, nhưng tiếp theo lại ai oán thời gian sinh mệnh của hai người sao quá cách biệt.

“Cám ơn người đã cố chấp gần hai mươi năm.” Hoa Nam vạch tóc hắn ra, xem thử có bao nhiêu sợi bạc.

“Không phải cố chấp, mà là không bỏ xuống được và không quên được mà thôi. Đừng nói quên, ngay cả một khắc không hồi hận không tự trách, ta đều làm không được.” Giang Giác ngại ngùng nở nụ cười, “Chúng ta rốt cuộc đã trở về như lúc trước?”

Động tác của Hoa Nam dừng lại, y nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Chúng ta không còn là thiếu niên dễ tin dễ giận, cũng không thể khôi phục tâm tình như năm ấy. Xem như trở về quá khứ? Ta cảm thấy không phải, cứ xem như bắt đầu một lần nữa đi. Giờ đây, ta sẽ nắm chặt tay người, không để người có cơ hội phạm sai lầm, người cũng phải nắm chặt tay ta.”

“Ta sẽ.” Ánh mắt Giang Giác bỗng nhiên sáng ngời, tâm tình cuộn cuộn sóng nhiều năm cuối cùng yên ả. Dựa vào người Hoa Nam, trong giấc mơ của hắn sẽ không còn bị thương.

Hắn ngủ, nhưng Hoa Nam thì không. Y nhìn Giang Giác, trong đầu thoáng hiện ra dung nhan của hắn ngày xưa. Tuổi trẻ nam tử từng rạng rỡ dưới ánh mặt trời tiến vào sinh mạng của y, trong lúc lơ đãng đã chậm rãi trở nên tiêu tụy già nua. Có lẽ không phải y không chú ý, mà là y chỉ mãi mê đắm chìm trong bị thương của chính mình, không muốn để ý đến thống khổ của hắn.

Giữa y và hắn, rốt cuộc ai thâm tình hơn? Đưa mắt nhìn đồng tâm kết bên gối, lòng y đã hiểu đáp án.

Hai người chậm rãi mà nói, phác họa nên hình ảnh hạnh phúc sau này. Ngoài điện, ánh trăng tròn hiện giữa không trung, soi rõ sinh mệnh hai người cuối cùng được viên mãn.

65. Gả Nhầm - Chương 65: Nguyệt Viên (trăng Tròn)

Quân Quân luôn mong chờ hai vị phụ thân có thể ân ái như Nhị cữu cữu cùng Nhị cữu phụ, nhưng sau nhiều năm quan sát, nàng cảm thấy hai người họ rõ ràng yêu nhau lại cứ giữ khoảng cách tương kính như tân*, thật khiến cho người làm nữ nhi như nàng lo lắng. Tối qua thấy phụ thân nhận đồng tâm kết của phụ hoàng, nàng nghĩ chỉ cần phụ hoàng cố gắng thêm một chút nữa, có lẽ bọn họ sẽ không bị người khác nhận lầm là ông cháu, có lẽ nàng có thể có thêm nhiều đệ đệ muội muội.

*tương kính như tân: vợ chồng kính nhau như khách.

Thế là, mới sáng sớm nàng đã ở bên tai Hoa Nam nói ngon nói ngọt giúp Giang Giác: “Phụ thân, phụ hoàng thật sự là khéo tay quá. Nếu có một người địa vị cao cao tại thượng như vậy mà vẫn vì lấy lòng con nên học cách thắt đồng tâm kết, con nhất định liều mình gả cho hắn.”

Hoa Nam không biết nên khóc hay cười, gõ đầu nàng: “Nói hư nói vượn, con mới mấy tuổi mà nói cái gì lập gia đình?”

Quân Quân cong miệng lên: “Khi phụ thân mười tám tuổi cũng thành thân với phụ hoàng vậy.”

Hoa Nam liếc mắt nhìn nàng: “Đó là tình huống đặc biệt, con cũng thấy thành thân sớm sẽ có kết quả thế nào rồi. Con còn chưa đến sáu mươi tuổi, ta sẽ không cho con thành thân.”

Quân Quân trợn mắt nói: “Vậy không phải đời này phụ hoàng không cách nào nhìn thấy con xuất giá?”

Hoa Nam trừng mắt với Quân Quân. Nàng tự biết lời nói của mình đã mạo phạm phụ hoàng, cúi đầu lè lè lưỡi.

“Phụ thân, Nhị cữu phụ có thọ mệnh ngang bằng Nhị cữu cữu.” Quân Quân lắc lắc cánh tay y, giọng điệu làm nũng: “Phụ hoàng cũng có thể sống lâu trăm tuổi như phụ thân, chỉ cần phụ thân nguyện ý.”

Hoa Nam nhìn nữ nhi, thản nhiên nói: “Phụ hoàng con cam lòng sao? Muốn hấn vứt bỏ quyền thế, cùng ta trở về lang hoàn sống cuộc sống thanh tâm quả dục, hấn nhất định không làm được.”

Quân Quân vui vẻ, mặt mày hớn hở nói: “Phụ thân không hỏi thử thì làm sao biết phụ hoàng không muốn? Con cảm thấy, phụ hoàng chỉ cần có phụ thân thì tốt rồi, sẽ không luyện tiếu giang sơn đâu.”

Nữ nhi phán đoán như vậy, Hoa Nam cũng không dám tin hoàn toàn, thăm so sánh xem Giang Giác sẽ thấy giữa giang sơn và sống cùng y, điều nào quan trọng hơn.

Y suy tư cả nửa ngày, lúc chạng vạng bỗng nhiên có thái giám ở lãnh cung cầu kiến. Hoa Nam cảm thấy kỳ quái, nhớ đến Trữ mỹ nhân đã sống ở lãnh cung nhiều năm, trong lòng nổ “Ầm” một tiếng. Quả nhiên không ngoài dự liệu, thái giám đến báo tin rằng Trữ mỹ nhân đã mất. Hấn vừa dứt lời, thái giám Sùng Hoa Điện cũng vội vàng hối hả chạy đến, nói bệ hạ lúc này đang phê duyệt tấu chương thì đột nhiên thổ huyết hôn mê, mời Hoàng Hậu đến xem thử.

Hoa Nam lập tức nghĩ đến vụ cổ, năm đó Trữ mỹ nhân chính là dùng cái này hại Giang Giác.

Giang Giác tỉnh lại, phát hiện trong tấm điện đã có một đám người đang đứng, thê thiếp con cháu đều có mặt. Hai đứa con trai của Minh Châu thấy hấn mở mắt ra, vui vẻ nói: “Ông tỉnh rồi, mọi người xem.”

Hoa Nam ân cần nhìn hấn, ôn nhu hỏi: “Ngực còn đau không?”

Giang Giác nở nụ cười với y: “Không đau. Sao lại thế này?”

Hoa Nam chưa kịp trả lời, Minh Châu quỳ gối bên giường đã hai mắt sưng nước nói: “Phụ hoàng, Người hù chết nữ nhi.”

Giang Giác vội nói: “Minh Châu nhi, con đang mang thai, mau đứng lên. Quân Quân, đỡ tỷ tỷ con đứng dậy đi.”

Quân Quân đỡ Minh Châu dậy, Hoa Nam phân phó với mọi người: “Bệ hạ không có việc gì rồi. Mọi người đã trông chừng lâu như thế, cứ lui xuống nghỉ ngơi hết đi.”

Ai nấy cúi đầu vãn an, sau đó rời đi. Giang Giác hỏi Hoa Nam: “Ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cả Minh Châu cũng không dám nói rõ cho ta biết.”

Hoa Namsuy tư một chút, cảm thấy hấn không phải người yếu đuối như vậy, liền nói thẳng: “Trữ mỹ nhân hạ ‘thứ tâm cổ’ với ngươi.”

*thứ tâm cổ: loại sâu gặm cắn trái tim người khác.

“A?” Giang Giác nhếch mi, ý bảo Hoa Nam nói tiếp.

Hoa Nam nói: “Loại cổ này không phải trí mạng, chỉ khiến lòng người đau đớn không chịu nổi mà thôi, hơn nữa chỉ có tác dụng một lần. Nàng là muốn ngươi vì nàng đau lòng một lần duy nhất.”

Ánh mắt Giang Giác khê chuyển, yên lặng nhìn Hoa Nam chăm chú: “Nàng không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Nàng... đã mất rồi.” Ánh mắt Hoa Nam buồn bã. Cho dù Trữ mỹ nhân từng muốn đẩy y đến cận kề cái chết, làm hại Quân Quân sinh non, y cũng không oán hận người nữ nhân tuyệt tình kia, nàng bất quá chỉ là một người đáng thương.

Giang Giác yên lặng nửa ngày, cuối cùng thấp giọng nói: “Hậu táng cho nàng.”

Hoa Nam gật đầu: “Ta đã phân phó như vậy.” Nắm lấy bàn tay run rẩy của Giang Giác, y sầm nảo nói: “Lại một người nữa rời khỏi chúng ta. Hóa ra sinh mạng luôn mỏng manh như vậy, nàng dù sao cũng chỉ mới bốn mươi tuổi mà thôi.”

Y đã nhìn thấu chuyện sinh tử. Mặc kệ là sinh mạng của ai vừa biến mất, y đều cảm thấy kinh hãi cùng bi thương, hơn nữa lần này còn là một nữ nhân nửa đời bất hạnh. Y nói với Giang Giác: “Nếu chúng ta chưa từng yêu nhau, Niên phi, Trương quý phi, Vương thực nghi và Trữ mỹ nhân vẫn hạnh phúc như trước.”

Giang Giác đưa tay ôm Hoa Nam vào lòng, ngữ khí hết sức nhu hòa: “Tình yêu không thể dùng lý trí mà khống chế. Là ta thực có lỗi với các nàng, ta cũng đã tận lực đền bù cho các nàng. May mắn bọn nhỏ đều hạnh phúc, nếu không thì cả đời ta đây thật đúng là thất bại đến cực điểm.”

Hoa Nam nghe tiếng tim đập dồn dập của hắn, cảm thấy đặc biệt an tâm. Không cần biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió, đã chịu bao nhiêu tổn thương, bọn họ vẫn như trước yêu nhau, chỉ là vô tình bỏ lỡ rất nhiều năm. Y không muốn tiếp tục lãng phí thời gian thêm nữa, cũng không muốn Giang Giác rời khỏi dương gian trước y. Người khác qua đời, y đã đau lòng xót xa không nổi như vậy, nếu đổi thành Giang Giác, đó chính là bi thương y không cách nào chịu nổi.

Kỳ thật vừa rồi Minh Châu ngắt lời y, không dám để phụ thân biết rõ kết quả chẩn đoán của thái y là bởi vì thái y nói rằng Giang Giác mang cả đồng bệnh tật trong người, còn dám nói bệ hạ dầu hết đèn tắt, nếu kéo dài thêm nữa, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm mười năm.

“Ca ca, giữa ta và giang sơn, cái nào quan trọng hơn?” Hoa Nam hỏi, hít sâu hơi thở chờ Giang Giác trả lời.

Đợi trong giây lát, ngay khi y cho rằng lúc này Giang Giác sẽ không trả lời, lại nghe hắn nói: “Giang sơn có thể giao cho Ly nhi. Nhưng còn người, ta không muốn giao cho bất kỳ ai khác.”

Hoa Nam ngẩng đầu, ôn nhu mỉm cười: “Vậy người nguyện ý theo ta trở về lang hoàn tu luyện không? Có thể kéo dài tuổi thọ của người, đồng thời cường kiện khí lực.”

“Hảo. Bất quá ta muốn hỏi điều này, có phải nó là hợp thể song hươu*?”

*hợp thể song hươu: hai thân thể hòa lại làm một với nhau để ‘nghỉ ngơi’ =)) nói đơn giản là abc xyz =))

Hoa Nam mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn hắn: “Tại sao ngươi vừa nghĩ đã nghĩ đến cái này?”

“Có phải không?” Giang Giác cố chấp hỏi.

“Có thể giải thích như vậy a.” Ánh mắt Hoa Nam mập mờ, không dám nhìn mặt Giang Giác.

Chờ khi y đã hết ngưỡng ngừng mà Giang Giác còn không mở miệng, Hoa Nam lo lắng hỏi: “Ngươi hối hận vì đã đồng ý với ta sao?”

“Không có.” Giang Giác thấy y khẩn trương như vậy liền vội vàng phủ nhận, sau đó mới đỏ mặt, không được tự nhiên nói: “Ngươi biết ta hiện tại... cái kia... không quá thuận tiện...”

Hắn nói lấp lửng, nhưng Hoa Nam nghe liền hiểu ngay. Y cười hì hì: “Vậy đến lượt ta ôm ca ca rồi.”

Giang Giác trợn mắt há mồm. Hoa Nam lần đầu tiên thấy hắn lộ ra vẻ mặt như thế thì cảm thấy buồn cười, liền đặt xuống môi hắn một nụ hôn nhẹ, trấn an: “Loại bệnh vặt vãnh đó của ngươi, còn sợ những danh y ở quê ta không trị hết sao?”

“Ngươi không sợ người ta tưởng rằng chúng ta phóng túng quá độ nên thành ra như vậy?” Giang Giác tức giận hỏi.

“Năm đó ngươi quả thật rất phóng túng.” Hoa Nam trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên bật cười, “Bất quá sau này ở địa bàn của ta thì phải do ta làm chủ. Ta sẽ quản lý thật tốt tiểu đệ đệ này.”

“Lời nói của ngươi nghe có ý trả thù nhỉ? Lúc trước ở địa bàn của ta thì nghe theo ta, sau này ở địa bàn của ngươi thì phải nghe theo ngươi.”

“Hừ hừ, chính là như vậy đó. Ở lang hoàn, chúng ta không phải Đế – Hậu gì cả, chỉ là một đôi phu thê bình thường, không phân biệt tôn ti.”

“Được rồi, ta cũng mong chờ được làm một đôi phu thê bình thường với người, làm từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, không có bất kỳ phân tranh nào nữa.”

Hai người chậm rãi mà nói, phác họa nên hình ảnh hạnh phúc sau này. Ngoài điện, ánh trăng tròn hiện giữa không trung, soi rõ sinh mệnh hai người cuối cùng được viên mãn.

HOÀN

“Nó mới năm tuổi, sao người lại để nó một mình đến hoàng cung?”

“Ta chính là muốn cho cặp phu thê kia nhìn xem kết quả tùy hứng của bọn họ. Tự mình giãy vò nhau thì thôi đi, còn khiến hài tử thương tâm. Quân Quân đau khổ một phần, bọn họ làm song thân phải nên thống khổ mười phần, để xem bọn họ về sau còn bất hòa nữa không.”

66. Gả Nhầm - Chương 66: Phiên Ngoại 1 Hảo Hài Tử Không Khóc

Mặc dù thể chất Quân Quân rất yếu, nhưng trí nhớ so với người lớn thì không hề thua kém, năm tuổi nàng đã có thể nhớ rõ chuyện ba tuổi. Lúc nàng nói ra, Hoa Sam cùng Tần Hoán đều cảm thấy rất kinh ngạc, đồng thanh hỏi nàng: “Bảo bảo sao có thể nhớ rõ ràng như thế?”

Tiểu cô nương lớn lên đẹp như hoa như ngọc, trên đầu có một cặp sừng nhỏ trong suốt. Lúc này nàng cười có chút ngượng ngùng, lộ ra hàm răng nhỏ trắng đều, nhìn chăm chú cữu cữu và cữu phụ, nũng nịu trả lời: “Bởi vì phụ thân không thường về thăm Quân Quân, cho nên Quân Quân phải nhớ thật rõ ràng mới được, những lúc như vậy Quân Quân có thể hình dung ra bộ dáng cùng lời nói của phụ thân.”

Hoa Sam nghe vậy thấy trong lòng chua chua, hôn lên trán nàng, miễn cưỡng cười nói: “Phụ thân con vài tháng nữa sẽ về thăm con. Bảo bảo của chúng ta đáng yêu xinh đẹp như thế, phụ thân con thích nhất chính là con đó.”

Quân Quân chớp mắt, nàng đã năm tuổi, có khả năng phán đoán của riêng mình, những lời người lớn nói nàng không hoàn toàn tin tưởng. Trước kia cữu cữu và bà ngoại nói trên đầu nàng có sừng mà những hài tử khác không có là do nàng thiên sinh lệ chất, có một cặp sừng nhỏ xinh đẹp hơn mọi người. Nhưng mấy tháng trước, nàng đã biết sừng là biểu tượng không tốt, chứng minh nàng không khỏe mạnh. Đôi khi nàng lén nghĩ, có phải vì nguyên nhân này nên phụ hoàng mới không đến thăm nàng không? Hắn có những hài tử khác, cho nên ghét bảo bảo có sừng trên đầu? Mỗi lần suy nghĩ như vậy, nàng đều nhịn không được rơi lệ. Nhưng Nhị cữu cữu từng nói hài tử không được khóc, nàng liền vội vàng nhịn xuống. Nàng muốn làm hảo hài tử, như vậy phụ thân mới không ghét bỏ nàng, và có lẽ sẽ về thăm nàng nhiều hơn.

“Bảo bảo đói bụng chưa? Chúng ta đi hái quả đào.” Hoa Sam thấy mặt trời đã lên cao, cần chuẩn bị bữa trưa nên muốn mang Quân Quân cùng đi đến rừng đào để phân tán sự chú ý của nàng.

Quân Quân gật đầu, hỏi Nhị cữu cữu: “Quả đào ở hoàng cung có phải không ngon bằng quả đào của chúng ta không?”

Hoa Sam sờ nhẹ cặp sừng của nàng, ôn nhu nói: “Sao con hỏi vậy?”

“Trước kia lúc ăn quả đào, phụ thân có nói quả đào ở quê hương ăn rất ngon.” Quân Quân trả lời, ảm đạm nói: “Quả đào ở quê hương ngon như vậy mà phụ thân vẫn không trở về.”

Hoa Sam không thể không nghe thấy tiếng thở dài của Quân Quân. Hắn nói với cháu gái: “Phụ thân con có rất nhiều việc phải làm trong cung, nhưng y cũng rất nhớ Quân Quân, cho nên hàng năm đều trở về thăm Quân Quân. Không phải y luôn mang cho con rất nhiều đồ chơi cùng sách tranh sao?”

Quân Quân gật đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn ra, tùy ý để Nhị cữu cữu ôm nàng đến rừng đào.

Hoa Sam một tay ôm Quân Quân, một tay hái đào bỏ vào chiếc giỏ Tần Hoán cầm, gương mặt tựa tranh họa của hân mang theo nét an tĩnh cực kỳ xinh đẹp, khiến Tần Hoán nhin không được cười nói: “Nếu như Quân Quân là nữ nhi của chúng ta thì tốt rồi.”

“Con là nữ nhi của phụ thân” Quân Quân cũng đưa tay hái một quả đào xuống ôm trước mặt, nghiêm túc nói: “Cho dù phụ thân không thường xuyên trở về thăm con, con vẫn yêu phụ thân.”

Hài tử này thật sự càng lớn càng khó đoán. Có lúc nàng rất dễ bị các chuyện khác làm phân tán lực chú ý, thế nhưng hiện tại không biết vì sao cứ cố chấp dừng lại ở một sự kiện duy nhất trong đầu. Thích để tâm mấy chuyện vụn vặt, rất khó kéo ra khỏi đầu, điểm ấy thật sự rất giống Tiểu Nam.

Tần Hoán ần ần vào người nàng, buồn cười nói: “Bảo bảo đúng là hảo hài tử, nếu phụ thân con biết sẽ vui lắm. Lần tới khi y trở về, cữu phụ nhất định bắt y phải ở nhà chơi với bảo bảo nhiều hơn mấy ngày.”

Tiểu nha đầu nghe vậy vì mỉm cười, nét mặt tươi như hoa bách hợp nở rộ, thanh lệ động lòng người. Nàng vui vẻ gật đầu, gật liên tiếp mấy cái liền. Nàng dù sao vẫn là một hài tử đơn thuần, khi vui sướng thì vẻ mặt lẫn động tác đều bộc lộ ra hết, không hề che giấu.

Hoa Sam và Tần Hoán đều cười, nhưng trong lòng cứ như đang bị một bàn tay vô hình siết chặt, dần dần đẩy lên đau đớn. Nếu Quân Quân có song thân ở cạnh, chắc hẳn nàng sẽ không trở thành một hài tử cô độc tịch mịch, cũng không có những suy nghĩ trưởng thành quá sớm khiến người ta tiếc thương. Nàng khát khao sự ấm áp của người thân, nhưng mấy người lớn kia vẫn còn đang bất hòa với nhau.

Ăn trưa xong, Quân Quân tự mình trở về trú lâu, ngồi trên chiếc ghế nhỏ phụ thân từng làm lúc còn bé, xòe bàn tay nhắm tính. Hôm nay mới là ngày tám tháng tư, còn phụ thân sớm nhất cũng phải tháng chín mới về, còn bao nhiêu ngày a? Nàng đem hết mười ngón tay ra đếm đi đếm lại, bây giờ vẫn còn rất xa, thật khiến nàng chán nản! Nàng ủ rũ cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt thành quyền áp lên má.

Nếu thời gian qua nhanh hơn thì tốt quá, khi nàng trưởng thành có thể tự mình đến hoàng cung thăm phụ thân, cũng có thể đi xem thử phụ hoàng cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt.

Tiểu nha đầu ngồi ngây ngốc cả nửa ngày mới leo lên giường ôm lấy con búp bê vải, lại cầm thêm quyển sách tranh quay trở lại ghế trúc. Trong sách tranh là truyện xưa về Trầm Hương phá núi cứu mẹ*, nàng đã nhận ra được rất nhiều chữ, thấy trong tranh là thiếu niên khả ái đang nói với Lữ Tổ khuyên can cậu đừng đi cứu mẹ: “Vì để cứu mẫu thân ta, quân chi thịt nát xương tan.” nàng liền nhin không được lệ nóng doanh tròng. Vội vã lau nước mắt, lật sang trang kế tiếp, nhưng tốc độ nước mắt chảy ra so với tốc độ nàng lau còn nhanh hơn, sách tranh đã bị ướt một mảng, búp bê vải ôm trong lòng cũng ướt theo, tựa như đang khóc cùng nàng vậy.

*Trầm Hương phá núi cứu mẹ: mọi người có thể đọc hay xem qua Bảo Liên Đăng để biết rõ hơn chuyện này, riêng ta... hem biết

Quân Quân khép sách tranh lại, hai tay giữ chặt eo búp bê, để nó đối diện với nàng, nghẹn ngào hỏi: “Mao muội muội, có phải muội đang khóc cùng tỷ tỷ không? Tỷ tỷ không khóc đâu, tỷ tỷ muốn làm hảo hài tử, muội cũng đừng khóc nữa nhé.”

Nàng đem búp bê vải ôm sát vào lòng, mở to hai mắt, dùng nghị lực áp chế nước mắt, cuối cùng cũng nhin được nhưng mà tròng mắt đã đỏ ngầu. Khi Hoa Sam đến gần đã thấy hai mắt nàng sưng to như quả hạnh đào, càng hoảng sợ hơn, ôm nàng hôn liên tục, ôn hòa nói: “Bảo bảo nhớ phụ thân đến thế sao? Vậy con đến hoàng cung thăm y đi, thuận miệng mang cho y vài quả đào.”

Hai mắt Quân Quân sáng lên, rồi lập tức trở về ảm đạm, cuối cùng mong chờ nói: “Con không biết đường. Nhị cữu cữu có thể dẫn con đi không? Khi con lớn lên nhất định sẽ báo đáp Nhị cữu cữu.”

Hoa Sam gõ nhẹ lên trán nàng, dở khóc dở cười: “Bảo bảo tựa như nữ nhi của ta vậy, còn nói cái gì báo đáp hay không báo đáp? Bất quá Nhị cữu cữu từng nói sẽ không rời khỏi lang hoàn, vậy đi, con cười phi mã đến hoàng cung, nó biết đường.”

Quân Quân nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, trịnh trọng gật đầu. Ánh mắt nàng nhìn Hoa Sam tuy còn nét ngây thơ nhưng lại trong suốt kiên cường, thanh âm giòn tan: “Nhị cữu cữu cho con mượn Phi Phi, một mình con sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt.”

Hoa Sam sờ mái tóc mềm mại của nàng, cười nói: “Hảo. Ngày mai đi rồi, để ta hái vài quả đào cho bảo bảo ăn trên đường.”

Quân Quân nghiêng đầu thương lượng với hắn: “Có thể hái nhiều một chút không, con muốn phụ thân ăn được nhiều hơn.”

“Được, bảo bảo ngoan quá.” Hoa Sam vui vẻ mỉm cười.

“Con rất biết điều nha.” Quân Quân ngược cái cằm nhỏ trắng nõn lên, khi nàng mừng rỡ mới dễ dàng lộ ra nét thanh tú yếu ớt mà tiểu hài tử nên có, “Con đi nói cho ngoại công ngoại bà biết, còn có mấy người bạn của con nữa.”

Bước từng bước chân ngần ngừ, nàng nhẹ nhàng linh hoạt chạy ra khỏi trúc lâu. Tần Hoán nhìn theo bóng lưng nhỏ dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình, nói với Hoa Sam: “Nó mới năm tuổi, sao ngươi lại để nó một mình đến hoàng cung? Nếu ngươi không muốn rời khỏi lang hoàn thì cứ để người khác dẫn nó đi.”

Hoa Sam cười mà giống như không cười: “Phi mã là thần thú, không có việc gì đâu. Ta chính là muốn cho cặp phu thê kia nhìn xem kết quả tùy hứng của bọn họ. Tự mình giày vò nhau thì thôi đi, còn khiến hài tử thương tâm. Quân Quân đau khổ một phần, bọn họ làm song thân phải nên thống khổ mười phần, để xem bọn họ về sau còn bất hòa nữa không.”

Một tia tiểu ý dần lan rộng khắp đáy mắt Tần Hoán. Hắn nâng tay Hoa Sam lên, chân thành thương lượng: “Bằng không, chúng ta cũng sinh một hài tử đi. Ngươi xem ca ca và đệ đệ ngươi đều có hài tử, nếu chúng ta không có thì không phải đã thoát ly tập thể ư? Quá lạc hậu a, sau này về già không có ai phụng dưỡng.”

Hoa Nam nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, cười khê: “Được, vậy ngươi đi mà sinh. Ngươi đã biết ta không phải chân long thân*, cơ thể do hoa lan tạo ra không cách nào mang linh thai. Long châu** của ta ở trong cơ thể ngươi, nói không chừng ngươi có thể đó. Nhiệm vụ này cứ giao cho ngươi.”

*không phải chân long thân: nguyên hình thân xác của anh Hoa Sam không còn là rồng nữa.

**long châu: ngọc rồng.

“Cái này...” Tần Hoán ho khan, ánh mắt mập mờ, ngôn từ do dự. Hắn muốn có hài tử, nhưng không nghĩ đến chuyện phải tự mình sinh đâu.

“Quân Quân muốn một người muội muội, ngươi nên giúp nó hoàn thành nguyện vọng.” Ánh mắt Hoa Sam đảo một vòng trên người Tần Hoán, khoe môi nhếch lên, muốn hài tử hử? Đây không phải phúc khí mỗi người đều có sao? Hai người kia có một hài tử như Quân Quân mà lại bỏ qua thời kỳ trưởng thành của nàng, thật đúng là tổn thất lớn lao. Hạnh phúc ở ngay bên cạnh lại không biết cách nắm giữ, cứ một mực rúc vào sừng trâu đi vào ngõ cụt*, thế nào cũng thoát không ra, chẳng những phiền hà người khác mà còn phiền hà chính mình.

*rúc vào sừng trâu đi vào ngõ cụt: ví với vấn đề không có cách nào giải quyết hoặc những vấn đề nhỏ không đáng được giải quyết (theo QT).

Hai người kia đều sống trong tịch mịch thống khổ, vậy cứ để bọn họ có một điểm vui mừng kinh ngạc.

.....

Lúc này, Quân Quân đang tập hợp mấy người bạn nhỏ chung nhóm, nhẹ nhàng tuyên bố: “Mình sắp đến hoàng cung thăm phụ thân và phụ hoàng. Mình mới năm tuổi đã được ra ngoài du ngoạn, các cậu có muốn mình mang quà gì về không?”

So với mấy hài tử này, nàng luôn có điểm tự ti. Người khác đều có song thân ở cạnh, còn nàng thì không, hơn nữa trên đầu nàng có nhiều hơn người khác một cặp sừng.

“Quân Quân tài giỏi quá chừng.” Một tiểu long nữ mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn nàng. Thật hay quá, Quân Quân mới có năm tuổi đã có thể đi xem thế giới bên ngoài.

Quân Quân tươi cười rạng rỡ, nàng nghĩ nàng phải làm một hài tử hiếu thuận mới được. Nếu người lớn bận việc, không có thời gian đến thăm nàng, không sao, nàng có thể đi thăm bọn họ. Có lẽ phụ hoàng thấy

nàng ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế sẽ thích nàng, nói không chừng có một ngày phụ hoàng còn bằng lòng đến lang hoàn thăm nàng nữa.

Phụ thân phụ hoàng, đợi Quân Quân đến thăm hai người. Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm chiếu rọi ánh nắng chói chang, mong chờ ngày mai đến...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-gia-ga-nham>